Colecția

Iubiri de poveste

Autoare tradusă în 25 de limbi

Christina Dodd

Arta iubirii

CHRISTINA DODD
ARTA IUBIRII

My Fair Temptress by Christina Dodd

Editura Lider

Capitolul 1

Distinsa Academie a Guvernantelor
Londra, 1849

Domnişoara Caroline Ritter îşi stoarse cu mâna poala fustei ude, ponosite.

— Trebuie să găsesc un mijloc prin care să mă întreţin singură.

Adorna, Lady Bucknell, proprietara Distinsei Academii a Guvernantelor îşi împreună mâinile pe masa de scris şi se uită insistent la tânăra aşezată în faţa ei. Afară, ploaia de martie bătea în geamuri, stropii de lapoviţă ocazionali amintind că gheara iernii nu-şi slăbise încă strânsoarea asupra Londrei.

Mult mai hotărâtă, domnişoara Ritter spuse:

— Cu alte cuvinte, am nevoie de o slujbă.

Fixând-o cu o privire directă, Adorna o întrebă:

— Care sunt realizările tale?

Domnişoara Ritter ezită pentru o clipă grăitoare. Adorna încercă s-o ajute.

— Ce ştii să faci cel mai bine?

— Să flirtez, spuse prompt tânăra.

Adorna o crezu. Văzuse multe tinere domnişoare trecând prin biroul ei de la Distinsa Academie a Guvernantelor, toate având nevoie de ajutor, dar nu se simţise niciodată atât de apropiată de vreuna, cum se simţea acum de domnişoara Caroline Ritter.

Tânăra era frumoasă. Tenul ei neted, oacheş îi amintea Adornei de celebra poveste despre familia Ritter – cu patru sute de ani în urmă, domnul Ritter adusese acasă o mireasă dintr-un ţinut exotic, iar de atunci, femeile din familie fuseseră toate seducătoare care duseseră bărbaţii pe calea pierzaniei. Domnişoara Ritter se potrivea cu siguranţă în acest rol.

Era înaltă, aproape deşirată, cu braţe lungi şi degete

subţiri, şi cu toate astea mergea cu o graţie plăcută ochiului. Sânii ţanţoşi şi talia îngustă ar fi atras atenţia oricărui bărbat, iar vocea ei, joasă şi caldă, lăsa impresia de interes şi bunăvoinţă. Îşi strânsese părul drept, castaniu, într-un coc sever la spate, însă câteva şuviţe subţiri scăpaseră din acele de păr, şi reflexele arămii îi încadrau faţa uimitoare ca un apus de toamnă. Bărbia puternică îi dădea un aer sfidător, iar genele şi sprâncenele negre, care îi împodobeau ochii somnoroşi de culoarea acvamarinului, întăreau impresia de frumuseţe suavă, ieşită din comun.

Adorna nu mai văzuse niciodată un chip atât de minunat din ziua când, cu treizeci de ani în urmă, se uitase într-o oglindă şi îşi dăduse seama că ea însăşi era un diamant din cel mai pur.

Dar timpul adusese multe schimbări chipului ei, aşa că, acum, domnişoara Caroline Ritter era fără îndoială cea mai frumoasă femeie din Anglia.

Rezemându-se de spătarul scaunului, Adorna spuse cu voce tare ce gândise:

— Îmi amintesc de dumneata. Acum trei ani, erai o senzaţie.

— Şi eu am auzit de dumneavoastră. Caroline întâlni privirea Adornei, fără să-şi ferească ochii. Eraţi cea mai frumoasă debutantă când aţi avut ieşirea în societate.

La acest omagiu, Adornei îi răsări pe buze un zâmbet slab.

— Am fost.

— Unii spun că aţi fost cea mai frumoasă debutantă din toate timpurile.

— Aşa zice şi soţul meu, dar eu îi spun că asta nu e decât o linguşire. Funcţionează, bineînţeles. Se pricepe grozav să obţină ce doreşte. Gândurile Adornei se întoarseră cu treizeci de ani în urmă, la debutul ei în lumea bună. Ştii că am fost cerută în căsătorie de paisprezece bărbaţi în primul meu sezon?

— Asta e extraordinar. Domnişoara Ritter îşi lăsă ochii în jos cu modestie. Eu de cincisprezece.

Ah! Erau în competiţie. Ce încântător!

— Patru tentative de răpire, dintre care două întreprinse de acelaşi bărbat.

— Doar trei încercări de răpire, dar de fiecare dată a fost un alt bărbat.

— Şi cincizeci şi trei de sărutări furate. Acest joc o amuza pe Adorna. Am ţinut socoteala.

— Şi eu, şi vă asigur că m-aţi întrecut cu mult în această probă a competiţiei. Colţurile gurii domnişoarei Ritter se lăsară în jos a dezamăgire. Însoţitoarea mea a fost mult prea vigilentă până… n-a mai fost.

— A mea avea parte de propria seară scandaloasă. Adorna chicoti cu afecţiune. E mătuşa mea. Jane Higgenbothem, acum, Lady Blackburn. Poate ai auzit de ea.

— Celebra sculptoriţă? Sigur că da! Operele ei sunt superbe. Tatăl meu… tatăl meu a investit în câteva sculpturi ale ei… Domnişoara Ritter aruncă o privire nostalgică spre focul din şemineu. Îmi închipui că dăruirea ei pentru sculptură a distras-o de la datoria de a vă păzi puritatea.

— Ceva de genul ăsta. Ridicând clopoţelul, Adorna sună şi, când intră servitoarea, îi ceru să le servească un ceai cu de toate. Întorcându-se la subiectul pe care îl discutau, Adorna spuse: Din păcate, domnişoară Ritter, există foarte puţină cerere pentru un asemenea talent de a flirta.

Fata aproape se ridică de pe scaun şi se aplecă peste masa de scris să ia mâinile Adornei într-ale ei. O fixă cu o privire de acvamarin uimitor de intensă.

— Vă rog, Lady Bucknell. Am mare nevoie de o slujbă. Aveţi reputaţia că găsiţi ceva potrivit pentru fiecare tânără. Trebuie să fie *ceva* ce pot face.

— Situaţia ta e dificilă. Simpatia Adornei nu era prefăcută. Înţeleg că ai fost compromisă în sezonul tău de debut, nu?

Domnişoara Ritter îşi ridică bărbia, afişând un zâmbet curajos.

— Nu doar compromisă. Cu reputaţia distrusă.

Adorna detesta s-o strângă cu uşa, dar, cum răspundea de plasarea tinerei într-o casă, trebuia să ştie ce se întâmplase.

— De un bărbat însurat.

— De Lord Freshfield.

— E foarte chipeş.

Vicontele urmase tradiţia familiei, folosindu-se fără scrupule de înfăţişarea sa pentru a se căsători cu o femeie mai în vârstă – o femeie cu bani.

— Foarte chipeş, într-adevăr. Poate să sucească minţile unei fete. Ochii domnişoarei Ritter îngheţară, căpătând culoarea mării iarna. Dar nu chiar într-atât, draga mea Lady Bucknell. Eram o fată prostuţă, dar nu o desfrânată.

Aceasta era partea păcătoasă a poveştii pe care o auzise Adorna. Că domnişoara Ritter fusese îndrăgostită nebuneşte de Lord Freshfield. Că ea îl încurajase să se poarte urât. Dar Adorna ştia prea bine cât de tare denaturau bârfele adevărul.

— L-am cunoscut pe Lord Freshfield şi nu are un caracter admirabil, abia dacă e potrivit pentru înalta societate, cu atât mai puţin să ţină companie unei tinere doamne. Adăugă cu şiretenie: Sper că nu te-a mai deranjat de atunci.

— Nu mai frecventăm aceleaşi cercuri. Domnişoara Ritter se lăsă din nou în scaun. Nu ne vom mai vedea niciodată.

Domnişoara Ritter evitase răspunsul la întrebarea ei, iar Adorna observase. Deci Lord Freshfield nu numai că îi distrusese viaţa, acum căuta să-i răpească şi inocenţa. Bărbatul acela nu avea nicio calitate în afară de un păr blond şi dinţi albi pe care şi-i arăta când zâmbea, ambele combinate cu o alură de înfumurat.

— Mi-a afectat reputaţia, chiar foarte mult, spuse domnişoara Ritter, cu o voce ţinută sub strict control, dar tatăl meu e cel care mi-a distrus-o.

— Tatăl tău a crezut că făcuseşi o greşeală.

— Dorinţa cea mai fierbinte a tatălui meu este un titlu nobiliar. A spus că „prostia mea”, cum a numit-o el, mi-a spulberat şansele în acest sens.

Când vedeau gura domnişoarei Ritter, de obicei bărbaţii erau convinşi că semnala sufletul unei seducătoare. Însă, dacă acei bărbaţi i-ar fi văzut expresia inteligentă, ironică de acum, ar fi fost prudenţi, ba chiar speriaţi, căci părea grozav de amuzată şi furioasă.

— Nu mai ai resurse, zise Adorna cu delicateţe.

Caroline se uită lung în ochii Adornei, iar aceasta îi întoarse privirea, încrezătoare că domnişoara Ritter va simţi legătura dintre ele.

Şi păru să o perceapă, căci spuse, înclinând din cap:

— Mama mea… mama era din Aquitania, în sudul Franţei. Familia ei mi-a scris de multe ori, cerându-mi să merg acolo. Dar nu pot. Sora mea mai mică… are nevoie de mine. Ne vedem de câte ori avem ocazia, când pleacă tata şi servitorii îmi dau drumul în casă iar ea… el nu crede că Genevieve are potenţialul meu, aşa că nu-şi pierde timpul cu ea. Se simte singură. Este o copilă de doar 14 ani. Dacă aş câştiga destui bani s-o întreţin şi pe ea, aş lua-o în Aquitania…

Adorna îi făcu semn servitoarei care aducea tava cu ceai şi o ascultă mai departe.

— Ştiu că e o prostie. Eu nu câştig îndeajuns cât să mă întreţin pe mine. Dar trebuie să rămân aici în Londra, pentru că, deşi sora mea are ce mânca şi un acoperiş deasupra capului, o fată are nevoie de bunătate şi încurajare şi, cel mai mult, de dragoste pentru a se dezvolta, nu? Domnişoara Ritter părea să repete o discuţie pe care o avusese adesea cu sine însăşi. Da, ştiu că aşa e. Mama a murit când aveam vârsta surorii mele şi îmi lipseşte enorm chiar şi acum. Pentru Genevieve trebuie să fi fost şi mai groaznic, căci şi-a pierdut mama şi, după cinci ani, şi pe mine. Nu pot să plec, oricât de logic ar părea, sau indiferent cât de repede m-aş putea întoarce s-o iau.

Adorna se ridică şi o conduse pe fată la divanele de lângă şemineu.

— Ai dreptate, cu siguranţă. Zări recunoştinţa din privirea domnişoarei Ritter şi hotărî să rezolve situaţia. Ai un loc unde să stai?

— Da, doamnă, mulţumesc de întrebare.

Adorna îi făcu semn spre divanele de lângă foc, apoi se aşeză în faţa ei. Examină platoul cu gustări şi, mulţumită de selecţie, îi făcu semn servitoarei să plece. Luând una din farfurii, întrebă:

— Prăjituri cu lămâie, domnişoară Ritter?

Ochii domnişoarei Ritter scânteiară.

— Da, mulţumesc. *Mă dau în vânt* după prăjiturile cu lămâie.

Adorna îi puse o prăjitură cu lămâie pe farfurie.

— Biscuiţi cu scorţişoară?

Scoţându-şi mănuşile, domnişoara Ritter spuse:

— Da, mulţumesc. *Îmi plac la nebunie* biscuiţii cu scorţişoară.

— Smântână?

— Da, mulţumesc. *Îmi plac...*

Luând câte ceva pentru ea de pe platoul încărcat, Adorna îl puse apoi în dreptul domnişoarei Ritter. Era mai uşor pentru fată să se servească singură. Turnă ceai, adăugă lapte şi îi întinse ceaşca.

Domnişoara Ritter o luă, sorbi puţin, închizând ochii de parcă ar fi gustat ambrozie. Poate avea unde să stea, dar îi lipsise mâncarea mai mult de o zi. Cu blândeţe, Adorna o întrebă:

— Ce ai făcut până acum ca să te întreţii?

Domnişoara Ritter puse jos ceaşca.

— Am cusut. Aplecându-se, scotoci prin valiza voluminoasă pe care o adusese cu ea şi scoase un plic sigilat. Iată o recomandare de la doamna Marnham, renumita croitoreasă, cu perioada în care am fost angajată la ea. Am mai lucrat şi la bucătăria lui Lord Barnett. Mai scoase o scrisoare. Iată şi o recomandare de la bucătar,

confirmând şi aceasta perioada de angajare. Am dat şi lecţii de canto şi de pian, iar pentru asta am o recomandare foarte călduroasă – i-o înmână Adornei – de la doamna Charlton Cabot, în care explică de ce a trebuit să renunţe la serviciile mele. Biata femeie! S-a simţit aşa vinovată, dar am înţeles-o.

Adorna îi făcu semn domnişoarei Ritter să tacă şi rupse sigiliile. După ce examină scrisorile, un lucru îi deveni clar. Domnişoara Ritter încercase să-şi găsească de lucru pe cont propriu, dar nu se pricepea deloc să coasă, să gătească sau să dea lecţii de muzică. Totuşi, cei care o angajaseră ţinuseră la ea, nu fuseseră deloc încântaţi să o concedieze şi îşi explicau în amănunt motivele care îi determinaseră să ia această decizie. Eforturile domnişoarei Ritter îi făcuseră s-o îndrăgească şi îi doreau numai binele, dar, de fapt, fata se pricepea la un singur lucru – să flirteze.

Acum se aşezase din nou şi se uita fix la Adorna. Boneta îi era uzată, tivul zdrenţuit, înfăţişarea ponosită. Avea o gaură prost cârpită la degetul unei mănuşi, buzele îi erau vinete de frig, iar rochia îi fusese modificată de prea multe ori. Ajunsese la fundul sacului şi trebuia făcut ceva pentru ea. Foarte bine. Adorna se ridică şi se duse la masa ei de scris. Căutând până la capătul teancului de solicitări ale angajatorilor, găsi una şi o scoase. O ridică şi dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Domnişoară Ritter, am slujba perfectă pentru dumneata.

Capitolul 2

— Milord, ce bine îmi pare să vă văd! Cu o expresie severă, bătrânul majordom luă jobenul şi paltonul lui Jude, ambele ude. Prezenţa dumneavoastră luminează o zi mohorâtă.

Jude Durant, conte de Huntington, îşi reţinu un rânjet.

Ştia foarte bine că era strălucitor. Cu lavaliera lui portocalie şi vesta galbenă, s-ar fi putut spune că rivaliza cu soarele în toată splendoarea sa – deşi nimeni nu mai văzuse soarele în Londra de câteva luni bune.

— Mulţumesc, Phillips. A trimis tata după mine?

— Da. Vă anunţ imediat. Phillips o porni prin somptuoasa sală de la intrare pe care ducele de Nevett o comandase pentru noua lui reşedinţă din Mayfair.

Jude îl urmă, punând o mână pe umărul cocârjat al lui Phillips, să-l încetinească.

— Spune-mi mai întâi unde e mama.

— În bibliotecă, dar, milord, dorinţele ducelui de Nevett sunt lege în casa asta, iar el a cerut să fiţi condus mai întâi în salonul său…

— Mulţumesc, Phillips.

Fără să fie interesat de autocraţia tatălui său, ori de părerea lui Phillips, Jude se îndreptă spre biroul mamei sale vitrege. Femeia avusese opt luni dificile – cu toţii avuseseră, dar ea în special, iar în ultimul timp, Jude venea în vizită foarte rar. Îl chema datoria şi dorinţa de răzbunare, şi multe alte emoţii, precum sentimentul de vină şi furia neputincioasă. Mama vedea prea multe, aşa că se ţinuse departe de ea până îşi îndeplinise misiunea autoimpusă.

Se opri în prag. Femeia stătea la masa de scris, îmbrăcată într-o rochie de dimineaţă mohorâtă, de culoarea lavandei, cu o bonetă de dantelă pe cap. În faţa ei erau împrăştiate tot felul de invitaţii tipărite pe cartoane crem şi foi de hârtie pânzată fină – însă nu scria, uitându-se în gol. Durerea săpase riduri pe faţa ei plinuţă, binevoitoare, şi era pentru prima dată că Jude vedea fire albe în părul ei negru. Tânărul spuse pe un ton blând:

— Mamă?

Îşi ridică privirea şi ochii ei cenuşii scânteiară imediat de încântare.

— Dragul meu băiat, ai venit să mă vezi!

Ridicându-se, se duse în grabă la el. Mama vitregă stârnise interesul tatălui său cu optsprezece ani în urmă,

când fusese debutanta anului. Aşa cum le spusese tatăl celor doi băieţi ai lui, Lady Nicolette Vipond era de familie bună, avea maniere frumoase şi o fire supusă, aşa că văduvul de 40 de ani se însurase cu fata de 19 ani... şi de atunci ea fusese sufletul casei. Bună, plăcută şi afectuoasă, îi îmblânzise pe băieţii rebeli, iubindu-i pe Jude şi pe fratele lui mai mare Michael de parcă ar fi fost copiii ei – de aceea, moartea lui Michael în ţara îndepărtată pe nume Moricadia fusese cu atât mai sfâşietoare pentru ea. Îmbrăţişând-o, Jude o sărută pe obraz şi îi spuse încurajator:

— Arăţi bine.

Ea făcu o mutră lungă.

— Palidă şi plicticoasă, ca de obicei.

Ţinându-i mâinile în ale ei, mama îl măsură cu privirea şi, cu un zâmbet slab, îl întrebă:

— Vai, ăsta e un costum cam extravagant, nu crezi? Aşa se poartă în Franţa?

— În locurile cele mai elegante din Franţa.

Râzând, ea îl conduse la canapea.

— Într-o bună zi, va trebui să-mi spui ce locuri din Franţa sunt astea, căci eu nu-mi amintesc să fi văzut nimic de genul ăsta.

Atinse acul mare în formă de ancoră ce împodobea lavaliera lui Jude.

— Ai fost cu tata acum cincisprezece ani. Lucrurile s-au schimbat. Cu abilitate, Jude schimbă subiectul. Şi, că veni vorba de acea călătorie, ce mai face Adrian? Cum merge cu şcoala anul ăsta?

Mama roşi. Se întorsese din Franţa însărcinată, iar după nouă luni îi mai născuse un fiu soţului ei, care să ducă mai departe mândrul nume Durant. Aşa cum îi spusese încântat Michael lui Jude, era bine să ştii că bătrânul mai putea să facă o femeie fericită.

— Adrian e foarte bine. Învaţă pe rupte şi aşteaptă cu nerăbdare să vină acasă în vacanţă. Şi eu de-abia aştept să se întoarcă aici. De când tu şi... Ezită, apoi îşi reveni. De când tu şi Michael aţi plecat să faceţi turul continentului, a

fost foarte multă linişte în casa asta.

Foarte multă linişte? Da, într-adevăr. Nu mai veneau trăsuri din care să coboare pe treptele de piatră oaspeţi în haine viu colorate. Muzica nu mai cânta în grandioasa sală de bal. Prin draperiile trase la ferestrele înalte nu mai intra lumina.

Jude strânse din buze. Asta era opera lui. Îşi îndoliase familia care îşi jelea fiul mai mare, preaiubitul fiu, cel care fusese lumina ochilor tatălui său şi bucuria vieţii mamei lui vitrege. Acum, Jude se pregătea să îndrepte situaţia. Pe un ton stăpânit, spuse:

— Adrian nu prea e un drăcuşor. Dacă vrei gălăgie, va trebui să vin eu să-l enervez.

— Nici tu nu prea eşti un drac împieliţat. De această dată, nu mai ezită. Michael era aşa.

— A căutat mereu aventura până s-a pornit ea să-l vâneze. „Până l-a omorât.” Dar mama nu trebuia să ştie asta. Pe un ton vesel, Jude o întrebă: îţi aduci aminte când avea 13 ani şi s-a gândit să-l bage în sperieţi pe bărbatul bucătăresei pentru ca ticălosul să n-o mai bată?

— Şi Michael s-a costumat în fantomă şi te-a convins şi pe tine s-o faci!

— Şi abia când ne-am strecurat în dormitorul bucătăresei, ne-am dat seama că *amândurora* le era groază de spirite.

Amintindu-şi scena şi panica în care intrase, Jude râse pe înfundate.

— Bucătăreasa şi-a scos cuţitul şi bărbatul ei v-a fugărit din pod până jos, strigând că locul era bântuit. Mama îşi duse mâinile împreunate la piept. Am crezut că a luat foc casa, dar tatăl tău mi-a zis că probabil Michael dăduse iar de bucluc. Şi avea dreptate.

Râdea şi lacrimile i se scurgeau pe obraji.

— O, mamă!

Îndurerat, Jude o luă pe după umeri. Ea scoase o batistă din mânecă.

— Nu, îmi place să vorbesc despre el. Pe tatăl tău îl

doare să audă numele lui Michael, dar pentru mine, asta îl ţine în viaţă, şi o să-mi înving tendinţa asta ridicolă de a da apă la şoareci de câte ori îi pomeneşte cineva numele. Jur că aşa voi face. Se şterse la ochi, apoi întrebă cu o veselie forţată: Şi acum zi-mi ce te aduce de fapt aici. A trimis taică-tu după tine?

— Poate am venit să te văd, protestă Jude.

— Dar nu e aşa. Te distrezi prea bine frângând inimi în înalta societate. Crezi că n-am auzit totul? Despre fiecare lucru fascinant pe care-l spui, fiecare lucru minunat pe care-l porţi, fiecare tânără cu care vorbeşti?

— Desigur. Toate hoaştele limbute din Londra te ţin la curent.

Asta putea să-i aducă necazuri dacă nu era atent.

Cu un zâmbet slab, ea protestă:

— Şi eu sunt una dintre hoaştele astea.

— Nu. Nici dacă porţi boneta asta urâtă de matroană.

Insistentă, ea îl trase de mânecă, iar Jude cedă.

— Dar ai dreptate. Am venit aici pentru că m-a chemat tata. Ce am făcut să-l deranjeze aşa mult, încât să trimită după mine? *Bătrânul nu avea cum să ştie adevărul... Oare? Ducele de Nevett avea sursele lui, dar în ultimul timp nu mai ieşise în lume.*

— Nu ştiu. Îi tremurară buzele. A fost ca un leu în cuşcă de când i-a ajuns la urechi vestea... de când te-ai întors.

— Fără Michael.

— Da, fără Michael.

Nu era crudă acum. Jude voise să dea fuga acasă din Moricadia, să fie el acela care să aducă părinţilor vestea cumplită. Dar vai, fu rănit, aproape omorât în furiile care îl apucaseră după ce fusese ucis Michael, şi stătuse două luni între viaţă de moarte, ascuns în pivniţa unei cârciumi. Până să facă încet, în secret, drumul înapoi în Anglia, fusese prea târziu.

Reprezentanţii ministerului de interne trecuseră deja pe la duce şi ducesă, iar Jude se întorsese într-o casă

îndoliată, cuprinsă de jale.

Jude atinse inelul cu sigiliu care, din timpuri imemoriale, împodobise mâna moştenitorului familiei Nevett. Michael îl purtase cu mândrie din ziua când împlinise 18 ani. Acum inscripţia aproape ştearsă se topise în foc şi, dacă nu ar fi fost minunatul rubin din mijloc, ar fi devenit de nerecunoscut.

— Tata e supărat pe mine? întrebă Jude.

— Nu! Nu, dragul meu, deloc. Îl iubea pe Michael, dar îi ştia tendinţa de a căuta primejdia cu lumânarea. Nevett nu te învinuieşte pentru ce s-a întâmplat. Îl bătu uşurel pe obraz. Trebuie să mă crezi.

— Te cred.

Dar Jude cunoştea faptele şi se învinuia singur.

— Se pare că, în ultimul timp, tatăl tău a devenit conştient de trecerea timpului şi de faptul că este muritor. A vorbit de nenumărate ori despre faptul că nu şi-a făcut datoria faţă de Michael.

— Cum nu şi-a făcut datoria?

— Păi, în loc să-l lase pe Michael să cucerească inimile doamnelor din înalta societate londoneză, ar fi trebuit să-i aranjeze o căsătorie.

— Mi-ar fi plăcut să-l văd încercând. Michael şi tata au fost întotdeauna tari de cap şi, în această chestiune, Michael ar fi avut multe de spus.

— Tatăl tău poate fi tiranic când vrea, îl preveni ea. Acum înţelege cât de fragilă este viaţa şi, de vreme ce a avut întotdeauna multă grijă de noi toţi, îşi face griji acum pentru Adrian şi noi doi.

— Atunci, o să-l asigur că duc o viaţă fără pată.

Ea se uită la el cu îndoială.

— Nu chiar fără pată. Parcă am auzit ceva despre o actriţă…?

— Doamne Dumnezeule, ce-ţi tot spun hoaştele alea când vă întâlniţi? o întrebă el, îngrozit.

Mamei îi înflori un zâmbet amuzat pe buze.

— Nu mare lucru. Doar ce ar vrea bărbaţii să creadă

că noi, femeile, nu ştim.

Apărând în prag, Phillips îşi drese glasul.

— Milord, înălţimea Sa îşi pierde răbdarea.

— Mai bine te duci la el, dragule. Mama se întoarse la masa ei de scris. Rămâi la cină?

— Aş vrea să pot, dar am o întâlnire.

— Păcat.

Ea încuviinţă cu un aer înţelept. Jude voia să-i spună că asta nu avea nicio legătură cu actriţa, dar era mai bine ca bănuielile s-o conducă în acea direcţie. Făcând o plecăciune, ieşi din încăpere şi o luă înaintea lui Phillips, cu paşi mari, spre întâlnirea cu tatăl său.

— Înălţimea Voastră, a sosit contele de Huntington, anunţă Phillips cu o solemnitate perfecţionată în mulţi ani de practică.

Paxton Durant, ducele de Nevett, se refugiase în salonul lui preferat, în fotoliul său preferat, şi rămase cu privirea fixată pe ziarul din acea zi.

— Pofteşte-l înăuntru pe fiul meu, Phillips.

Bătrânul majordom plecă împleticindu-se la treburile lui – acelea de a critica sever un valet fără experienţă pentru lipsa lui de bunăcuviinţă până când tipul deveni suficient de servil ca să slujească în casa înălţimii Sale. Dat fiind că tot ce îl înconjura pe duce, după cum ştia Jude foarte bine, trebuia să fie perfect, aşa cum fusese de paisprezece generaţii şi cum avea să fie, fără îndoială, şi în cele paisprezece din viitor.

Jude se îndreptă spre tatăl lui, ghetele sale cu toc înalt bocănind pe podeaua din lemn de esenţă tare. Din felul în care tresărea Nevett reieşea clar că sunetul îl enerva, dar îi şi plăcea. Apoi covorul de Aubusson înăbuşi paşii lui Jude, şi iritarea lui Nevett se potoli.

Jude nu ştia de ce Nevett se lăsa enervat de ceva sau cineva. Era bogat, puternic, la 60 de ani era sănătos tun, şi avea toate avantajele pe care le ofereau aceste trăsături de invidiat. Salonul fusese proiectat după indicaţiile ducelui, pentru a transmite un sentiment de importanţă discretă, şi

decorat în nuanţe de maro şi auriu. Un sfeşnic cu lumânări lumina semiîntunericul zilei ploioase. Într-un colţ, o sobă pe cărbuni radia căldură, iar focul ce troznea în şemineu completa atmosfera camerei. Fotoliul de piele îl ducelui era cel mai mare, mai moale şi mai comod. Aşezat în mijlocul unui set de scaune, etala importanţa lui Nevett oricărui vizitator care ar fi avut îndoieli.

Un paravan oriental sculptat din lemn de tec ascundea nişa în care se afla masa de lucru a ducelui – fusese adăugat de curând, ceea ce îl surprindea pe Jude, căci tatăl său îşi exprimase categoric dispreţul faţă de mania mobilei asiatice.

Oprindu-se la mică distanţă de tatăl său, Jude făcu o plecăciune.

— Ai trimis după mine, domnule?

Tatăl lui îşi făcu în mod vizibil curaj pentru prima imagine terifiantă a fiului său cel mare. Ridicând privirea, se uită la Jude doar o clipă, înainte să închidă ochii, îndurerat.

Jude nu putea să mintă; îi plăcea să-l ironizeze pe bătrân, aşa că, pe un ton afectat, îi spuse:

— Nu-i aşa că *adori* culoarea asta? E cea mai nouă modă în Franţa. Se numeşte „răsărit de soare”, iar eu sunt primul care o foloseşte la o vestă. Îţi închipui câtă atenţie am atras pe drumul până aici!

— Fireşte. Nevett lăsă ziarul în poală, cu un foşnet agasant. E un galben foarte aprins.

— Cu un strop de portocaliu. Jude îşi sărută vârfurile degetelor şi trimise o bezea în aer. Sunt atât de elegant, că o să vindec de unul singur societatea londoneză de obsesia asta pentru alb şi negru.

Nevett se uită în jos la hainele sale alb cu negru.

— Eu n-aş conta pe asta. Îi indică scaunul din faţa lui. Ia loc. Vreau să vorbesc cu tine.

Jude se îndreptă cu paşi mărunţi spre scaunul cu spătar drept, tapiţat în catifea vişinie, şi se aşeză picior peste picior, ţinându-şi ambele mâini pe mânerul bastonului

şi balansându-şi un picior.

În odaie se simţea miros de trabucuri, piele şi lână, la fel cum se întâmplase în toţi cei 29 de ani ai vieţii lui Jude. Mirosul îi amintea de prelegerile severe pe care le ţinuse ducele în faţa lui Michael şi a lui Jude, despre felul în care trebuia să se poarte un Durant în orice împrejurare. Cu decenţă şi politeţe fusese răspunsul corect şi, într-adevăr, Jude nu-şi văzuse niciodată tatăl purtându-se altfel.

Desigur, nici nu se lăsase în voia manifestărilor afectuoase faţă de nimeni, deşi, de la moartea lui Michael şi întoarcerea lui Jude din Europa, Jude începuse să suspecteze că tatăl lui îşi ascundea adânc sentimentele în pieptul său mândru. Dar nu era o bănuială pe care să i-o poată împărtăşi ducelui care, în schimb, fusese rezervat în a exprima ce gândea despre modul de viaţă şi felul de a se îmbrăca al fiului său... deşi provocarea fusese foarte mare.

Jude îşi ascunse un rictus când Nevett spuse deodată:

— A fost o greşeală să vă trimit în turul Europei. Recunosc asta acum.

Jude îşi lăsă capul în jos.

— Nu din cauza lui Michael. Nu din cauza asta. S-a... întâmplat. A fost regretabil.

Nevett îşi întoarse faţa spre miniatura cu portretul lui Michael, pictat când avea 16 ani, care se afla pe măsuţa de lângă el. Artistul nu surprinsese licărul din ochii lui Michael şi nici râsul cu care întâmpina viaţa, dar tabloul îi reda părul roşu ca flacăra şi ochii verzi cu prea mult realism pentru cei care încă îl mai jeleau.

— Acum îmi fac griji pentru tine, numai pentru tine.

— Atunci de ce ai regrete, domnule?

Jude plecase cu trei ani în urmă, la vârsta de 26 de ani, şi se întorsese cu trei luni în urmă, cu totul alt om. Înainte fusese studios, harnic, al doilea fiu care îşi lua în serios responsabilităţile. Acum era un epicurian – şi un om cu un scop.

— Italia, Alpii, Rusia, Ronul, Franţa, Pirineii – mi-au lărgit orizontul, aşa cum ai intenţionat când ai vrut să

plecăm.

— Iar tu eşti dovada vie că orizonturile pot fi prea largi şi, hm… colorate. Nevett opri protestul lui Jude cu o mişcare a mâinii lui mari. Erai fiul desăvârşit când ai plecat. Reţinut. Puternic. Tăcut. Iar acum eşti… eşti…

Nevett nu-şi găsea cuvintele, dar gesticulă abia perceptibil înspre silueta pleoştită a lui Jude.

— Mai desăvârşit? sugeră Jude.

— Nu chiar aşa. Buzele lui Nevett se strânseră, formând o linie severă. Eşti un franţuzit.

Jude se îndreptă de spate.

— Chiar aşa crezi? Dar e cel mai frumos compliment pe care mi l-ai făcut vreodată, domnule! Când am vizitat Franţa, parcă îmi găsisem patria culturală. Mâncarea! Arta! Moda! Atât de deosebite! Atât de impresionante! La Palatul Versailles, am jurat că voi trăi în civilizaţia asta aşa cum trebuie.

Scoţându-şi evantaiul dintr-un buzunar interior, îşi făcu vânt la faţă cu un entuziasm prefăcut, ascunzându-şi un zâmbet.

Ducele de Nevett era un bărbat căruia îi fusese imprimat încă din leagăn tradiţionalul dispreţ englezesc faţă de francezi. Englezii şi francezii erau acum aliaţi, uniţi în lupta lor de a împiedica Rusia să pună stăpânire pe bogatul continent asiatic, care le aducea mari profituri, dar Nevett îşi amintea de Napoleon şi de necazurile pe care le adusese Europei. Lui Nevett nu-i păsa de moda care impunea să ai bucătari francezi şi mânca friptură sănătoasă de vită, pur englezească, de câte ori avea ocazia. Pe Nevett nu-l îmbrăcau decât croitori englezi. Acum fiul său, bărbat în toată firea, ridica în slăvi ca un nebun cultura franceză şi superioritatea ei, şi doar faimoasa lui rezervă englezească îl împiedica pe Nevett să-i strige părerea lui ostilă.

Jude se întreba dacă acesta va fi punctul în care va exploda, dacă înălţimea Sa avea să-şi spună sincer părerea până la urmă. Dar nu o făcu. Scrâşni din dinţii lui albi ca un urs frustrat şi îl fixă pe Jude cu o privire duşmănoasă.

Împăturindu-şi ziarul, îl lăsă să cadă lângă fotoliu.

— Ştii de ce te-am chemat aici?

— Nu, domnule, spuse Jude cu sinceritate.

— Vreau un nepot.

Jude clipi nedumerit.

— Domnule, nu sunt căsătorit.

— Asta mi-e dureros de limpede. Şi cum vei reuşi să atragi o mireasă în situaţia ta actuală e peste puterea mea de înţelegere.

— În situaţia mea actuală?

Fiind deja în picioare, Jude traversă leneş camera până la oglindă şi îşi studie propria imagine. Păr castaniu-închis, pieptănat neglijent, dar elegant. Frac negru. Pantaloni ecosez. Ghete albe până la glezne, lustruite orbitor. Vestă galbenă, atât de strălucitoare, încât te făcea să clipeşti. Şi în ochii lui albaştri apăru un licăr de amuzament pe care şi-l ascunse repede.

La urma urmei, tatăl lui nu era prost. Pe când îşi potrivea eşarfa de mătase portocalie din jurul gâtului şi o drapa pe piept, Jude zise:

— Orice femeie s-ar mândri să devină contesă de Huntington.

— Cu siguranţă! spuse ducele cu o nerăbdare pe care nu încerca s-o ascundă. După ce eu voi muri, soţia ta va fi ducesă, iar asta nu e o poziţie pe care s-o dispreţuieşti sau să o iei în râs.

Nu, cel puţin pentru tatăl său, care îl considera pe Jude, după cum observase tânărul, o partidă bună, măcar în privinţa titlului, înălţimea Sa turui mai departe cu o voce tunătoare:

— Dar, până te hotărăşti tu să-ţi cauţi nevastă, mă tem că vei rămâne singur, iar eu fără nepoţi. Aşa că am luat măsuri să remediez situaţia.

Nu prea existau lucruri care să-l surprindă pe Jude, dar acum era de-a dreptul uimit. Învârtindu-se în jurul tatălui său, îl studie pe omul căruia îi semăna aşa mult. Reluându-şi tonul tăios fără să-şi dea seama, îi spuse:

— Doar nu îţi închipui că mă voi căsători cu o fată aleasă de dumneata!

Nevett ridică din sprâncene.

— Nu mi-am închipuit aşa ceva. Un bărbat trebuie să-şi aleagă singur nevasta dintre multele tinere care îi sunt prezentate. Dar până acum, te-ai arătat jalnic de nepriceput să faci curte acestor domnişoare.

Jude fusese ocupat cu lucruri total diferite, dar nu recunoscu nimic în faţa tatălui său. Ştia deja ce ar spune Nevett despre un Durant care se înjosise până la înşelăciune de dragul lui Dumnezeu şi al ţării – şi nu l-ar fi flatat deloc.

— Găseşte-mi o tânără demnă să-i fac curte şi mă voi conforma imediat.

— Sunt cel puţin zece fete de măritat, cu origine şi avere excepţionale.

Am zis să-mi găseşti una demnă să-i fac curte. Una inteligentă, şi care să ştie să converseze şi… Se abţinu o clipă, apoi continuă: Nu o doamnă ciupită de vărsat şi demodată, ci una al cărui bun-gust să fie aproape ca al meu.

— Lady Amelia se îmbracă bine.

— E prea scundă. Hainele nu-i vin bine.

— Domnişoara Richardson e înaltă.

— Da’ ce ten are! Ar trebui să se abţină de la dulciuri până i se mai atenuează petele.

— Lady Anne Whitfield e tânără şi maleabilă.

— Prea tânără.

— Lady Claudia Leonard.

— Prea bătrână.

— Domnişoara Naomi Landau-Berry.

— Te rog! Poţi să-ţi închipui ce înseamnă să fii însurat cu o femeie pe nume Naomi?!

— Atunci nu cred că ai vrea să te căsătoreşti cu Lady Winnomena Bigglesworth.

— De fapt, Winnomena mi se potriveşte ca o mănuşă.
Jude se încruntă. Deplorabilul ei obicei de a mânca moluşte

când i se pun în faţă trebuie să fie factorul decisiv.

Nevett bolborosi:

— Mănâncă moluşte? Şi de ce n-ar trebui să mănânce aşa ceva?

— Am văzut-o mâncând scoici. Scoicile sunt *rotunde.*

— Rotunde? Păi, sigur că sunt rotunde, scoicile pătrate ar fi caraghioase. Nevett îşi dădu seama că şi el era caraghios şi şuieră de furie. Cu cine naiba ai vrea să te însori?

— O doamnă din Franţa ar fi cea mai acceptabilă.

— Îmi pui răbdarea la încercare.

Şi Nevett proceda la fel cu Jude. Stăpânindu-şi iritarea, se aşeză din nou şi spuse pe un ton calm, de parcă îşi cerea scuze:

— Domnule, n-aş vrea să mă însor niciodată.

Nevett inspiră adânc şi se înecă puţin.

— Sigur că nu. Nu *tu!* Îl trata cu o politeţe glacială, deşi ar fi preferat o ceartă în toată regula, mai ales cu fiul său atât de deştept.

Dar nici înălţimea Sa nu era neajutorat. Avea metodele lui de a-şi pune fiul la punct.

— Ţi-am angajat un profesor.

— Un profesor.

Despre ce naiba vorbea bătrânul?

— Să te înveţe cum să faci curte unei femei.

— Cum să fac curte unei femei.

Nevett bătu în braţul fotoliului.

— Parcă ai fi un papagal idiot!

Jude *se simţea* ca un idiot.

— Mi-ai angajat un profesor să mă înveţe cum să fac curte unei femei? Pentru prima dată de când începuse să poarte evantai, chiar avea nevoie de acel obiect. Cu o mişcare din încheietură, îşi răcori faţa înfierbântată. Şi ce va folosi individul? Diagrame pe o placă de ardezie?

— *Femeia* îţi va arăta cum să procedezi prin propriul exemplu.

— Mi-ai angajat o târfă?

Nici măcar când fusese foarte tânăr tatăl său nu-i tocmise o târfă. Din spatele paravanului se auzi un foşnet, care-i atrase atenţia lui Jude. Văzu privirea tatălui său îndreptată într-acolo şi îşi dădu seama că ducele nu era surprins. Îşi dădu seama că Nevett ascunsese pe cineva acolo şi că acel cineva auzise tot ce vorbiseră. Tatăl lui părea revoltat şi supărat din cale-afară.

— Fiule, pentru un dandy, ai gânduri cam josnice. Am angajat o profesoară de la Distinsa Academie a Guvernantelor. Tânăra mi-a fost recomandată de Lady Bucknell personal.

Cine era în spatele paravanului? Ce motiv putea să aibă tatăl lui să ascundă pe cineva acolo? Jude aruncă o privire aspră spre tatăl său. Nevett părea atât de relaxat, atât... Ah, cu siguranţă era vorba despre femeia pe care o angajase.

Însă Jude se întrebă dacă ea nu putea fi mai mult decât îşi închipuia Nevett. Existau suspiciuni în privinţa lui Jude? Ar fi putut fi trimisă să-l spioneze pe el? Pe Nevett?

Oare Jude urma să vadă un pericol în orice situaţie pentru tot restul vieţii lui? Era o consideraţie înfiorătoare, dar şi adevărată. Totuşi, o recapitulare rapidă a conversaţiei îi mai alungă din griji. Dacă fusese trimisă pentru a-i anunţa pe alţii de treburile lui, nu auzise nimic care să-l incrimineze.

— Nu înţeleg, domnule, spuse Jude cu un râs afectat. De ce ai angaja o guvernantă? Femeile mă adoră.

— Nu suficient cât să te ia de bărbat.

— Un bărbat trebuie să aibă anumite standarde!

— Trebuie să te însori!

— Cine e persoana asta?

— Ce importanţă are pentru tine, băiete? E persoana pe care am angajat-o.

Stăpânindu-şi furia, Jude reuşi să pună întrebarea corectă:

— Cum arată?

— Arată destul de bine pentru slujba asta, spuse tatăl

lui pe un ton nepăsător. Va flirta cu tine. Şi tu vei flirta cu ea. Îţi va arăta cum să cucereşti o soţie. Apoi te vei duce în societate şi îţi vei pune lecţiile în practică aşa cum trebuie!

— Dă-mi un motiv pentru care ar trebui să mă supun unei asemenea umilinţe.

— Pentru liniştea mea sufletească.

— Nu-i grozav.

Ducele de ridică din fotoliu, încet şi maiestuos, până ajunse la înălţimea lui de aproape 1,90 metri şi îşi etală întreg trupul osos pe care îl moştenise şi Jude, dar şi autoritatea pe care şi-o putea impune după bunul plac.

Se ridică şi Jude, dar în acea clipă ştiu că-şi găsise un adversar pe potrivă. Jude era poate mai tânăr şi mai puternic, dar îşi respecta prea mult tatăl ca să se certe cu el, aşa că îi ascultă sentinţa cu un rar sentiment de înfrângere.

— Foarte bine, spuse Nevett cu o politeţe glacială. Dacă nu-ţi pasă de liniştea mea sufletească, poate îţi va păsa de asta. Dacă nu accepţi această profesoară, dacă nu colaborezi cu ea, o să-ţi găsesc eu o fată, voi aranja un contract prenupţial şi să vedem cum ieşi din buclucul ăsta, flăcăule! Nevett îl ameninţă cu pumnul. Să vedem cum reuşeşti să eviţi o mamă plină de energie căreia i-am promis că îi vei face fiica următoarea ducesă!

Jude recunoştea înfrângerea când se confrunta cu iminenţa ei. Iar aceasta era o înfrângere, o complicaţie mai mare decât oricare alta pe care şi-o putea închipui. Lăsând capul în jos, îşi privi ghetele foarte lucioase.

— Bine, domnule, ai câştigat. Când încep lecţiile?

— Mâine. Te întâlneşti cu ea în Hyde Park. O vei recunoaşte după trandafirul roşu de la rever.

— Doamne Dumnezeule, ce banal, domnule! zise Jude, iritat peste măsură.

— Banal sau nu, fie că vrei sau nu, vei face tot ce-ţi spune ea sau jur pe Dumnezeu că le asmut asupra ta pe toate femeile din familia Fairchild, şi vei avea noroc dacă scapi întreg la minte şi cu atât mai puţin te vei mai bucura

de libertate.

Cunoscând neamul Fairchild, Jude luă în serios această ameninţare.

— Voi face cum porunceşti. Îşi flutură batista de dantelă de parcă ar fi vrut să alunge un miros urât. Dar n-o să-mi placă.

Capitolul 3

Lord Huntington plecă supărat din biroul lui Nevett, iar Caroline ieşi din dosul paravanului. Întâlni imediat privirea ducelui.

— Păreţi necăjit.

— Era de aşteptat. Fiul meu are… sau, mai degrabă, avea o voinţă puternică. Trântindu-se în fotoliu, Nevett bâjbâi după paharul său cu brandy. Nu-l ameninţ des, dar când o fac, sunt serios. Va face cum i s-a spus.

— Nu mi s-a părut aşa diletant cum l-aţi descris.

Într-adevăr, o bună parte a discuţiei, Huntington *păruse* un energic om de acţiune. Ba mai mult, păruse… magnific. Vocea lui profundă, melodioasă reverberase în sufletul ei ca o declaraţie de forţă şi siguranţă.

— L-ai *văzut?* întrebă Înălţimea Sa.

Îl văzuse. După ce îi auzise vocea, se uitase prin găurile din paravan şi văzuse cel mai impresionant bărbat care avusese norocul să-i apară în cale. Mai era încă sub impactul produs de silueta şi chipul lui.

Huntington era foarte înalt, mai înalt decât ea cu aproape zece centimetri, şi avea nişte umeri care îi dădeau unei femei senzaţia de ocrotire. Trupul îi era osos şi robust, nu subţire precum trestia, ca al atâtor tineri aristocraţi spilcuiţi. Părul lui era atrăgător, de un castaniu-închis cu reflexe aurii, şi îl purta lung şi prins la ceafă, ca un aristocrat din vechime. Faţa îi era sculptată în cel mai fin lut pe care îl făcuse Dumnezeu vreodată, cu pomeţi

proeminenţi, un nas autoritar şi o bărbie prea pronunţată ca să poată fi numită altfel decât îndărătnică. Soarele îl bronzase pe Lord Huntington într-o nuanţă atrăgătoare de cafeniu, tenul lui constituind un fundal frapant pentru ochii săi atât de albaştri, încât te şocau prin intensitatea privirii. El nu se uitase la ea în adevăratul sens al cuvântului. Nu văzuse decât paravanul după care era ascunsă. Totuşi, Caroline se dăduse înapoi, alarmată.

Bărbatul nu se încadra în epoca modernă. Dacă i s-ar fi scos costumul acela caraghios, ar fi putut uşor să se fi ivit din ceţurile miturilor, un războinic care cucerea prin puterea trupului său şi îndemânarea braţelor. Ar fi arătat mai bine într-o armură strălucitoare, cu o spadă în mâinile lui mari, sau într-un kilt, ţinând o sabie în ambele mâini… sau în veşminte de druid, învăluit în taine şi magie. Avea o frumuseţe aprigă, bărbătească, iar ea se temea că avea să vadă până în adâncul sufletului ei necugetat, lipsit de profunzime.

— E foarte chipeş.

Aceste cuvinte îi amintiră că, doar cu puţine zile în urmă, la Distinsa Academie a Guvernantelor, spusese aproape acelaşi lucru despre Lord Freshfield.

Lord Freshfield, cel care era pornit s-o dezonoreze şi chiar reuşise din plin. Lord Freshfield, care, în ciuda asigurărilor date de Caroline Adornei, încă o mai urmărea. Caroline trebuia să aibă succes în această slujbă. Era absolut necesar, căci după fiecare eşec, Lord Freshfield era şi mai aproape în spatele ei, cu mâinile sale moi şi albe întinse s-o prindă…

Cu un pocnet care o făcu să tresară, Înălţimea Sa o întrebă:

— Ce părere ai de îmbrăcămintea fiului meu?

— Ah, îmbrăcămintea lui.

Văzu cu ochii minţii vesta galbenă, eşarfa portocalie de mătase, pantalonii ecosez care combinau cele două culori.

— Ghetele acelea.

Vocea ducelui vibra de dispreţ.

— Da, ghetele.

Îşi stăpâni impulsul de a pufni în râs când îşi aminti ce nepotrivite erau acele picioare uriaşe în ghete albe, strălucitoare.

— Trebuie să recunoşti, arăta caraghios.

— *Caraghios* e un cuvânt prea tare. Chicoti slab. Unul mai nimerit ar fi *prostuţ.*

— Şi evantaiul acela! Şi batista lui. Nevett apucă braţele scaunului. Şi felul lui de a fi. Fii sinceră şi spune-mi ce părere ai.

Sinceră? Îl aţinti cu privirea pe Înălţimea Sa. Semăna cu fiul lui – sau mai degrabă, fiul lui semăna cu el. Nevett fusese duce cea mai mare parte din viaţa lui şi stătea în fotoliul său ca un tron, cu o demnitate nepăsătoare – un om puternic, cât un munte, care cerea să i se spună adevărul de parcă ar fi fost dreptul lui. De parcă tot ce dorea i se cuvenea – şi probabil aşa şi era.

— E uşuratic, dar asta n-ar trebui să împiedice un bărbat bogat şi arătos să se însoare.

Dumnezeu ştie câţi bărbaţi uşuratici întâlnise ea în timpul sezonului de baluri. Prietena ei cea mai bună se măritase cu cel mai mare crai din înalta societate, dar banii îi mai alinaseră lui Edith suferinţa, iar Caroline trebuise să admită că smintitul avea suflet bun, căci nu rostise un cuvânt de reproş când Edith o ajutase pe Caroline în zilele grele de după scandal.

Dar Înălţimea Sa avea un singur scop, căsătoria fiului său, şi se îndrepta neabătut spre realizarea acestuia.

— Titlul şi averea lui Huntington atrag doamnele. Manierele şi pasiunile sale le alungă.

— Nu de tot. Nu-mi vine să cred că le provoacă o repulsie atât de mare.

— Nu. Indiferent de cât de neghiob pare, ele încearcă să-i atragă atenţia cu destul curaj. Dar el nu pare să observe sau să-i pese. Domnişoarele parcă sunt… invizibile pentru el! Dacă aşa stau lucrurile, problema nu va fi uşor

de rezolvat. Nevett observă că ea tăcea şi îi arunca priviri întrebătoare, aşa că spuse, pufăind nerăbdător: Nu sunt genul de om care să-şi facă visuri irealizabile pentru fiul său. De când a împlinit zece ani, a arătat un viu interes pentru sexul frumos. Flăcăul se duce mereu pe la actriţe. Niciodată la aceeaşi de două ori, reţine, dar are, totuşi, nevoie de o, ă… Ducele păru să-şi aducă aminte că vorbea cu o doamnă, chiar dacă era una pe care o angajase. Uită ce ţi-am spus.

— Aţi pus să fie urmărit.

Lord Nevett o privea cu dispreţ şi ea îl înţelegea. Era duce. Făcea ce voia, şi o fetişcană ca ea nu trebuia să-l ia la întrebări. Cu o grimasă, îi spuse:

— Lady Bucknell te-a recomandat ca fata care cochetează cel mai bine cu putinţă, dar acum că te-am întâlnit, am îndoielile mele. Pari superficială şi lipsită de experienţă. Crezi că vei putea îndeplini sarcina?

— Care? Să-l învăţ pe fiul domniei voastre să flirteze?

Putea Caroline să-l înveţe pe Huntington cum să flirteze? Sigur că da! Pentru prima dată de când fusese compromisă, îşi îngădui să revină la personalitatea plăcută şi supusă a domnişoarei Caroline Ritter. Îşi lăsă în jos pleoapele cu gene lungi până pe obraji, apoi îşi ridică ochii şi îi aruncă lui Nevett o privire plină de adoraţie. Un zâmbet modest, reticent i se ivi pe buzele pline. Şi postura i se schimbă: se sprijinea acum de birou, puţin aplecată, astfel încât umerii să-i formeze o linie seducătoare. Trase adânc aer în piept, punându-şi în evidenţă sânii, apoi, cu o voce joasă, răguşită, spuse:

— Nu mă îndoiesc câtuşi de puţin că îl pot învăţa pe Lord Huntington cum să flirteze.

— Dumnezeule mare! Privirea ducelui se fixă asupra ei, evaluând-o ca un bărbat. Dacă aş fi cu douăzeci de ani mai tânăr şi necăsătorit, te-aş angaja să mă înveţi *pe mine* să flirtez.

Ea răspunse automat aşa cum el – sau orice alt bărbat – şi-ar fi dorit.

— Domnia Voastră nu are nevoie de lecţii. Nu acum, în orice caz. Şi, pun rămăşag, nici cu douăzeci de ani în urmă.

El râse pe înfundate şi ea îşi dădu seama, puţin şocată, că spusese probabil adevărul. Era un bărbat foarte atrăgător.

— Eşti foarte bună, zise el. Într-adevăr, foarte bună.

Era bună. O ştia şi ea în adâncul sufletului, căci, deşi se străduise în aceşti ultimi patru ani să pară o fiinţă ştearsă şi capabilă, jucase doar un rol. Acum că era din nou o cochetă, revenise la adevărata ei personalitate. Aşa cum îi repetase tatăl ei, se născuse să fie o cochetă, nici mai mult, nici mai puţin – iar aceasta era o reflecţie într-adevăr înjositoare.

Ducele ieşi din adâncurile în care îl cufundase evaluarea lui apreciativă.

— Oricât de impresionantă ar fi această demonstraţie, trebuie să precizez că nu este decât cochetărie feminină. Cum ai să-l înveţi pe Jude să flirteze ca un bărbat?

— Nu va flirta, ci va reacţiona la flirt. Din experienţa mea, când un bărbat se confruntă cu o doamnă care îi trezeşte instinctele masculine de animal de pradă, acesta reacţionează adecvat. Treaba mea va fi, după cum văd, să stârnesc acele instincte în Lord Huntington, pentru ca, de câte ori vede o fustă, să flirteze automat.

Sprâncenele impresionante ale lui Nevett se ridicară până aproape de locul unde îi începea părul.

— Te-ai gândit mult la asta.

— Da, aşa e. Dacă vreau să am succes în slujba asta, va trebui să fac mai mult decât un gest cu bagheta magică. Îmi mobilizez toate forţele, toată inteligenţa... atâta câtă este... toată experienţa. Hotărâtă să-l impresioneze, îşi scoase un caiet legat în piele verde. Îi arătă scrisul elegant care umplea pagina albă. Am planificat cu grijă fiecare lecţie.

Încruntându-se, Nevett îi luă caietul din mână.

— Ai planificat... parcă spuneai că ai de gând să te

ocupi de instinctele lui.

— Bineînţeles, dar flirtul este o artă subtilă. Apoi vorbi cu entuziasm despre asta, era domeniul la care se pricepea. Trebuie să ştie cum să flirteze în orice situaţie, cum să flirteze cu o doamnă necunoscută, dar dezirabilă, într-o bibliotecă publică… cum să aprecieze poziţia unei doamne în societate şi, prin urmare, cât de potrivită ar fi ca viitoare soţie… Nu e o treabă uşoară, Înălţimea Voastră. Mie mi-au trebuit optsprezece ani să învăţ subtilităţile artei de a flirta, iar acum trebuie să-l învăţ totul pe fiul domniei voastre până la sfârşitul sezonului de baluri.

Nevett îşi puse ochelarii şi citi cu voce tare primul paragraf.

„Săptămâna 1: De testat Lord Huntington pentru a vedea dacă se descurcă acceptabil în societate. Perfecţionare, dacă este necesar.” încruntându-se, îşi ridică privirea. Ştia să se descurce binişor, cel puţin înainte să plece în – dezgustul îi răzbătu din voce – Franţa.

— Cu tot respectul cuvenit, Înălţimea Voastră, pare improbabil să-şi fi pierdut această îndemânare în Franţa. Un zâmbet luminos i se ivi pe buze. Francezii pe care i-am întâlnit nu păreau doar experţi în amorul frivol, dar, în acelaşi timp, extrem de pragmatici în privinţa căsătoriei şi a compatibilităţii soţilor.

Nevett îi dădu înapoi caietul.

— Ei l-au pervertit.

Din experienţa ei, ştia că un tip pervers dădea dovadă de mai multă cruzime şi nepăsare decât arătase Huntington. Dar nu-şi rosti cu voce tare această convingere.

Pe un ton foarte tăios, Nevett o întrebă:

— Cum ai să te asiguri că nu se îndrăgosteşte *de tine?*

— De… mine? Ea râse. Trecuse foarte mult timp de când înţelesese greşit că o iubea un bărbat. Înălţimea Voastră, nu-mi pot închipui nimic mai descurajant pentru un bărbat decât să descopere că orice privire languroasă, orice compliment timid din partea unei femei i se datorează

tatălui său.

— Ai dreptate.

Caroline bănuia că foarte puţini oameni auziseră acele cuvinte de la ducele de Nevett.

El o studie cu o privire critică.

— Rochia asta a fost la modă anul trecut. Ca să joci rolul ăsta, ai nevoie de alte haine.

Ea se uită la fusta albastră uni.

— Domnule, asta e tot ce am mai bun.

De departe ce avea mai bun, şi era un veşmânt dăruit de Lady Bucknell.

— Foarte bine. Îţi fac eu rost de tot ce ai nevoie. Majordomul meu îţi va aranja să mergi la o *couturiere*[1] pentru ţinute de zi. Vom adăuga şi altele dacă e necesar. Nevett o cântări şi o măsură cu o privire indiferentă. Apoi închise ochii şi pocni din degete. Vom proceda ca la grădiniţă. Îl vom învăţa pe Jude aranjând situaţii pe care le poate întâlni în societate. Mâine, în parc. Poimâine, la biblioteca publică.

Ea ştiu că trebuie să-şi ia în serios rolul de profesoară, aşa că îşi exprimă protestul pe un ton respectuos, dar cu multă seriozitate.

— Mâine îl voi evalua pe Lord Huntington în parc. Poimâine voi începe să-l pregătesc după programul meu.

Când îşi văzu planurile contestate, Nevett făcu ochii mari şi ridică tonul.

— Cum?

Ea dădu repede înapoi.

— Dacă sunteţi de acord, Înălţimea Voastră, asta voi face.

El luă scrisoarea Adornei şi o studie. Apoi dădu din cap aprobator şi spuse pe un ton ostil:

— Da, bine. Desigur, tu răspunzi pentru asta.

— Da, aşa e, zise ea fără vlagă.

Deşi nu era prea convinsă.

---

1 Croitoreasă (în franceză, în orig.)

— Cât timp crezi c-o să-ţi ia să-l instruieşti?

— Nu ştiu, domnule.

El gesticulă nerăbdător, dând tare din mână pentru a o îndemna să răspundă mai repede. Ea ghici ce voia ducele.

— Dacă lucrăm în fiecare zi, îmi vor trebui poate două săptămâni pentru flirturile de după-amiază, mai mult pentru evenimentele de seară.

— Ducesa va da o mică petrecere la care a invitat nişte prietene bune şi câteva domnişoare alese pe sprânceană.

Care nu vor avea nimic împotrivă să fiu şi eu printre ele, aşa să cred?

Nevett îşi ţuguie buzele cu un aer superior.

— Tinerele vor face cum li se spune.

Caroline detesta să-i spună, dar trebuia să ştie.

— Nu pot să mă arăt în societate alături de Domnia Voastră. Nu ştiu dacă Lady Bucknell v-a explicat situaţia mea, dar este imposibil.

— Lady Bucknell mi-a explicat situaţia ta. Pufni dispreţuitor de parcă scandalul nu conta. Dacă eu zic să te arăţi în societate, aşa vei face. Lasă-i pe toţi cei care nu sunt de acord să vină să se plângă ducelui de Nevett.

Ea se uită lung, fascinată, la aristocratul atât de sigur pe sine, încât nu se temea nici de blamul, nici de critica societăţii.

— Domnule, cu tot respectul pentru influenţa domniei voastre, am descoperit că societatea va bârfi pe seama unei femei necăsătorite şi neprotejate de familia ei, indiferent cine e patronul său, şi, de fapt, cu cât mai mare e prestigiul patronului, cu atât mai mare va fi plăcerea bârfitoarelor.

Şi-o şi imagina pe Lady Reederman cum va protesta zgomotos sau pe doamna Gibben cum se va ascunde în spatele evantaiului şi va zâmbi în timp ce va răspândi cele mai josnice zvonuri posibile. La urma urmei, o mai făcuseră şi înainte.

Cu fermitate, Nevett îi spuse:

— Am nevoie de tine să-mi însoţeşti fiul în societate. Orice fel de societate. Cum altfel ai putea să-l supraveghezi şi să-l corectezi?

Lui Caroline îi scăpau lucrurile de sub control. Dacă nu era atentă, avea să piardă slujba înainte să pornească la drum.

— Voi imagina situaţii ca acelea cu care se va confrunta la teatru, la baluri…

— Nu. Nevett dădu cu pumnul în braţul fotoliului în care stătea. Vei merge *cu* el la baluri şi la teatru. Contez pe tine să-l prezinţi tinerelor potrivite. Cele care să-i stârnească interesul. Şi, în acelaşi timp, să-i arăţi cum să se poarte ca un gentleman care caută deliciile căsniciei.

Numai gândul de a merge la un bal o făcu pe Caroline să se cutremure de groază. Să facă faţă acelor matroane scandalizate, acelor bărbaţi îngâmfaţi care o priveau lasciv – nu, nu era în stare. *Refuza* s-o facă. Nu putea. Nici pentru Lady Bucknell. Nici de dragul acestei slujbe.

— Nu pot, spuse ea încet. Nu are să meargă.

— Da, aşa e, zise el. Ai dreptate.

Ea răsuflă uşurată.

Ca un taur furios, Nevett continuă:

— Ai nevoie de aprobarea unui părinte. Aşa că o să-l fac pe tatăl tău să ţi-o dea imediat.

Oare înnebunise Nevett?

— Înălţimea Voastră, eu şi tatăl meu n-am mai vorbit de când m-a dat afară din casă, făcând o scenă demnă de o piesă de Shakespeare.

Ar fi putut la fel de bine să tacă, pentru că Nevett n-o prea băgase în seamă.

— Vom aranja o întâlnire între voi doi. Îţi va vorbi politicos, iar tu îi vei răspunde cu respectul datorat de o fiică. Se va rezolva.

— Dar… el n-o să vrea.

— Nu fi caraghioasă. Va face cum i se spune.

Se părea că Nevett mai folosise aceste cuvinte şi înainte. Încercă să-şi amintească… A, da, spusese acelaşi

lucru când vorbise despre fiul şi moştenitorul lui. Şi despre tinerele nobile care aveau să vină la serata lui.

Văzu cu ochii minţii faţa grăsulie a tatălui ei, zâmbetul lui linguşitor. Îţi aminti de dorinţa lui arzătoare să avanseze în societate, de cât venera aristocraţia. Înălţimea Sa avea dreptate, Manfred Ritter avea să facă întocmai cum i se va spune.

— Ar trebui să încheiem cu asta înainte de sfârşitul sezonului de baluri. Nevett îşi ridică privirea şi îi cercetă faţa cu multă atenţie, iar ea îşi dădu seama că ducele nu se gândise prea mult. Îşi drămăluise timpul. Domnişoară Ritter, ai auzit ce i-am spus lui Huntington. Am aranjat în aşa fel ca băiatul să se străduiască din răsputeri să înveţe de la tine. Acum ascultă ce îţi spun – îţi cunosc problemele. Toate problemele.

Umilită, ea întrebă:

— Ce însemnă asta, înălţimea Voastră?

Aşa că ducele îi spuse.

*

Caroline se duse la intrarea servitorilor. Bătu încet şi, când ne deschise uşa, o luă pe scări în jos şi se strecură în bucătăria alunecoasă ca o peşteră din subsolul reşedinţei tatălui ei de la oraş.

— Don'şoară Caroline, da' mare ghinion mai aveţi! Îi acasă. Bucătăreasa îşi frângea mâinile. Dacă vă prinde p-aci, ştiu ce rău poa'să fie cu mata.

— Şi cu tine, aşa că voi avea mare grijă. Caroline îşi dădu pe spate gluga de pe faţă.

Bucătăreasa ridică din umeri de parcă puţin îi păsa.

— O bucătăreasă bună găseşte întotdeauna de lucru.

— Da, dar eu am nevoie de o bucătăreasă care să ţină aşa ca tine la sora mea. Caroline strânse mâinile muncite ale femeii. Unde este?

— Citeşte în sala de lecţii. Stai aci. Mă duc s-o aduc.

Bucătăreasa se mişca uşor pentru o femeie de

proporţiile ei.

Era nevoită. Domnul Ritter era un stăpân sever care cerea de la servitorii săi ca totul să fie curat ca lacrima, mesele să fie excelente şi o tăcere mormântală. Nu accepta niciun fel de greşeli.

Multe slujnice fuseseră concediate fără recomandări, pentru că scăpaseră o cârpă de praf, iar rezultatul acestei severităţi era o casă tăcută ca un mormânt. Şi întunecată, aproape macabră.

Întorcându-se în umbră, Caroline îşi strânse mai bine haina subţire în jurul umerilor. Detesta să vină aici. Dar mai mult de-atât, ura faptul că Genevieve era nevoită să trăiască aici. Însă acum avea o soluţie. În cele din urmă, avea soluţia. Auzi pe scară paşii rapizi ai lui Genevieve şi pe buze îi înflori de îndată un zâmbet.

Când fata intră în bucătărie, cu bucătăreasa pe urmele sale, Caroline păşi în lumină. Singura lampă dezvălui o fată înaltă de 14 ani. Avea mişcări stângace, de parcă propriile mâini şi picioare nu i-ar fi aparţinut. Trăsăturile îi erau prea mari pentru chip. Avea pistrui pe faţă şi mergea încovoiată ca să fie mai puţin evident cât de înaltă era. De fapt, era imaginea lui Caroline la acea vârstă.

— Eşti frumoasă, îi spuse Caroline încetişor şi o îmbrăţişă.

— Îhâm! Genevieve o îmbrăţişă şi ea, dar încruntătura ei părea să-i fi săpat un rid între sprâncene. Nimeni nu este de aceeaşi părere.

— O vor face. Caroline se dădu înapoi şi îi luă mâinile. Am cele mai bune veşti cu putinţă. Am primit un post la ducele de Nevett.

— Asta-i bine, spuse Genevieve cu prudenţă. Ce fel de post?

— Îl învăţ pe fiul lui să flirteze.

— E o prostie, spuse Genevieve cu un dispreţ adolescentin necenzurat.

— Poate că da, dar mă pricep la asta, şi ştii ce-a zis ducele? Caroline strânse mâinile lui Genevieve plină de

emoţie. A zis că, dacă la sfârşitul sezonului fiul lui se logodeşte cu o fată de familie bună, o să-mi dea o bonificaţie de *o mie de lire.*

— Don'şoară Caroline!

Bucătăreasa căzu pe un scaun de parcă ar fi fost împuşcată.

— O mie de lire? Genevieve se holbă la sora ei, de parcă nu înţelegea prea bine. Eşti sigură?

— Da! O mie de lire dacă reuşesc să-l însor pe fiul lui. Caroline îşi ridică puţin fusta şi făcu o reverenţă în faţa lui Genevieve. Ştii ce înseamnă asta?

— Ne putem duce în Franţa să stăm cu familia mamei, nu? Ghici Genevieve.

— Da!

Caroline execută câţiva paşi de dans. Genevieve făcu ochii mari – ochi care aveau exact culoarea celor ai lui Caroline.

— Poţi s-o faci?

— Sigur că da. Zilele de burlac ale lui Lord Huntington sunt numărate, jură Caroline.

Capitolul 4

Jude îşi îndreptă manşetele când intră la petrecerea din acea seară de la Blythe Hall. Reşedinţa Throckmorton din Suffolk se afla la o scurtă călătorie cu trenul de Londra, iar în casă se auzeau râsete, se dansa şi atmosfera era festivă, plină de veselie – şi intrigi.

Garrick Throckmorton lucra pentru ministerul de interne, ca şi frumoasa lui soţie, Celeste. Mama lui Throckmorton, Lady Philberta, fratele lui, Ellery şi soţia lui, Hyacinth, erau plecaţi în Italia, iar Jude ar fi putut paria că şi ei îşi făceau datoria faţă de coroană. Familia Throckmorton reprezenta o dinastie de spioni, dar Garrick Throckmorton era şi un finanţist cu o oarecare reputaţie, la

care apelau mulţi când aveau nevoie de sfaturi pentru investiţii. În plus, cei din familia Throckmorton erau văzuţi ca nişte vlăstare nobile ale înaltei societăţi, şi o invitaţie la una dintre petrecerile lor era o adevărată lovitură pentru oricine dintre lumea bună. Aşa că Jude nu ieşi în evidenţă când îşi salută multele cunoştinţe – nu sărea în ochi dacă nu-i luai în consideraţie haina din catifea argintie brodată cu mărgele.

Throckmorton se despărţi de un grup vesel şi ieşi în întâmpinarea lui Jude.

— Ce surpriză! Nu speram să te văd astă-seară.

Nu suna a întrebare, dar era, iar Jude răspunse cu sinceritate:

— Am auzit că dai o petrecere. Trebuia să ies din casă ca să-mi etalez ultima achiziţie – îşi mângâie reverul cu un deget, apoi adăugă pe un ton mai scăzut: Şi vreau să te întreb despre compania neprevăzută cu care m-am ales. Speram să vorbim între patru ochi.

— Ce companie? De sex feminin?

— Fără cea mai mică îndoială.

— Ce ciudat. Când se apropie soţia lui, Throckmorton o luă de braţ, conducându-i pe amândoi spre biroul său. Draga mea, Huntington s-a ales cu o neaşteptată companie feminină.

Cu un zâmbet care lumină coridorul dosnic, întunecat, Celeste spuse:

— Chiar avea nevoie. E prea retras.

Jude bănuia că femeia vorbea serios, ceea ce îi trezi atât dorinţa de a nega, cât şi de a se întreba ce singurătate bine ascunsă vedea la el.

— De fapt, nu eu mi-am ales însoţitoarea, şi mă tem că e cam enigmatică pentru mine.

Throckmorton se încruntă de îngrijorare.

— Cine e?

Acum că venise momentul, Jude nu mai voia să-i spună. Suna atât de absurd.

— E un fleac, de fapt.

În birou, Celeste se plimbă pe la fiecare lampă, înteţind flăcările slabe, până când lumina caldă pătrunse în fiecare colţ al încăperii.

— Fleacurile ajung adesea lucruri importante.

— Te-a afectat suficient ca să vrei să ni-l aduci la cunoştinţă, îi aminti Throckmorton.

— Probabil nu are nicio importanţă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, despre ce e vorba? întrebă Throckmorton.

— Tatăl meu a angajat o femeie să mă înveţe cum să flirtez.

Muţi de uimire, Throckmorton şi Celeste făcură ochii mari. Apoi Throckmorton renunţă la figura lui solemnă şi râse pe înfundate. Celeste îşi puse mâna pe braţul soţului ei.

— N-ar trebui să râdem. Asta este în mod evident – vocea îi tremura de amuzament stăpânit – o problemă serioasă pentru Lord Huntington. Îi studie cu privirea haina viu colorată. Şi o îmbunătăţire de care avea multă nevoie.

Throckmorton şi Celeste izbucniră amândoi în râs. Perechea era nepotrivită, ea atât de luminoasă şi veselă, el atât de întunecat şi sumbru, dar se completau unul pe celălalt precum luna şi noaptea.

Jude îşi încrucişă braţele şi aşteptă să le treacă un pic veselia.

— Mă întrebam dacă m-ar putea bănui cineva de…

— Prost-gust? sugeră Throckmorton.

Jude fu nevoit să aştepte din nou, dar, de această dată, se uită urât, ameninţător. Iritarea îi era calmată un pic de gândul că, dacă *signora* Eloisa Viltori ar auzi de situaţia grea în care se afla, ar chicoti şi ea. Talentul lui Jude la flirt o convinsese pe celebra cântăreaţă italiană de operă să-l primească în patul ei şi, datorită talentatului său amant, rămăsese acolo în cele trei luni pe care le petrecuse în Florenţa. Dar, bineînţeles, la Florenţa se îmbrăcase cu

gust şi se purtase cu acel *savoir-faire*[2] caracteristic unui gentleman englez.

— Scuze, scuze. Throckmorton o instală pe Celeste pe sofa, îi făcu semn lui Jude înspre fotoliul comod de vizavi şi luă loc lângă soţia lui. Bănuieşte că lucrezi pentru mine? Da, orice e posibil. Cum o cheamă pe tânără?

— Tata nu a vrut să-mi spună.

Throckmorton ridică din sprâncene de uimire.

— Nu ştii nici cine este?

— Nu. Tata nu mi-a spus, ceea ce mă face şi mai suspicios. Jude se trânti în fotoliu. Nu am prevăzut ce va face tatăl meu, deşi, dacă mă gândesc mai bine, ar fi trebuit. Nevett nu e din cei care aşteaptă pasivi să se întâmple lucrurile. Vrea să mă însor şi nu pot să-i spun cu ce mă ocup.

— Nu. Doamne fereşte! De unde a apărut această lady… Presupun că e o lady, nu? După ce Jude dădu din cap aprobator, Throckmorton continuă: De unde a apărut?

— Dintr-un loc numit Distinsa Academie a Guvernantelor.

Jude le aşteptă reacţia.

— O! Celeste zâmbi, făcând gropiţe. Nu, nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa însoţitoarei tale. Dacă e recomandată de Lady Bucknell, proprietara, atunci tânăra e demnă de încredere.

— Tot de la Distinsa Academie a Guvernantelor a venit şi Celeste să lucreze pentru mine. Throckmorton o mângâie cu un deget în sus pe braţ şi, când ea se întoarse spre el, îşi zâmbiră de parcă îşi aminteau povestea lor de iubire înflăcărată. Iar Lady Bucknell a lucrat şi ea ocazional pentru mine.

— Oh! Jude detesta să capituleze, dar nu vedea altă soluţie. Atunci presupun că va trebui să am o guvernantă.

— O să-ţi facă bine să adaugi şi un strop de frivolitate în viaţa ta, spuse Throckmorton.

---

2 Tact (în franceză, în orig.)

— Spionajul e o treabă serioasă, dar asta nu înseamnă că nu ne putem bucura de viaţă, adăugă Celeste.

Poate în ceea ce-i privea, dar Jude luase decizia de a deveni spion după ce trecuse prin foc şi suferinţă.

— Eu am ajuns să fac meseria asta pe o cale diferită şi, până nu o străbat drumul până la capăt, nu pot să mă bucur de nimic cu adevărat. Deşi îi datorez lui Michael să trăiesc cum a trăit el, încă învăţ. Încă învăţ.

Jude închise ochii şi, aşa cum se întâmpla întotdeauna, văzu din nou scena care i se întipărise în minte. Încă o dată, văzu focul, simţi căldura şi agonia de a şti că îşi dezamăgise părinţii, neamul şi pe Michael.

*

Jude ţinea în mână biletul de la fratele său.

Vino imediat în piaţa veche. Am nevoie de tine!
P.S.: Plăteşte fata.

Era mâzgălit pe o bucată de hârtie şi îi fusese adus acasă de un vagabond. Se uită fix la mesaj cu sentimentul de furie neputincioasă pe care i-l provoca Michael de multe ori. Michael, care intra în tot felul de probleme şi ieşea chemându-şi fratele în ajutor. Jude îl ajutase întotdeauna, însă, după ultima escapadă, al cărui rezultat fusese pentru Jude un braţ rupt şi ambii ochi învineţiţi, şi totul pentru iubirea unei barmaniţe, îi jurase lui Michael că nu-l va mai ajuta. Şi nu o mai făcuse.

Îi plăti mesagerului, care muşcă moneda, apoi dispăru în noapte. Rămase nemişcat pe un scaun, cu braţele încrucişate la piept şi uitându-se în întuneric. Ştiuse că Michael avea să dea de bucluc.

Jude locuia aproape de poalele dealului. Vizita muzee, frecventa cursurile de la universitate, bea prin taverne cu studenţi săraciţi şi îi asculta când instigau la revoluţie.

Michael locuia în vârful dealului, în staţiune, alături de

cei mai bogaţi şi mai dezmăţaţi oameni din Europa. Bea şampanie, dansa toată noaptea, se ţinea de jocuri de noroc, bârfea şi umbla din floare-n floare, şi, pentru prima oară, Jude îşi dispreţuia fratele. Michael nu fusese niciodată atât de crud, atât de hotărât să petreacă, pe când, nu departe de el, oamenii sufereau profund şi mureau de foame. Jude încercase să-i spună, dar Michael râsese şi replicase:

— Nu-ţi mai face atâtea griji, frăţioare. Toţi trebuie să murim într-o zi.

Poate că lui Michael îi sunase ceasul acum.

Jude sări de pe scaun. Michael era fratele lui. Indiferent despre ce era vorba, avea să se ducă întotdeauna să-l salveze, încărcând un pistol, şi-l vârî în centură. Îşi legă un toc din piele pe braţ şi puse acolo un cuţit lung, ascuţit, cu lama subţire, arma tradiţională în această ţară mică. Îşi puse o haină şi o pălărie închise la culoare şi porni spre piaţa din inima oraşului vechi. Deasupra lui, din vârful dealului, auzea muzică, vedea lumină, dar, cu cât se apropia mai mult de albia râului, sărăcia îl înconjura din toate părţile. Până se apropie de destinaţie, greutăţile oamenilor deveniseră atât de apăsătoare, încât clădirile păreau să se prăbuşească sub povara lor.

Trecuse doar un pic de ora zece noaptea. Cârciumile se înşiruiau de o parte şi de alta a străzii înguste şi murdare. Dar nu se vedea nicio lumină pe sub praguri. Obloanele erau trase la ferestre. Totul era neclintit. Niciun beţiv, nicio pisică, nicio adiere. Unde erau toţi? îl trecură fiori de nelinişte pe şira spinării. Se ţinea aproape de ziduri, cu mâna pe pistol, şi simţea un miros de fum adus de vântul de seară. Şi văzu ceva. Lumină din piaţă. Nu multă, doar o pâlpâire. Ardea ceva. Ceva ce n-ar fi trebuit să ardă. O clădire. Un foc în aer liber. O altă boare de fum trecu pe lângă el.

Apoi simţi un miros puternic, putoare de lemn şi metal care ardeau, şi, împreună cu acesta, un iz care îi zburli părul de pe ceafă. Se trezi fugind, alunecând pe pietrele din

pavaj, alergând drept spre marginea pieţii. Apoi se opri brusc. Nu îl ajuta cu nimic pe Michael dacă se grăbea să fie omorât. Se uită de după colţul unei clădiri la piaţa pustie.

Un foc fusese aprins chiar lângă fântână. Un foc mare. Un foc alimentat cu bucăţi masive de copac şi, dacă mirosul nu-l înşela, şi cu mai multe sticle de brandy. Din când în când, flăcările mai atingeau crengile noduroase, dar cea mai mare parte din lemn se prefăcuse deja în cărbune. Şi se aşternuse ca o dojană într-o vatră cu cenuşă…

Uitând de prudenţă, Jude se îndreptă încet spre mijlocul pieţii. Un corp fumega, carbonizat şi contorsionat. Jude se uită lung la el. Tresări, îngrozit… dezgustat. Nu. Nu. Nu Michael!

Dar, în lumina flăcărilor ce se stingeau, ceva din aur strălucea în coşul pieptului. Jude nu avusese nicio îndoială. Ştia ce era.

Cu un băţ, ridică inelul cu sigiliu al familiei, cel pe care îl primise Michael în ziua când împlinise 18 ani, şi pe care îl purta întotdeauna moştenitorul familiei Durant. Jude îi dădu drumul în palmă. Aurul atât de luminos, strălucitor… atât de fierbinte, încât trecu prin pielea lui până în carne. Nu-i păsa. Primi cu bucurie durerea provocată de arsură. Era reală. O merita şi îl uşura pentru o clipă de sentimentul propriei vinovăţii.

Acesta era fratele lui şi era mort. Michael era mort. Michael murise, iar Jude îl dezamăgise.

Nu doar îl dezamăgise, dar şi refuzase să-i vină în ajutor. Suferinţa îşi înfipse ghearele în Jude, iar el se încovoie, ţinându-se de burtă, într-o agonie tăcută. Când văzu cu coada ochiului o siluetă neagră furişându-se spre el, Jude se răsuci şi îşi scoase pumnalul. Un băiat apăru în faţa lui şi rămase acolo, cu mâinile în sus. Era un copil de cam opt ani, numai piele şi os. Jude recunoscu la el mişcările ameninţătoare ale unui borfaş. Un hoţ de buzunare şi un găinar. Jude îşi vârî inelul în buzunar şi ţinu vârful cuţitului îndreptat înspre băiat.

— Zi-mi ce s-a întâmplat aici.

— Nu vezi? L-au omorât, dom'le, spuse băieţandrul. Au zis că şi-a băgat nasul în treburile lor. Au zis că, dacă ştim ce e bine pentru noi, să ne vedem de ale noastre şi să nu le facem necazuri, altfel vom sfârşi exact ca el.

— Cine a făcut asta? îşi exprimă Jude durerea într-o şoaptă, flăcăul se dădu un pas înapoi de parcă se aştepta ca Jude să explodeze.

— Oamenii de colo. Arătă înspre casa cea mare aflată aproape de vârful dealului, unde jucătorii îşi încercau norocul, unde aristocraţii dansau şi familia Guignard îşi arunca plasa străvezie şi scotea aur la fiecare aruncare. L-au omorât pe tip, i-au ars cadavrul. Au aruncat bani de aur pe podeaua tavernei tatălui meu. Au luat un butoiaş de bere şi pe soră-mea şi au pornit călare pe drumul spre graniţa cu Serephinia.

Jude simţi o altfel de suferinţă în vocea flăcăului, chinul unui băiat care şi-a pierdut sora. Punând pumnalul la locul lui, spuse:

— Fă-mi rost de un cal!

— De ce aş face ceva pentru tine? Eşti un străin. Eşti un gentleman. Băiatul scuipă la picioarele lui Jude şi îi aruncă cea mai mare insultă a lui. Eşti ca ei.

Jude nu mai pierdu timpul să nege sau să-i explice. Înşfăcându-l pe băiat de haina lui zdrenţuită, îl ridică în aer şi îl zgâlţâi.

— Fă-mi rost de un cal!

Flăcăul rămăsese în aer.

— Şi am să-ţi aduc sora înapoi.

Apoi Jude îi dădu drumul.

— Cum ai să faci asta? Sunt patru.

Jude arătă înspre trupul carbonizat. Mâhnirea îi sfâşia sufletul, încercând să-şi croiască drum spre suprafaţă.

— Ăsta era fratele meu. El m-a învăţat să mă bat, punându-mă în tot felul de situaţii disperate. În acelaşi timp, m-a învăţat să fiu prudent. Jalea şi sentimentul de vină se dovediră mai puternice decât puterea lui de stăpânire. Iar acum… m-a învăţat cum să înnebunesc.

Căzu în genunchi. Ridicându-şi faţa spre cerul întunecat, urlă de furie şi de durere. Ca un lup. Ca o fiară. Ca un om care nu mai avea pentru ce să trăiască, în afară de răzbunare.

Până când Jude se potoli, băiatul se şi întoarse cu un cal.

— Adu înapoi armăsarul. Lăsă frâiele în mâinile lui Jude. Adu-mi înapoi sora. Cu multă încântare, adăugă: Să nu-ţi pese de cadavre. După ce-i omori, lasă-i să putrezească.

*

Se luptase cu ei, unul contra patru. O salvase pe sora băiatului şi îi omorâse pe bărbaţi. Doi muriseră uşor, dar unul din ei îl tăiase pe Jude la braţ cu o sticlă spartă, iar altul îl împuşcase în umăr şi în burtă. Ticălosul avu parte de un tratament special. Jude îl interogase înainte să-l trimită pe lumea cealaltă şi scosese două nume de la el – *comte de* Guignard şi *monsieur* Bouchard. Ei îi tocmiseră pe cei care-l omorâseră pe Michael, dar ticălosul nu ştia din ce motiv.

Uitându-se în jos la cerculeţul care îi însemna palma, Jude reveni la discuţia cu soţii Throckmorton.

— De câte ori visez, visez că am făcut o greşeală, că el e încă în viaţă şi caută altă aventură măreaţă. Dar, când mă trezesc, este mort. Îşi ridică ochii şi îl văzu pe Throckmorton studiindu-l cu atenţie şi ştiu ce speculaţie îi trecea prin minte. Am găsit haina lui Michael în apropiere, bandiţii îi luaseră doar cizmele. Cizmele lui, Throckmorton, ale nimănui altcuiva, căci nimeni în afară de mine nu mai poartă o asemenea mărime.

Throckmorton dădu din cap aprobator.

— Cum zici tu. Speram doar că…

— Crede-mă, zise Jude. Am încercat în tot felul să mă conving că trupul nu era al fratelui meu, dar, cu cât mă străduiam mai mult, cu atât eram mai sigur că a fost al lui.

Ochii lui Celeste se umplură de lacrimi.

— Ai făcut atât de multe, fără să te gândeşti la tine!

— Mă gândesc prea des la mine. Jude îşi frecă cicatricea aspră din palmă. De asta a fost omorât fratele meu.

— Te învinovăţeşti când nu trebuie. A fost ucis pentru că cineva îl voia mort.

Celeste trăise în Franţa câţiva ani şi Jude auzea câteodată în tonul şi accentul ei ecoul pragmatismului specific francezilor.

— Pentru că e adevărat. Nu voi putea să mă iert până nu îl voi răzbuna.

— Bine. Dezgustul de sine face dintr-un om bun unul rău. Răzbunarea purifică sufletul. Celeste dădu din cap satisfăcută. Pot să te ajut. Am două cadouri pe care le-am primit eu şi Garrick la nunta noastră. Le poţi da domnilor din Moricadia pentru a le atrage atenţia.

Throckmorton îşi drese glasul.

— E vorba de cutiile de tabac pe care ni le-a dăruit unchiul Julian?

— Da, aşa e.

Vocea lui Celeste era limpede şi rece.

— Pentru că sunt scumpe…

— Şi de un prost-gust uimitor, potrivite doar pentru un bărbat, plus că sunt genul de obiecte pe care te aştepţi să le primeşti de la cineva care dezaprobă căsătoria ta cu fiica grădinarului. Celeste bătu enervată din piciorul încălţat într-un pantof elegant. Oricum, ce importanţă are? Când va veni timpul, Maltin va intra prin efracţie în apartamentul moricadienilor, va lua totul înapoi şi va căuta şi indicii din care să reiasă scopul lor.

— Ştiu. Throckmorton îi puse mâna pe umăr. Ştiu, scumpo.

Ea respiră adânc ca să se liniştească, apoi închise ochii, căutând să rămână calmă. Probabil că nu reuşise, pentru că izbucni:

— N-ai ce-i face dacă unii din familia ta sunt nişte cretini.

Throckmorton întâlni privirea lui Jude şi făcu un gest spre burtă, apoi îşi miji ochii spre Celeste.

Ah. Era însărcinată. Asta explica de ce era atât de sensibilă cu privire la o chestiune pe care, altfel, n-ar fi luat-o în seamă. Pe un ton prietenos, Jude spuse:

— Contele de Guignard şi Bouchard cred că englezii sunt oameni de nimic, nişte pierde-vară, iar eu am făcut multe eforturi să le confirm această prejudecată. Se ţinuse scai de ei, plănuise să se întâlnească cu ei oriunde se duceau şi făcuse pe prostul şi sicofantul atât de îndrăgostit de cultura de pe continent, încât nu băga în seamă insultele sau insinuările. Şi am reuşit. Mă cred cel mai mare prostovan din ţară.

— Şi-au dat seama că eşti fratele lui Michael? întrebă Throckmorton.

— Da, dar nu ştiu că am fost în Moricadia în acelaşi timp cu Michael. Jude zâmbi cu amărăciune. Asta este şi unul dintre motivele pentru care mă dispreţuiesc atât de mult: au ordonat moartea fratelui meu, iar eu par atât de neghiob, încât cerşesc aprobarea lor.

— Ai vreo bănuială în legătură cu motivele care i-au adus la Londra? întrebă Throckmorton.

— Nu, dar au început să lase garda jos. Pe Bouchard nu trebuie să-l pierdem din ochi. Jude se aplecă în faţă. Soluţia problemei e la el.

— Nu suntem siguri de asta.

Throckmorton se aplecă şi el în faţă, cufundat în înşiruirea faptelor şi căutând răspunsurile ce trebuiau să se găsească acolo.

— Eu sunt. Am stat în Moricadia luni întregi, aşteptând ca Michael să se lase de jocuri de noroc… deşi acum ştiu că făcea mai mult decât asta. A făcut pe eroul. Nenorocitul. Bouchard i-a sfătuit pe contele de Guignard şi pe prinţul Sandre să aducă acolo staţiunile de lux şi jocurile de noroc, şi au mai mult succes decât îşi poate închipui cineva. La fel şi banii. Bouchard a adus în ţară tot felul de răufăcători care să o conducă. Este un bandit în haine elegante.

Oamenii din Moricadia sunt asupriţi şi revoltaţi; îl urăsc mai mult decât pe oricine. *Se tem* de el mai tare decât de oricine.

— Chiar şi pe când stăteam la Paris, se vorbea că Franţa va anexa Moricadia, va prelua staţiunile şi jocurile de noroc şi va opri banii în trezoreria proprie.

Vocea lui Celeste suna aproape normal.

— De Guignard şi Bouchard nu vor asta – dar de ce să nu se ducă în Franţa pentru a se împotrivi uniunii? întrebă Throckmorton.

— De ce să vină în Anglia?

— Pentru a băga zâzanie între cele două ţări, zise Celeste.

Asta era destul de uşor. Relaţiile cu ruşii se înrăutăţiseră mult. Rusia voia să cucerească continentul asiatic, iar în cazul Angliei şi al Franţei existau prea mulţi bani şi prea multă putere în pericol ca să se îngăduie aşa ceva. Astfel, cei doi aliaţi de vreme rea lăsau deoparte secole de neîncredere pentru a se uni în lupta împotriva ruşilor. Cel puţin, acesta era planul. În realitate, diplomaţii francezi îi dispreţuiau pe englezi, cei englezi pe francezi, iar unii oameni erau dispuşi să meargă oricât de departe pentru a distruge alianţa.

— Dacă de Guignard şi Bouchard provoacă destule necazuri, vor distrage atenţia Franţei de la Moricadia.

Celeste îşi atinse uşor ochii.

— Ca un castel din cărţi de joc, pacea dintre Franţa şi Anglia ar fi uşor de distrus, şi asta ar însemna război.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă, iar secretarul lui Throckmorton spuse cu vocea lui baritonală:

— Domnule, femeia e aici.

Cu o mişcare bruscă şi un zâmbet superior, Celeste zise:

— Ce noroc că ai venit în seara asta, Lord Huntington, căci oaspetele nostru te interesează.

Throckmorton strânse din buze, apoi îi răspunse secretarului său:

— Pofteşte-o aici.

O femeie nemaipomenită intră pe uşă. Era tânără, poate de vreo 20 de ani, frumoasă şi rotunjoară numai cât să fie apetisantă, mică de înălţime, cu o prezenţă atrăgătoare. Pieptul generos îi tresălta uşor, revărsându-se din decolteul adânc al rochiei perfect croite, a cărei culoare stacojie punea în umbră costumul foarte neobişnuit al lui Jude. Părul blond, foarte des, îi era prins la ceafă, iar ochii verzi, languroşi cercetară încăperea, oprindu-se asupra lui Jude. Se îndreptă spre el, cu fustele foşnindu-i la fiecare pas. El se pomeni în picioare, urmărind-o cu privirea.

Când se apropie de el, îl simţi o mireasmă de pământ reavăn, iar când îşi puse palma pe braţul lui, Jude îşi descoperi brusc atracţia – până acum nebăgată în seamă – pentru blondele minione, voluptuoase, cu ochii verzi.

— Ce domn grozav sunteţi!

Scotea fiecare cuvânt pe un ton aşa de languros, că îl făcu să se întrebe ce misiune putea să aibă – şi îşi dădu seama că, dacă dorea să facă din el misiunea ei, el nu avea de ales decât să se supună ordinelor ei.

Dar Celeste o întrerupse şi arătă înspre Garrick.

— Acest gentleman este domnul Throckmorton.

— Oh! Femeia se uită la ţinuta distinsă, de culoare închisă a lui Throckmorton şi oftă. Bineînţeles că el este. Scuze, domnule Throckmorton.

— Nu se supără, spuse Celeste, veselă. Îi explică lui Jude: Domnişoara Gloriana Dollydear e cântăreaţă de operă, şi noua noastră armă în acest război. Ia loc, domnişoară Dollydear, cât timp îi explic situaţia lui Lord Huntington.

Capitolul 5

— Ce după-amiază minunată după atâtea zile de ploaie, Lord Huntington.

Vocea afectată a lui Lady Rutherford îl opri în loc pe Jude.

— Într-adevăr, Lady Rutherford. Ce plăcere să vă văd, alături de încântătoarea dumneavoastră fiică, domnişoara Jordan. Jude făcu o plecăciune atât de extravagantă, că ar fi fost mai potrivită la curtea de la Versailles decât pe o alee cu pietriş din Hyde Park. E o zi superbă şi o ocazie de a încerca noile toalete la modă în primăvara asta.

Biata domnişoară Jordan! Avea doar şaptesprezece ani, abia venise la Londra şi era cu inima îndoită, neştiind dacă să-l considere moştenitorul unui ducat, un bărbat bogat, unul dintre cei mai râvniţi burlaci din toate sezoanele... sau cel mai caraghios om din Londra.

Când, cu un gest voit nepăsător, Jude îşi aruncă peste umăr fularul de lână cu model persan în culorile smaraldului şi bronzului, domnişoara Jordan pierdu lupta. Punându-şi la gură o mână înmănuşată, începu să râdă pe înfundate. Mama ei o înghionti tare în coaste cu cotul ei osos. Revenindu-şi imediat, domnişoara Jordan se stăpâni.

— Ce bucurie să vă întâlnesc, milord! Costumul dumneavoastră e superb.

— Bineînţeles! Jude se încruntă cu o îngrijorare prefăcută. Dar dumneavoastră păreţi că nu vă simţiţi bine, domnişoară Jordan. După ochii dumneavoastră sticloşi, mă tem să nu vă îmbolnăviţi de ceva. Se dădu înapoi de parcă fata ar fi avut ciumă. Va rog! Sunt un gentleman prea important şi prea solicitat la petreceri ca să mă expun unui asemenea pericol.

De această dată, ea nu-şi putu reţine un pufnit dispreţuitor, iar el se retrase până în celălalt capăt al aleii.

— Serios, Lady Rutherford, fiica dumneavoastră ar trebui să fie în pat şi departe de restul înaltei societăţii. Departe *de mine...*

Lady Rutherford încuviinţă din cap, o înşfăcă de braţ pe domnişoara Jordan şi se îndepărtă cu ea pe alee.

El se plimbă în continuare, scoţându-şi jobenul – *foarte* înalt – să salute fiecare doamnă pe care o întâlnea.

Matroanele înţelepte şi fiicele lor avide de titluri făceau reverenţe solemne în faţa lui, dar existau mereu tinere ca domnişoara Jordan care nu-şi puteau stăpâni amuzamentul, iar acestora le dăruia un zâmbet special. Inconştienţa lui provoca alte hohote de râs, în timp ce el se îndepărta cu paşi mărunţi.

Aşa cum sperase, primele raze de soare ale primăverii atrăseseră destui oameni în Hyde Park ca să-i facă plimbarea aproape neremarcată. Da, neremarcată – poate cu excepţia mantalei verzi în ton cu sezonul, la care asortase un costum maro în carouri şi ghete până la glezne, cu toc înalt, care făceau din el omul cel mai scandalos îmbrăcat din parc – şi idiotul perfect. Acesta era titlul pe care îl cultivase cu infinită grijă.

Uneori se întreba dacă, după această escapadă, va redeveni vreodată aşa cum fusese înainte, atent la maniere, la decenţă, la toate lucrurile lipsite de importanţă, şi meditativ până la indecizie.

Era de părere că nu. Spera că nu. Niciun om din lumea bună care se plimba pe alei nu-şi închipuia că îi studia mersul, tonul vocii, atenţia pe care o dădea ambientului şi, desigur, felul în care era îmbrăcat. Puteai să afli multe despre un om, fie el bărbat sau femeie, observându-i îmbrăcămintea, iar Jude îi privea cu atenţie, cântărindu-i, pe toţi care-i ieşeau în cale, deşi, în tot acest timp, evita băltoacele lăsate de ploaie şi îi ţinea sub supraveghere pe cei doi moricadieni pe care îi urmărea.

Se uita şi după profesoara lui, femeia severă pe care o angajase tatăl lui să-l înveţe arta flirtului. Cea despre care ducele spunea că „arată destul de bine” – un eufemism, cu siguranţă.

Şi iat-o, o femeie cu faţă de cal, ţinând un bucheţel de trandafiri roşii sub bărbie. Avea tenul de un alb imaculat, fie dat cu pudră, fie datorat unei lamentabile lipse de soare.

Nasul îi era turtit, de parcă ar fi intrat într-o uşă cu capul înainte. Umerii ei erau rotunzi, sânii nu atrăgeau atenţia, şi îşi purta hainele strălucitoare aşa de prost, că ar

fi arătat la fel de bine şi îmbrăcată în pânză de sac.

Ce naiba fusese în capul tatălui său? Ochii căprui ai profesoarei îl priviră cu o vagă adoraţie. Ridicându-şi pălăria, el îi făcu o plecăciune şi hotărî să se întoarcă la reşedinţa din oraş a lui Nevett, de îndată ce se termina lecţia, şi să-l întrebe.

Ea veni spre el, apoi se opri la câţiva paşi distanţă, de parcă era nesigură.

„S-o ia naiba, face pe sfioasa.” Cu pălăria încă ridicată, el se mai aplecă o dată în faţa ei şi îi indică un loc înaintea lui. Aruncând o privire triumfătoare locului de plimbare al aristocraţiei, ea veni cu paşi mărunţi spre el şi făcu o reverenţă. Punându-şi pălăria pe cap, el spuse pe un ton scăzut:

— Nu cred că te pot convinge să-i zici Înălţimii Sale că m-am corectat, nu?

Ea îşi miji ochii de parcă ar fi fost nedumerită – sau avea nevoie de ochelari.

— Ce-aţi spus, milord?

— A fost o prostie să te întreb aşa ceva. Cum avea el să flirteze cu o creatură... ca asta? Nu vor mai circula zvonuri despre îmbrăcămintea sa, ci despre gustul lui la femei. Prietenii lui vor crede că înnebunise, iar dacă va încerca să le explice că tatăl său îl şantajase, vor râde de el cu poftă, exact ca Throckmorton şi Celeste. Înălţimea Sa s-a asigurat ca întregul efort să merite banii pe care ţi-i dă. Aşa că vom face lucrul ăsta, nu?

Ea înghiţi în sec.

— Care lucru, Lord Huntington?

— Politeţea, flirtul, curtea, toate astea.

Privind partea plină a paharului, Jude îşi dădu seama că interesul lui pentru această femeie avea să-i consolideze, fără îndoială, reputaţia de cretin în ochii contelui de Guignard şi ai lui Bouchard. Lucrurile trebuie să pară că merg bine şi, cu cât reuşim mai repede, cu atât mai repede terminăm. Foarte bine. Arătă spre alee.

— Facem câţiva paşi?

Cu o voce la fel de atrăgătoare ca scârţâitul cretei pe tablă, ea spuse:

— Păi… da, milord. Mulţumesc, milord. Aş fi încântată…

— Milord, termină el propoziţia în locul ei.

Ea clipi nedumerită.

— Milord?

— Nimic. Îmi dau seama că împrejurările sunt neobişnuite şi nu am fost prezentaţi oficial, dar dumneata mă cunoşti, iar eu aş fi încântat să facem cunoştinţă. Ea nu părea să înţeleagă la ce se referea el, aşa că o ajută. N-ai vrea să-mi spui cum te cheamă?

— Da! Desigur! Sunt… Fata se opri şi bolborosi ceva, buzele ei palide deschizându-se ca ale unui peşte scos din apă. Dacă n-ar fi cunoscut-o, ar fi zis că îşi uitase numele. În cele din urmă, reuşi să rostească: Sunt Lady Pheodora Osgood din familia Osgood de la Rochdale.

— Serios? îl surprindea. Erau într-adevăr membri ai neamului Osgood la Rochdale, o familie respectabilă, deşi deosebit de modestă. Acum că pomeneşti de asta, văd asemănarea. Nu-mi dădusem seama…

Se opri din vorbit când era pe punctul de a deveni nedelicat.

— De ce anume nu vă dăduserăţi seama, milord?

Nu-şi dăduse seama că sufereau din cauza pierderii averii până într-atât, încât să-şi trimită de-acasă una dintre fiice să-şi câştige existenţa – dar *fusese* plecat din ţară.

— Nu-mi dădusem seama că familia Osgood a crescut o tânără atât de frumoasă aici în oraş.

Ea îşi miji ochii, uitându-se în sus la el.

— Milord, vă simţiţi bine?

— Perfect. Mulţumesc de întrebare. Îi dărui cel mai fermecător zâmbet al lui.

— Sunteţi sigur? Pentru că nimeni nu mi-a spus niciodată… aşa ceva. N-am auzit niciodată înainte…

Îşi miji şi mai tare ochii la el. Iritat peste măsură de bâiguiala şi nesiguranţa ei, el izbucni:

— Porţi ochelari?

Intenţionat, de parcă fusese instruită de multe ori s-o facă, ochii i se măriră.

— Ochelari? Ce vreţi să spuneţi prin ochelari?

— Un obiect de pus la ochi care să te ajute să vezi mai bine. Uite! Luându-i poşeta din mână, scotoci înăuntru. Iată-i. Scoţând ochelarii cu rame simple de aur, i-i puse pe nas.

Ea se holbă la el, iar de data aceasta, ochii îi erau cu adevărat mari – şi de un căprui atrăgător.

— Aşa-i mai bine. Acum ne putem înţelege mai uşor. Şi, până la urmă, nu e ca şi cum ar trebui să mă impresionezi cu adevărat cu frumuseţea ta. Amintindu-şi porunca tatălui său de a flirta, Jude adăugă pe un ton scăzut, seducător: Sunt deja copleşit.

Ea se duse în mijlocul aleii, intrând în băltoace, şi spuse:

— Am auzit că, în timp ce eraţi în străinătate, aţi înnebunit.

— Ăsta-i unul din zvonuri? El râse din toată inima. Cred că era de aşteptat. Nu. Nu sunt nebun – dar nebunii nu-şi dau seama de nebunia lor, nu-i aşa?

— Nu. Se dădu înapoi cu un pas. Nu. A fost o plăcere să vă întâlnesc, milord.

— S-a terminat lecţia pe ziua de azi? Retragerea ei îl surprinse. Bănuiesc că vrei să mă iei încet.

— Da, milord. Lecţia e gata şi ar trebui s-o luaţi încet. Mai făcu un pas înapoi. Poate ar fi bine să vă întoarceţi acasă şi să vă odihniţi. Luaţi totul încet.

Se îndepărtă din ce în ce mai mult. În acel moment, el îşi zări victimele. Aşa cum sperase, soarele îi scosese la plimbare pe contele de Guignard şi pe *monsieur* Bouchard.

— Iată-i!

De îndată, Jude se întoarse la rolul său de diletant şi filfizon, studiindu-şi fularul cât de mult putea, răsucind câteva şuviţe de păr ca să-şi facă nişte cârlionţi extravaganţi pe frunte.

— Da. Iată-i. Bineînţeles. Scuzaţi-mă.

Întorcându-se, Lady Pheodora o luă la fugă înapoi pe alee.

Uitându-se după ea, Jude spuse:

— Ce fată ciudată! N-o să-şi facă niciodată o carieră în felul ăsta. Şi, fără să se mai gândească la ea, se grăbi să-i prindă din urmă pe de Guignard şi Bouchard. Bastonul său lung atingea pământul la fiecare pas şi, cu o voce afectată, îi strigă: Aşteptaţi! Conte! Domnule! Nu vreau să-mi stropesc hainele cu apa murdară din bălţile astea!

Când bărbaţii se uitară la el, le văzu în ochi dispreţul pe care nu se osteneau să-l ascundă. Nu se simţeau obligaţi. Îl credeau nepăsător la orice jignire, iar asta însemna că îşi juca bine rolul. Dar nu îl stropiră. Aşa că el le spuse:

— Chiar speram să vă întâlnesc, excepţionalii mei domni. V-am adus câte un dar. E doar un fleac, o cutie de tabac, dar cred că o să găsiţi lucrătura în aur admirabilă şi pietrele preţioase minunat tăiate şi de o claritate superbă.

Mita îi luă prin surprindere. Întinzând mâinile, acceptară cutiile oferite, cele pe care i le dăduse Celeste lui Jude. Bouchard, un bărbat scund, corpolent, cu o mustaţă neagră uimitor de mare şi cu o chelie lucioasă la fel de uimitoare, şi-o vârî imediat în buzunar pe a lui şi reîncepu să pufăie din trabucul gros pe care îl fuma în orice ocazie. Dar de Guignard îşi deschise cutia şi o examină. Jude se gândi că, dacă ar fi avut o lupă de bijutier, şi-ar fi pus-o la ochi şi ar fi evaluat piatra pe loc.

Contele era un bărbat de vreo 45 de ani, înalt, slab şi chipeş, cu o barbă căruntă, bine ajustată de-a lungul maxilarului. Vorbea cu multă căldură de perioada lui Napoleon şi poziţia Franţei de mare putere – şi afirmarea Moricadiei cu ajutorul ei. De asemenea, nutrea o ură neîmpăcată faţă de englezi, care le răpiseră gloria şi, în acelaşi timp, un resentiment bine ascuns împotriva francezilor, care îi dispreţuiau pe moricadieni. Nu era un om uşor de înţeles; totuşi, îi plăceau aurul şi femeile şi, pe

aceste slăbiciuni ale lui îşi întemeia Jude speranţele. Satisfăcut de calitatea darului, de Guignard dădu deodată din cap aprobator.

— Mulţumesc. Mă bucur că te-am văzut.

Jude îi prinse de braţe înainte să se poată întoarce.

— Nu plecaţi încă! Voiam să vă întreb cum v-a plăcut opera de ieri-seară. Am avut impresia că soprana a cântat fals, dar poate pentru că e amanta domnului Throckmorton. Asta-i suficient să incomodeze o femeie!

Celor doi li se tăie respiraţia. Se uitară unul la altul. Mişcându-se în acelaşi timp, îi făcură loc lui Jude să treacă printre ei.

— *Cest vrai?*[3] E amanta domnului Throckmorton?

Domnul Bouchard vorbea engleza cu un accent puternic. Jude trecu pe lângă ei fără să arate deloc bucuria triumfului pe care îl înregistrase. Lucrul pe care îl făcea bine, care îl ajutase să creeze această personalitate cretină şi insipidă, era capacitatea lui de disimulare.

— Dar bineînţeles că e! Este o legătură discretă. Domnul Throckmorton trebuie să-şi păstreze reputaţia nepătată, pentru că drăgălaşa lui soţie – Jude coborî tonul şi se aplecă mai aproape de moricadieni – este o scorpie.

Feţele lor se animară de un interes viu. Jude îşi puse mâna pe piept şi le spuse povestea inventată de Celeste.

— Doamna Throckmorton i-ar face viaţa un iad dacă ar afla.

— Fascinant. Detest să văd un gentleman suferind. Bouchard suflă cu dispreţ un nor de fum înecăcios înspre Jude. Cum o cheamă pe amanta asta a domnului Throckmorton?

Făcându-i cu ochiul ştrengăreşte, Jude îi zise:

— Domnişoara Gloriana Dollydear, o tânără superbă, cu plămâni… puternici, care îi măresc capacitatea de a cânta.

— Va trebui să-i facem o vizită după următorul

---

3 E adevărat? (în franceză, în orig.)

spectacol.

Bouchard îşi mângâie mustaţa, un gest grăitor pe care îl făcea întotdeauna după ce primea o informaţie deosebită.

Cei doi moricadieni aşteptau în continuare, zâmbind trecătorilor.

Domnişoara Gloriana Dollydear, descoperise Jude, era frumoasă şi şireată, dispusă să joace rolul de amantă a lui Throckmorton – şi de informatoare vigilentă a moricadienilor. Le va spune lui de Guignard şi Bouchard tot ce dorea Throckmorton ca ei să audă. Le va asculta răspunsurile şi le va raporta şi, fiind tânără, nu-i păsa de primejdie.

— Nu-mi amintesc, vorbeşti franceza, Lord Huntington? întrebă Bouchard cu o nedumerire prefăcută.

— *Oui!* Foarte bine. Toţi englezii din clasa mea vorbesc franceza. Însă Jude nu-i spuse că unii o vorbesc mai bine decât alţii. Cu un accent execrabil, zise: Franţa mi-a trezit o admiraţie plină de respect – dar folosi pentru „respect” cuvântul care însemna „timid”.

— Franţa e patria-mamă a Moricadiei.

Contele de Guignard expiră fumul din piept.

— O, ce mult cred că doriţi să vă uniţi din nou cu ţara aceea mare! bătu Jude din palme.

— Da, am rămas fără grai de atâta dorinţă, spuse de Guignard, sarcastic. *Mon cher*[4]*,* Lord Huntington, mai vorbeşti şi alte limbi?

— Am talent la limbi, zise Jude. Spaniola. *Muy bien!* Italiana. *Benissimo!* Latina. *Optime!* Germana. *Sehr gut!*[5]

— Vorbeşti şi moricadiana? Dar nu, cum ai putea? N-ai fost niciodată în Moricadia.

Dând o lovitură de maestru, contele de Guignard transmitea milă.

— Am fost acolo! Am trecut în turul pe care l-am

4 Dragul meu (în franceză, în orig.)
55 Foarte bine

făcut. Putea foarte bine să le dea această informaţie, căci, dacă aflau vreodată adevărul, Jude nu ar fi fost prins cu minciuna. Serios! Gramatica mi se pare derutantă. Adăugă în grabă: Deşi nu peste puterile mele.

— Sigur că nu. Bouchard îşi mângâie mustaţa şi se uită cu atenţie la Jude. Nu e nicio ruşine să ai dificultăţi cu moricadiana. Este o limbă veche, graiul ţăranilor, nepotrivită pentru un gentleman.

Jude se însenină.

— Aşa e.

— Deşi e evident că stăpâneşti limbile mai bine ca alţii. Contele de Guignard adăugă: Dar nouă ne e dor de patrie. Sper că nu te superi dacă vorbim în moricadiană, nu?

— Nu… dacă aşa vreţi.

Jude reuşi să pară atât nostalgic, cât şi hotărât.

— Dar, dragul meu Huntington, n-am vrea să te simţi exclus, spuse Bouchard.

— Nici pomeneală! îi asigură Jude. Vorbesc limba ca pe apă. Daţi-i drumul.

Iar adevărul era că o vorbea *fluent,* aşa cum pretindea.

Vorbind moricadiana rar şi cu grijă, contele de Guignard spuse:

— E ca un copil care aleargă după cei mai buni ca el, în speranţa că autoritatea lor se va răsfrânge şi asupra lui.

Cuvintele păreau pronunţate un pic greşit, de parcă fiecare consoană aluneca de pe limbă. Când auzise prima oară moricadiana, Jude o găsise greu de urmărit, dar anul petrecut în Moricadia schimbase lucrurile. N-ar fi putut fi niciodată confundat cu un vorbitor nativ, aşa cum fusese Michael, dar aceşti oameni greşeau subestimându-l pe Jude.

— Gustul lui la îmbrăcăminte e execrabil. Bouchard îţi ţinu privirea aţintită asupra lui Jude şi molfăi trabucul.

— Foarte adevărat, spuse Jude în moricadiană, pronunţând ca vai de lume.

Bouchard râse zgomotos, apoi îi luă în zeflemea gustul, înfăţişarea, părinţii şi ţara. La fiecare pauză în conversaţie, Jude zâmbea şi clătina din cap absent, până când cei doi se convinseră de imbecilitatea lui.

— Conte, cu ajutorul cântăreţei, vom pune mâna pe prada noastră, spuse repede Bouchard în moricadiană. Totul se va desfăşura cum am plănuit.

„Ce naiba aţi plănuit?” Jude ar fi vrut să-i înhaţe şi să-i scuture până îi răspundeau la această întrebare. În loc de asta, rămase tăcut şi zâmbitor.

— Da, dar va fi aşa cum ai promis? Guignard deveni mai agitat. N-aş vrea ca prietenii noştri să încerce să le consoleze pe gazdele noastre pentru pierderea suferită.

„Gazdele lor? Cine erau? Englezii? Da, englezii. Pierderea lor. Ce pierdere?”

— *Oui,* zise Jude, înclinându-şi pălăria să le salute pe Lady Sugden şi fiica ei.

— *Non, mon comte*[6]*,* totul va fi aşa cum ne dorim, spuse Bouchard cu mai multă înflăcărare şi mai puţină grijă. Înţelegi, când vom… Se opri din vorbit. Întoarse capul. Apoi întrebă în engleză:

— Ce-i asta?

— Ajutor! Ţipătul slab al unei femei veni dintr-un strat de rododendroni înfloriţi de pe marginea aleii. Am căzut!

Jude o ignoră, voind neapărat să-l audă pe Bouchard spunând exact ce îşi doreau.

— Ajutor, ajutor!

Strigătul era mai tare acum, mai dulce, mai feminin. De Guignard şi Bouchard se întoarseră în direcţia respectivă ca doi câini de vânătoare şi o porniră spre tufişuri.

Jude rămase în mijlocul aleii, cu mâinile strânse în pumni. Oricine era fata aceea, îi dorea pieirea. Se făcuse de râs ca să afle informaţia pe care moricadienii erau pe cale să şi-o împărtăşească, iar ea stricase totul. O porni după cei

---

6 Nu, domnule conte (în franceză, în orig.)

doi. Ar face bine să fie grav rănită sau are… are… Făcu o grimasă. Ce pedeapsă măruntă avea să-i dea caraghiosul, elegantul Lord Huntington? Avea să-i suporte sarcasmul!

Contele de Guignard ridică ramurile verzi, încărcate de flori roz, ca să dea la iveală o tânără de o frumuseţe ieşită din comun, îmbrăcată într-un costum de călărie cenuşiu, zăcând la pământ şi părând nefericită. Doar se prefăcea, observă Jude. Nu se rănise. Mai văzuse aşa ceva; acel şiretlic era un mijloc de a-i atrage atenţia asupra ei. De a atrage atenţia celui mai râvnit burlac, contele de Huntington.

— Ah! Îşi duse mâna la frunte. Mulţumesc cerului că m-aţi găsit. Domnilor, calul m-a aruncat din şa, mi-am scrântit glezna şi am fost leşinată de atunci.

Flutură din genele ei negre înspre fiecare din cei doi moricadieni. Bouchard se înroşi de la guler până în creştetul capului său chel şi aruncă în grabă mucul trabucului încă fumegând în tufişuri.

— *Mademoiselle,* suntem onoraţi să vă venim în ajutor!

La fel de înflăcărat ca un băieţandru, de Guignard făcu o plecăciune, apoi încă una. În cele din urmă, ea îşi întoarse spre Jude ochii de culoarea mării, cu gene negre. El simţi impactul privirii ei ca un glonţ străpungându-i pieptul. Recunoştea sentimentul. Mai trecuse prin astfel de chinuri în munţii Moricadiei. Abia supravieţuise rănilor şi febrei ce urmase.

Acum se confrunta cu un eveniment asemănător şi se temea că această experienţă avea să-l chinuie tot atât de mult, să-i schimbe viaţa în aceeaşi măsură şi să lase o cicatrice la fel de mare. Un om înţelept ar fi fugit cât îl ţineau picioarele din faţa frumuseţii exotice întinse la picioarele sale. Tenul ei catifelat, oacheş te invita să-l mângâi pe îndelete. Gura ei, prea mare pentru chipul său, se cerea acoperită cu sărutări. Cu o singură privire, ea îl făcu să uite de datorie, să nu vrea decât s-o ia în braţe pe fermecătoarea domnişoară şi s-o ducă într-un loc ferit de

primejdii – ceea ce arăta cât de talentată trebuia să fie această mică actriţă.

— Nu vă putem abandona aici.

Guignard se lăsă în genunchi lângă ea, fără să bage în seamă faptul că îşi murdărea de noroi pantalonii albaştri.

— Sunteţi francezi. Cu un gest graţios, femeia îşi îndepărtă câteva şuviţe de pe faţă. Ce minunat!

— De fapt, suntem moricadieni, spuse de Guignard, deşi mulţi oameni nu fac diferenţa.

— Nu înţeleg, zise ea.

Cu un entuziasm căruia nu-i păsa deloc de zona ciudată în care se afla sau de noroiul de sub genunchi, de Guignard îi explică:

— Vedeţi, acum două sute de ani, în timpul domniei bunului nostru rege Ludovic al XIV-lea, după ce a cucerit Moricadia, Maiestatea Sa a dat familiei mele cel mai înalt titlu şi ne-a cerut să guvernăm ţara ca pe un principat francez. De-abia după în norocita aia de Revoluţie Franceză din ultimul secol, ne-am dat seama că trebuie să deţinem controlul propriei ţări şi să ne făurim destinul cu propriile mâini, fără amestecul vreunui guvern francez insolent sau al ţărănoilor săi de lideri. Aşa că suntem francezi, dar mai… Când o văzu că se încruntă nedumerită, vocea i se pierdu, apoi afirmă: Da, suntem francezi.

— Calul care m-a aruncat din şa era francez. Zâmbetul de pe faţă îi deveni şovăitor când se uită la conte. Înţelegeţi acum de ce nu pot să îngădui să mă ajutaţi, nu-i aşa?

— Prostie curată – şi atât de Guignard, cât şi Bouchard dădură din cap aprobator, de parcă ar fi înţeles.

— *El* e englez?

Îl fixă pe Jude cu ochii ei mari, făcându-l să se topească.

— *Oui.* E englez. Cred că el are voie să vă ajute.

Cu o ezitare vizibilă, îi făcu loc lui Jude. Jude abia se stăpâni să nu scoată un geamăt. Când văzu că Jude nu schiţează niciun gust, Bouchard spuse:

— O, Doamne! *La jeune fille*[7] te aşteaptă.

— Bine, încuviinţă Jude, nu prea politicos. O ridic acum.

Ca o nimfă maiestuoasă, doamna îşi ridică braţele, care formară un arc graţios. Sprinten, Jude o prinse de cot şi o ridică în picioare. Era înaltă. O, Doamne, atât de înaltă! Putea s-o ţină în braţe şi gura să-i fie aproape la nivelul lui dacă voia s-o sărute. Avea sânii plini şi tari şi o talie care îl invita pe orice bărbat să o cuprindă cu mâinile. Era încântătoare, tare unde o femeie trebuia să fie tare, moale unde trebuia să fie aşa, cu un luciu al pielii asemănător celui al unei perle şi, aşa cum se aştepta, îşi menaja piciorul, sprijinindu-se de el.

Trebuia să fie atent. Nu avea timp de flirtat. Avea o misiune de îndeplinit – şi, până să apară ea, întrevăzuse rezultatul. Ea se ţinea destul de bine pe picioare, aşa că n-o mai sprijini şi îşi împreună mâinile.

— Bine, atunci. Vă ţineţi pe picioare, deci puteţi să vă vedeţi de drum.

Şocat, contele de Guignard se dădu înapoi, clătinându-se puţin, cu mâna la inimă.

— Dar, Lord Huntington, nu vezi cu cât curaj zâmbeşte când îşi ţine piciorul fără să atingă pământul? Are glezna scrântită! O notă de cinism se strecură în vocea lui Bouchard. Cavalerismul tău englezesc cu siguranţă nu te va lăsa s-o părăseşti pe domnişoara… domnişoara… zise uitându-se întrebător la fată.

— Domnişoara Caroline Ritter.

Îşi rosti numele de parcă ar fi aşteptat o reacţie, dar Jude nu-şi imagina care ar putea fi.

— Sunt sigur că nu o vei lăsa singură, aici, pe domnişoara Ritter! spuse Bouchard.

— Voi face semn unei birje pentru ea, zise Jude printre dinţi.

Ea zâmbea acum atât curajos, *cât şi* dojenitor, cu

---

7 Tânăra (în franceză, în orig.)

buzele tremurându-i şi dezvelindu-şi dinţii albi, perfecţi, care demonstrau cu vârf şi îndesat efectele mişcării în aer liber şi ale expunerii la soare. Reflexele arămii din părul ei bogat şi ochii aceia… în care un bărbat se putea pierde atât de uşor.

Jude se mai pierduse în ochii unei femei, dar reuşise întotdeauna să-şi găsească drumul înapoi, iar acum trebuia să audă ce fuseseră pe cale să spună moricadienii. Pe un ton din care reieşea că suferă cumplit, ea spuse:

— Nu vă faceţi griji pentru mine. Ştiu că nu sunt atât de importantă ca voi, domnilor. Mă voi întoarce la umila mea casă… singură. Acolo voi încerca să-mi oblojesc glezna scrântită în acea cădere groaznică.

Melodrama era prea exagerată. Jude abia putea să respire.

— Nu credeţi c-ar trebui să găsiţi calul mai întâi? Caii sunt, de obicei, animale valoroase.

O singură lacrimă se scurse pe unul din pomeţii ei înalţi.

— Era un cal de poştă pe care l-am închiriat. Lăsaţi-mă să şchiopătez până acasă…

Se chinui să iasă din tufişuri. Scoţând o exclamaţie extravagantă de dezgust galic, contele de Guignard o luă de braţ.

— Vă rog, sunt un străin nevrednic, dar nu suport să vă văd chinuindu-vă atâta. Daţi-mi voie să vă ajut – îi aruncă o privire scârbită lui Jude – dacă nu primiţi ajutor de la compatrioţii dumneavoastră.

Ea îşi trase nasul, deşi nu era înfundat.

— Vă accept ajutorul cu recunoştinţă.

Bouchard o luă de celălalt braţ.

— Daţi-mi voie să ajut şi eu.

— Da, mulţumesc, sunteţi amândoi aşa de buni. Pe când se îndepărta, luându-i cu ea pe ambii moricadieni ai lui Jude şi toată bunăvoinţa lor, se uită înapoi la Jude cu ochi scânteietori. Unii englezi au nevoie de lecţii de flirtat. Poate, dacă sunt atenţi, vor primi ce merită – o mireasă.

În acea clipă, Jude îşi dădu seama… fata purta un trandafir roşu la rever. Se uită la aleea pe care fugise Lady Pheodora. Se holbă în cealaltă direcţie la silueta armonioasă a domnişoarei Caroline Ritter.

Nu nimerise bine tânăra pe care trebuia să o curteze.

Capitolul 6

Domnişoara Ritter plecă într-o birjă. *Comte de* Guignard şi *monsieur* Bouchard îl ocoliră pe Jude la o distanţă apreciabilă şi îşi exprimară opinia printr-un pufnit dispreţuitor în direcţia lui.

Cum se întâmplase aşa ceva? Într-o fracţiune de secundă, Jude îşi pierduse influenţa asupra moricadienilor, şi asta pentru a putea să înveţe cum să flirteze… cu o femeie care îl avea la degetul ei mic. Era superbă, o Elenă din Troia care putea să mobilizeze o mie de corăbii, o femeie misterioasă de o frumuseţe excepţională.

Trebuia să descopere locul unde o dusese birja pe domnişoara Ritter, s-o urmărească şi să-i arate ce bine ştia să flirteze. Trebuia şi să se ţină după *comte de* Guignard şi *monsieur* Bouchard, să-i abordeze din nou, să li se vâre pe sub piele. Nu ştia ce să facă: să asculte glasul raţiunii sau al inimii, să fie cavalerul temerar care jurase pe mormântul lui Michael că avea să devină, sau bărbatul mânat de dorinţa de a răzbuna moartea fratelui său. Înainte să ia o decizie, auzi o voce pe care n-o mai auzise de mulţi ani. Se întoarse şi îl văzu pe Rodney Turgoose, cel mai prost om din Londra – şi cel mai bun prieten al lui Jude –, apropiindu-se de el.

— Am auzit că te-ai întors, dar nu mi-a venit să cred, zise Turgoose, măsurându-l din cap până-n picioare.

Jude ar fi putut să-i lase pe de Guignard şi pe Bouchard să urmeze pista referitoare la Gloriana Dollydear şi să le treacă supărarea pe el. În plus, nu prea vedea ce

sens avea s-o urmărească pe domnişoara Ritter. Avea s-o vadă suficient de des ca să simtă toată frustrarea pe care o putea îndura un bărbat. Aşa că, oftând, reveni la rolul său de filfizon neghiob cu uşurinţa cu care ar fi călcat într-una dintre bălţile lăsate în urmă de ploaie.

— Turgoose! După cum vezi, m-am întors în Anglia cu totul alt om!

— Da, văd…

Turgoose era cu treizeci de centimetri mai scund decât Jude, dar în pantofii săi cu tălpi groase, nasul îi ajungea la umărul lui Jude. Un breton blond-roşcat, aranjat cu pricepere, îi acoperea fruntea. Buzele îi erau pline, zâmbetul infatuat, şi era mult prea binevoitor şi mărinimos.

— Nu sunt cel mai grozav arbitru al eleganţei pe care ai avut şansa să-l vezi vreodată? zise Jude, deschizându-şi braţele cu un exhibiţionism exuberant.

Turgoose făcu ochii mari, un pic alarmat.

— Am auzit că te îmbraci caraghios.

— Cei care mă defăimează sunt invidioşi.

Jude râse pe înfundate.

— Ba nu, chiar arăţi caraghios, insistă Turgoose.

Jude se strădui să nu râdă din toată inima. Cei doi făcuseră facultatea împreună, iar unul din decani spunea că Turgoose avea mare noroc că era chipeş, căci nu era prea deştept. Dar era sincer, incurabil de sincer, şi Jude se pomeni bucurându-se că era aşa, altfel decât ceilalţi.

— Hai, dragă Turgoose, nu cred că ai vorbit serios. Sunt superb!

— Dacă „superb” înseamnă de prost gust. Arăţi de parcă ai fi picat într-o găleată de vopsea, din cea cu care picta tipul ăla, Vermeer. Surprinzând licărul din ochii lui Jude, Turgoose dădu atacul: Lasă-mă să ghicesc. Te prefaci. Joci un rol. Îl înnebuneşti pe babacul tău ca să pui mâna pe averea familiei.

Luându-l de gât pe Turgoose, Jude îi trase capul pe pieptul său şi îşi trecu degetele prin părul lui, stricându-i coafura pieptănată cu atâta grijă.

Turgoose pufni şi bombăni, iar când Jude îi dădu drumul, îşi dedică două minute întregi operaţiunii de a repara stricăciunile aduse coafurii sale. Pe un ton mâhnit, îi spuse lui Jude:

— Dacă nu vrei să-mi spui, ai putea pur şi simplu să refuzi. Nu că aş fi băgăreţ.

Jude stătea în picioare, cu mâinile în şolduri şi îi zâmbea ştrengăreşte lui Turgoose.

— Ei bine, poate că sunt, recunoscu Turgoose, zâmbind şi el. Dar am ajuns aşa pe bună dreptate. Bunica mea petrece aşa de mult timp uitându-se afară prin perdele, că şi-a prins inelele în dantelă şi a rămas blocată acolo un ceas. Bunica a spus că ar fi chemat valetul s-o ajute să se elibereze, dar îl prinsese pe vecin ieşind pe furiş din casă, într-o rochie de bal de culoarea lavandei, bordată cu dantelă lucrată de mână.

Jude se înclină în faţa unui grup de patru doamne.

— Şi?

— Era prea înalt pentru o asemenea toaletă.

Jude râse din nou şi îşi dădu seama că prietenia lui Turgoose merita cultivată pentru mai mult decât amuzament. Cunoştea societatea londoneză şi secretele ei.

— Să ne plimbăm, zise Jude, şi, în acest timp, poţi să-mi spui ce am pierdut cât am fost plecat.

Când începură să se plimbe, Turgoose spuse:

— Văd că nu ţi-a luat mult timp s-o găseşti pe domnişoara Ritter, care a făcut obiectul unui scandal destul de mare.

Înşfăcându-l pe Turgoose de braţ, îl scoase brusc de pe alee, proptindu-l în gardul unei grădini.

— Scandal? Ce scandal?

— Este o femeie cu un trecut zbuciumat, spuse Turgoose, insinuant.

— Are experienţă? Jude nu credea că tatăl lui ar angaja o femeie de moravuri uşoare. Pur şi simplu, nu credea. Nu voia să creadă. Nu voia ca ea să fie o demimondenă, o uşuratică. Nu înţelegea de ce, dar voia ca

ea să fie exact aşa cum i se păruse – o lady, poate foarte strâmtorată, una care ar subjuga un bărbat cu frumuseţea ei, dar, oricum, o lady. Nu cred aşa ceva.

— Ştiu. Chipul acela de înger, silueta perfectă, graţia, farmecul… un bărbat nu vrea să gândească nimic rău despre ea. Dar s-a încurcat cu ticălosul ăla de Freshie şi gata – Turgoose pocni din degete – reputaţia ei s-a dus pe apa sâmbetei.

— Freshfield, spuse Jude încet. Eram la Eton cu el. Grozav tip. Şmecher şi total lipsit de principii morale.

— Dar de familie bună, completă Turgoose.

Jude se holbă la el cu un aer întrebător.

— Asta spune maică-mea când menţionez şi chestia cealaltă. Nimic altceva nu contează pentru ea. Susţine că domnişoara Ritter n-are ce căuta în societate. Nu poate fi acceptată. Îmi doresc doar…

Pe un ton tăios, dar calm, Jude îl întrebă:

— Ce îţi doreşti?

— Mi-a plăcut fata. Mi-a plăcut mult. Îmi doresc să am tăria să-i iau apărarea. Dar maică-mea m-ar face fărâme ca pe o coajă de pâine prăjită.

— Cu siguranţă aşa ar face.

Mama lui Turgoose, Lady Reederman, avea standarde foarte înalte de bună-cuviinţă, era un far călăuzitor al societăţii şi inspira teamă fiecăruia dintre cei şapte copii ai ei, precum şi soţului, servitorilor şi oricărei debutante din ultimii douăzeci de ani. Ciudat, dar lui Jude chiar îi păsase că Turgoose, dintre toţi bărbaţii, fusese eliminat din competiţia pentru mâna domnişoarei Ritter. Cu o ardoare pe care o simţea până în vârful degetelor – lui, până în vintre – Jude spuse:

— Spune-mi detaliile.

— În anul debutului ei în societate, domnişoara Ritter era cea mai minunată făptură pe care o văzusem vreodată, dar avea mereu necazuri. Bărbaţii încercau s-o răpească, să-i declare în genunchi iubire în mijlocul unui cadril sau să ameninţe că se vor sinucide pentru ea.

Jude ar fi trebuit să-şi păstreze cumpătul, dar gândul la ea cu toţi acei bărbaţi, toţi acei peţitori sărutându-i mâna, şoptindu-i cât de fermecătoare era, încercând să-i fure o sărutare îl înfuria. Era gelos pe ei pentru o fată pe care o întâlnise o singură dată, în tufişuri şi în noroi. O femeie care îi dăduse peste cap planurile pe care începuse să le pună în aplicare cu atâta grijă şi îi trezea pofte trupeşti când trebuia să se concentreze asupra răzbunării. Totuşi, reuşi să pară amuzat, relaxat când întrebă:

— Sezonul a fost un spectacol de circ care s-a învârtit în jurul domnişoarei Ritter, nu?

— Întocmai! admise Turgoose, bătându-şi prietenul pe umăr.

— Deci a lăsat în urma ei numeroase cadavre înşirate, nu?

Cu un aer serios, Turgoose îi răspunse:

— Nu-i chiar aşa. Toţi s-au oprit la puţin timp înainte să se împuşte. Dar înţelegi despre ce e vorba. Poate că arăţi ca un nenorocit de nătâng, dar puterea ta de înţelegere tot îmi este superioară.

— Sst, făcu Jude încet. Nu răspândi zvonul prin jur.

— Nu, sigur că nu! Niciun bărbat nu vrea să se ştie că este inteligent! Mie, unul, nu mi-ar plăcea deloc.

— Cred că nu te paşte nicio primejdie.

— Exact… Turgoose făcu o pauză, ca şi cum ar fi bănuit că e luat peste picior.

Faţa lui Jude rămase în continuare inexpresivă şi îşi îmboldi prietenul:

— Îmi spuneai povestea domnişoarei Ritter.

— O, da! Domnul Manfred Ritter a fost încântat la culme de succesul domnişoarei Ritter. Turgoose rânji batjocoritor. A văzut imediat şansa de a-şi înnobila în cele din urmă numele de familie. Nu e numai o persoană rece, dar şi ţine la fiecare bănuţ ca la ochii din cap!

Jude îşi legănă monoclul înainte şi înapoi pe şnurul lui.

— Nu înţeleg.

— E un zgârie-brânză! Nenorocitul nu a făcut rost

pentru fata lui de o însoţitoare cu simţul răspunderii şi, când Lord Freshie a început s-o curteze pe domnişoara Ritter, vipera a luat mită ca s-o convingă pe domnişoara Ritter că Lord Freshie are intenţii bune şi poate să aibă încredere în el.

Jude simţi cum i se aşterne pe faţă o expresie fioroasă.

— Dar e însurat.

— Întocmai. Fata ar fi trebuit să ştie şi de aceea o condamnă aşa categoric toţi duşmanii ei. Turgoose îşi scoase batista şi îşi şterse transpiraţia de pe frunte. Mergi mai încet, te rog.

Jude nu-şi dăduse seama că iuţise pasul prea mult şi nu mai părea un bărbat elegant care se plimba în voie pe o alee din parc, într-o zi de primăvară. Aşa că încetini, dar îl împinse cu bastonul pe Turgoose.

— Deci domnişoara Ritter a fost o proastă.

Şi Jude, care nu-l uitase pe Freshie şi reputaţia lui de pervers, se gândi că, după ce îşi îndeplinea misiunea, putea să-şi rezerve un răgaz suficient de lung în care să-l taie în bucăţele pe Freshie.

— Am ezitat să numesc astfel aşa o fată drăguţă, dar Freshie *este* uneori şarmant, iar ea *era* îndrăgostită lulea de el. În mod sigur, avea deplină încredere în el, în pofida oricărei decenţe, şi la o petrecere dată în casa lui, a dus-o la el în birou. Singură. Şi s-a încuiat cu ea acolo. Turgoose îşi trecu un deget pe sub guler să şi-l lărgească. Eu am fost cel care şi-a dat seama ce făcuse. Am dat buzna în cameră.

— Serios? Jude se uită la prietenul său cu mai mult interes. N-am ştiut că eşti în stare de aşa ceva.

— Eram îndrăgostit până peste urechi, bâigui Turgoose.

— Erai *îndrăgostit,* îl tachină Jude, dar nu râse. Era furios. Aşa era prietenul lui, iar el nu aprecia eforturile pe care le făcuse Turgoose pentru domnişoara Ritter – pentru că voia să fie el, Jude, salvatorul ei.

— Tacă-ţi gura. Turgoose îşi puse mâinile în şolduri şi

se uită urât la Jude. Vorbim de domnişoara Ritter şi devotamentul meu pentru ea a rămas neschimbat.

Jude îi puse diagnosticul: era pur şi simplu prea speriat de mama lui ca să mişte vreun deget pentru pasiunea lui, iar asta era grozav. Spaima lui Turgoose aproape îl făcea să-l placă din nou.

— Scuze. Continuă-ţi povestea.

— Necazul era că ticălosul ăla de Freshie avea în cap mai mult decât s-o seducă. Voia s-o folosească pe domnişoara Ritter ca să obţină separarea de soţia lui. Mi-am închipuit că domnişoara Ritter era în siguranţă pentru că tatăl ei, om de rând, nu putea să-l provoace la duel. Aşa că, atunci când am încercat s-o scot din cameră, Freshie a făcut tapaj să atragă atenţia.

Turgoose îşi şterse acum buza de sus, dar nu transpirase de efort, ci de groaza pe care o retrăia.

— A fost un coşmar. Un adevărat coşmar, crede-mă. Când a venit nevastă-sa, a început să ţipe ca o zână irlandeză care prevesteşte moartea şi a dat toată vina pe domnişoara Ritter. Freshie a ieşit nevinovat ca un prunc.

Jude abia îşi mişcă buzele când întrebă:

— Cu atâţia pretendenţi câţi spui că avea domnişoara Ritter şi reputaţia lui Freshie, de ce n-a reuşit să găsească pe cineva care să o ia de nevastă?

— Pentru că tatăl ei a alungat-o din casa lui de la oraş, făcând o scenă impresionantă. Îţi închipui ce calomnie a fost pentru ea. Culoarea feţei lui Turgoose se schimba din clipă în clipă. Optsprezece ani. Fără mijloace de trai. Fără zestre. Ponegrită de propria familie. Speriată…

Dacă Jude ar fi fost acolo… ce ar fi făcut? Până în ziua când văzuse cadavrul fratelui său, fusese un tip superficial, îngâmfat că nu era un petrecăreţ nevrednic ca Michael, ci superior lui doar pentru că se abţinea de la băutură şi avea înclinaţia de a gândi logic. Probabil că ar fi ridicat din umeri şi ar fi consimţit că nicio femeie tânără şi *frumoasă* nu trebuia să aibă parte de o soartă atât de nedreaptă. Însă, amintindu-şi ce reacţie avusese când îi văzuse chipul, se

gândi că poate ar fi fost la fel de indignat ca şi Turgoose.

— Păi, tu ce ai făcut, bunul meu prieten?

— Nimic, n-am făcut nimic nelalocul lui!

Ridicându-şi monoclul, Jude îşi fixă prietenul cu privirea.

— N-am făcut nimic, insistă Turgoose. Sora ei mai mică i-a dat banii ei de buzunar. Servitorii i-au dat pe furiş de mâncare. Dar era într-adevăr săracă, aşa că am recomandat-o să dea lecţii de canto şi pian. Bătu din picior. Şi-a pierdut slujba. Dar doamna Cabot o iubea pe domnişoara Ritter, la fel ca toată lumea care o întâlneşte. Şi i-a dat referinţe excelente care i-au făcut rost de altă slujbă.

Văzând cum mergeau lucrurile, Jude sugeră:

— Pe care a pierdut-o, nu?

— Măcar să descopere fata asta drăguţă un lucru pe care îl poate face ca lumea şi pentru care să fie plătită!

Lui Jude îi veni în minte un plan. Pentru prima oară îşi binecuvânta tatăl că se amestecase.

— Poate că a şi făcut-o.

— Serios? Şi ce a găsit?

— Îmi închipui că, dacă cineva ar încerca să-i refacă reputaţia, ar stârni o agitaţie nemaipomenită.

— Dar ce nebun ar încerca să facă aşa ceva? Turgoose se uită în sus la haina lui Jude, de un verde înspăimântător, şi se dădu un pas înapoi. Adică ar fi absurd să te gândeşti că ar putea cineva s-o readucă în lumea bună.

— Ai insinuat că fata a fost folosită în scopuri mârşave de către un libertin notoriu şi, totuşi, a rămas inocentă.

— Da, asta e sigur. Turgoose îşi şterse fruntea lucioasă de transpiraţie. Dar nicio fecioară nu poate supravieţui unei asemenea lovituri date reputaţiei sale.

— Şi dacă ducele şi moştenitorul lui s-ar duce cu ea la operă? Ceea ce, date fiind chipul şi silueta ei, ar fi o sarcină foarte plăcută.

Turgoose râse pe înfundate.

— Glumeşti. De ce ai face-o?

Pentru că o plăceau moricadienii. Pentru că scandalul ce va urma avea să atragă atenţia asupra lui Jude şi să-i permită să lucreze sub acoperirea bârfelor şi a indignării generale. Şi pentru că – şi nu era puţin lucru – îl va face pe tatăl lui despotic să se gândească de două ori înainte de a încerca să-şi exercite controlul asupra fiului său mijlociu.

Turgoose stărui:

— Jude? Glumeşti, nu-i aşa? *Aşa-i?*

— Nu. Jude rânji ca un animal de pradă. Nu cred că glumesc.

Capitolul 7

Caroline îşi croi drum prin gunoaie pe aleea îngustă spre apartamentul ei. Soarele în amurg strălucea pieziş sus, pe acoperişurile clădirilor de trei etaje, dar aici, jos, umbrele erau întunecate şi mirosul respingător. Scena semăna mult cu viaţa ei, reflecta ea. Undeva, vedea dovada că lumina şi fericirea existau, dar, indiferent ce spunea, oricât de mult muncea, indiferent cât urca şi se agăţa, nu putea să ajungă la lumină.

Auzi o voce dintr-o uşă pitită într-o nişă:

— Hei, don'şoară Ritter!

Caroline scrută întunericul şi văzu o grămadă de zdrenţe care, în timp ce o privea, se transformă într-un om – sau ce rămăsese dintr-unul după ce o ghiulea de tun îi secerase ambele picioare la Trafalgar, cu mai bine de treizeci de ani în urmă.

— Salut, Harry. Ziua mea a dat rezultate satisfăcătoare şi sper că şi a ta.

— O zi grea, mă tem. Foarte grea. Caroline nu-i vedea ochii acoperiţi de glugă, dar nasul său livid, ascuţit, palpita ca al unui iepure adulmecând ceva bun de mâncat. Am săltat şase portmonee de la nişte gent'mani ce intra la

Banca Angliei, da’ nici unu’ nu mi-a adus mai mult de câţiva şilingi.

— Ce lipsă de consideraţie din partea lor! Poate au auzit că operezi în zonă, nu?

El clătină din cap cu tristeţe.

— Da, viaţa de cerşetor e grea şi tocma’ cân’ pui mâna pe un teritoriu, vine o şleahtă de bandiţi să strice munca de om cinstit.

— Nu prea cinstit şi nici…

Se opri din vorbit. Mai încercase şi înainte să spună ce greşeală făcea Harry, dar el nu vedea nimic rău în cerşit şi nici în a uşura buzunarele oricărui fraier care se oprea să-i arunce câţiva bănuţi în pălărie. Zicea că gentlemenii i-o datorau – la urma urmei, nu sacrificase el totul pentru independenţa ţării lor? Şi nicio mulţumire, în afară de un chirurg care îi tăiase resturile zdrobite ale picioarelor.

Vocea lui îşi schimbă tonul plângăreţ al unui cerşetor de profesie într-unul mai sigur pe el, al unui om care îşi apăra teritoriul.

— Am crezut că trebe’ să ştii. Am avut un vizitator.

— Un vizitator?

Niciun om cu oarecare însemnătate nu venea aici, unde speranţele înşelate se amestecau cu sărăcia lucie. Ce fel de vizitator? Un creditor fluturând o factură şi cerând satisfacţie? Sau… *el.* Lord Freshfield? Respiră anevoios. O găsise şi aici?

— Un tip tânăr, înalt, arătos. Părea că-i bogat, un tip elegant.

Teama i se potoli puţin.

— Elegant? Chiar elegant, elegant? Cu haine foarte colorate?

— Aş spune că sigur voia să ia ochii la toată lumea.

Huntington. Salvatorul ei. Era surprinsă că o găsise aşa repede. Îi zâmbi pieziş lui Harry.

— Atunci ştiu cine e. Chipeşul Lord Huntington.

În lumina puternică a zilei, hainele lui arătaseră probabil şi mai ridicol decât în biroul lui Nevett, iar

dezinteresul său egoist de a ajuta o tânără frumoasă şi neajutorată constituia o provocare pentru aptitudinile ei de cochetă – şi peţitoare. Dacă tot ce îl interesa era propria persoană şi hainele sale, va trebui să găsească şi alt mijloc de a-l influenţa în afară de dorinţa, să-l vadă căsătorit. Trebuia să facă alte însemnări în caietul ei cu planificarea lecţiilor, să conceapă altă strategie pentru a-l face pe Huntington să vrea ce doreau tatăl lui şi ea – să-l însoare.

Trebuia să-l însoare pe Huntington cu o biată debutantă şi, cu banii pe care avea să-i dea Nevett, va putea s-o ia pe Genevieve cu ea în Franţa. Rudele mamei nu erau bogate. Nu se aştepta să trăiască pe banii lor. Dar, într-un fel sau altul, va găsi ceva ce putea face pentru a-şi câştiga existenţa. Ceva care îi va oferi lui Genevieve şansa la o viaţă care să nu fie afectată de indiferenţa tatălui lor. Aşa cum stăteau lucrurile, în întunericul nopţii, Caroline se temea că nu era bună decât să fie amanta cuiva – sau prostituată.

Trebuia să-l înveţe pe Huntington să flirteze. *Trebuia* să-i găsească o nevastă. Fiindcă, de câte ori îşi amintea cum se plimbau încet degetele lui Lord Freshfield pe piciorul ei, îi venea să vomite.

— Nu fă mutra asta, don’ şoară, nu eşti genu’ care să sfârşească aşa, îi zise Harry.

Cum de ştia la ce se gândea ea?

— Am văzut asta de multe ori, răspunse tot el, de parcă ea i-ar fi vorbit. Sărăcia te mănâncă de vie, dar ai o aură. Te-nconjoară ca razele de soare. Eşti din alea norocoase. Ai să vezi.

Deşi îi tremurau buzele, Caroline zâmbi.

— Harry, eşti un filosof şi un clarvăzător.

— Nu mă recunoşti, don’şoară? Îs un înger căzut. Îs un ţârcovnic care a plecat la război şi s-a întors juma’ de om. Se retrase şi se acoperi cu zdrenţele lui, de parcă îi părea rău că dezvăluise aşa mult. Cât timp eşti sigură că domnu’ ăla nu-i o ameninţare pentru tine, n-o să-mi fac griji.

— Mulţumesc pentru avertizare, spuse ea pe un ton

blând. Ar fi neplăcut să dau peste el pe neaşteptate.

Caroline se întoarse şi auzi scârţâitul ritmic al roţilor căruţului cu care se îndrepta Harry spre casa lui jalnică. Nu se uită după el; şi omul acela avea dreptul la demnitate.

Razele soarelui se strecurau încă pe coridorul întunecos din clădirea ei şi, pentru prima dată de când închiriase apartamentul de la etajul 3, urcă scările cu însufleţire. Se întreba ce avea să-i ceară Huntington: probabil să-i dea pace… sau, poate, o va primi ca un linguşitor. Cine ştie? Era un tip ciudat, păreau să-l intereseze mai mult moricadienii decât ea. Totuşi, recunoscuse acel licăr în ochii lui când se uitase la ea prima dată; era bărbat în primul rând şi, ca orice bărbat, admira o femeie frumoasă.

Pentru o clipă, când se uitase la ea aşa, simţise un fior, un fel de ameţeală plină de presimţiri şi o tulburare pur feminină. Nebunie curată. Îşi ştia locul.

Când el îi observase trandafirul roşu, se bucurase de tresărirea lui surprinsă mai mult decât ar fi trebuit, iar acum şi-l scoase de la corsaj şi îl răsuci în mână, cu ac cu tot. Avea să-i facă plăcere această întrevedere.

Deschizând uşa şi trecând pragul apartamentului, găsi o lumânare deja aprinsă. Bineînţeles, fiul unui duce nu s-ar gândi niciodată cât costă o lumânare. Îi văzu silueta masivă aşezată pe singurul scaun de lângă pat şi, când păşi înăuntru, spuse pe un ton amuzat:

— Vă aşteptam.

Bărbatul se ridică. Îi văzu părul auriu şi, într-o clipită, îşi dădu seama că nu era Huntington. Era Lord Freshfield. Se sperie şi i se tăie respiraţia. Cu vocea aceea suavă pe care o dispreţuia, bărbatul îi spuse:

— Aş fi venit mai devreme dacă ştiam.

Ea rămase pe loc, încremenită de scârbă. Ar fi vrut să fugă, dar, dacă o făcea, el ar fi ştiut ce mult o înspăimânta. Ar fi vrut să ţipe, dar şi asta i-ar fi plăcut nemernicului. Ar fi vrut… ca el să plece de acolo.

— Cum ai intrat?

— Proprietarul n-a avut niciun motiv să mă lase pe-afară.

Cu alte cuvinte, Freshfield îl mituise. Îşi auzi inima bubuind în piept. Era atât de chipeş, o făptură minunată, alcătuită din lumini mi umbre, la care cu greu distingeai depravarea ce păta aurul.

Ea nu o remarcase. Avusese încredere în el ca o proastă. În noaptea aceea… Lord Freshfield îi oferise o băutură în intimidate, iar ea, imprudentă, îndrăgostită şi plăcându-i situaţia, acceptase. El plecase pe furiş de la petrecere. Ea plecase pe furiş de lângă însoţitoarea ei – dar, dacă privea în urmă, îşi dădea seama că fusese mult prea uşor.

El ciocni un pahar în cinstea ei:

— Pentru frumoasa mea eliberare…

Ea nu înţelese la ce se referea. Nici nu se întrebă. Doar bău vinul tare, parfumat… după aceea, nu-şi mai aminti decât frânturi. Zăpăcită, chicoti. Când începu să se clatine pe picioare, el o duse în biroul lui.

Pe urmă, ceea ce începuse ca o aventură deveni un coşmar. O trânti pe canapea. Ea protestă. El îi sfâşie corsajul. Ea îi împinse mâinile. El o atinse pe sâni. Ea ţipă. El îşi strecură o mână sub fusta ei. Ea îl lovi cu pantofii ei moi de bal.

Dar nu-i scoase ochii cu unghiile. Nu-l zgârie pe faţă, şi nu-l pocni, şi nu-l muşcă. Fusese educată să fie o lady, să nu facă rău nimănui, aşa că nu se putea hotărî – nici măcar nu se gândi – să se apere cu îndârjire.

Năvăliră oameni înăuntru. Bărbaţi, trei bărbaţi, se gândi ea. Moartă de ruşine, ţipă mai tare. Rămaseră pe loc, apoi îşi feriră ochii de parcă se simţeau jigniţi la vederea ei. Dragul de Goose – Rodney Turgoose – încercă s-o scoată din cameră, dar ei i se înmuiară genunchii. Veniră mai mulţi oameni, femei de această dată. Lady Freshfield ţipă cât o ţinea gura. O pălmui pe Caroline aşa tare, că se clătină pe picioare.

*

Şi, din hăul întunecat al memoriei, Caroline auzi pe cineva din mulţime murmurând: „E beată. Şi-a ruinat reputaţia”.

Tot ce urmase fusese umilinţă, groază şi dezonoare. Dar nu avea să mai fie niciodată atât de slabă, de neputincioasă. Nu avea să mai fie niciodată atât de proastă. Învăţase. În ultimii ani de suferinţă, sărăcie şi luptă, învăţase. Niciun bărbat nu avea s-o mai folosească vreodată cu atâta mârşăvie ca Freshfield. Uitându-se la el, îşi dădu seama – s-ar sinucide înainte ca el să mai pună mâna pe ea.

Şi un glas care părea o condamnare îi răsună în minte: „Şi Genevieve va fi singură”.

Caroline nu avea scăpare. Trebuia să se ţină cu dinţii de slujba aceea.

Hotărâtă să nu rămână blocată în cameră, se aşeză în pragul uşii deschise.

— Aş vrea să pleci.

— Drăguţo, nu cred că vorbeşti serios. Făcu un gest larg, indicându-i amărâta ei de odaie. Lasă-mă să te iau de aici. Pot să-ţi ofer o casă şi un lux pe care nici nu ţi le închipui.

— Nu pot să-mi permit preţul.

Privirea i se fixă pe lavaliera lui. Era de un portocaliu aprins, ca aceea pe care o purtase Lord Huntington cu o zi înainte. Nu era de mirare că Harry îl văzuse pe Freshfield atât de epatant. Marchizul îl imita pe conte.

— Sigur că poţi. Orice femeie şi-l poate permite. Femeile sunt făcute să lase bărbaţii să plătească pentru orice capriciu al lor.

Freshfield se întinse spre ea.

— Credeam că nevasta plătea pentru capriciile dumitale.

Ea făcu un salt înapoi pe coridor. Mâna i se strânse pe codiţa trandafirului. Aceasta se rupse.

— O să fug ţipând.

Cu o expresie batjocoritoare care îi schimonosea faţa frumoasă, el o întrebă:

— Cine o să te audă în cartierul ăsta?

— Oamenii care o să te atace şi o să-ţi fure tot ce ai, până şi cizmele. Dându-şi seama şi ea de asta, îi spuse pe un ton dispreţuitor: Sunt surprinsă că ai ajuns aşa departe.

— Pot să mă apăr singur.

Îi arătă sabia ascunsă în baston.

Ei îi veni să râdă. Se lăuda sau încerca s-o intimideze? Altădată ar fi fost impresionată. Acum cunoştea genul de oameni care pândeau pe străduţele întunecoase, şi care l-ar fi bătut pe Freshfield până şi-ar fi pierdut cunoştinţa înainte să poată scoate sabia.

— E aproape întuneric. Pleacă şi încearcă-ţi norocul.

El se uită la ea, la felul în care stătea, la amuzamentul de pe faţa ei, apoi îşi lăsă ochii în pământ. Nu mai era prostuţa naivă care fusese înainte, iar el nu ştia cum s-o mai intimideze.

— Cum poţi suporta tu, o femeie crescută ca o lady, să trăieşti în mahalaua asta?

Ea luă între degete acul lung şi ascuţit care fixase trandafirul şi îl îndreptă spre el. Harry o învăţase, cu vocea lui de obicei aspră şi posomorâtă, dar atunci însufleţită, că lucruri ca acele de pălărie, cheile şi tocurile de scris pot fi folosite ca arme. Pe atunci se gândise că era drăguţ din partea lui să-şi facă griji pentru ea. Acum îi era recunoscătoare. Foarte recunoscătoare. Pe un ton rece şi răspicat, îi spuse lui Freshfield:

— Ciudat, nu-i aşa, că prefer să stau aici decât într-o casă elegantă cu dumneata?

— Am să te fac să regreţi că ai spus asta. Se apropie din nou de ea, făcând un salt mare cu picioarele lui lungi, lucru ce sugera violenţă.

Ea îl înfruntă. Nu mai era fata de odinioară. Acum, *se va apăra.* Dar, de pe palierul de dedesubt, auzi zgomot de paşi şi o voce afectată de bărbat strigând-o.

— Domnişoară Ritter, eşti acolo sus?

Lord Huntington. Lui Freshfield îi spuse:

— Dar azi n-o să mă faci să regret.

— Cine e tipul? întrebă Lord Freshfield. Un amant?

— N-ai decât porcării în cap. Strigă în jos pe scară: Da, milord, sunt aici.

Freshfield stătea în picioare, cu braţele pe lângă corp şi pumnii încleştaţi. Ea ştia la ce se gândea. Se vedea pe chipul lui. Voia să-l înfrunte pe domnul ale cărui cizme bocăneau urcând scara, dar nu îndrăznea. Îi plăcea să-i sperie pe cei mai slabi ca el; dar nu voia să se confrunte cu un bărbat care îl putea doborî cu un dos de palmă. Când Freshfield trecu pe lângă ea, o apucă de braţ cu îndeajuns de multă putere cât să i-l învineţească.

— Nu s-a terminat.

Ea o ştia. Dacă nu pleca din Londra şi nu se ascundea într-un loc unde n-o mai putea găsi, nu avea să se termine niciodată.

El coborî în fugă scările, cizmele sale zăngănind cu furie pe scândurile vechi. Ea ascultă să-şi dea seama dacă Huntington îl oprea, dar nu auzi nicio şoaptă de salut în bezna de pe scară – poate că nu se recunoscuseră. Spera că nu, căci, dacă Huntington credea că se întreţinuse cu Freshfield în apartamentul ei, avea o justificare să-i ceară demisia. Tânărul apăru în cadrul uşii, de unde tocmai plecase Freshfield.

Ea se retrase în întunericul din cameră. Poate că Freshfield îi sporise teama, dar pentru ea, Huntington avea înfăţişarea unui om periculos, înclinat spre manipulare, un bărbat cu un plan şi un scop. El făcu doi-trei paşi înăuntru, exclamând:

— Ce beznă e aici! Cum suporţi întunericul ăsta? E înspăimântător. Nu ţi-e frică?

Ea se relaxă. Ameninţarea pe care o prezenta în ochii ei nu era decât rodul imaginaţiei sale prea bogate.

— Arde o lumânare, zise ea, făcând un gest în direcţia feştilei.

— O singură lumânare, remarcă el în zeflemea. Lumina e slabă. Abia văd pe unde calc – sau pe ce.

Se uită în jos la scândurile grosolane, goale de sub cizmele sale, apoi în jurul lui, la camera sărăcăcioasă. Ea tresări, stingherită. Nu-i păsase că Freshfield îi văzuse apartamentul. Dar o deranja mult că îl vedea Huntington. Nu era mândrie, îşi spuse ea, ci mai degrabă o chestiune legată de câştigarea şi păstrarea respectului lordului. Era în mod evident un om care punea mare preţ pe aparenţe.

El se înclină în faţa ei, făcând o plecăciune frumoasă şi elaborată, şi îi spuse:

— Prezentările nu mai sunt necesare, căci ştiu acum cine eşti, domnişoară Ritter – o ameninţă cu degetul – şi ce urât a fost din partea dumitale să-mi joci aşa o festă în parc!

Deci ştia cine e ea. Oare reacţia lui din parc fusese o încercare de a o descuraja să-şi facă datoria, sau unul din plimbăreţi îi spusese cine este? Probabil ultima variantă.

— Dar trebuie să respectăm neapărat convenienţele, continuă el. Se înclină din nou. Jude Durant, conte de Huntington, la dispoziţia dumitale.

Ea făcu o reverenţă.

— Domnişoara Caroline Ritter, la dispoziţia domniei tale. Stăruinţa lui asupra bunei-cuviinţe o făcu să se simtă pe teren sigur, să creadă că se putea achita de sarcina care o aştepta, căci fusese crescută în lumea înaltei societăţi şi a comportamentului decent. Cu o solemnitate exagerată, îi întinse mâna.

— Sunt noua guvernantă a domniei voastre.

Oare venise să-i refuze serviciile? Oricum, nu avea să-i permită să o intimideze. Luându-i degetele între ambele lui mâini în care purta mănuşi, i le ţinu ferm şi, pe un ton nou pentru ea, un ton profund admirativ, îi spuse:

— Când eram mic, visam să am o guvernantă ca dumneata.

O măsură cu o privire înflăcărată din cap până în picioare, despuind-o de haine – sau doar îşi închipuia? Încă

o dată se gândi că era mai voinic decât crezuse ea, un bărbat puternic cu umeri laţi, care părea nelalocul lui în haina aceea caraghioasă. În lumina slabă a lumânării, chipul lui nu mai părea tânăr şi neted. Avea câte un rid la fiecare colţ al gurii, parcă săpat acolo de amărăciune, şi ochii îi erau ageri, poate prea iscoditori.

Nu arăta ca un filfizon, ci ca un bărbat care cunoştea lumea şi o găsea aspră şi neînduplecată. Tresărind, îşi dădu seama: aceleaşi primejdii iscate de Freshfield puteau să o pândească şi din partea lui Huntington.

Erau singuri. Ea era o femeie fără apărare. Şi, cu o singură privire, Huntington îi dovedise că era un bărbat adevărat, într-un mod evident şi şocant. Ba mai mult, îi văzuse expresia în Hyde Park şi nu avea nicio îndoială că îl iritase. Îl iritase, îl făcuse curios şi îl pusese într-o lumină proastă.

Apoi îi dădu drumul mâinii. Enervat, o întrebă:

— De ce aş învăţa să flirtez? Întotdeauna m-am gândit că o să mă descurc în viaţă pe baza înfăţişării mele. Uită-te la mine!

Poză din profil, cu buzele strânse.

— Ai un chip ca dăltuit în marmură.

Aproape râse. Aproape. Trebuia să înceteze să-şi închipuie o ameninţare acolo unde nu exista niciuna. Bărbatul acesta putea să aprecieze o femeie, dar avea o poveste de dragoste de o viaţă cu sine însuşi.

— Ca să găsiţi femeia potrivită, trebuie să faceţi mai mult decât să purtaţi hainele potrivite şi să pozaţi, etalându-vă bărbia perfectă.

— Crezi că e perfectă? Ea ar fi jurat că ochii lui scânteiau. Pentru că şi eu am crezut aşa. Puternică, bărbătească, totuşi sensibilă, cu o despicătură energică.

Chiar avea o despicătură energică în bărbie, una care îi stârnea dorinţa de a-şi pune degetul în ea să vadă dacă se adâncea ca în pâinea bine crescută. Dar o astfel de idee era o nebunie; el avea să fie duce, iar ea, în scurt timp, dacă avea noroc, va lua vaporul către Franţa. Pe un ton

ferm, îi spuse:

— Cu toate acestea, tatăl domniei voastre mi-a solicitat serviciile dintr-un anumit motiv şi am de gând să-mi onorez contractul cât de bine pot.

— De parcă aş avea nevoie să învăţ să flirtez! Îşi flutură batista cu ostentaţie capricioasă. Sunt o grămadă de doamne care se gudură pe lângă mine la fiecare petrecere.

Cu o brutalitate provocată de disperare, ea îi răspunse:

— Din niciun alt motiv decât că sunteţi moştenitorul unui ducat!

Emanând indignare prin toţi porii, el ripostă:

— Asta nu e adevărat! Doamnelor le place să converseze cu un gentleman care înţelege moda.

Ea nu-şi mai găsea cuvintele. Modă? Ce purta el nu era la modă, ci constituia un sacrilegiu la adresa bunului-gust. Dar, dacă îi spunea asta, ar fi încălcat şi mai multe reguli ale politeţii decât o făcuse deja.

— Îmi închipui că doamnelor le place să stea de vorbă cu un lord care înţelege caracterul complex al materialelor şi al culorilor.

— Întocmai. Îngrijorarea i se mai potoli când el continuă. Trebuie să-ţi spun că acea culoare pe care o porţi e o jignire pentru tenul tău. Ce te-a făcut să alegi griul? Îţi face pielea pământie şi nu-ţi pune deloc în valoare părul.

Şocată, ea se uită la noul ei costum de călărie.

— Cred că e foarte frumos.

— Ha, ha! râse el atât de afectat, încât ea scrâşni din dinţi, foarte amuzant! Deci, ai să mă înveţi să flirtez – de parcă aş avea nevoie de asemenea lecţii! — iar eu o să te învăţ să te îmbraci.

— Tatăl domniei voastre mi-a comandat deja câteva rochii.

— Le voi examina pe toate. Nu intenţionez să mă simt stingherit de doamna de la braţul meu.

— Nu voi fi doamna de la braţul domniei voastre! Cu răbdare, îi explică: Eu sunt femeia care vă va ajuta să vă

găsiţi o doamnă pe care s-o ţineţi mereu la braţ.

— Dacă trebuie. Atinse peretele. Se strâmbă când văzu murdăria de pe mănuşile albe şi, cu un dispreţ elaborat, îşi scoase batista şi se şterse pe degete. Cu vechea sa voce nepăsătoare, destinată vieţii în societate, spuse: N-o să meargă niciodată! Deloc. Nu pot învăţa să flirtez aici.

Ea vorbea pe un ton îndeajuns de ridicat încât s-o audă el, dar care să nu răzbată dincolo de perete, unde alţii ascultau cu siguranţă ce spunea.

— Nici nu vi se cere să învăţaţi aici. Am de gând să vin în vizită la reşedinţa înălţimii Sale, şi acolo veţi învăţa arta flirtului şi toate subtilităţile ei.

— Chiar aşa. Se uită în jur cu nervozitate. Ţi-ai făcut bagajele?

— Poftim?

Despre ce naiba vorbea? Era oare întotdeauna aşa autoritar în conversaţie?

— Bagajele? Pentru ce?

— Nu m-ai auzit? Tata m-a trimis aici să te aduc la el acasă.

— De ce nu mi-aţi spus? îi reproşă ea, simţind cum i se învârte capul.

— O femeie cu o inteligenţă superioară ar fi înţeles şi şi-ar fi făcut bagajele până acum. Huntington se învârti prin cameră, găsi vraful de haine pe care ea le pusese pe măsuţa de lângă pat, le ridică şi se mai uită o dată prin jur. Ai vreo valiză pe undeva?

O nedumeri cu schimbarea rapidă a subiectului şi insultele lui arogante.

— Nu m-am gândit că Înălţimii Sale îi va păsa unde locuiesc şi, dacă singurul motiv pentru care le place doamnelor să stea de vorbă cu domnia voastră este părerea despre modă, şansele de a vă găsi o pereche potrivită sunt prejudiciate de interese contradictorii.

El îi flutură hainele prin faţă şi ea sări în faţă când piciorul şubred al comodei se clătină.

— Lăsaţi-mă să împachetez singură, vă rog.

Cedase, îşi dădu seama, autorităţii lui imperioase, fără să ştie dacă spunea adevărul. Şi, chiar şi aşa, tot nu-i prea venea să creadă că arogantul duce de Nevett şi-ar trimite fiul să se ocupe de ceea ce o servitoare ar fi făcut mai bine. Totuşi, ce alt motiv în afară de porunca tatălui său ar fi avut Huntington s-o ia sub aripa lui şi s-o ducă la reşedinţa din oraş a lui Nevett?

Se uită prin camera micuţă, murdară şi se întrebă – de ce îi păsa? Avea o şansă, o şansă onorabilă să scape de sărăcia din East End şi de insistenţele lui Lord Freshfield, şi va profita din plin de ea. Trăgându-şi valiza de sub pat, începu să o umple cu haine.

*

La adăpostul întunericului, Freshfield văzu cum Huntington o scoase pe Caroline din camera ei şi ieşiră împreună în stradă. Freshfield plănuise timp de trei ani s-o aibă, iar acum moştenitorul lui Nevett dăduse năvală şi i-o luase de sub nas. Nu avea s-o mai aibă. Fusese nevoit să suporte ţipetele şi pisălogeala Brendei, care continuaseră din momentul când încercase s-o seducă pe Caroline. Sabotase cu succes două dintre tentativele fetei de a-şi găsi de lucru. Se ţinuse după ea prin toată Londra şi al naibii să fie caraghiosul ăsta de Huntington dacă o va avea el primul. Poate după ce Lord Freshfield avea să se sature de ea, dar nu înainte. Nu încă.

Capitolul 8

Pe când Jude îi plătea vizitiului cabrioletei, o auzi pe domnişoara Ritter oftând adânc.

— Nu cred că trebuie să facem asta, spuse ea.

Era ca o umbră pe treptele elegantei reşedinţe din

capitală. Lumina se revărsa prin ferestre peste umerii ei şi îi contura formele armonioase. Faţa îi era în umbră, stătea complet nemişcată; totuşi, îl atrăgea ca o nimfă cu puteri magice. Dar ea nu părea să-şi dea seama de asta. Poate din cauza felului în care se îmbrăca? Doamne, spera să fie aşa. Era mai bine decât să simtă indiferenţă, când pe el îl chinuia dorinţa, sau era aşa obişnuită să-i fascineze pe bărbaţi, încât găsea pasiunea lui banală.

— Cred că l-ai cunoscut pe tatăl meu. Ai de gând să-i spui că îşi doreşte un lucru nelalocul lui?

Jude nu aşteptă un răspuns, căci fata nu avea ce să-i spună, ci o luă hotărât de braţ şi o conduse la uşă. Ridicând enormul ciocan de fier, bătu şi ascultă cu satisfacţie bubuitura. Lângă el, domnişoara Ritter tresări.

Era „răpirea” ei un lucru corect? Nu, sigur că nu. S-o folosească pentru a distrage atenţia moricadienilor era o faptă mişelească, iar Jude ştia că mergea pe sârmă, căci un bărbat atras de o femeie risca mereu să se dea de gol.

Majordomul deschise uşa şi rămase perplex când Jude o conduse pe domnişoara Ritter în casă.

— Ia asta. Jude îi dădu lui Phillips valiza ei de voiaj. Du-o în dormitorul argintiu pregătit pentru domnişoara Ritter.

Phillips se uită în jos la bagajul din mâna lui.

— Dar, stăpâne, dormitorul argintiu nu e pregătit.

Domnişoara Ritter scoase un ţipăt scurt de mâhnire. Jude ţâţâi dezgustat.

— N-a prevenit-o ducele pe mama mea vitregă de sosirea domnişoarei Ritter? Aşa îi e obiceiul. Ai face bine să pregăteşti camera. Întorcându-se spre domnişoara Ritter, îi spuse: Te rog să iei loc în salonul cel mic până o caut pe mama mea vitregă să-i spun care este situaţia.

Domnişoara Ritter păruse îndrăzneaţă în parc, când plănuise să-l prindă în mreje cu strălucirea şi înfăţişarea ei. În micul ei apartament jalnic, fusese hotărâtă, sinceră şi energică. Dar, confruntată cu luxul din reşedinţa lui Nevett, se uita la Jude cu suspiciune. Îşi ţinea cu stângăcie în

ambele mâini umbrela ponosită. Jude spera că fata se va dovedi curajoasă şi hotărâtă, căci urma să-l ajute în realizarea planurilor lui.

— Mulţumesc, Lord Huntington. Intră în salonaşul pe care i-l indicase el. Cred…

El n-avea cum să-i ignore cu totul tulburarea. Nu acum când o avea în casa lui. Luându-i mâna înmănuşată, se înclină în faţa ei şi, ca să-i câştige încrederea, îi zâmbi cu tot farmecul de care era în stare.

— O să-ţi placă apartamentul de aici, iar mama mea vitregă este minunată. Voi două o să vă înţelegeţi foarte bine.

Când ea făcu ochii mari, Jude îşi dădu seama că se minţise pe el însuşi. Nu îi zâmbise ca să-i câştige încrederea. Voia să vadă dacă putea să-i stârnească interesul. Putea. Flutură din gene. Obrajii i se îmbujorară. Îşi retrase încetişor mâna şi păru sfioasă şi nedumerită, de parcă voia să-i zâmbească, dar nu îndrăznea. Sigur că nu. Ultima dată când avusese încredere într-un bărbat, fusese trădată şi distrusă, iar dacă Jude ar fi încercat s-o seducă pe această fată, dacă profita de vulnerabilitatea ei, nu ar fi fost cu nimic mai bun decât Freshie.

Freshie nu voise să fie remarcat – deşi, cu acea lavalieră ţipătoare, era imposibil să nu-l observi – şi, când Freshie voia să treacă neobservat era pentru că avea de gând să facă un lucru mârşav şi crud care l-ar fi putut pune într-o lumină proastă.

Era clar că domnişoara Ritter nu voise să discute despre asta cu Jude. Îi înţelegea nevoia de intimitate, dar ştia şi că trebuia să pună capăt insistenţelor lui Freshie pe lângă guvernanta lui. Jude avea alte planuri cu ea. Se îndreptă de şale.

Ia loc, te rog. O trimit pe mama mea vitregă la tine.

*

Îşi găsi mama singură, citind în biroul ei, iar zâmbetul

ei luminos de întâmpinare îi spuse mult prea limpede cât de tristă trebuia să fie. Sărutând-o pe obraz, îi zise:

— Aşa cum mi-a poruncit tata, am adus-o aici pe tânăra aceea.

Ea îşi puse un deget în carte ca să nu uite unde rămăsese.

— Despre ce tânără vorbeşti, dragă?

— Cea pe care a angajat-o tata să mă înveţe să flirtez.

Evident, mama lui vitregă nu ştia nimic despre domnişoara Ritter, iar Jude se delectă cu succesiunea de expresii ce i se aşternură pe faţă. Neîncredere, mânie şi resemnare amuzată. Apoi râse de parcă nu se putea abţine.

— Să flirtezi! Diavolul ăla bătrân! Ţi-am spus că pune ceva la cale.

— Ai avut dreptate. Jude se aşeză în faţa ei, îşi scoase mănuşile şi îşi îndreptă dunga de la pantaloni. A angajat o guvernantă de la Distinsa Academie a Guvernantelor, să mă ajute să-mi găsesc o soţie. Încet-încet, Jude alunecă în minciună. Tata a vrut să stea sub acelaşi acoperiş cu noi. Ca să-şi exercite mai uşor controlul asupra metodelor ei, bănuiesc. Şi ca să-i asigure protecţie şi un adăpost.

Jude putea să se simtă uşurat că domnişoara Ritter nu avea să fie niciodată în pericol din cauza activităţilor lui clandestine.

Acesta era genul de manevră la care excela – evaluarea rapidă a situaţiei şi capacitatea de a aranja lucrurile cât mai bine pentru el. Totuşi, în cel mai important moment al vieţii sale, planificarea pe termen lung nu-i fusese de niciun folos. Ezitase şi astfel îşi pierduse fratele mai mare. Povara remuşcărilor îl apăsa şi nimic nu putea să şteargă ruşinea din sufletul său. Avea să ajungă în iad pentru greşeala lui – dar nu înainte să-i trimită în flăcări pe de Guignard şi Bouchard.

Mama râse din nou, în ochii ei obosiţi ivindu-se un licăr când îl privi.

— Cine e guvernanta asta?

— Este foarte posibil s-o cunoşti. O domnişoară pe

nume Caroline Ritter.

Mamei îi trecu veselia.

— Da, o cunosc. Biata copilă. A ajuns atât de jos, încât să facă aşa ceva?

— Eu n-aş spune că a ajuns jos, ci sus. Am găsit-o într-o magherniţă. Preţuia opiniile mamei, aşa că o întrebă: îţi place de ea, nu?

Mama puse cartea pe masă şi îşi împreună mâinile în poală.

— Este – sau mai degrabă era, căci n-am mai văzut-o de când a fost făcută de ocară – imposibil să nu o placi.

Amintindu-şi ce îi spusese Turgoose, Jude zise:

— Asta nu este ce am auzit. Am auzit că mulţi oameni nu o plăceau.

— Era frumoasa sezonului, un diamant de mare preţ, şi venea dintr-un mediu mai puţin aristocratic. A stârnit multă gelozie, ceea ce a contribuit la pierzania ei. Mama zâmbi slab. Dar era încântătoare.

— Şi a pierdut totul.

— E o fetiţă naivă. Mama îşi propti obrazul durduliu într-o mână. Dar şi eu am fost odată o fetiţă naivă. Nimeni nu merită să i se distrugă viaţa pentru o singură greşeală.

— Se întâmplă mai des decât credem.

— Da. Se uită la el, gânditoare. Aşa se pare.

Intuiţia ei îl uimi. I se ghiceau atât de uşor sentimentul de vină şi suferinţa, încât ea ştia că el era vinovat de moartea lui Michael? Aducându-şi aminte de trupul carbonizat al fratelui său, îşi frecă inelul deformat de pe degetul arătător.

— Totul a contribuit la acel *faux pas*[8] fatal pentru reputaţia sa. Planul secret al lui Freshfield care nu a mai fost deloc secret până la urmă. Prigoana doamnei Freshfield şi, desigur, respingerea ei de către domnul Ritter.

Tot ce-şi amintea Jude despre Lady Freshfield era vocea care îţi zgâria timpanele cu tonalitatea ei înaltă.

---

8 Pas greşit (în franceză, în orig.)

— Nu este nevasta bogată a lui Freshfield dintr-un neam de negustori?

— Da, şi urâtă pe deasupra. A luat-o pentru bani. Asta a îndârjit-o şi mai mult să se răzbune pe drăgălaşa domnişoară Ritter, o fată de rând, dar cu mult succes. Mama făcu o grimasă pentru a-şi exprima dispreţul, singurul lucru pe care îl putea face. Acum cinci sute de ani, Lady Freshfield ar fi pus câini pe urmele domnişoarei Ritter şi ar fi ars-o pe rug.

— Simpatică femeie!

Şi o altă piedică în calea demersului de refacere a respectabilităţii domnişoarei Ritter. Părea un sezon captivant, plin de intrigi şi răzbunare personală. După ce îşi va rezolva problemele, Jude avea să ajute o tânără femeie nedreptăţită să-şi recapete întrucâtva respectabilitatea – şi avea să se răzbune pe ucigaşii fratelui său.

Jude se ridică să plece.

— Oricum, domnişoara Ritter şi-a adus lucrurile aici şi este gata să ocupe unul din dormitoare. Vei avea grijă să se simtă bine, nu? Eu aş vrea să merg cu ea la operă. „Să văd dacă pontul meu i-a trimis pe moricadieni pe urmele domnişoarei Gloriana Dollydear.”

— Sigur c-o să am grijă de ea.

Revigorată, mama se ridică, de parcă stătea pe ace.

— Apropo, tata i-a comandat nişte haine. Ai putea să verifici şi să vezi ce consideră el potrivit să îmbrace o tânără.

— O, Doamne! Are un gust înfiorător.

— Exact. Dacă fata va ieşi cu mine în public…

— Oare?

— Aşa zice tata, iar eu nu vreau să fiu însoţit de o calamitate a modei. Strâmbă din nas. Ar fi o lovitură mortală pentru reputaţia mea.

Mama îl studie de parcă nu era sigură dacă glumea sau nu.

— Cum zici tu. Când încep lecţiile?

— Oficial, mâine-dimineaţă. Îşi luă mănuşile. I-am

poruncit lui Phillips să-i pregătească dormitorul argintiu.

— Bineînţeles! Mama ieşi repede din cameră, apoi intră din nou. Unde e fata?

— În salonul cel mic.

Când ea plecă din nou, Jude se gândi cu satisfacţie că tatăl lui nu va observa niciodată că domnişoara Ritter stă sub acoperişul lui într-unul dintre numeroasele dormitoare, iar mama sa vitregă va avea pe cineva pe care să-l răsfeţe şi să-l susţină. Spre deosebire de Jude, mama făcea lucrurile doar din bunătate.

Jude folosise planul tatălui său în propriul avantaj, al mamei sale vitrege şi al domnişoarei Ritter. Una peste alta, era o situaţie din care toţi aveau de profitat.

Caroline şedea cu genunchii apropiaţi, cu picioarele în linie dreaptă cu genunchii, mâinile în poală şi sufletul la gură. Din când în când, se uita pe furiş la ramele aurii ale portretelor, la covorul elegant cu fire negre ca tuşul, albastre ca văzduhul şi de culoarea piersicii, şi la draperiile de catifea agăţate de galerii aurite.

Apoi îşi aminti că acesta era salonul *mai mic* şi se simţi intimidată de-a binelea. Lăsând capul în jos, îşi urmări mâinile ce răsuceau umbreluţa de soare şi se gândi la diferenţa dintre această încăpere şi cea din casa tatălui ei. Această cameră emana bogăţie, ca şi a tatălui ei, dar, pe când casa tatălui său fusese concepută să ia ochii, scaunul pe care stătea acum era atât de bine capitonat şi atât de comod, încât abia rezista tentaţiei de a-şi rezema capul şi a aţipi.

Măcar de-ar fi gata camera ei! De ce să nu-l creadă pe Huntington când spunea că tatăl lui voia ca ea să stea aici? Ce motiv avea s-o mintă? Totuşi, în trăsură, ceva din felul în care o urmărea cu privirea îi dăduse senzaţia că el îşi juca propriul joc, iar ea fusese deja un pion pe altă tablă de şah, cu rezultate dezastruoase. Nu mai voia să-şi aducă aminte de umilinţa îndurată.

Auzi zgomot de paşi şi murmur de voci din hol. Uşa se deschise şi se închise. Intră ducesa de Nevett în persoană,

cu mâinile întinse.

— Draga mea, ce bine îmi pare să te revăd! Bănuiesc că nu-ţi aminteşti de mine, dar ne-am întâlnit în sezonul în care ţi-ai făcut debutul.

— Înălţimea Voastră, sigur că-mi amintesc.

De parcă ar fi putut să uite o ducesă! Caroline se ridică în picioare.

— Te rog, nu-mi mai spune aşa! Păstrează titlul ăsta pompos pentru soţul meu. Numele meu e Nicolette.

Pe lângă doamna minionă şi graţioasă, Caroline se simţea prea înaltă, slabă şi stângace.

— Înălţimea Voastră… Doamnă… N-aş putea…

— Sigur că poţi, cel puţin între pereţii casei mele. Luând mâna lui Caroline, ducesa o strânse cu prietenie. Nu vrei să ne purtăm degajat?

Caroline se chinui să-şi înghită nodul din gât.

— Da… Nicolette.

— Uite. N-a fost aşa greu. Şi eu o să-ţi spun Caroline.

— Da, vă rog. Doar sora mea îmi mai spune acum pe nume şi mi-e dor să-l aud.

Acesta era purul adevăr.

— Jude mi-a spus că te-a adus aici să stai cu mine. Mă bucur aşa mult, căci poate ai auzit de tragica lovitură pe care am primit-o de curând, aşa că am fost atât de singură şi de mâhnită.

— O lovitură tragică?

Caroline regretă că nu auzise zvonul, căci zâmbetul pierise de pe faţa lui Nicolette.

— Uitasem că nu ai mai frecventat înalta societate.

Un mod plin de tact de a se referi la excluderea lui Caroline din lumea bună.

— Fiul nostru Michael a fost omorât în străinătate, dar doliul nostru s-a încheiat acum şi prezenţa unei tinere frumoase şi pline de viaţă în casa noastră este exact tonicul de care avem nevoie. Ducesa o luă de braţ pe Caroline şi o conduse pe hol şi apoi pe scări. E foarte inteligent din partea ta să găseşti un mod de a-ţi folosi talentul. Ţi-am

invidiat întotdeauna talentul de a flirta, iar Lady Bucknell recomandă cele mai bune guvernante!

— Sunteţi prea amabilă.

Chiar era. Caroline era uluită de primirea călduroasă ce i se făcuse.

Scara urca din hol, formând un arc graţios, şi Nicolette o însoţi pe Caroline până sus.

— Jude spune că de mâine începi lecţiile cu el.

— I-am dat şi azi o mică lecţie.

Buzele lui Caroline se arcuiră când îşi aminti.

— Arăţi ca un spiriduş. Spune-mi!

Caroline se trezi povestindu-i întregul incident ducesei, care râse cu încântare şi aprobă tactica domnişoarei Ritter.

Când se apropiară de o uşă închisă de pe coridor, un valet le-o luă înainte şi o deschise.

— Am ajuns, zise Nicolette. Jude a propus să-ţi dăm camera argintie şi ştiu de ce a făcut-o. E decorul perfect pentru tine.

Caroline ştia că nu trebuia să rămână cu gura căscată. Nu era o mimică feminină, şi nici atrăgătoare. Dar, indiferent cum se aşteptase să arate camera, în niciun caz nu era aşa. Nu atât de spaţioasă, atât de frumos decorată în nuanţe reci de albastru şi calde de maro. În şemineu erau lemne care nu aşteptau decât să fie aprinse. Într-un colţ era aşezat un paravan. Vaze strălucitoare se aflau de o parte şi de alta a patului cu baldachin şi o servitoare le umplea cu flori. Făcu o plecăciune.

— Doar câteva retuşuri, Înălţimea Voastră, şi va fi gata pentru musafiră.

— Mulţumesc, Daisy. Vei fi camerista domnişoarei Ritter cât timp stă la noi.

— Prea bine, Înălţimea Voastră. Daisy îi făcu o reverenţă lui Caroline, apoi o măsură cu privirea din cap până-n picioare. Va fi o plăcere pentru mine. Pot să vă iau pălăria şi mănuşile?

Caroline îşi scoase mănuşile, dar nu trebui să-şi

dezlege panglicile de sub bărbie. Daisy se apropie de ea şi le desfăcu în locul ei, de parcă stăpâna ei nu trebuia să se istovească făcând aşa o treabă. Cu grijă, Daisy îi scoase boneta şi duse de acolo mănuşile şi umbreluţa de soare.

— Restul de bagaje ajung mai târziu, domnişoară Ritter?

Caroline îşi drese glasul.

— Cred că voi mai primi nişte haine, da.

— Până atunci, le voi călca pe acestea pentru mâine.

Daisy luă veşmintele din dormitor, iar Caroline începu să se simtă ca într-un vis ciudat, în care trăia într-o casă frumoasă, avea o cameristă la dispoziţie, era vizitată de o ducesă şi hainele îi erau cumpărate de un duce şi aprobate de un conte... îi era greu să-şi mai aducă aminte cine era. Nici debutanta naivă, dar nici tânăra disperată, care risca să moară de foame.

— Adu-i domnişoarei Ritter masa pe o tavă în camera ei, o instrui ducesa pe Daisy, când fata se întoarse în odaie. Daisy făcu o reverenţă şi se îndreptă spre uşă. Nicolette îi spuse lui Caroline: Eu şi Nevett am luat cina mai devreme şi ştiu că trebuie să fii istovită după căderea de pe calul acela nervos din Franţa. Râse din nou.

— A fost foarte stresant, zise Caroline şi râse cu ducesa. Ce încăpere frumoasă!

— Da, e drăguţă, nu-i aşa? Nicolette privi în jur cu satisfacţie. Stai cu mine până termină Daisy aici. Se aşeză într-unul din fotoliile confortabile de lângă foc şi, când Caroline i se alătură, îi destăinui: De când s-a întors din străinătate, Jude e parcă alt om şi, câteodată, mi-e dor de fostul Jude.

— În ce fel... s-a schimbat?

Curiozitatea lui Caroline se datora mai mult decât unei politeţi obişnuite. Huntington îi trezise interesul. Cât timp frecventase înalta societate, întâlnise mulţi filfizoni, dar Huntington era aparte. Caroline nu ştia exact de ce, dar parcă emana masculinitate fără să vrea. Observa cu atenţie tot ce era în jurul lui, iar ea, care se mândrea că înţelege

bărbaţii şi ţine cont de pronunţatul lor respect de sine, nu ştia cum să se poarte cu el. Trebuia să-l manevreze pentru a-şi îndeplini misiunea încredinţată de Nevett. Trebuia neapărat. Era ultima ei şansă. Nu avea să dea greş.

— Cel mai evident lucru a fost că înainte nu se îmbrăca ca un filfizon francez. Îl scoate din sărite pe taică-său. Dar, în acelaşi timp, Jude are metodele lui. Ne conduce atât pe mine, cât şi pe ceilalţi din familie.

— Chiar aşa?

Caroline îşi aminti cum o luase pe sus din încăperea el amărâtă, înainte să aibă timp să se gândească la situaţia în care era pusă.

— Văd că ştii cât de autoritar poate fi. Când Caroline dădu din cap, Nicolette continuă: Singurul pe care Jude n-a putut niciodată să-l conducă este tatăl lui. Seamănă prea mult cu el – sau, mai degrabă, aşa era înainte. Jude era prudent şi grijuliu cu alţii. Se îmbrăca mereu cu demnitate. Îl preocupa literatura şi logica. Când era adolescent, era dificil, nu prea uşor de înţeles. Cam… arţăgos, prea serios pentru vârsta lui. Acum – Nicolette scutură din cap, uimită – spune tot ce gândeşte, însă rareori e ceva important. E frivol. Se implică în orice, de parcă ar fi ultima lui ocazie. Pe un ton mai scăzut, ducesa adăugă: Cred că asta-i consecinţa morţii lui Michael. Pe toţi ne-a schimbat.

Caroline se gândi la caietul verde din săculeţul ei. Îl umpluse cu planuri pentru lecţiile de flirtat, şi se întreba şi acum dacă strategia ei simplă avea să meargă cu Jude.

— Dar nu pare posibil să se fi schimbat atât de mult.

— Şi eu gândesc aşa uneori, dar ce fel de joc ar putea să joace? Nicolette zâmbi. Bineînţeles, tu nu l-ai cunoscut, plecase înainte de sezonul în care ai debutat, cum ai putea şti ce să răspunzi?

Caroline tresări şi abordă şovăielnic chestiunea care ştia că o frământă pe ducesă.

— Vă sunt atât de recunoscătoare pentru amabila invitaţie de a locui în casa voastră cât timp îi dau lecţii lui Jude şi vă promit că nu va avea loc niciun incident jenant în

perioada în care stau aici.

Când ducesa păru uimită, Caroline se gândi că îi plăcea această doamnă mai mult decât oricine pe lume.

— Sunt sigură că nu, spuse Nicolette. Oamenii care ar trebui să simtă stânjeniţi de incidentul de acum patru ani sunt Lord Freshfield şi hoaşca de nevastă-sa! Trebuie să fii foarte furioasă pe ei pentru ce ţi s-a întâmplat.

Uimită, Caroline se uită întrebătoare la Nicolette.

— Furioasă? Nu. Nu, cum aş putea să fiu furioasă?

— Cum ai putea să nu fii? Nu aveai nicio vină. Ochii ducesei scăpărară scântei. Toată lumea ştie că ai fost o victimă a dorinţei lui Lord Freshfield de a obţine divorţul. Ţi-a distrus reputaţia, dar el e încă acceptat de societate. Tatăl tău te-a dat afară din casă fără să-şi pună întrebări în privinţa lui Lord Freshfield şi a faptelor lui mârşave. Prietenii tăi n-au avut cum să te ajute. Bineînţeles că eşti furioasă.

Lui Caroline nu-i trecuseră niciodată prin cap asemenea gânduri.

— Dar a fost greşeala mea. Am flirtat cu Lord Freshfield, deşi am ştiut că e căsătorit.

— Erai tânără. Nu aveai experienţă. El ţi-a mituit însoţitoarea. Ce s a întâmplat după aceea nu a fost din vina ta – dar numai tu ai avut de suferit.

— Am meritat tot ce mi s-a întâmplat. În plus, i-am distrus speranţele tatălui meu…

Nicolette ridică din sprâncene.

— Bine, admise Caroline. Nu prea îmi pasă de tatăl meu. Dar îmi pasă mult de sora mea, iar ea se simte aşa singură fără mine.

Ducesa îşi puse mâinile peste ale lui Caroline şi spuse:

— Dacă aş fi în locul tău, aş fi foarte furioasă.

— Nu, eu nu sunt. Caroline nu înţelegea deloc ce spunea ducesa. *Nu* sunt furioasă.

*

Din loja ducelui de Nevett, Jude îl urmărea pe *monsieur* Bouchard îndreptându-se spre scena din sala operei ce se golea repede de spectatori. Bărbatul îi întinse Glorianei Dollydear un buchet de flori şi un plic. Ea le acceptă pe ambele cu un zâmbet sfios şi rupse sigiliul de pe plic. Luă banii dinăuntru şi îi vârî în decolteul ei generos, apoi citi biletul. Înclină din cap spre *monsieur* Bouchard, indicându-i astfel că acceptă şi apoi se uită după el cum pleacă. Se uită prin sala de spectacole, dar nu-l căută cu privirea pe Jude, ascuns în întunericul lojei, ci îşi duse mâna la ceafă, de parcă ar fi fost istovită. Era semnalul pe care îl stabiliseră împreună. Însemna să se vadă pe o alee din spatele operei.

Punându-şi mantia neagră – un camuflaj perfect – peste haina brodată cu mărgele, Jude se strecură pe coridorul întunecat.

Clădirea operei mirosea a praf şi a vopsea, iar decorurile aurite străluceau în lumina slabă. Nu mai rămăseseră decât puţini oameni; acum că spectacolul se terminase, lumea bună se ducea la petreceri sau dineuri. Jude o porni spre culise, unde muncitorii strigau şi glumeau, în timp ce puneau deoparte decorurile şi costumele. Cei din cor îşi aruncară mantii peste hainele de scenă şi începură să iasă într-un ritm constant. Uşa de la scenă se deschise şi se închise, lăsând înăuntru ceaţa şi aerul rece de afară. Oamenii îşi spuneau la revedere şi nimeni nu-l băga în seamă pe Jude. Bărbaţii care veneau în culise nu erau ceva ieşit din comun; mai multe fete din distribuţie zâmbiră ademenitor în direcţia lui.

El merse până ajunse la ieşire. Fuioarele de ceaţă străvezie scânteiau în briza nopţii. Rămase pe loc, încordându-şi văzul să zărească lumina de la felinarul Glorianei, şi auzul să-i distingă vocea.

Şi iat-o, zâmbindu-i lui de Guignard în timp ce Bouchard ţinea felinarul acoperit.

— Domnul Throckmorton este un gentleman grozav, se pricepe de minune la tot ce face. Vocea ei răguşită

ajungea clar la urechile lui. Dar are un aer ameninţător, dacă mă înţelegeţi, şi n-aş vrea să-l supăr.

— Înţeleg foarte bine, dar te asigur că pot să te apăr de el. De Guignard zâmbi atât de fermecător, că lui Jude îi veni să vomite. Sunt un om foarte bogat şi puternic, şi nobil pe deasupra.

Ea îşi înclină capul şi îl studie.

— Ce vreţi să ştiţi?

— Înţeleg că Throckmorton e un om important în ministerul lui, unde englezii iau decizii privitoare la politica externă.

— Eu nu sunt decât o cântăreaţă de operă, dragule. Punându-şi o mână în şold, Gloriana flutură din gene. Cu mine nu discută despre comerţ.

— Ai putea să afli, nu? întrebă Bouchard cu nerăbdare în glas.

Gloria îi zâmbi acum lui Bouchard.

— *Aş putea* – pentru stimulentul corect.

De Guignard dădu din cap aprobator spre Bouchard. Mai multe bancnote împăturite trecură din mână în mână.

— Ce vreţi să ştiţi? întrebă ea pe un ton pragmatic.

Celeste Throckmorton era un geniu. Planul avea să funcţioneze.

Capitolul 9

Instruirea lui Caroline acoperise multe situaţii: cum să dansezi cu un bărbat părând modestă şi totodată ispititoare, despre ce îi plăcea unui bărbat să vorbească (despre el însuşi), cum să mergi în aşa fel încât să atragi privirea unui bărbat. Totuşi, aceste lecţii nu atinseseră chestiunea modului de a intra în salonul de mic dejun al ducelui de Nevett când eşti în serviciul lui. Nici nu ştia dacă

ar trebui să fie acolo, dar în ziua precedentă, când ducesa o primise cu atâta căldură în casa ei, o anunţase pe Caroline unde şi la ce oră se lua micul dejun.

Aşadar, Caroline stătea nehotărâtă în prag, în timp ce Înălţimea Sa rămăsese ascuns în dosul ziarului său, iar ducesa citea o carte. Liniştea mormântală din camera tihnită o intimida pe Caroline; nici valeţii nu scoteau niciun sunet pe când se învârteau pe acolo cu platouri pline de feliuţe de costiţă şi biscuiţi aburinzi.

În cele din urmă, mirosul de mâncare şi cafea fierbinte, aromată o atrase pe Caroline în încăpere. În ultimul timp, când îşi drămuise banii să-i ajungă cât mai multă vreme, nu-şi permisese decât două mese pe zi.

Îi veni să râdă când îşi aminti cum, în perioada când era pe cale să aibă succes în societate, îşi închipuise că va scăpa de răceala din casa tatălui ei şi se va arunca în braţele unui bărbat care o va adora. Ce naivă fusese!

Acum se îndreptă spre masa ducelui, cu caietul în mâini, făcând un efort să fie la fel de tăcută ca servitorii ce se foiau pe acolo. Şi îi chiorăiau maţele.

— La naiba! Nevett trânti ziarul pe masă. De ce trebuie să faci atâta zgomot?

Caroline încremeni.

Ducesa se ridică înainte să termine el de vorbit.

— Vino şi ia loc, dragă domnişoară Ritter, am pus un tacâm pentru dumneata.

Luând-o de braţ pe Caroline, Nicolette o conduse la masă pe când Nevett se uita urât la fată, cu o furie neîmblânzită.

— Nu scoatem niciun sunet până când Nevett nu bea cel puţin două ceşti de cafea, îi spuse ducesa pe un ton scăzut. Considerăm că acestea au un efect benefic asupra dispoziţiei lui.

— Am auzit asta! Nu sunt surd, tună Nevett.

— Nu, dragă. Calmă, Ducesa făcu semn valeţilor, care începură să-i ofere lui Caroline platouri cu mâncare.

— N-am nevoie de cafea la ora asta şi la nicio altă oră

din zi. Luându-şi ceaşca de cafea şi farfurioara, Nevett o ţinu de parcă dispreţuia băutura. Sunt întotdeauna calm – în afară de situaţiile în care oamenii vorbesc prea tare şi sunt incapabili să se stăpânească. Luă o gură, apoi o aşeză jos. Valetul i-o umplu din nou cu cafea proaspătă, fierbinte.

Necăjită, Caroline îşi puse caietul lângă locul pe care stătea. Ignoră farfuriile cu scrumbie afumată, ouă şi fructe şi se uită lung la ducele încă furios. Probabil că era supărat fiindcă nu-i mulţumise încă pentru permisiunea de a locui acolo. Probabil că o considera extrem de nepoliticoasă. Ezitând, îi spuse:

— Înălţimea Voastră, aş vrea să-mi exprim recunoştinţa pentru ospitalitatea dumneavoastră...

Ducesa atinse braţul lui Caroline şi scutură din cap. Era prea târziu.

— Ai de gând să iei micul dejun cu noi în fiecare dimineaţă? o întrebă Nevett. Înainte să poată ea răspunde, ducele adăugă pe deasupra capului ei: Pentru că, dacă aşa vei face, va trebui să te înveţi să nu mai trăncăneşti în fiecare afurisit de moment al zilei.

În ochii lui Caroline se iviră lacrimi.

— Şi plânsul nu mă face să-mi fie milă de tine. Luându-şi iar ziarul, şi-l puse în faţă. Cu nasul în coloanele de ştiri, întrebă: Nu au oamenii alt loc unde să se ducă?

Nicolette împinse spre el cana cu cafea.

El întinse mâna, bâjbâi după toartă şi trase băutura aburindă sub ziar.

Apoi ducesa o bătu uşurel pe mână pe Caroline, dar fata îi văzu licărul din ochi. Soţul ei o amuza. Bogat, puternic, stăpân pe viaţa ei, şi totuşi, soţia lui râdea de metehnele lui. Poate că de fapt nu era atât de înfricoşător pe cât se temea Caroline. Poate că nu era aşa rece şi sever ca tatăl ei.

Se aşternu iar tăcerea, ruptă doar de clinchetul porţelanului pe porţelan în timp ce Nevett îşi bea cafeaua.

Fără să scoată o vorbă, Nicolette îi umplu lui Caroline farfuria şi, cu un zâmbet, o încurajă să mănânce.

Caroline descoperi că necazul ei era mai mic decât foamea. Se gândi că, dacă nu mânca, aveau să-i chiorăie iar maţele, iar Nevett se va înfuria. Luă prima înghiţitură dintr-un ou fiert în supă de pui, puse deasupra o felie de şuncă şi abia îşi reţinu o exclamaţie de încântare. Nu mai mâncase de prea mult timp ceva atât de minunat.

Nevett îşi puse jos ziarul şi, ca la un semn, valeţii se mişcară mai repede, pantofii lor făcură mai mult zgomot pe podea, vasele le zăngăniră în mâini.

Din holul de la intrare se auzi o uşă trântită şi murmur de voci.

— Dragă, zise Nicolette, Jude spune că ai angajat-o pe domnişoara Ritter să-l înveţe cum să flirteze.

— Aşa e, zise Nevett pe un ton atât de rezonabil, încât n-ai fi crezut că îşi ieşise vreodată din fire.

— Aş fi vrut să mă consulţi înainte. Planul e plin de pericole.

— Nu fi caraghioasă. Trecu peste tulburarea ei cu aceeaşi uşurinţă cu care orice soţ bagateliza grijile soţiei sale. M-am gândit la asta.

— Te-ai gândit şi că, dacă Jude se duce la operă cu domnişoara Ritter, lumea va bârfi?

El îi zâmbi soţiei sale atât de fermecător, încât Caroline fu uimită.

— Nu şi dacă mergi tu cu ei, Nicolette.

Ducesa făcu ochii mari şi se îmbujoră.

— Detest opera!

— Eşti femeie, zise el. Tuturor femeilor le place opera.

— Mie nu, i-o întoarse ea. O mulţime de bărbaţi care zbiară şi femei care se tânguie, continuând tot aşa până cad pe scenă şi mor.

Caroline asculta şi mânca. Ei îi plăcea opera – costumele, muzica, poveştile despre onoare şi infidelitate o emoţionau până la lacrimi. Şi se părea că i se ivea ocazia să mai meargă o dată acolo şi să stea în loja ducelui. Nevett scoase o monedă din buzunar.

— Să dăm cu banul. Eu aleg capul. Înainte ca

Nicolette să poată obiecta, el aruncă moneda. Cap, zise el cu satisfacţie. Trebuie să te duci. E mai bine aşa. Prezenţa ta nu va fi remarcată la operă.

Ducesa îşi suflă un fir de păr de pe faţă.

— Se va bârfi şi mai mult dacă toţi vor crede că noi aprobăm relaţia lui Jude cu domnişoara Ritter.

— Le voi spune că nu e adevărat, zise el, mulţumit de sine. Îi voi lămuri că domnişoara Ritter e o prietenă de familie.

— Cred că asta nu va face decât să alimenteze zvonurile.

— Nu fi caraghioasă. Eu sunt ducele de Nevett. Vor bârfi aşa cum vreau eu. Terminându-şi micul dejun, se şterse la gură cu şervetul, apoi îl împături cu grijă şi îl puse pe masă. De parcă atunci o vedea pe Caroline pentru prima dată, îi spuse: Bine că ai venit mai devreme. Bună treabă. De îndată ce vine fiul meu aici, puteţi merge la treabă.

Sărutându-şi nevasta pe creştet, părăsi încăperea. Era atât de calm, aproape simpatic, încât Caroline se uită după el cu uimire.

— Va dura până la trei, când îşi ia ceaiul, sau până când îl enervează cineva. Este un duce get-beget, care nu vrea decât să-şi trăiască viaţa exact aşa cum doreşte. Lady Nevett se întoarse spre cealaltă uşă, când intră Jude. Dragă, eu şi tatăl tău am dat cu banul ca să vedem care din noi trebuie să te însoţească la operă, iar el a câştigat. Întotdeauna câştigă. Oare foloseşte o monedă cu două capete?

Jude păru amuzat şi făcu o plecăciune în faţa mamei sale vitrege şi a lui Caroline.

— Îl faci pe tata trişor?

Jude arăta altfel în lumina dimineţii. Superioritatea lui aristocratică era mascată de hainele pe care le purta: pantaloni ultramoderni în dungi verzi şi albe, vestă verde şi o lavalieră înnodată cu flori de crin. O parte din fularul purpuriu era aruncată pe un umăr şi o broşă mare în forma unei flori de levănţică îl fixa acolo. Zâmbetul său nu putea fi

descris decât ca afabil, iar ochii îi erau larg deschişi şi nepăsători. Nicolette se întoarse spre Caroline.

— Asta înseamnă că n-o să-mi spună. E greu să fii singura femeie într-o casă de bărbaţi.

Aşezându-se lângă mama sa, Jude îi luă mâna şi o sărută.

— Asta îţi garantează că eşti întotdeauna doamna noastră preferată.

— Ce compliment! Ducesa atinse umărul lui Caroline şi, pentru o clipă, Jude şi Caroline fură uniţi prin mâinile ei. Mă bucur să împart cu Caroline privilegiul de a fi preferată şi de a avea parte de tachinările domnilor.

Jude se uita la Caroline cu atâta admiraţie, încât ea se fâstâci şi puse jos tacâmul de argint.

— Ce bine îmi pare să te văd aici! spuse el. Arăţi ca o floare în această dimineaţă. Îi studie noua rochie de dimineaţă pe care o purta acum. O floare foarte prost îmbrăcată.

Netezindu-şi fusta, Caroline zise:

— Mie îmi place.

— Da, unei debutante minione i-ar veni bine. Dar tu nu trebuie să porţi niciodată ceva în dungi verticale; creează iluzia că eşti înaltă ca o uriaşă. Nu trebuie să porţi nici culori pale; şi asta lasă impresia că eşti mult prea înaltă. Şi să nu porţi niciodată roz – oftă şi dădu din mână – pentru că nu trebuie.

Caroline se simţea acum de parcă ar fi fost Goliat. Ducesa o studie.

— Ai dreptate, Jude, e o alegere nefericită. Mă voi ocupa eu de comenzi de îndată.

— Nu voi avea nevoie de prea multe rochii, obiectă Caroline.

Nicolette făcu o mutră lungă.

— Sst. Nu-mi strica distracţia! Mi-am dorit întotdeauna o fiică pe care s-o îmbrac. Acum te am te tine. O măsură pe Caroline cu privirea. Ce ai sugera, Jude?

— Nişte dantelă, câteva volane care s-o facă să pară

mai puţin înaltă, ca să nu-i intimideze pe bărbaţii mai scunzi. Ochii lui îşi băteau joc de Caroline, care ştia foarte bine că el nu era intimidat şi nici nu se considera un bărbat scund. Aş vrea să aprob eu toaletele înainte să fie comandate.

— Şi să dai naştere la şi mai multe zvonuri, şi de o natură mai puţin respectabilă? îi replică Nicolette pe un ton tăios.

— Nu cred. Jude părea jignit. Dar am un gust impecabil!

Enervată să se vorbească despre ea de parcă nici nu exista, Caroline spuse:

— Nu, nu aveţi.

El ridică din sprâncene. Îşi duse mâna la broşă.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că veţi avea dreptul să-mi aprobaţi hainele, spuse Caroline pe un ton tăios, când voi avea şi eu dreptul să le aprob pe ale domniei voastre.

— Dar îţi place rochia asta roz! Ochii i se măriră de groază. E clar că nu ai deloc gust.

— Atunci suntem într-un impas, nu? i-o întoarse Caroline.

Nicolette râse, un chicot scurt şi înfundat şi, când ochii tinerilor se întoarseră spre ea, îşi frecă mâinile.

— Aşadar, Caroline, care-i primul lucru pe care vrei să i-l predai lui Jude?

— Micul dejun? sugeră Jude.

— Dacă veneai mai devreme, puteai să mănânci. Acum va trebui să aştepţi până i se face guvernantei tale milă de tine, spuse Nicolette pe un ton categoric.

— Şi eu sunt crudă.

O afirmaţie stupidă, cu siguranţă. Caroline nu era aşa, dar îi plăcea s-o spună, ca şi cum cuvintele ar fi făcut-o să devină astfel.

Deschise caietul cu planurile de lecţii în timp ce Jude îi fură un biscuit din farfurie şi îl mâncă. Deşi ştia exact ce lecţie era prima, citi ce scrisese acolo ca să se dea

importantă, timp în care luă câteva bucăţele de costiţă şi le puse într-o felie de pâine prăjită, apoi le mâncă şi pe acelea şi dădu iute pe gât cafeaua aburindă din ceaşcă. Jude devora mâncarea ca bărbaţii care se dau în vânt după carnea de cal, box şi aventuri de o noapte, dar deloc după modă, iar ea se minuna de discrepanţa dintre aparenţă şi realitate. Sau poate că toţi bărbaţii, indiferent cât de rafinaţi, erau de genul celor care beau direct din sticla de brandy când aveau ocazia.

— M-am gândit să văd mai întâi ce ştie şi ce pot să-l învăţ în plus. O întrebă pe ducesă: Aveţi un pian şi un loc unde să putem dansa?

— Sala de bal! Nu a fost deschisă din sezonul trecut. Ce bine că avem ocazia de a o aerisi!

Nicolette se ridică în picioare şi ieşi în grabă din cameră. Caroline rămase şi observă că un valet bătrân îi strecura lui Jude un cârnat şi alt biscuit.

— Puteaţi să mâncaţi înainte să veniţi, spuse ea.

Cu un zâmbet larg, Jude replică:

— Asta am şi făcut.

*

Ducându-se repede după ducesă înspre sala de bal, Caroline se gândi că Jude nu avea nimic din grăsimea unui mâncăcios. Era, de fapt, slab şi musculos şi avea aspectul sănătos al unui sportiv. Era un adevărat mister, frivol şi serios, amabil şi batjocoritor, inteligent… şi cel mai mare nătărău.

El se ţinu după Caroline, aşa că, atunci când ea se opri brusc în faţa uşii spre sala de bal, o călcă pe fustă. Ei nu-i păsă. Se uita, fascinată, la valetul care trăgea draperiile. Soarele lumină încăperea enormă, scânteie în candelabrele de cristal din tavan şi în sfeşnicele de pe mese. Curcubeie dansau pe podeaua din stejar, aurie şi lucioasă, apoi sus, pe pereţii zugrăviţi în crem şi stucatura aurită ce decora tavanul. Ferestrele dădeau spre o mică

grădină, unde trandafirii de primăvară se căţărau pe zid şi primii boboci galbeni se deschideau la soare.

— E grandioasă! şopti ea, apoi îşi dădu seama cât de mult suna ca exclamaţia unui copil de pripas.

Presupunea că văzuse săli la fel de frumoase în alte case pe durata sezonului când îşi făcuse intrarea în societate, dar anii trecuţi de atunci fuseseră plini de apartamente mizere, sărăcăcioase, care dădeau spre canale de colectare descoperite şi grămezi de gunoaie în putrefacţie. Uitase cum era să stai în mijlocul podelei şi să inspiri mirosul curat de ceară şi să nu vezi nimic în afară de scânduri lucioase şi pereţi proaspăt zugrăviţi, sau cum se bucura la auzul muzicii de dans cântate de viori şi un pian cu coadă.

— Da, e frumoasă, încuviinţă Jude. Mama a decorat toate camerele din casa de la oraş, şi este renumită în Londra pentru gustul ei desăvârşit.

Ducesa se aşeză la pian, iar mâinile i se plimbau pe clape, cu degete mlădioase.

— Mă îndoiesc că Lady Reederman ar fi de acord.

— Sigur că nu. Toată lumea ştie cât de geloasă este pe tine, îi răspunse Jude.

— *Există* un avantaj când eşti singura femeie din casă, Caroline. Un zâmbet şovăielnic se ivi pe buzele lui Nicolette. Bărbaţii te flatează mereu. Voi doi sunteţi gata să dansaţi?

— Speram să cânt eu pentru voi, zise Caroline. Trebuie să stau cu ochii pe Lord Huntington şi aptitudinile lui.

— Voi doi sunteţi tineri. Nicolette dădu din mână, nerăbdătoare. Voi ar trebui să dansaţi. Sunteţi gata?

Gata? Caroline bănuia că ea era. Timp de patru ani nu sărise într-un picior de fericire, nu auzise muzică nici când se cânta şi nu ştia dacă îşi mai amintea paşii. Ar fi trebuit să poarte mănuşi, dar singura pereche decentă pe care o avea era pentru călărit. Iar Jude îşi exprimase deja nemulţumirea în privinţa rochiei sale. Era gata? Trebuia să

fie. Ea era guvernanta. Îşi puse caietul pe pian. Făcu un semn din cap către Nicolette şi Lord Huntington.

— Cu voia dumneavoastră, doamnă, putem începe?

Credea că Jude avea să fie ca majoritatea bărbaţilor, nerăbdător să înveţe de nevoie ceea ce credea că ştie deja, şi dornic să termine odată. În schimb, se înclină în faţa ei cu eleganţa unui cavaler în faţa iubitei sale şi o rugă:

— Domnişoară Ritter, îmi acordaţi plăcerea acestui dans?

Caroline făcu o reverenţă.

— Milord, aş fi încântată.

— O s-o amuzăm pe mama cum nu s-a mai distrat de luni întregi, adăugă el în şoaptă.

Asta explica toleranţa lui ciudată faţă de prefăcătoria lor, iar ea îl plăcea pentru afecţiunea sinceră pe care o nutrea pentru mama lui vitregă.

— Sper că nu o vom amuza prea mult pe Înălţimea Sa, altfel mă ca copleşi tristeţea.

Îşi puse mâna într-a lui. El îşi petrecu braţul în jurul mijlocului ei. Şi ducesa cântă primele acorduri ale unui vals însufleţit.

În timp ce pluteau amândoi pe podea, Caroline fu plăcut cuprinsă să descopere că Jude dansa într-adevăr foarte bine. Conducea cu fermitate, dar fără să intimideze, era mereu în ritm şi îşi punea partenera în avantaj. Orice tânăr de însurat ar fi trebuit să fie la fel de îndemânatic ca el. Ceea ce îi uşura mult misiunea. Rezervase câteva zile să-l înveţe dansul, dacă era necesar. Dar îndemânarea lui îi devansa cu mult programul de lecţii. Dacă avea destul noroc încât să poată şi conversa în acelaşi timp, avea să facă mai repede din el un crai la care să râvnească toate fetele în acel sezon. După aceea mai era doar un pas până la logodna şi căsătoria lui, iar ea va scăpa de sărăcie şi disperare. Va putea să-şi ia sora…

— N-am dansat niciodată cu o femeie care să fie atât de absentă, remarcă el.

— Poftim? Lăsându-şi calculele deoparte, ea îşi ridică

privirea şi îl văzu zâmbindu-i cu un aer întrebător. *Ce* vreţi să spuneţi, milord?

— Am înconjurat camera de două ori şi tu te-ai încruntat şi te-ai concentrat tot timpul asupra problemelor personale. Nu ştiu cum ţi-ai câştigat reputaţia de mare cochetă. M-ai ignorat în tot acest timp.

Ea deveni brusc atentă. Înconjurau sala de bal în spirale ample. Pereţii, mesele, pianul, toate erau estompate de muzică. Jupoanele ei foşneau şi fustele i se înfoiau. Nu mai dansase de atâta vreme, dar aspectul practic al situaţiei sale îi răpise bucuria. Nu-şi îngăduise o clipă de extaz în timpul dansului – căci, dacă nu era atentă, el nu avea să-şi înveţe lecţiile, iar ea nu-şi va primi răsplata.

— Iertare, milord. Cu un farmec intenţionat, îi zâmbi şi ea. Am în minte o listă de lucruri pe care trebuie să vi le însuşiţi, dar talentul dumneavoastră la dans ne-a devansat programul cu zile întregi!

— Slavă Domnului! Dar, te rog, nu-mi spune că am terminat cu dansul! Fiindcă, având o parteneră minunată ca tine, n-aş vrea să mă opresc niciodată.

La auzul cuvintelor lui, un fior vag o trecu pe şira spinării.

— Nu, n-am terminat. Dansul nu face decât să încurajeze flirtul – dar cred că ştiţi asta.

— Ce vrei să spui?

— Am observat că m-aţi flatat.

— Nu poate fi o măgulire când e adevărat, preciză el cu o voce caldă, profundă.

O mai trecu un fior şi, pentru prima oară de când începuse dansul, observă alte detalii la Huntington: braţul din jurul mijlocului ei era puternic şi musculos, bărbatul mirosea a rufărie curată şi mirodenii, se mişca graţios ca un motan, doar că era mai mare. Mult mai mare… Bine… sau rău, depinde din ce unghi privea lucrurile, nu o pierdea din ochi, de parcă era cea mai interesantă şi mai captivantă femeie din lume.

Nici ea nu era imună la farmecul lui. Ea, care în ultimii

ani respinsese atenţiile nedorite ale bărbaţilor, se trezea acum încălzită de admiraţia unui gentleman. Era o senzaţie ameţitoare, una pe care aproape o uitase. Dar nu era aici să se distreze. Nimeni n-o ştia mai bine decât ea. Aşa că, zâmbindu-i voioasă, îl provocă să-şi demonstreze talentul:

— Gândiţi-vă ce minunat ar fi să mergeţi la cel mai mare bal din sezon. Gândiţi-vă cât va bârfi Londra când va vedea ce chipeş sunteţi, îmbrăcat în haine elegante şi ţinând în braţe o frumuseţe clasică!

O strânse mai tare de mijloc şi o învârti într-o serie de piruete, care o făcură să ameţească.

— Cunosc deja plăcerea de a dansa cu o frumuseţe clasică.

— Mulţumesc, milord. *De ce* îl învăţa să flirteze? Părea foarte priceput – sau era ea prea impresionabilă? Oricum, nu ne vede nimeni în afară de Înălţimea Sa. Când veţi fi cu femeia potrivită, veţi face senzaţie. Numele domniei voastre va fi pe buzele tuturor!

— La dans, bărbatul nu e important. Singura sa dorinţă ar trebui să fie s-o arate pe femeie ca pe o floare pe care s-o admire toţi .Cât timp te ţin în braţe, sunt invizibil. Se apleacă aproape de urechea ei. Şi în toată Anglia nu puteam găsi în veci o femeie mai frumoasă ca tine!

Ea se predă. Însă doar pentru o clipă. Se lăsă în voia senzaţiei că pluteşte pe podea, a acelei clipe minunate de fericire care îi amintea de tinereţe, nesăbuinţă şi pasiune, a gândului că bărbatul de lângă ea o crede frumoasă şi perfectă. Era de parcă făceau dragoste pe muzică.

Până când uşa de la sala de bal se trânti de perete.

Capitolul 10

Nicolette se opri brusc din cântat.

Huntington şi Caroline se mai învârtiră o dată, apoi se opriră şi se despărţiră.

În prag, cu faţa congestionată de furie, Nevett zbieră:

— Ce faceţi aici, smintiţilor?

— Tată! Huntington îşi făcu vânt cu fularul şi se prefăcu, în faţa ochilor lui Caroline, încă o dată, într-un filfizon.

— Dansăm.

Privirea lui Nevett o săgetă pe Caroline.

— De ce?

Ducându-se la pian, ea îşi luă caietul, întoarse prima pagină şi i-o dădu lui Nevett.

— Face parte din planul meu.

El ignoră caietul oferit.

— De ce trebuie să-l ajuţi la dans? Am cheltuit mii de lire cu profesorii lui de dans!

— Mii? murmură Huntington.

Nevett se uită urât la el.

— Sute!

— Da. Lord Huntington e grozav de priceput.

Îi plăcuse dansul. Nu planificase, dar Huntington o făcuse pe Caroline să se simtă ca o floare, ca o frumuseţe şi, dacă putea să-l înduplece să facă acelaşi lucru şi cu debutantele din înalta societate, va fi cel mai râvnit gentleman din Londra.

Ca un tiran ce era, Nevett pronunţă sentinţa:

— Atunci îţi pierzi vremea cu el.

— Nu, trebuie să-mi dau seama la ce se pricepe Lord Huntington şi la ce nu, înainte să trecem la altceva.

Când o auzi pe Nicolette icnind, Caroline îşi dădu seama că-l contrazisese pe duce, un lucru care, în mod evident, nu se întâmplase niciodată până atunci. Adăugă în grabă:

— Flirtatul e ca şi cântatul la pian sau învăţatul unei limbi străine. Cu cât exersezi mai mult, cu atât îl ştii mai bine. Secretul, Înălţimea Voastră, este să exersezi flirtatul atât de des şi fără întreruperi, încât să poţi umbla şi flirta, dansa şi flirta, mânca şi flirta, asculta o operă şi flirta. Ultimul lucru nu e aşa uşor cum ne-am putea închipui, în cazul în care obiectul afecţiunii cuiva se află în altă lojă.

Nevett pufăi nemulţumit.

— Da, bine, dar…

— Prima dată când ne-am întâlnit, v-am arătat caietul cu planificarea, îi aminti Caroline.

El închise gura. Soţia lui interveni repede, să-l potolească:

— Nevett, ce ţi-ai închipuit că va face domnişoara Ritter pentru a-l învăţa pe Jude cum să flirteze? Să-l aşeze într-o sală de clasă şi să-i dea o lucrare scrisă?

Huntington scoase o batistă din mânecă şi o flutură cu un entuziasm frenetic.

— Sunt bun la lucrări scrise!

Nevett se uită lung la fiul său, îmbrăcat în haine de filfizon şi cu maniere afectate, şi, cu o expresie feroce pe chip, cedă.

— Foarte bine. Domnişoară Ritter, continuă, zise el şi ieşi din cameră.

Caroline putea să jure că văzuse un licăr de triumf în ochii lui Huntington, dar dispăru repede, iar el oftă, exagerându-şi oboseala.

— Domnişoară Ritter, am trecut examenul de dans?

Cu brio. Îi făcuse prea multă plăcere muzica, dansul… şi îmbrăţişarea lui.

— Aş vrea să vă urmăresc dansând cu Înălţimea Sa, dacă vreţi, zise Caroline pe tonul sever pe care îl auzise atât de des la propria guvernantă.

El îi zâmbi de parcă ştia ce gândea.

— Dacă şi Înălţimea Sa e de acord, adăugă Caroline.

— Îi place enorm să danseze. Huntington luă mâna lui Nicolette. Nu-i aşa, mamă?

— Da, dar sunt luni…

Vocea i se pierdu. Luni întregi de când primiseră vestea morţii lui Michael, voia să spună. Caroline admiră hotărârea cu care Huntington îşi manevra mama şovăielnică.

— Atunci trebuie neapărat să dansezi. Îi făcu semn lui Caroline să se ducă la pian. Domnişoară Ritter, dacă sunteţi

bună…

*

— Ştii ce am văzut azi când am ieşit în oraş? Nicolette părea amuzată şi uimită pe când turna ceaiul în salonul cel mare, după-amiaza târziu. Îi oferi prima cană lui Caroline, care i-o înmână ducelui.

Nevett mormăi ceva când primi fragila ceaşcă de porţelan alb.

— În colţul străzii avem un cerşetor care s-a stabilit acolo, îl informă Nicolette.

— N-o să-i meargă. Nevett suflă în băutura fierbinte. O să trimit un valet să-l alunge.

— Lady Reederman a încercat deja. Un zâmbet arcui buzele lui Nicolette, care îi aruncă o privire lui Caroline, parcă aşteptându-se ca fata să-i împărtăşească bucuria răutăcioasă.

Şi, într-adevăr, lui Caroline îi făcea bine să ştie că exista *ceva* care o putea învinge pe formidabila Lady Reederman.

— Nu va vrea să plece, spuse Nicolette.

— Va pleca de acolo cu un şut zdravăn în fund, i-o întoarse Nevett.

— Nu vreau să facem asta, zise Nicolette pe un ton sobru. Şi-a pierdut ambele picioare la Trafalgar.

Caroline încremeni, cu privirea aţintită la tabloul din faţa ei – ducesa, cu o expresie plină de milă, şi ducele, enervat de acea poveste, dar uitându-se îngrijorat la nevasta lui.

— De unde ştii asta? o întrebă el.

— M-am oprit să vorbesc cu el, îi răspunse Nicolette.

Harry. Într-un fel, Harry o urmase pe Caroline.

— Nicolette, ţi-am mai spus. Trebuie să ai grijă, o dojeni Nevett. Cerşetorii sunt nişte ticăloşi.

Caroline era cât se poate de acord.

— E la fel de probabil să-ţi taie gâtul, ca şi să

răspundă la întrebările tale miloase.

Nevett îşi puse ceaşca pe masă. Nu era asta, însă Harry era mult prea înclinat să fure poşeta unei doamne şi, dacă o lua pe a lui Nicolette, furtul ar fi parţial din vina lui Caroline. Şi Nicolette îşi puse ceaşca jos.

— În cazul ăsta, ar trebui să mă convingă să cobor la nivelul lui. *Nu are* picioare.

Lui Caroline îi veni să leşine.

— Inima ta miloasă o să mă ducă la exasperare. Vocea lui Nevett suna de parcă nu voise să spună niciodată mai mult.

— M-a însoţit camerista. Nicolette îi zâmbi soţului ei. Ascultă, dragă, Harry e un tip fermecător.

Ridicându-se, Caroline se duse la fereastră şi se uită afară, căutând cu privirea figura cunoscută de pe căruţul său.

— Poate îţi spune poveşti de adormit copiii, zise Nevett.

— Poate, răspunse Nicolette, dar faptul este că nu are picioare.

— Am auzit când ai spus-o de două ori înainte, zise Nevett pe un ton sec. Cât i-ai dat?

Caroline aşteptă cu groază să audă ce făcuse Harry.

Mi-am golit săculeţul în pălăria lui, poate vreo două lire. Nicolette pufni în râs. A zis că sunt o doamnă generoasă şi că n-o să-mi taie baierile de data asta.

Ducându-şi o mână în dreptul inimii, Caroline oftă uşurată. Mutându-se lângă Nevett, Nicolette se cocoţă pe braţul scaunului soţului ei şi îl luă de umeri.

— Trebuie să recunoşti că orice cerşetor care refuză să-i facă pe plac lui Lady Reederman este un om vrednic de cunoscut.

Amintindu-şi-o pe Lady Reederman, Caroline trebui să fie de acord. Pare-se şi Nevett.

— A înfruntat-o într-adevăr pe bătrâna vrăjitoare în persoană?

— Şi a expediat-o acasă cu coada între picioare, râse

Nicolette.

— Ce mult aş fi vrut să văd şi eu scena!

— Omul merită o medalie pentru curaj în luptă. Mă întreb dacă nu are deja una, medită Nevett.

Fără să se gândească nicio clipă, Caroline spuse:

— Nu. A fost doar un simplu marinar. Ambii soţi se uitară la ea. Presupun, adăugă ea, că o să aibă cineva grijă de el, deşi toată lumea ştie ce ruşinos au fost abandonaţi marinarii după ce s-au luptat cu francezii să le smulgă controlul mărilor. Erau cuvintele lui Harry, dar fără accentul lui vulgar. Dacă înălţimile Voastre mă scuză acum, m-am gândit să profit de vremea frumoasă ca să fac o plimbare.

— Bună idee! Nevett o studie. Să faci bujori în obraji. Eşti al naibii de slabă pentru o fată cu statura ta.

— Da, înălţimea Voastră.

Caroline ieşi în fugă din cameră.

*

Ceru hainele de plimbare pe un ton scăzut, dar ferm, care îl trimise repede pe valet după ele şi îl miră pe Phillips.

— Vă grăbiţi *să ieşiţi,* domnişoară? o întrebă el cu o voce sonoră.

— Da. Îşi luă iute mantia, pălăria şi mănuşile de la valet. Mulţumesc.

Atitudinea ei regală îl miră şi mai mult pe Phillips. Ea ştia că se purta mai degrabă ca o ducesă autoritară decât ca o debutantă dezonorată. Phillips n-avea decât să creadă ce voia despre comportamentul ei. Ei nu-i păsa.

Ieşi afară în stradă, sperând că Harry rămăsese în colţul lui şi fiind foarte curioasă să afle de ce o urmase – căci nu crezuse nicio clipă că apariţia lui acolo fusese întâmplătoare.

Voia să vadă cum îi merge? Avea de gând s-o şantajeze? Se îndreptă iute spre colţ, cu mantia fluturându-i în briza răcoroasă de primăvară. Atâţia bărbaţi o folosiseră, o jigniseră, încât abia îşi putea închipui că un om nu voia să

profite de situaţia ei mai bună acum pentru a şi-o îmbunătăţi pe a lui. Când dădu colţul, o voce de la picioarele ei zise:

— Ce zi tristă cân’ o don’şoară de calibru’ matale calcă peste un biet veteran fără picioare din marea bătălie de la Trafalgar.

— Harry, n-am călcat pe tine.

Se uită în jur să se asigure că nu-i observă nimeni, apoi din nou la el. Căruţul lui nu era decât o scândură bătută în cuie pe patru roţi strâmbe. Umerii îi erau laţi, braţele vânjoase de la efortul de a se împinge pe stradă. Purta mănuşi de lână cu degetele roase de la strădaniile lui necontenite, o manta maro scurtă, cu o glugă adâncă, iar ochii care se iveau de acolo o cercetau de pe faţa lui – palidă din cauza lipsei de soare şi brăzdată de riduri săpate de vechea suferinţă şi de amărăciunea permanentă. Totuşi, ochii lui spălăciţi o priveau cu mult respect şi cercetau zona din jurul lor cu suspiciune, dar ea nu se îndoise niciodată că era în siguranţă cu el. Continuă să se lamenteze pe un ton ridicat:

— Bietu’ soldat bătrân şi rănit stă aici’şa văzându-şi de treaba lui şi frumoasa domniţă n-are respect sau grijă dă el. Îşi zdrăngăni gamela de metal. Da’ un bănuţ te-ar ajuta să-ţi linişteşti remuşcările, don’şoară. Pe un ton mai scăzut, adăugă: Ş’apoi cin’ ce treabă are dacă vorbim şi noi puţi’?

Nimeni nu se uita pe fereastră, din câte vedea ea. Doar câteva trăsuri treceau pe strada principală. Nu avea să-i observe nimeni, dar dacă se întâmpla cumva aşa ceva, ea va părea miloasă, şi el recunoscător. Îşi deschise încet poşeta.

— Ce faci aici?

— Cineva trebe’ să fie cu ochii-n patru pentru tine. Cre’ că poţi să hoinăreşti în compania unui gent’man necunoscut şi să te-ntorci fără să-mi fac griji?

Părea sincer îngrijorat. Dar ea îl privi cu reticenţă, întrebându-se ce joc juca acum. Probabil că îi ghicise tulburarea, căci pufni:

— Da’ ce, crezi că-s ca tac-tu, să te folosesc în scopurile mele?

Nu-i vorbise niciodată de tatăl ei.

— Îi o zi tristă cân’ o domniţă nu poa’ să-şi deosebească duşmanii dă pretenii ei.

Harry oftă cu o disperare vijelioasă şi făcu o mutră atât de lungă, încât ea nu se mai putu abţine şi chicoti pe înfundate.

— Ai dreptate. Mi-ai fost un prieten credincios. Se uită în jos la grămăjoara anemică de monede din portofelul ei. Dar acum, serios, de ce eşti aici?

— Auzii că ţi-ai luat valiza şi te-ai dus cu un gent’man şi vrui să văd ce vrea de la tine. Unii gent’mani au obiceiu’ să le ia pe fete une’ nu vor să se ducă.

— Nu şi Lord Huntington. M-a condus la casa părinţilor lui, unde am primit o slujbă de guvernantă.

Se gândi că e mai înţelept să nu-i dea amănunte şi îi aruncă un bănuţ în gamelă.

— Acu’, o don’şoară drăguţă ca mata poa’ să dea mai mult! spuse Harry, aproape strigând. Apoi mai încet: Bravo ţie! Am zis io c-o s-ajungi bine.

— Până acum.

— Da’ ălălalt gent’man? Primu’? Auzii că nu fu aşa un oaspete bine-venit cum am crezu’.

Ei i se făcu pielea de găină când îi aminti de Lord Freshfield.

— Harry, de unde ştii lucrurile astea?

— Aud lucruri. Târfele şi cerşetorii bârfesc şi gent’manii şi coniţele cre’ că-s surd, nu numa’ schilod.

Luând un alt ban din puţinii pe care îi avea, îl aruncă în gamelă şi pe acela.

— Celălalt gentleman nu e un domn.

— Bine atunci. O să fiu cu ochii-n patru după el şi te anunţ io cân’ vine p-aci.

— Ai de gând să rămâi aici? îl întrebă ea, înspăimântată.

— Îi un colţ bun. Trec mulţi oameni, da’ e o doamnă

care vrea să plec d-aci, că n-am ce că'ta, aşa că vezi. Harry zâmbi şi i se văzură golurile dintre dinţi. „De ce-i aşa, Arry?” ai să spui.

— De ce-i aşa? repetă ea, ascultătoare.

— Nu po' s-o las pe hoaşca asta bătrână şi rea să se bălăcească în păcatele ei. Dacă nu vede greşeala din purtarea ei, are să ajungă în iad. Bătu uşor pământul de lângă căruţul lui, de parcă flăcările îi ardeau mâna. Aşa că vezi, sau o bag aci, sau îi salvez sufletu'.

— Sau n-o să-ţi faci niciun rău ţie, spuse Caroline cu şiretenie.

— Ehei, cinismu' nu stă bine la o fată bună ca mata.

Caroline se întrebă când se întâmplase. Acum patru ani, nu ştiuse ce era un cinic. Acum se părea că ajunsese şi ea una dintre ei.

— Pe vremuri, eram bună. Nu cred că mai sunt.

— Eşti practică. Îi mai bine. Vocea lui Harry deveni iar mai blândă. Iete colo! Uite că-ţi vine o surpriză! Cel mai bine îi să pari bucuroasă!

Caroline se uită la stânga ei. Un bărbat venea direct spre ea şi, cu toate că Nevett o avertizase că acest moment va sosi, nu era pregătită să vadă chipul roşu în obraji al tatălui ei, şi era chiar mai puţin pregătită pentru zâmbetul larg ce îi era destinat. Acel zâmbet îi făcea pielea de găină şi îi ridica părul de pe ceafă. Domnul Ritter nu zâmbea niciodată aşa, în afară de cazul în care le dădea târcoale văduvelor sau se gudura pe lângă aristocraţi.

Ducele trebuia să fi băgat în el frica de pedeapsa divină, dacă îl înduplecase să vină la fiica lui rătăcită. Se opri în faţa ei, arătând exact ca un negustor prosper, ceea ce şi era: corpolent, cu nasul cârn, bărbie dublă şi favoriţi lungi pe ambele părţi ale feţei. Purta haine bune, trainice, tradiţionale. Avea în mână un baston cu măciulie de aur şi se ostenea să-şi păstreze ghetele negre perfect lustruite.

— Caroline, fiica mea, ce bine îmi pare că te văd! Se uită în jos la Harry. Te supără cerşetorul ăsta? Pot să-l gonesc cu un şut în fund.

— Nu! Trase aer în piept, pentru ca tatăl ei să nu remarce repulsia. N-ar fi fost bine ca bătrânul să ştie că avea un prieten ca Harry. Domnul Ritter folosea orice informaţie în avantajul său şi, cu cât ştia mai puţin despre ea şi situaţia ei, cu atât mai bine. Nu, mulţumesc, domnule. Doar îi puneam câţiva bănuţi în gamelă.

— O să-i cheltuiască pe băutură. Domnul Ritter avea o grijă exagerată să pară nobil, însă nu înţelegea că servitorii lui răspândeau în toată Londra zvonul că era zgârcit. Avea tot atâta grijă să pară un filantrop, dar fără să facă acte de caritate, şi nu înţelegea diferenţa.

La picioarele lor, Harry îşi zdrăngănea gamela şi se tânguia.

— Nu daţi de pomană pentru unui biet veteran, domnu'?

— Nu. Pleacă, lasă-ne în pace!

Domnul Ritter îşi ridică bastonul, ameninţător. Caroline îşi dădu seama că ar putea fi nevoie să intervină, dar nu voia.

Însă, fără o vorbă, ceea ce nu-i stătea în fire, Harry îşi împinse căruţul după colţ şi dispăru din câmpul lor vizual.

Caroline ştia că rămăsese la o distanţă de unde îi putea auzi, şi asta era foarte bine. Unii poate îl considerau pe Harry un om înfricoşător din cauza mutilării sale şi a ocupaţiei pe care şi-o alesese. În ochii lui Caroline, erau nişte proşti. Domnul Ritter era înfricoşător. Nu o bătuse niciodată pe Caroline, în schimb o terorizase mai mult decât Lord Freshfield, căci tatăl ei avea un fel de a o jigni atât caustic, cât şi devastator. Nu se simţise niciodată aşa neînsemnată ca în faţa tatălui ei.

— Caroline, fiica mea, cum ţi-a mers? o întrebă domnul Ritter.

— Foarte bine, domnule, dar dumitale? Şi când hotărâse el că trebuia să-i aducă aminte de relaţia lor de fiecare dată când îi rostea numele?

— Foarte bine.

— Sora mea e bine?

— Foarte bine, deşi are tendinţa să plângă în momente nepotrivite.

Caroline ar fi vrut să-l întrebe când ar fi potrivit ca fiica lui să plângă; dar sarcasmul nu i-ar fi folosit la nimic şi nu avea nicio îndoială că, atunci când îi convenea, bărbatul avea să-şi verse nervii pe Genevieve. În plus, îşi imagina ce nemulţumit ar fi ducele de Nevett dacă îi dejuca planul de a-i conferi respectabilitate, şi trebuia să admită că respectabilitatea avea să-i facă viaţa mai uşoară. Aşa că zâmbi, dădu din cap şi căută subiecte de conversaţie inutile şi banale. Ar fi trebuit să ştie că nu avea rost să se ostenească.

— Ai vreo slujbă? Domnul Ritter apucă măciulia bastonului şi se sprijini cu toată greutatea în el.

— Lucrez pentru ducele de Nevett – „aşa cum ştii foarte bine" – şi voi păstra această slujbă până la sfârşitul sezonului de baluri.

— Ducele de Nevett, zici? Ochii albaştri, şi aşa mici, ai domnului Ritter se îngustară mai tare. Îmi închipui că e un tiran.

— Un pic, dar nu e un om dificil.

— Nu vrei să-i aduci vreo ofensă.

— Asta-i ultimul lucru pe care aş vrea să-l fac.

— Aşadar, la sfârşitul sezonului, vei fi mulţumită să te întorci acasă.

— Poftim? Caroline simţi că i se pune un nod în gât. Orice s-ar fi aşteptat să spună, dar nu asta. Ce? Mă chemaţi acasă?

— Da. O străpunse cu privirea. Îmi închipui că eşti foarte recunoscătoare.

— Ca să locuiesc acolo? lămuri ea lucrurile.

— Bineînţeles. Ce crezi?

Reuşi să pară insultat, ceea ce era o insultă în sine. Care era motivul? Ducele de Nevett era amabil în felul în care sunt majoritatea aristocraţilor; dacă îi aducea vreun avantaj, atunci se purta aşa. Dar nu câştiga nimic făcând presiuni asupra domnului Ritter să-i dea voie să se întoarcă

în casa lor din Cheapside, aşa că nu putea fi acesta motivul.

Oare înţelesese tatăl ei în cele din urmă că faptul că-şi alungase din casă fiica rătăcită, la mânie, îi pusese pentru totdeauna eticheta de plebeu? Că înalta societate considera că e mai bine să te retragi repede la ţară decât să faci scene pe stradă? Şi asta părea improbabil. Domnul Ritter înţelegea valoarea banilor în toate aspectele sale, însă nu şi valoarea nobleţei sau a impresiei de loialitate şi bunăvoinţă.

Când văzu că nu face imediat o reverenţă şi nu-şi arătă recunoştinţa, domnul Ritter se uită chiorâş la ea şi zbieră:

— Sunt tatăl tău, când spun că te vei întoarce, ai să te întorci.

În cele mai grele clipe din viaţa ei – cu o săptămână în urmă ar fi profitat imediat de şansa de a se întoarce acasă. Sigur ar fi fost nefericită, dar cel puţin ar fi avut căldură, îmbrăcăminte, mâncare, şi nu ar fi suferit de frig.

Acum întrevedea posibilitatea să scape – de sărăcie, de tatăl ei, de Lord Freshfield şi de Anglia, dar nu ceda aşa uşor.

— Domnule, orice impresie v-ar fi făcut Înălţimea Sa, vă asigur că nu se aşteaptă la aşa un sacrificiu din partea dumneavoastră.

— Ce vrei să spui? Eşti fiica mea. Trebuie să stai în casa mea. Normal, nu vreau să-l superi pe ducele de Nevett, dar când se termină asta, trebuie să vii acasă. Domnul Ritter bătu tare cu bastonul în pământ. Până atunci, îţi spun la revedere. Înclinându-şi pălăria, plecă ofensat.

Harry veni la ea de după colţ, împingând căruţul, şi se uită şi el lung după tatăl ei.

— Ei, te aşteptai la ce s-a-ntâmplat?

— Ducele de Nevett i-a poruncit tatălui meu să se împace cu mine în faţa lumii.

Acum, că întâlnirea cu el luase sfârşit, lui Caroline îi era greaţă. Nu-l văzuse de aproape patru ani, iar el nu-i

spusese o vorbă bună şi nici n-o îmbrăţişase. Nu se aşteptase la altceva, dar întrevederea cu el o lăsase rece şi mult prea conştientă de propria vulnerabilitate. O mişcare greşită, şi avea să fie din nou în stradă... ca Harry.

— Cred că ducele a fost prea categoric şi tatăl meu prea dornic să-i facă pe plac, aşa că i-a făcut o ofertă inutilă.

— De ce a ales taică-tu să se „împace cu tine” aici? Harry arătă cu o mână spre traficul sporadic. Nu-i aşa multă lume aici să răspândească zvonuri.

— Nu ştiu. Aruncând o privire în jos, la prietenul ei, Caroline adăugă: Nu ştiu cât de des voi reuşi să vin aici să te văd. Asta *ar da* naştere la bârfe.

El dădu din mână.

— Ştii unde mă găseşti dacă ai nevoie de mine. Du-te acu pân' nu începe găina aia bătrână de colo să cotcodăcească.

Se referea la Lady Reederman şi, când Caroline se grăbea spre casă, o văzu uitându-se pe furiş prin perdele. Lady Reederman avea acum încă un motiv să nu o placă pe Caroline. Fata cocheta cu bărbaţi însuraţi *şi* cu cerşetori. Ce păcate variate avea!

*

Întorcându-se acasă, Caroline îşi scoase mantia şi, de această dată, le zâmbi şi le mulţumi lui Phillips şi valetului. Phillips strâmbă din nas când valetul îi zâmbi şi el. Phillips, care avea dreptul să-i supravegheze pe toţi servitorii din casă, nu avea dreptul s-o supravegheze şi pe ea – şi era evident că nu-i plăcea treaba asta – şi nici persoana ei. N-avea ce-i face. Nu se va lăsa condusă de majordom. N-o să-i spună un bătrân îngâmfat cum să-l pregătească pe Huntington.

— Domnişoară Ritter, te-ai întors? strigă Nevett. Vino aici, te rog.

Cu prudenţă, intră în salonul cel mare.

— Cum a fost plimbarea, Caroline? o întrebă Nicolette.

— Era un pic mai frig decât m-am aşteptat. Stând drept în faţa ducelui, Caroline îl întrebă:

— Ce doriţi, înălţimea Voastră?

— Cât timp ai de gând să rămâi aici? o întrebă Nevett.

Voia din nou să-i spună cum îşi planificase lecţiile, iar ea avea să-i spună încă o dată, pentru că el era ducele şi ea guvernanta, şi ar face bine să nu uite asta.

— Lord Huntington e foarte bun la dans şi tare priceput să aducă unei lady mâncare şi băutură. Conversaţia lui este spumoasă.

Nevett părea amuzat.

— Atunci de ce naiba n-a pus nicio femeie mâna pe el?

— Presupun că nu a vrut el să fie prins. Nu cred că vreunei femei din înalta societate îi pasă aşa mult de hainele lui ca să-i respingă avansurile.

— Trebuie să fi fost frig afară. Eşti roşie în obraji.

Caroline îşi luă faţa în mâini. Era caldă, nu rece, dar dădu din cap aprobator.

— Înălţimea Voastră, aţi spus că veţi da o petrecere aici. Dacă aş putea să fiu şi eu pe undeva, într-un loc mai ferit, şi să văd cum se poartă Lord Huntington, mi-aş da seama ce lipsuri mai are în comportament şi unde trebuie să intervin. Între timp, voi continua să lucrez cu domnia sa. Sunt sigură că pot să-i perfecţionez aptitudinile.

— Invitaţiile pentru ceaiul nostru vor fi trimise mâine.

Nicolette bătu din palme, încântată. Apoi spuse, îngrijorată:

— Crezi că-i prea devreme, Nevett?

— Nu fi caraghioasă. Dacă era, nu aş fi început asta. Nevett se uită cu atenţie la Caroline. Înainte să uit, o să-i trimit un mesaj tatălui tău, voi aranja să vă întâlniţi ca din întâmplare într-un loc public şi să-ţi vorbească. Asta cred că va rezolva problema aprobării paterne.

Descumpănită de turnura pe care o luau evenimentele, Caroline spuse:

— Dar, înălţimea Voastră, mi-a vorbit adineauri, când eram la plimbare.

— Serios? Vorbea foarte încet. Mă întreb de ce?

— Poate că a fost influenţat să i se facă milă de situaţia grea a fiicei sale, zise Nicolette.

Atât Nevett, cât şi Caroline râseră la fel, cu neîncredere.

— Nu e tatăl *meu* omul acela, spuse Caroline.

— Nu. Nevett era perfect de acord. Nu-i domnul Ritter genul ăsta de om.

Capitolul 11

— Domnişoară Ritter, ieri ţi-am demonstrat că ştiu să dansez. Huntington îşi flutură batista, arătându-şi astfel nerăbdarea. Azi ce facem?

Cu toate că ştia foarte bine, Caroline îşi deschise caietul şi pretinse că se uită acolo.

— Sperasem să recreez o situaţie din cadrul unei petreceri şi să văd cum vă descurcaţi când sunteţi prezentat unei lady şi aveţi grijă să aibă tot ce-i trebuie. De pildă, ducesei, zise Caroline. Dacă ni s-ar da pahare, farfurii, şerveţele…

— Desigur, ca la o petrecere. Nicolette bătu din palme. Aveţi nevoie de mâncare şi vin, deşi este poate cam devreme pentru vin. Apă în pahare de cristal, Jude, exact ca atunci când erai mic. Îi mărturisi lui Caroline: De fapt, e foarte bun la asta.

— Sunt sigură că e.

Caroline nu era deloc sigură de asta.

— O să aranjez scena în bibliotecă. Acolo e întotdeauna aprins focul. Daţi-mi zece minute.

Ducesa ieşi repede din salonul de mic dejun, unde Jude îşi făcuse din nou apariţia târziu. Jude se uită după ea şi zâmbi.

— Bănuiesc că evitaţi toanele rele în care este tatăl domniei voastre dimineaţa, venind mai târziu la lecţii, milord, spuse Caroline.

Jude îi zâmbi şi ei.

Cerule! Dinţii lui perfecţi compensau aproape cu totul gustul său execrabil la haine. Apoi Caroline se dojeni pe sine că era superficială. Felul acesta de a gândi era principala cauză din care dăduse de belea. Îl privise pe Lord Freshfield şi crezuse că frumuseţea lui îi egala caracterul. Nu era adevărat, nu în cazul lui Freshfield şi, cu siguranţă, nici în acela al unui bărbat care voia să-i verifice garderoba ca să nu-l facă de râs în public şi să nu-l indispună în viaţa particulară.

Când se uită din nou la Lord Huntington, se întrebă pentru o clipă dacă ştia ce gândea ea. „Absurd.” Totuşi, Lord Huntington avea un fel de a-i domina pe toţi dintr-o cameră în cele mai ciudate momente. Uneori, ca acum, când erau singuri, era impresionată de înălţimea, respiraţia, ochii lui albaştri adânci care o scrutau, în loc să simtă dispreţul unei lady pentru un filfizon.

— Nu-mi amintesc – este tatăl meu nervos dimineaţa? Văzând expresia lui Caroline, râse pe înfundate. De fapt, trebuie să mă trezesc devreme în fiecare dimineaţă. Îmi ia ceva timp să realizez o toaletă perfectă.

— Desigur, trebuia să mă gândesc la asta.

Probabil că îi trebuia foarte mult timp să asorteze culorile atât de prost, să-şi aranjeze părul într-o grămadă de bucle peste frunte… să se bărbierească pentru a-şi pune în valoare bărbia energică şi hotărâtă. Putea fi atât de chipeş – era foarte chipeş – măcar dacă ar fi încetat să poarte hainele acelea ridicole!

— Azi, mama mea vitregă e iarăşi fericită. N-am mai văzut-o aşa veselă de când m-am întors din Europa. Luând mâna lui Caroline, îi sărută degetele. Îţi mulţumesc.

Atingerea buzelor lui pe pielea ei îi trimise un fior în braţ, până la umăr. Tresări, iar el îi simţi şocul. Uitându-se în ochii ei, Jude zâmbi din nou, observându-i fiecare mişcare

şi percepându-i fiecare emoţie.

Absurd! Nici unui bărbat nu-i păsa suficient de emoţiile unei femei, cel puţin până nu obţinea ceva de la ea, iar Caroline nu avea nimic pe care să şi-l dorească acest bărbat.

Apoi, întorcându-i palma, Jude îi sărută pielea delicată de la încheietură. Buzele lui zăboviră acolo destul timp ca să-i simtă pulsul brusc accelerat.

Ah! Amărăciunea se cuibări din nou în ea. Uitase. Avea *într-adevăr* ceva pe care şi-l dorea acest bărbat. Acelaşi lucru pe care îl dorise şi Lord Freshfield, şi pe care îl voia orice bărbat de la o fată. Îşi smulse mâna dintr-a lui. Când se ridică din plecăciune şi se uită la ea întrebător, Caroline spuse:

— Milord, e clar că aţi aflat despre reputaţia mea înainte să mă cunoaşteţi, dar vreau să clarific lucrurile – nu am fost niciodată şi nu sunt nici acum dispusă să mă înjosesc până într-atât, încât să devin metresa unui bărbat. Dacă o făceam, n-aş fi acum guvernanta domniei voastre, ci o femeie cu bani. Vă rog să nu uitaţi asta – şi să vă ţineţi gura şi mâinile la locul lor.

Jude nu se aşteptase ca domnişoara Ritter să-i arunce mănuşa, atât de pornită împotriva lui, dar nu se aşteptase nici s-o sărute aşa intim cum o făcuse. Îi sărutase degetele mânat de recunoştinţă, dar pielea delicată de sub buzele lui şi impulsul de a o gusta îl luaseră prin surprindere. Nu rezistase ispitei, îi sărutase încheietura şi o atinsese în punctul sensibil pe femeia aceasta atât de nedreptăţită. Însă, deşi ştia că ea avea toate motivele din lume să aibă mare grijă de reputaţia ei şi că el ar fi trebui să-şi ceară scuze, spăşit, tot se înfurie. Credea că el era acelaşi gen de bărbat ca şi Freshfield. Se apropie de ea în loc să se îndepărteze, şi se uită în jos la expresia ei indignată.

— Nu mă cunoşti, domnişoară Ritter, dar nu profit niciodată de o tânără lovită de soartă. Doar un ticălos ar face aşa ceva. Eu n-am nevoie să procedez ca un ticălos. Am cucerit destule femei în viaţă, şi ele şi-au ales singure

drumul în viaţă. Nu mă interesează victimele.

— Bine. Pentru că eu nu sunt o victimă.

Când îşi dădu seama că îi făcuse aproape o invitaţie, obrajii i se îmbujorară. Jude se relaxă. Chestia cu flirtatul era mai amuzantă decât se aşteptase.

— Adică… nu mi-e frică de domnia voastră.

Îşi puse caietul sub braţ.

Când îi spusese Nevett pentru prima oară de acest proiect, Jude se aşteptase ca acele lecţii să constituie o perioadă în care să se relaxeze după stresul provocat de urmărirea moricadienilor, un răgaz să se gândească la o strategie… se aşteptase să fie plicticoase. În schimb, domnişoara Ritter se dovedea încântătoare, interesantă şi mult mai deşteaptă decât fusese făcut să creadă – sau poate, pentru că era superbă, îşi închipuise că va fi proastă. Nici ea nu înţelegea cât de inteligentă era, iar el abia începea să-şi dea seama că putea fi un pericol pentru el. Cu un gest larg, îi atrase atenţia asupra veşmintelor sale ciudate.

— Sigur că nu. Sunt un tip civilizat. Ocolesc acele meciuri de box îngrozitoare, cursele de cai cu piste pline de noroi şi toate activităţile ridicole pe care le fac alţi bărbaţi ca să-şi dovedească virilitatea. Cum ar putea să-ţi fie frică de mine?

— Da. Aveţi dreptate.

Se îndreptă spre uşă, mergând cu o graţie languroasă; paşii ei mari lăsau impresia că pluteşte dintr-un loc în altul şi îl făceau pe un bărbat să se întrebe cum ar fi s-o aibă sub el sau peste el, revărsând asupra lui senzualitatea catifelată a trupului ei gol. Aluneca pur şi simplu. Se uită înapoi la el şi Jude văzu chiar şi acum prudenţă în ochii ei, de parcă nu-i mai băga în seamă hainele, ci vedea în schimb omul de sub ele.

— Cum ar putea să-mi fie frică de domnia voastră?

Era foarte bine să vrea ca această femeie să-l vadă cum era cu adevărat, nu cum se prefăcea că este, dar nu avea să meargă. Trebuia să-şi păstreze masca, altfel nu ar

fi reuşit să răzbune moartea lui Michael. Din câţiva paşi mari, Jude o ajunse din urmă pe domnişoara Ritter.

— Cu ajutorul tău, îmi voi găsi o mireasă, aşa cum îşi doresc toţi bărbaţii, şi mă voi aşeza la casa mea, având o căsnicie nespus de fericită.

Ea îl cercetă din cap până-n picioare cu privirea ei ageră.

— Orice tânără nobilă din ţară ar fi mândră să vă accepte oferta. Sunt sigură că puteţi găsi una care să vă facă nespus de fericit.

— Păi, n-am zis eu tocmai asta? Păşi lângă ea pe coridor, cu mâinile la spate şi îi atrase atenţia cu un subiect care ştia că îi va trezi interesul. Pot să-ţi adresez o întrebare?

Ea îşi adună curajul, de parcă se aştepta la o întrebare despre viaţa ei particulară.

— Da.

Era foarte bună la acest gen de joc, impunându-şi să nu promită nimic, păstrându-şi o aură de mister, pentru ca un bărbat să nu dorească altceva decât să-l descifreze.

— Mă înveţi să flirtez, dar, de cele mai multe ori, nu-mi dau seama ce vrea o doamnă să audă. E un mister care îl frământă pe orice bărbat.

Ea îl fixă cu ochii ei ciudat de luminoşi, de culoarea acvamarinului.

— Totuşi, cred că domnia voastră ştie răspunsul.

Luat prin surprindere, el răspunse:

— Dacă îl ştiu cumva, n-am idee că-l ştiu.

— Vă pricepeţi foarte bine să măguliţi şi să ademeniţi.

— N-am idee despre ce vorbeşti.

Nu fusese niciodată atât de sincer.

— Chiar şi când îmi criticaţi hainele. Mă simt mult mai bine cu domnia voastră decât cu majoritatea bărbaţilor, căci îmi daţi un lucru pe care nu l-am avut niciodată – toată atenţia.

— Atenţie. Un colţ al gurii i se curbă în sus. Fascinant.

— Da. Atenţia, fără urmă din acea siguranţă şi

superioritate masculină care vă proclamă mai inteligent ca mine, pentru că sunt drăguţă, şi nu-mi arătaţi nimic din acea indulgenţă enervantă pe care aţi avea-o faţă de un animăluţ îndrăgit pe care îl scarpini sub bărbie, apoi uiţi de el. Se uita la el cu acea îngâmfare pe care tocmai spusese că o detestă la bărbaţi. Atenţie – asta vor şi toţi bărbaţii.

— Bărbaţii doresc să li se dea atenţie?

Îşi dădea seama din ce în ce mai bine că domnişoara Ritter era un fin observator al naturii umane. Cum să o distragă ca să nu-i ghicească mascarada? Poate că va flirta cu ea la modul serios şi o va face să se îndrăgostească de el… Şi poate că nu creierul lui făcea aceste sugestii. Poate că organul care făcea sugestiile se afla mai jos şi era mai puţin înclinat spre decizii raţionale. Domnişoara Ritter îl tulbura şi-l stârnea, ceea ce îl făcea să se simtă stânjenit. Ea se opri în faţa uşii de la salonul cel mic.

— Gândiţi-vă la cea mai fascinantă femeie pe care o cunoaşteţi.

— Bine.

„Ar fi domnişoara Ritter.” Dar nu trebuia să se gândească la domnişoara Ritter! Dar numai la ea se putea gândi. Pentru numele lui Dumnezeu! Asta era casa tatălui său, mama lui vitregă era alături. Domnişoarei Ritter i se făcuse o mare nedreptate, iar el avea de gând s-o folosească în scopurile lui. Trebuia să-şi înfrâneze interesul nepotrivit pentru această tânără… care nu părea conştientă de fascinaţia pe care o exercita asupra lui.

— Despre ce vorbeşte? întrebă ea.

— Cine?

— Fiţi atent! zise ea. Cea mai fascinantă femeie pe care o cunoaşteţi.

El încercă să fie atent. Încercă să-şi amintească.

— Nu vorbeşte, îl informă Caroline. Ascultă. Ascultă, părând foarte interesată, tot ce turuie domnia voastră despre cai, jocuri de noroc şi eleganţa voastră. Caroline îşi mută privirea spre hainele lui. Vă soarbe fiecare vorbă în timp ce domnia voastră îi plictiseşti pe toţi invitaţii la dineu

trăncănind mereu despre politică.

Oare îl acuza că era interesat de politică? După ce făcuse atâtea eforturi să creeze un personaj înnebunit doar după modă? Arătând spre piept, în dreptul inimii, spuse:

— Politică? Nu-i treaba mea.

— Sigur că nu. Nu vă pasă deloc de preocupările masculine.

Rostise fraza aproape ca pe o provocare, ca un test.

— Preocupările masculine sunt obositoare şi îţi murdăresc adesea veşmintele de noroi, spuse Jude cu indolenţă.

Ca şi cum ar fi fost dezamăgită de răspunsul lui, ea izbucni:

— Exact.

Şi o porni înaintea lui spre salon. El urmări legănatul nervos îl jupoanelor ei şi zâmbi. Nu era de mirare că fusese frumoasa sezonului în care debutase. Putea să ajungă obsesia unui bărbat. Astăzi vorbise fără obişnuita ei reticenţă feciorelnică, fără să mai fluture enervant din gene şi fără sfiala prefăcută a multor debutante. Desigur, motivul pentru care îi vorbise pe şleau era că nu spera să-i facă avansuri şi nici nu le accepta. Spre deosebire de majoritatea tinerelor necăsătorite, scopul ei nu era să se mărite cu el, ci să-l însoare cu oricine în afară de ea. Fascinant, într-adevăr.

El o urmă în salon. Acolo, valeţii intrau şi ieşeau grăbiţi, creând un mic ospăţ pe bufetul de la perete şi, aşa cum promisese ducesa, erau acolo pahare de cristal şi porţelanuri fine, iar pe platouri o serie de aperitive simple şi pateuri.

Intrând în salon, mama îşi puse mâna pe braţul lui Jude.

— Nu-i aşa greu cum te-ai temut, aşa-i, dragă?

— Cât de greu poate fi să iau în braţe două femei frumoase şi să dansez cu ele într-o zi, apoi să mă ospătez împreună cu ele într-alta?

Pe un ton cam acru, Caroline spuse:

— Să vedem dacă îmi mai mulţumeşti şi când se termină sezonul.

— Sunt sigur că da, spuse el, împăciuitor.

Câteva şuviţe de păr castaniu ieşiseră din cocul lui Caroline şi o gâdilau sub bărbie şi în jurul ochilor ei uimitori. Unele dintre şuviţe îi mângâiau ceafa albă, catifelată, la fel cum ar fi făcut-o şi el dacă i s-ar fi dat o şansă – uşurel, cu blândeţe. Văzându-se în oglindă, ea oftă.

— Mă scuzaţi? Vreau să mă aranjez puţin.

Îşi puse caietul pe masă. Fără să-şi dea seama ce face, îşi ridică braţele, arătându-şi linia armonioasă a bustului, sânii perfecţi, braţele puternice. În câteva secunde, îşi fixă câteva ace de păr şi vârî şuviţele rebele la loc în cocul sever.

Lui Jude i se uscă gura în timp ce o privi. Femeia aceasta frumoasă nu-şi dădea seama că mişcările ei armonioase aprindeau imaginaţia unui bărbat, că gestul ei neînsemnat îl făcea pe Jude să aibă o fantezie în care ea era în budoar, nu purta decât un halat, îşi lăsa părul pe umeri în loc să-l ridice şi se pregătea să vină lângă el în pat.

Întorcându-se cu faţa către Jude, ea nu păru să observe că bărbatul parcă fusese lovit în moalele capului.

— Începem?

El îşi alungă fantezia şi o invită să ia loc pe canapea.

— Mamă, ni te alături?

— Dacă asta face parte din planul lui Caroline, cu multă plăcere, răspunse mama.

Pe buzele domnişoarei Ritter înflori un zâmbet.

— Şi mie mi-ar plăcea.

Luând loc lângă Caroline, mama sugeră ironic:

— Să cerem mai multe lucruri de mâncare, pentru ca Jude să facă un efort să-şi amintească?

— Am o memorie excelentă, o avertiză el şi, când le aduse mâncarea, îşi aminti de toate.

Îi oferi fiecăreia o farfurie bine umplută, un şervet şi le puse paharele cu apă pe masa alăturată ca să poată bea oricând doreau, îşi umplu şi lui farfuria, şi-o puse pe

genunchi într-un echilibru relativ şi continuă să-i facă pe plac domnişoarei Ritter, purtându-se ca un cavaler fără cusur.

— Spune-mi, domnişoară Ritter – dacă o femeie e îndrăgostită de un bărbat, îi găseşte conversaţia interesantă?

— Ce întrebare excelentă! Se încruntă gândindu-se. Cred că este posibil. Odată, am asistat la o conversaţie foarte însufleţită, în care amfitrionul era lăsat deoparte, iar gazda îndrepta mereu discuţia spre el, cu destulă cruzime. Dar ce m-a uimit mai mult a fost că – în salon, după cină, el a făcut acelaşi lucru cu ea! Am fost consternată.

— Asta înseamnă că se iubeau şi se potriveau cu adevărat, spuse Nicolette.

Caroline clipi nedumerită, căci nu văzuse lucrurile în această lumină.

— Nu ştiu.

— Cunoşti vreun cuplu în care cei doi să se iubească şi să se potrivească? întrebă Jude.

— N-am văzut niciodată un astfel de cuplu, răspunse ea.

— Eşti *cinică,* izbucni Jude.

— Realistă. Ea nu părea jignită şi nu voia să discute în contradictoriu cu el. Mai degrabă căzuse pe gânduri când îl întrebă la rândul ei: Dar *domnia voastră* a văzut vreodată un cuplu care să se potrivească perfect?

— Da. Îi zâmbi lui Nicolette. Tata o adoră pe mama mea vitregă, iar ea îl iubeşte. Nu ţi-ar veni să crezi ce mult l-a îmblânzit de-a lungul anilor.

Nicolette roşi, înclină şi apoi scutură din cap, acceptând şi totodată refuzând complimentul.

— E mai blând ca înainte? întrebă Caroline.

— Categoric. Jude trase de guler, prefăcându-se disperat. Era un despot înainte. Acum e mai degrabă un…

— Tiran? întrebă Caroline pe un ton ironic.

Jude râse în hohote. Poate că arăta ca un filfizon, dar râdea ca un pirat.

Apoi coşmarul se repetă. Uşa se trânti de perete. Nevett stătea în prag, spumegând de indignare.

— Ce faceţi aici? Daţi o petrecere? Domnişoară Ritter, chiar eşti cea mai bună guvernantă pe care o poate oferi Lady Bucknell?

Caroline se ridică, uitându-se fix în ochii plini de furie ai lui Nevett. Ducesa stătea în picioare lângă ea. În spatele lui Nevett era Phillips, bestia de majordom mulţumit de sine. Iar Huntington era tolănit în fotoliul său, privind ironic scena şi lăsând-o pe Caroline să se descurce singură.

— Nu cred că ştii nimic despre arta de a flirta, domnişoară Ritter, o atacă ducele direct. Pur şi simplu repeţi ce au predat înainte alţii mai buni ca dumneata.

Caroline clocotea de mânie – şi era surprinsă. Calmul nu trebuia s-o părăsească. O lady nu-şi ieşea niciodată din fire. Cu toate că ducesa spusese că fata ar trebui să fie indignată la culme de felul în care fusese tratată în trecut.

Caroline îşi asuma răspunderea pentru ce făcea, căci i se spusese de nenumărate ori că emoţiile puternice nu erau feminine. Dar în momentul de faţă se confrunta cu un duce indignat şi un majordom zâmbind superior, şi ştia că nu aveau niciun drept s-o trateze cu dispreţ. Absolut niciunul. Chiar dacă în prezent poate nu avea situaţia unei lady, fusese cu siguranţă crescută ca una, aşa că-şi stăpâni enervarea şi îşi modulă vocea:

— Înălţimea Voastră, aşa cum am spus, trebuie să observ cum interacţionează Lord Huntington cu societatea înainte să apreciez unde are nevoie de ajutor. *Sunt* expertă în domeniul meu. Lady Bucknell m-a recomandat *în cunoştinţă de cauză* şi dumneavoastră m-aţi angajat să vă instruiesc fiul. Dacă aţi avea bunăvoinţa să mă lăsaţi s-o fac, misiunea mea ar fi mult mai uşoară.

Probabil că nu-şi ascunsese exasperarea atât de bine precum crezuse, căci ochii lui Nevett aproape ieşiră din orbite din cauza afrontului adus.

— Ascultă… bolborosi el.

— Înălţimea Voastră, dacă vreţi, mă voi ocupa să vă

angajez o guvernată mai potrivită.

Phillips se bucură înainte de vreme. Caroline cunoştea genul, un tiran mărunt care îşi închipuia că va reuşi s-o ţină în frâu şi pe ea, ca pe restul personalului. Dar, înainte să deschidă Caroline gura, ducesa spuse:

— Eu o găsesc potrivită pe domnişoara Ritter. Şi se uită la Phillips. Nu-i aruncă decât o privire.

Cândva în trecut, când ducesa abia se măritase, probabil că încercase s-o domine şi pe ea şi nu reuşise, căci acum făcu o plecăciune şi dispăru pe hol atât de repede, încât lui Caroline nici nu-i veni să creadă că fusese acolo.

— Vino, dragă. Ducându-se la Nevett, Nicolette îşi puse mâna pe braţul lui. S-o lăsăm pe domnişoara Ritter să facă minuni.

— N-aş permite nici unui valet să folosească tonul ăsta cu mine, spuse Nevett furios, cu atât mai puţin unei tinere.

— Dar nici nu ai lăsa un valet să-ţi înveţe fiul să flirteze. Ducesa îşi conduse soţul pe hol, apoi se întoarse şi îi zise lui Huntington pe un ton ridicat: încuie uşa pe dinăuntru.

Valetul închise uşa pe dinafară. Huntington răsuci cheia o dată. Caroline se uită lung la uşa închisă. Ultima dată când fusese încuiată într-o cameră cu un bărbat, viaţa ei fusese distrusă. Acum se întreba – pierduse şi ce mai rămăsese din jalnica ei reputaţie sau câştigase războiul pentru postul ei?

Capitolul 12

— Nu mai fi aşa îngrijorată. Huntington o luă de braţ şi o duse la loc pe canapea. Tata-i ca un câine care mai mult latră decât muşcă şi îi plac oamenii care îl înfruntă.

— Sunteţi sigur?

Nu era bine pentru ea să-şi exaspereze angajatorul,

mai ales că era vorba despre un duce. Un duce care îi promisese o grămadă de bani.

— Da. Îi place provocarea.

— Chiar l-am înfruntat?

Nu era raţional din partea ei, dar exulta.

— Sunt impresionat. Aveam impresia greşită că eşti prea blândă şi prea feminină ca să vorbeşti aşa categoric. Dar e o prostie, nu? Ai supravieţuit patru ani în Londra fără bani sau familie. Rareori se întâmplă ca o tânără doamnă să facă aşa ceva. Te admir enorm pentru asta.

Vocea lui Huntington suna atât de sinceră, la fel de caldă şi de intimă ca a unui îndrăgostit.

Oftând uimită, ea făcu ochii mari. Acesta nu era un flirt. Era seducţie. Pe urmă, se mai uită o dată la el. Acum îşi flutura batista şi o privea de parcă era fascinat de mişcare. Ea alungă acest gând Nu, nu era seducţie. Din pură întâmplare, reuşise să spună lucrul pe care dorea ea să-l audă, dar în mod clar, nu avea idee ce făcuse sau cum să-şi fructifice succesul. Şi, dacă ar fi vrut cu tot dinadinsul s-o seducă, ar fi intervenit pentru ea pe lângă tatăl său.

— Ar trebui să-mi exersez manierele. Luându-şi cupa, îşi îndoi degetul mic şi îi zâmbi politicos lui Huntington. N-am mai fost în înalta societate de atâta timp. Spun prea multe.

Huntington se aşeză lângă ea la o distanţă perfect respectabilă, totuşi prea aproape pentru liniştea ei sufletească.

— Spui ce gândeşti. Asta e o calitate extraordinară.

— Nu, nu este. Sinceritatea zguduie civilizaţia din temelii.

Se dădu foarte puţin mai încolo. Lui nu păru să-i pese.

— Măcar atât.

Ironie? De la un asemenea bărbat? Era oare posibil?

— Eşti guvernanta mea. Eşti profesoara mea. Se întoarse spre ea, cu un braţ pe speteaza canapelei. Se uită la ea intens. Eşti femeia care îmi va conduce paşii spre sfânta căsătorie.

O, da. Era ironic. Era categoric posibil. Jude era mai subtil decât se aşteptase, ceea ce însemna că era şi mai inteligent.

— Milord, spuneţi-mi adevărul. Aţi hotărât să nu vă însuraţi?

De parcă acuzaţia ei l-ar fi îndurerat, îşi închise pleoapele cu gene negre peste uimitorii săi ochi albaştri, apoi le deschise şi se uită la ea ca un îndrăgostit pe care îl chinuie dorul de iubita lui.

— E penultimul meu obiectiv în viaţă.

Dacă, aşa cum bănuia ea, îşi masca ezitarea cu un limbaj înflorit şi priviri sugestive, asta îi făcea ei misiunea cu atât mai dificilă. Nu putea să lase nimic la voia întâmplării. Trebuia s-o caute pe femeia visurilor lui, s-o aducă lângă el şi să creeze, într-un fel sau altul, o atmosferă de pasiune mistuitoare. Avea să fie greu, dar nu imposibil. Îl înfruntă, tot aşa de hotărâtă să-i caute o nevastă, pe cât era el să-şi ocolească soarta.

— Spuneţi-mi, milord, când sunteţi la un bal şi le vedeţi pe debutantele şezând, flecărind, zâmbind – pe care alegeţi s-o onoraţi cu atenţia domniei voastre?

— A, asta e uşor. Se sprijini de braţul canapelei şi o studie cu plivirea. Aş alege o femeie înaltă, zveltă, una care umblă cu o graţie remarcabilă. Îmi plac femeile roşii în obraji – o frumuseţe palidă nu-i pe gustul meu. Îmi plac părul castaniu-închis, ochii de culoarea acvamarinului, care mă vrăjesc şi mă atrag lângă ea.

Şocată, Caroline îşi dădu seama – vorbea de ea. Mai devreme, în cursul lecţiei lor, Jude încercase s-o impresioneze cu talentul lui la flirt – şi reuşise din plin – dar ea nu detectase nimic personal în atenţiile sale. Abordase genul de conversaţie antrenantă pe care o folosea orice bărbat pentru a încuraja o relaţie socială. Acum… acum era altfel. Era o măgulire strigătoare la cer. Îi punea la încercare caracterul. Aşa că îl luă peste picior, zâmbind.

— E lucru ştiut că femeile înalte, graţioase preferă bărbaţii care poartă culori închise şi au maniere lipsite de

afectare.

El îşi flutură batista de parcă ar fi alungat o muscă sâcâitoare.

— Ce altceva mai vor femeile înalte şi graţioase?

Licărul provocării din ochii lui o îndemnă să continue:

— Le plac bărbaţii care iubesc dansul.

— Mie îmi place să dansez.

— Mai mult, femeilor înalte, graţioase le plac bărbaţii care, după ce dansează cu altă femeie, se întorc la ele cu un pahar de şampanie frapată, li-l oferă cu toată admiraţia şi conversează cu ele de parcă celălalt dans a fost atât de lipsit de importanţă, încât nici nu trebuie pomenit.

El dădu încet din cap, aprobator. Ducându-se la un dulăpior, îi mai turnă un pahar, i-l aduse şi i-l oferi, înclinându-se în faţa ei. Ea îl acceptă, luă o gură şi, cu toate că avea gust de apă, lăudă băutura. Era probabil una care te îmbăta, pentru că ea se purta cu nechibzuinţă.

— După dans, femeile înalte şi graţioase vor un bărbat căruia să-i pese dacă le e frig, care să-şi scoată haina şi să le-o pună pe umeri în timp ce aşteaptă trăsura.

Jude se apropie de ea.

— Ţi-e frig, dulcea mea Caro?

— Vezi? Dai dovadă de un talent înnăscut pentru flirt.

Era un talent nobil, solid, rafinat, atrăgător. Dar ea era profesoara lui. Ea trebuia să ţină sub control această lecţie.

— Dacă vei prinde tot aşa repede indiciile din conversaţie când vei vorbi cu doamna potrivită cum o faci cu mine, ai să fii copleşit de numărul femeilor care îţi recunosc farmecul. În grabă, adăugă: Şi stilul vestimentar.

El îi zâmbi. Doar un zâmbet şi ei i se tăie respiraţia. Era într-adevăr chipeş, cu părul lui castaniu la fel de des şi de lucios precum blana de nurcă. Şuviţele de păr de pe frunte aveau nevoie de o femeie care să le dea deoparte. Ochii lui blânzi transmiteau admiraţie fără să o privească mai jos de gât, ceea ce era rar la un bărbat. Bărbia îi era recent rasă, însă barba de câteva ore îi dădea o textură pe care ea şi-o închipuia asemănătoare cu a catifelei, încă îşi

flutura batista aceea ridicolă şi mişcarea atrăgea atenţia asupra mâinilor sale. Îi plăceau mâinile lui. Erau mari, aproape enorme, cu degete lungi, articulaţii lătăreţe şi palme grele. Păreau puternice, erau în stare să spargă cupele ducesei, dar şi blânde, căci ar fi putut să legene un copilaş.

— Ce altceva poţi să-mi spui despre femei, care să mă ajute să-mi găsesc nevasta perfectă – ce anume, în afară de atenţie, vor femeile? întrebă el, cu indolenţa unui bărbat care nu-şi dădea seama că flirta.

— O casă curată, servitori mulţumiţi, copii sănătoşi, bine crescuţi, suficienţi bani să-şi plătească facturile şi un soţ care să nu calce pe alături. Caroline zâmbi. Pe scurt, imposibilul.

— Domnişoară Ritter, eşti cinică.

Harry îi spusese aşa. Acum şi Huntington.

— Mă tem că e adevărat.

— Totuşi, ştii secretul şi trebuie să mi-l spui. Se aplecă spre ea. Eşti guvernanta mea şi nu pot reuşi fără tine. Care-i lucrul pe care îl doresc *toate* femeile?

Caroline se simţi un pic iritată.

— De ce cred bărbaţii că femeile vor toate un singur lucru ca şi când am forma o femeie mare şi grasă, cu un singur creier şi aceleaşi dorinţe?

El îşi ridică faţa şi păru să se gândească la întrebare cu toată seriozitatea.

— Pentru că, presupun, ar fi mai uşor astfel.

Iritarea ei se potoli, căci, dacă el înţelegea ce vor femeile, avea să fie mai bine pregătit să-şi găsească o soţie.

— Nu pot vorbi în numele întregului gen feminin, îl atenţionă ea.

— Atunci vorbeşte doar pentru tine, îi porunci el.

— O femeie doreşte un bărbat care îi găseşte un nume de alint numai al lui.

El ridică din sprâncene.

— Cum ar fi „scumpa mea”?

— Nu! Ar fi… dacă ne referim la mine, ar fi un nume ca Dulce Caro.

— Sunt flatat că îţi place alegerea mea.

— Da. Bine. Flutură din gene spre el. Dacă ai fi al meu, mi-ar plăcea foarte mult să-mi dai un nume de alint şi să-l foloseşti în momentele potrivite.

— Dulce Caro, experimentă el.

Ea se îndreptă, coloana devenindu-i rigidă ca un băţ. Nu trebuia să reacţioneze. Ce credea el? Erau elev şi profesoară. Viitorul ei depindea de succesul în acest post. Pe un ton pragmatic, Caroline spuse:

— Când e nedreptăţită, o femeie vrea ca bărbatul ei să-i ia apărarea.

— Cred că se poate conta pe mine în privinţa asta.

El nu păru să-i observe schimbarea din comportament. Părea la fel de nebun după ea ca şi înainte.

— În toate. Chiar şi când lucrurile se înrăutăţesc. Chiar dacă vinovăţia ei e confirmată de o sută de martori.

Cu înverşunare, îi aminti de trecutul ei. La fel de îndârjit, el îi răspunse:

— Un bărbat ar trebui să-i provoace la duel pe toţi cei care mânjesc reputaţia femeii sale. Ar trebui să-i ucidă în duel.

— Bine.

O şoca privirea lui cumplită şi tonul oficial. Arăta… Arăta ca un om care putea să ucidă oricând. Care omorâse. Care nu se temea de nimic, nici măcar de moarte. Asta nu se potrivea deloc cu acel Huntington pe care credea că-l cunoaşte – dar îi plăcea să creadă că el va fi eroul ei. O astfel de idee era mai seducătoare decât oricare alta pe care şi-o permisese vreodată. E admirabil.

— Dar, din experienţa mea, îţi spun că femeile sunt de obicei cele care le judecă mai aspru pe altele. Renunţă să mai pretindă că vorbeşte despre altcineva. Nu le pot străpunge cu sabia – indiferent cât aş vrea.

— Nu, dar sunt alte moduri de a le învinge pe fiarele astea. Ai să vezi. Îţi promit. Cu un râs copios şi o plecăciune

elegantă, se transformă la loc în caraghiosul arbitru al modei. Dar, dragă domnişoară Ritter, eşti timidă. Spune-mi, ce vrei *tu?*

Era oare sincer interesat de ea? Nu. Deloc. Doar vorbea, acţiona, o seducea, când ar fi trebuit să înveţe. Era un bărbat, iar Caroline ştia că ar trebui să se bucure, căci asta însemna că îi putea găsi o pereche potrivită. La urma urmei, tot ce avea să facă era pentru dragoste. Potrivirea în timp şi compatibilitatea. Scuturând din cap, Caroline zâmbi. El insistă:

— Cu siguranţă trebuie să fie ceva ce îţi doreşti. Cu adevărat. Mai mult decât orice pe lume.

— Vreau să-mi iau sora în Franţa şi să trăim cu familia mamei noastre în tihnă şi fericite, spuse ea cu o modestie brutală. Asta îmi doresc – şi voi obţine, pentru că o voi face pentru mine.

El îşi duse o mână la gură, de parcă ar fi fost mirat. Din nefericire, gestul lui o făcu să-i observe gura, să se întrebe cum de-şi păstra buzele aşa pline şi moi, genul de buze pe care i-ar plăcea oricărei femei să le sărute. În ciuda veşmintelor sale, radia o aură de masculinitate viguroasă. O remarcase şi înainte, dar nu fusese afectată. Nu prea mult. Nu ca acum, când erau încuiaţi singuri într-o cameră şi nu auzea nimic în afară de propria respiraţie. Şi pe a lui.

El rupse tăcerea.

— Am deplină încredere în abilitatea ta de a obţine orice vrei.

— Serios? Părea prea surprinsă. Adică, aveţi încredere în mine?

— Ei bine, de ce nu?

Îi luase ceva timp să înţeleagă, dar ea era puternică. Supravieţuise patru ani în Londra. Supravieţuise când majoritatea femeilor ar fi murit de foame sau ar fi fost omorâte. Câştigase înfruntarea cu ducele de Nevett şi execrabilul său majordom şi ar fi pus rămăşag că nu mulţi ar putea să se laude cu aşa ceva.

— Da, eşti o femeie uimitoare. Huntington se dădu din

nou mai aproape de ea. Şi am deplină încredere în capacitatea ta de a-mi găsi soţia potrivită. Mai vorbeşte-mi de lucrurile pe care le doresc femeile.

— Bine. Trase adânc aer în piept. Poate că unele femei nu voiau să-i dezvăluie secretele genului lor, dar – dacă *ea* urma să reuşească – el trebuia să cunoască unele lucruri, acele lucruri pe care alţi bărbaţi le înţelegeau doar vag. Luându-l pe Huntington cu mâinile de revere, ea se uită în ochii lui. Bine. Ascultaţi-mă. O femeie îşi doreşte cadouri fără vreun motiv deosebit. Nu pentru că e ziua ei de naştere sau Crăciunul. Doar pentru că e joi sau pentru că aţi văzut un manşon care i-ar pune în valoare culoarea ochilor. O femeie vrea ca bărbatul să-i păstreze cea mai bună bucată de friptură şi cele mai coapte căpşuni. O femeie vrea ca bărbatul să-i ia picioarele în poală după o noapte de dans şi să i le maseze.

— Ai picioare încântătoare.

— Nu fiţi caraghios, îi spuse ea cu dispreţ. Am picioare foarte mari.

— Şi eu. Aşa că le găsesc încântătoare pe ale tale.

— Aşa da, îl lăudă cu sinceritate. O femeie vrea de la un bărbat să-şi adapteze complimentele doar pentru ea.

— N-o să uit asta, zise el, supus.

Era bun la aşa ceva. Uimitor de bun. Cu această informaţie şi femeia potrivită, Caroline putea să-l motiveze. Putea să-l însoare! Din ce în ce mai exaltată, ea continuă să-i spună:

— Când o femeie vrea să meargă undeva, îşi doreşte un bărbat care s-o asigure că ajunge acolo fără să păţească nimic.

— Normal.

— Dacă o femeie plânge fără motiv, nu are nevoie de un bărbat care să-i spună că nu are niciun motiv, căci asta nu o ajută cu nimic. Caroline îşi apropie faţa de a lui şi accentuă fiecare silabă a regulii celei mai importante: „Oricărei femei îi place un bărbat care face des baie”.

Gura lui Huntington se arcui de amuzament.

— Cred că multe femei trebuie să fie dezamăgite.

— Multe, într-adevăr. Dar nu şi ea. Nu acum. El mirosea a săpun fin şi a virilitate accentuată. Unei femei îi place să fie sărutată. Mult.

— Mai spune-mi.

Buzele i se ţuguiară când rosti aceste cuvinte.

— Unei femei îi place un bărbat căruia îi *face plăcere* să stea de vorbă cu ea şi s-o sărute. Sunteţi bărbat, aşa că nu ştiu cum să vă explic, dar încercaţi să înţelegeţi – unei femei îi place un bărbat care înţelege iubirea romantică.

— Sau cel puţin unul care pretinde asta, zise el ironic.

Veselia lui o luă prin surprindere şi chicoti ca o fetiţă. El întinse mâna spre faţa ei de parcă încerca să prindă ceva din râsul ei, dar în ochii lui se vedea că înţelege mult prea mult.

— Ai mai fost sărutată înainte.

Putea să aibă încredere în acest bărbat şi să scoată asta de pe lista ei de instrucţiuni.

— N-am zis că *îmi* place să fiu sărutată!

Mâna lui se lăsă în jos.

— Dar femeile vorbesc şi eu ascult. Femeile – alte femei, majoritatea lor – sunt încântate să fie sărutate. Ar prefera ca bărbaţii să prelungească sărutul în loc să se grăbească să facă alt lucru mult mai important.

Ea continua să zâmbească.

— Ştiu de graba asta, pentru că, de cele mai multe ori, am fost sărutată de un bărbat tânăr care se năpustea spre buzele mele de parcă era cavalerist, iar eu un fort de cucerit.

Huntington râse pe înfundate.

— Cine te-a sărutat?

Odată m-a sărutat Lord Duchesman în grădină şi a fost interesant, un sărut de la un bărbat mai în vârstă care a dat dovadă de răbdare şi pricepere… Se opri din vorbit. Şi care, după scandal, a fost bun cu mine.

— Şi alţii?

— Un sărut cât se poate de scârbos.

Cel pe care i-l dăduse cu forţa Lord Freshfield.

— Să văd dacă nu pot face ceva mai bun. Huntington se apleca până îi atinse uşor obrazul cu buzele şi îi şopti ceva cu faţa lipită de a ei: Spune-mi unde sunt pe lista ta.

Celelalte sărutări fuseseră lucruri care *i* se făcuseră. Acesta era diferit. Nimic n-o speria sau n-o amuza la acest sărut. Îşi apăsă buzele pe ale ei, dar cu blândeţe, de parcă aştepta un răspuns la fel de caustic şi de interesant ca şi dialogul lor. Ea îi răspunse cu acelaşi spirit, plimbându-şi buzele peste ale lui, pentru că... pentru că voia să reacţioneze la provocarea lui.

Căci acest sărut era o provocare la luptă între doi adversari merituoşi, un fel de salut după o bătălie şi înainte de alta.

Îşi ţinea mâinile în poală, într-o poziţie confortabilă, şi era atentă să-şi menţină toţi muşchii corpului perfect relaxaţi, de parcă asta dovedea că putea să sărute, dar să rămână indiferentă. Doar limbile lor intrară în contact; nicio altă parte a corpurilor nu se atinse, iar ea avu un fel de sentiment de triumf când el îşi puse un braţ pe după umerii ei, pentru că asta însemna că ea rămânea distantă, pe când el ceda farmecului ei.

Oare chiar aşa era? Buzele lui păreau mai înnebunite şi mai insistente decât înainte, şi ea îşi dădu seama că mişcarea lui îi apropiase şi mai mult. Erau lipiţi unul de altul de la şold la umeri. Căldura lui îi pârjolea trupul cu dorinţă şi topea prefăcătoria. Îşi dorea să fie, măcar o dată, să fie o *femme fatale* care înnebuneşte un bărbat. Care îl face pe Huntington să-şi piardă minţile. Îşi înfipse degetele în părul lui şi îl sărută din nou, pentru ultima dată, într-o împreunare adâncă şi minunată a gurilor lor.

Când sărutul luă sfârşit, el se trase în grabă de lângă ea. Ea deschise ochii, uluită de extazul de a dărui unui bărbat atâta plăcere. Se uită în ochii lui, la culoarea superbă a ispitei şi se întrebă dacă să-l mai sărute, oprind astfel şuvoiul de cuvinte ce stătea să i se reverse din gură.

Dar nu o făcu. Nu putea. Ar depăşi un moment de

rătăcire. Ar fi o prostie. El o lăsă din braţe. Îşi drese glasul şi rosti răguşit, accentuând fiecare cuvânt:

— N-ar trebui să mai facem asta.

— Fireşte că nu, zise ea aproape ţipând, apoi coborî tonul. Nu ştiu ce ne-a apucat.

— N-a fost decât spiritul competiţiei, aşa cred.

Cuvintele îi negau pasiunea, dar privirea lui spunea o poveste cu totul diferită.

— Orice am vrut să dovedim, am dovedit.

De undeva, din străfundurile zguduite ale fiinţei sale, ea scoase la iveală un zâmbet.

— Întru totul. Se dădu înapoi, făcând o grimasă stânjenită. Nu trebuie să crezi că asta indică lipsă de respect din partea mea. Am cea mai mare stimă pentru tine şi te admir din toate punctele de vedere.

— Mulţumesc pentru asigurări. Vag surprinsă, ea îşi dădu seama că nu se îndoise nicio clipă de respectul lui. Când o femeie stă pe o canapea cu un bărbat, atracţia e mare, aşa că întreaga noastră lecţie s-a transformat într-o competiţie între noi, în care ne-am stârnit unul pe altul până am sfârşit… făcând… lucruri care…

Nu mai avea cuvinte. El îi continuă gândul:

— A fost aproape o sfidare. O sfidare nerostită să vedem care din noi e mai bun. Şi aş zice… tu ce ai spune?

— O! Roşeaţa i se răspândi de la piept până pe frunte. Aş spune că scorul a fost egal.

— Exact ce aş zice şi eu.

— Acum că ne-am satisfăcut curiozitatea, putem continua… Ce mai era?

Mintea i se golise de gânduri.

— Să flirtăm, spuse el pe un ton ferm. Astea sunt, în fond, lecţii de flirtat, şi succesul lecţiei ne-a luat minţile.

— Întocmai.

— Eşti o profesoară grozavă.

Ea înclină capul şi îşi dădu seama că îi ieşiseră iarăşi şuviţe din coc.

— Asta pentru că învăţaţi foarte repede.

— Prind repede, aşa sunt eu.

El îşi netezi eşarfa mototolită.

— În ritmul acesta, o să fiţi pregătit pentru petrecerea pe care vrea s-o dea ducele. Reuşi să nu întindă mâna să-l ajute. Un ceai.

— Vei veni şi tu, fireşte.

Părea la fel de autoritar ca şi tatăl său.

— Mă voi strecura acolo şi te voi observa cu discreţie, dar, aşa cum i-am explicat ducelui, nu pot pretinde să fiu unul dintre musafiri. Nu sunt o femeie respectabilă.

Şi asta o mâhnea. Fusese odată respectabilă, până Lord Freshfield îi distrusese viaţa. Şi de ce o deranja asta dintr-odată?

Înainte să vină în casa lui Nevett, o considerase o lecţie amară învăţată de o fată nesăbuită şi se resemnase să plătească preţul. Iar acum, cu totul din senin, i se părea atât de nedrept!

Îi revenira în minte cuvintele lui Nicolette: „Erai tânără. Nu aveai experienţă… Ce s-a întâmplat după aceea nu a fost din vina ta – dar numai tu ai avut de suferit… Dacă eram în locul tău, aş fi fost furioasă”. Era de parcă Nicolette îi dăduse voie lui Caroline să fie mânioasă. Lucru care nu avea sens, Caroline nu era furioasă. Nu era. Viaţa mergea înainte. De ce să se gândească la un trecut pe care nu-l putea schimba? Nu înţelegea schimbarea din ea. N-o înţelegea deloc.

— Mai vedem noi, spuse el pe un ton tăios.

Din nou atentă la conversaţie, Caroline întrebă:

— Ce? A, da, ceaiul. Nu. Nu voi fi printre invitaţi.

În timp ce îşi prindea părul în coc, se întrebă de ce o supărase gândul de a-l împărţi cu altcineva. Spre uşurarea ei, el nu comentă.

— Ce se va întâmpla la următoarea lecţie?

— Dacă e vreme bună, o să ne plimbăm în grădină, vom pretinde că e o grădină zoologică şi vom flirta printre animale. Dacă e urât, vom exersa jocuri de cărţi şi multele moduri de a flirta la masa de joc. Sau putem cânta la

instrumente şi din gură. Sau vom juca jocuri de interior, ca şaradele. În calitate de guvernantă, am un program variat pentru tine.

— Deci mâine vom face din nou asta.

— În mod sigur… dar în afară de sărutat.

— Da. El oftă de parcă ar fi regretat afirmaţia ei. Fără sărutări.

În camera ei, Caroline căută lecţia în caiet, îl deschise şi se uită lung la cuvintele pe care le scrisese cu atâta speranţă şi grijă.

Săptămâna 1: Verifică dacă Lord Huntington se descurcă satisfăcător în societate. Dacă e nevoie, adu îmbunătăţiri.

Luându-şi tocul, înmuie peniţa în cerneală şi adăugă sub acele rânduri:

Lord Huntington e bun la dans şi are un comportament frumos în salon.

Apoi roase puţin vârful tocului şi adăugă:

Deşi nu cunosc prea bine această chestiune, pare destul de priceput la iubirea romantică şi la relaţiile trupeşti, deci cred că soţia lui va fi o femeie fericită.

Capitolul 13

— Caroline, trebuie să vii imediat. Nicolette îşi frângea mâinile. E un dezastru.

Caroline îşi puse deoparte lucrul de mână şi se ridică.

Dar invitaţii n-au venit nici de zece minute. Ce s-a întâmplat? Îşi miji ochii. Ce a făcut?

— Tinerele au început imediat să se învârtă în jurul lui

Jude.

Luând-o de mână pe Caroline, Nicolette o scoase rapid din bibliotecă.

Vino să vezi. Jude plictiseşte de moarte pe toată lumea, iar Nevett o să facă o criză!

Caroline se luă în grabă după Nicolette înspre salonul cel mare. Plănuise să lase să treacă jumătate de oră până să se strecoare acolo ca să asculte şi să observe. Jumătate de oră era suficient timp pentru musafire să-şi între în roluri şi pentru Jude să vrăjească o biată fată naivă. Folosind talentele de care dăduse dovadă în ultima săptămână, Huntington avea să realizeze cu siguranţă cel puţin un flirt, dacă nu chiar două sau trei. Caroline îşi numărase lunii în minte – şi fără să ţină seama de regrete. Un singur sărut schimbat între ea şi Huntington cu aproape o săptămână în urmă nu era un motiv să-şi închipuie că putea să fie ceva între ei. La urma urmei, până acum rezistaseră tentaţiei de a mai gusta din fructul interzis, deşi noaptea, când luminile erau stinse şi totul era cufundat în linişte, Caroline se îngrijora că el va încerca să o sărute din nou… iar ea va ceda.

— Ascultă-l! îi ordonă Nicolette.

Dacă ar fi fost singură cu Huntington, Caroline nu era sigură că ar reuşi să-i reziste. Aşa cum spunea el, sărutul lor fusese rezultatul normal al faptului că flirtaseră şi, de atunci, el îşi perfecţionase tehnica pe zi ce trecea. Aveau acelaşi simţ al umorului, dar asta nu-i ajuta. Când se contraziceau, şi asta se întâmpla *des,* se foloseau de spirit şi de logică. O făceau pe Nicolette să râdă, iar Nevett se oprea câteodată în prag să-i observe, aşa zicea el, dar în majoritatea timpului, rămânea cu ei, râzând şi el.

Caroline se simţea foarte satisfăcută de progresele elevului ei – nişte progrese care fuseseră, evident, temporare.

Stând dincolo de uşa deschisă, Caroline auzi murmurul a zeci de conversaţii şi muzică la pian şi harpă, dar distinse imediat vocea lui Huntington. Credea – se

temea – că i-ar recunoaşte vocea oriunde. Spunea:

— Prevăd că cele mai noi mode franţuzeşti vor face ravagii în Londra, iar eu voi fi în primele rânduri ale revoluţiei. A doua Revoluţie Franceză, în Anglia! Va fi numită după mine. Ha, ha!

Uitându-se cu coada ochiului, văzu o petrecere ca multe altele la care fusese: doamne şi domni de toate vârstele şedeau sau stăteau în picioare în salonul cel mare, conversau, flirtau sau bârfeau.

Datorită ţinutei şi a manierelor lui afectate, Huntington ieşea în evidenţă. Vorbea cu o debutantă aşezată lângă el pe o canapea. Probabil că era al doilea sau poate al treilea sezon al el, căci avea o expresie înţepată, cu sprâncenele ridicate, care crea iluzia că nu avea nicio grijă, când, de fapt, trăia probabil cu teama constantă că n-o va lua nimeni de nevastă şi va deveni mătuşa bătrână a nepoţilor ei.

Şi Huntington, dragul de el, îşi flutura enervant batista în faţa ei – iar batista lui albă avea brodate cu aţă neagră iniţialele mari JD în fiecare colţ.

Din păcate pentru liniştea sufletească a lui Caroline, nu mai tresărea la vederea hainelor lui, ci atunci când îl vedea pe bărbatul care le purta – şi asta o tulbura. Mai îngrijorătoare era reacţia ei la sărut. Voia să guste din nou buzele lui Huntington, şi din mai multe motive decât dorinţă nelalocul ei. O emoţie pe care nu o cunoştea clocotea în ea, un fel de satisfacţie sălbatică aproape că făcuse exact lucrul pentru care fusese acuzată. Sărutase un bărbat în împrejurări nepotrivite. Îl dorise cu pasiune. Îi simţise gustul. Şi îi plăcuse. Şi nu avea niciun regret. Absolut niciunul.

— Trebuie să recunoaşteţi, spunea Huntington, că ţinuta mea e foarte frumoasă şi se asortează de minune cu dinţii mei.

— Dinţii lui! îi şuieră Nicolette lui Caroline.

— L-am auzit.

Caroline îşi dorea să nu-l fi auzit.

— Dinţii mei sunt extrem de drepţi şi albi, nu sunteţi de acord, Lady Amanda?

— Extraordinar. Biata fată îi zâmbi vitejeşte şi se holbă la el de parcă ar fi fost fascinată.

— Cred că acea cantitate abundentă de praf pentru dinţi pe care o aplic cu degetul este secretul. Jude examină dinţii strălucitor de albi ai fetei. Aţi putea să încercaţi şi dumneavoastră.

Ochii lui Caroline se măriră de groază. Zâmbetul lui Lady Amanda se şterse de pe chipul ei. Ridicându-se în picioare, se îndepărtă în mare grabă.

— Jude e îngrozitor, gemu Nicolette. Îţi spun sincer că a fost mai bine-crescut decât pare acum!

Tot ce auzise Caroline despre el se potrivea. Avusese grijă să întrebe servitorii cum fusese când era mic. Îi ceruse lui Harry să afle orice zvon sau bârfă despre fiul mijlociu al familiei Durant. Totul indica un gentleman obişnuit, chiar auster, cu gusturi sobre.

— Mă întreb ce s-a întâmplat, spuse Caroline, părând să mediteze.

— S-a întâmplat că a fost în Franţa, declară Nicolette cu înverşunare. Franţa şi Italia, Moricadia şi Maroc, şi toate ţările astea îngrozitoare l-au făcut aşa fandosit.

— Se poartă aşa la fiecare eveniment social la care ia parte?

Caroline, fascinată şi îngrozită, îl urmărea cu privirea. Într-adevăr, se părea că aproape toţi cei din încăpere se uitau la el, nefiind în stare să-şi ia ochii de la spectacolul dat de Lord Huntington, care se făcea de râs.

— Nu ştiu. Noi am fost în doliu. Nu ne-am dus la niciun eveniment. Dar asta explică neputinţa lui Jude de a atrage o soţie. Nicolette o înfruntă: Trebuie să intervii. Tu poţi să-l faci să se poarte cum trebuie. *Trebuie s-o faci.*

Comportamentul lui Jude putea să fie un şiretlic care s-o determine pe Caroline să vină la petrecere – îşi amintea foarte bine intenţia lui de a aduce acolo – dar asta nu explica reputaţia lui de om grozav de plicticos, şi nici

hainele pe care le purta. De parcă ar fi citit gândurile lui Caroline, Nicolette spuse:

— Hainele lui! Ce l-a apucat să poarte costumul ăsta? Debutantele pot să-i treacă uşor cu vederea trăncăneala continuă, sunt obişnuite cu aşa ceva de la gentlemeni, dar, împreună cu ace…

— Nu mai ştiu ce să zic.

Caroline se întreba dacă el nu depăşise măsura ca să scandalizeze lumea care participa la acest ceai, sau dacă credea că asta era o ţinută potrivită pentru după-amiază.

Jude purta o cămaşă albă, o lavalieră neagră, o vestă matlasată albastră-verzuie şi o mantie scurtă, tot neagră. Ţinuta lui ar fi fost acceptabilă, deşi cam excentrică, însă îşi pusese şi nişte pantaloni în dungi albastre-verzui şi albe – un model ce părea în mişcare dacă se uita cineva cu atenţie. Şi, în completarea acestei ţinute, o cizmă albă avea în vârf un ciucure verde-albăstrui, iar cealaltă nu. Era o capodoperă de prost gust, şi Caroline văzu, atât în purtarea, cât şi în îmbrăcămintea lui, cum îi scăpa printre degete şansa de a avea succes.

— Foarte bine. Voi intra şi eu.

Caroline îşi netezi nişte cute imaginare ale rochiei sale noi şi îşi adună tot curajul pentru debutul ei în societate după anii în care dusese o viaţă retrasă. Când se gândi că trebuie să intre în salonul plin cu gentlemeni care cu patru ani în urmă îi făcuseră curte, doamne care fuseseră şocate de ruşinea pe care o păţise şi debutante pentru care povestea ei era una moralizatoare, dădu înapoi de frică. Dar nu se plângea; dacă umilinţa era preţul pe care trebuia să-l plătească pentru a-şi câştiga libertatea, atunci avea să o suporte. Chinul provocat de acest sentiment nu avea să dureze, dar banii da.

Când intră în salon la braţul ducesei de Nevett, se gândi că această umilinţă era fără îndoială atenuată de greutatea titlului nobiliar al lui Nicolette. Murmurul conversaţiilor şi acordurile pianului şi ale harfei încetară. Domnii se ridicară în picioare. Tinerele doamne se uitau

nesigure la cele două femei care tocmai veniseră. Cele mai în vârstă păreau când jignite, când uimite.

Cu un zâmbet întipărit pe buze, Caroline avea grijă să respire încet. Se uită la toţi, dar fără să întâlnească privirea nimănui. Apoi, o figură ieşi în evidenţă din mulţime. Un zâmbet ştrengăresc se ivi pe faţa plăcută a lui Turgoose, când îşi părăsi locul de lângă pian şi veni spre ele pentru a face o plecăciune.

— Înălţimea Voastră, ce surpriză minunată! Ne-aţi adus-o pe domnişoara Ritter! Vorbea calm şi clar, de parcă se referea la ceva plăcut, dar nu surprinzător. Domnişoară Ritter, am aşteptat cu atâta nerăbdare să vă revăd.

— Şi eu pe dumneavoastră, domnul Turgoose.

Era conştientă că formau o pereche foarte nepotrivită. Chiar şi cu cizmele cu tocuri, el nu ajungea la înălţimea ei şi, în felul său, era tot aşa filfizon ca şi Huntington. Totuşi, nu avea să-i uite niciodată bunătatea din urmă cu patru ani. Nici nu-i subestima curajul de a o saluta *acum,* căci, deşi avusese grijă să nu se uite la nimeni, văzuse ochii negri, ca de pasăre ai mamei lui aţintind-o. Goose avea să fie muştruluit pentru că o protejase pe Caroline.

Zumzetul conversaţiilor începu din nou, un pic mai încet de această dată, în timp ce invitaţii încercau să-şi dea seama de ce era Caroline acolo şi cum trebuiau să reacţioneze la prezenţa ei. Huntington dădu buzna în salon, cu mantia lui scurtă fluturând după el.

— Goose descoperă întotdeauna cea mai frumoasă femeie din încăpere.

Pianul şi harfa începură din nou să cânte o melodie vioaie.

Huntington tocmai se încredinţase că orice femeie de acolo nu o privea cu ochi buni pe Caroline, iar zâmbetul ei calm avea o notă ironică pe care ea spera ca el s-o recunoască.

— Un compliment sincer este cel mai bun prieten al unei lady, milord, şi, cu toate că nu mă îndoiesc de sinceritatea domniei voastre, trebuie să întreb: pot să am

încredere în părerea voastră despre frumuseţe?

Caroline auzi un icnet scurt venind de la o tânără ştearsă aşezată într-o poziţie rigidă între doi tineri. Amândoi bărbaţii, observă Caroline, purtau lavaliere în nuanţe aprinse. Nicolette interveni ca să salveze conversaţia.

— Sau poate sinceritatea lui e de vină. Căci mi-a spus adesea că *sunt* cea mai frumoasă femeie din Londra.

Goose râse pe înfundate.

— Destul de corect. Huntington e un nenorocit de escroc.

— Exact. Vocea venea din spatele lui Caroline. Nu poţi avea încredere în Huntington când e vorba de complimente. Domnişoară Ritter, contez pe dumneata să-mi spui adevărul.

Ea se întoarse şi văzu un gentleman mai în vârstă. Claia de păr blond înspicat cu fire albe îi încadra faţa slabă, aristocratică, iar în mijlocul frunţii lui, limita părului forma un punct. Plecăciunea lui fu curtenitoare, de inspiraţie continentală şi, cu un şoc, Caroline îl recunoscu.

— *Comte de* Guignard, salvatorul meu din parc. Îi zâmbi larg. La urma urmei, nu era vina lui că nu prea avusese nevoie să fie salvată. Fusese galant ca în visul unei femei. Sau unul din salvatorii mei. Unde e *monsieur* Bouchard?

— Sunt aici.

Monsieur Bouchard ieşi în faţă, un om atât de împovărat de mustaţa lui, încât părea că greutatea ei îi trăsese părul de pe cap. Când îl întâlnise în parc, fuma un trabuc gros de culoare maro şi mirosea a fum. Deşi nu mai fuma trabuc, tot mai duhnea. Îi făcu o plecăciune grăbită şi ea se gândi că provenea dintr-un mediu chiar mai puţin nobil decât al ei, căci manierele lui nu păreau deprinse la o vârstă fragedă, ci mai târziu în viaţă, şi nu făceau parte din personalitatea sa.

— V-aţi făcut bine.

— Da. Şi vă mulţumesc amândurora că v-aţi purtat aşa cavalereşte cu o femeie necunoscută. Vorbea cu ei, dar

mesajul îi era adresat lui Lord Huntington, care se învârtea pe acolo. Bunătatea dumneavoastră m-a emoţionat.

Comte de Guignard era la a doua tinereţe; cu alte cuvinte, la vârsta delicată când bărbaţii îşi dau seama că nu mai sunt cei mai tineri şi mai puternici masculi din haită, şi se fac întotdeauna de râs în faţa femeilor mai tinere. Caroline văzuse de multe ori întâmplându-se asta; le zâmbea, vorbea, îi tachina, şi domnilor li se aprindeau călcâiele după ea. Nu voia niciodată să se întâmple aşa ceva; pur şi simplu, le satisfăcea orgoliul şi le înflăcăra rămăşiţele de tinereţe, de aceea se îndrăgosteau aşa repede de ea.

Iar acum vedea că se întâmpla din nou. La auzul cuvintelor ei, *comte de* Guignard îşi îndreptă spatele deja foarte drept, îşi scoase înainte pieptul musculos şi îşi ridică bărbia.

— Am tot sperat să vă revăd, dar vai, deşi v-am căutat, nu v-am văzut nicăieri.

— Că tot vorbim de revederi, domnişoară Ritter, văd că aţi încurajat prietenia cu Lord Huntington.

Ochii lui *monsieur* Bouchard scăpărau uitându-se când la ea, când la Huntington. Vorbele lui sunau ca o afirmaţie, dar erau, de fapt, o întrebare, şi una pusă pe un ton destul de autoritar. În mod evident, *monsieur* Bouchard nu se îndrăgostea aşa uşor ca nubilul *comte de* Guignard, dar întrebarea lui îi făcu pe toţi cei din salon curioşi să audă răspunsul lui Caroline.

Dar ea nu trebuia – nu voia – să explice legătura ei cu Huntington, aşa că se folosi de zâmbetul ei, acum mai rezervat.

— Da. Aruncă o privire micului grup de invitaţi şi, cu umor în voce, spuse: Suntem mai mult decât cunoştinţe.

— Domnişoara Ritter este o prietenă de-a mea, zise Nicolette pe un ton calm. Nu mai ştiam una de alta de mult timp, aşa că un fost încântată s-o regăsesc. Sunt sigură că ne veţi vedea des împreună. De fapt, stă la noi.

Caroline văzu cum vestea circulă din gură în gură,

până ajunse în celălalt capăt al salonului. Nu ar fi fost surprinsă să iasă pe fereastră şi să zboare pe străzile Londrei ca un fel de pasăre a bârfei care ţipa asemenea unui crainic al oraşului: „Domnişoara Ritter este musafira ducelui de Nevett şi a soţiei sale, iar fiul lor vine des în vizită la ea”.

Aşa cum se temuse, acest aranjament conţinea toate elementele unui dezastru. Trebuia să intervină repede pentru a stabili că prezenţa ei acolo nu avea nimic de-a face cu iubirea. Asta dacă n-ar considera cineva un singur sărut, ce-i drept minunat, ca fiind dovada unui amor înfocat – lucru cu care ea nu era de acord.

— Asemenea tuturor doamnele din Anglia, domnişoara Ritter îmi apreciază manierele alese şi sfaturile pe care i le pot da despre stilul de viaţă din Franţa, se mândri Huntington ca un păun.

Ah, lui Caroline i se ivi imediat şansa de a riposta:

— Vă rog, domnule, nu-mi atribuiţi cuvinte care nu-mi aparţin. Pot vorbi şi singură. Deşi *comte de* Guignard şi *monsieur* Bouchard dau un lustru continental acestei petreceri – Caroline îi întinse cu graţie o mână contelui de Guignard – englezoaicele îi dau strălucirea şi frumuseţea.

— Sunteţi foarte inteligentă. Într-adevăr, doamnele încântătoare sunt cele care ne-au adus în Anglia. *Comte de* Guignard îi luă mâna şi se aplecă peste ea, apoi mai făcu o plecăciune elegantă, fără cusur, înspre toţi cei de faţă. Iar amabilitatea lor faţă de oaspeţi ne ţine pe ţărmurile voastre.

Un ropot de aplauze dovedi că ei doi erau în atenţia celor din apropiere, care o aprobau pe Caroline, deşi fata nu se aştepta la aşa ceva.

— Că bine ziceţi, nobile *comte de* Guignard, spuse Nicolette. Suntem încântaţi să vă avem astăzi printre noi pe domnia voastră şi pe *monsieur* Bouchard.

— Peste măsură de încântaţi! Huntington îşi flutură batista cu un entuziasm exagerat.

Doamnele din încăpere se întoarseră cu spatele,

parcă jenate de elanul lui, iar lui Caroline îi veni să geamă. Trebuia să se însoare şi, dacă nu putea să înduplece nicio lady din toate aceste doamne generoase să stea cu el, avea să fie imposibil să-i găsească o soţie în înalta societate. Mânată de disperare, îl prinse de mână, oprind fluturatul batistei, şi îi şuieră:

— Ce faceţi? *Încetaţi* imediat!

Probabil că o spusese un pic prea tare, căci conversaţia se opri puţin, apoi reîncepu. Ea se uită de jur împrejur, întâlni priviri care o evitau pe a ei şi roşi puternic.

— Desigur. Huntington puse batista în buzunarul de la vestă. Îţi dau ascultare fără rezerve.

— Aiureli! i-o întoarse ea cu asprime în glas. Femeile aud promisiuni din astea, dar niciuna nu se aşteaptă să fie ţinute.

— Domnişoară Ritter, m-ai jignit profund!

Dar Huntington surâse stingherit. Doamnele chicotiră, domnii râseră zgomotos şi toţi se relaxară. Într-un final, Caroline îndrăzni să se uite în jurul ei – şi întâlni imediat privirea glacială a ochilor ca mărgelele ai lui Lady Reederman.

Lady Reederman nu pretindea să converseze, nici n-o făcea să se simtă bine-venită pe femeia pe care o desfiinţase odată deliberat în public. În schimb, o ţinea sub observaţie, reţinându-şi părerea numai dintr-un singur motiv – că fata era sub protecţia ducesei de Nevett. Lui Lady Reederman nu-i plăcea să-şi ţină gura, dar se mândrea cu extraordinara ei bună-cuviinţă şi, ca musafiră a lui Nicolette, nu ar fi făcut nimic ce putea fi interpretat ca o critică la adresa gazdei. Dar privirea ei de dragon îi dădu de înţeles lui Caroline că nu va aproba niciodată o domnişoară al cărei trecut era categoric tenebros.

Turgoose probabil văzuse în ce direcţie se uita Caroline şi observase mutra acră a mamei sale, căci spuse:

— Sunteţi aşa de amuzantă, domnişoară Ritter. Bărbaţii sunt toţi de acord că înalta societate a fost pustie fără minunata dumneavoastră companie.

Nicolette se aşeză între Lady Reederman şi Caroline.

— Domnişoară Ritter, pot să vi-i prezint pe cei pe care nu-i cunoaşteţi?

Caroline ezită, iar Jude crezu că era tentată să-şi ceară scuze şi să se retragă. Conflictul din sufletul ei era real. Avea perspectiva de a fi salutată cu răceală, ceea ce era foarte bine în comparaţie cu reacţia de care ar fi avut parte fără protecţia mamei vitrege a lui Jude. Totuşi, înainte să se termine totul între ei, îi va mulţumi că a introdus-o din nou în societate. Iar el îi va mulţumi că i-a zăpăcit şi i-a distras pe moricadieni.

— Consider un privilegiu să fac cunoştinţă cu musafirii dumneavoastră, ducesă, spuse Caroline cu demnitate.

Nimeni nu ghici ce însemna privirea pe care i-o aruncă ea lui Jude, iar el o urmă la porunca ei nerostită. Turgoose veni în grabă după cei doi.

De Guignard şi Bouchard stăteau foarte aproape unul de altul şi vorbeau încet, fără îndoială întrebându-se de ce era Huntington aşa fascinat de femeia pentru care nu avusese timp înainte. Şi acum îl considerau un prostovan, uşor de dus de nas, iar el credea că, îndemnându-l un pic mai mult, ar putea încerca să-l folosească pentru planul lor. Nu şi-l închipuia pe niciunul din ei vrând să-şi murdărească mâinile cu detaliile mai puţin curate, iar el s-ar fi pus de bunăvoie la dispoziţia lor.

Arătându-şi din plin promptitudinea, se întoarse la ei şi le spuse:

— Am renunţat să mai lupt cu farmecul ei şi m-am predat. E aproape franţuzoaică în splendoarea ei, nu?

— E superbă, încuviinţă de Guignard.

— Aşa cum era şi cu doar o săptămână în urmă, adăuga Bouchard.

— Admiraţia dumneavoastră pentru ea mă face să-mi dau seama de calităţile ei, zise Jude. Mă las ghidat de gustul dumneavoastră sofisticat, mai bun decât al meu. Închipuiţi-vă!

— Da. Bouchard se uită la el îndeaproape. Îmi

închipui.

— Într-o zi, trebuie să-mi îngăduiţi să iau parte la activităţile dumneavoastră. Măcar o zi, tare mi-ar plăcea să fac ce faceţi dumneavoastră!

— Cred că se poate aranja, spuse de Guignard.

— Serios? Jude îşi puse o mână pe obraz. O, ce zi minunată va fi! Aştept să mă anunţaţi.

Apoi plecă să se alăture din nou micului grup care făcea turul salonului, căci, deşi voia să pară dornic să le facă pe plac, nu voia să fie prea servil; Bouchard era isteţ şi suspicios şi, dacă mirosea cea mai vagă conspiraţie, s-ar fi ales praful de toate eforturile lui Jude.

— Acestea sunt domnişoara Foley şi sora ei, domnişoara Lydia, îşi auzi mama spunând pe când i le prezenta lui Caroline pe pianistă şi pe harpistă. Sunt frumoasele sezonului.

— Din mai multe motive decât frumuseţea lor. Domnişoară Foley, domnişoară Lydia, muzica voastră e încântătoare. Mi-aş dori să am măcar un strop din talentul vostru. Caroline dădea dovadă de o abilitate remarcabilă de a strecura admiraţia potrivită în tonul ei, căci surorile Foley roşiră, murmurând negări, dar părând încântate.

— Domnişoară Ritter, cred că o cunoaşteţi pe sora mea, Lady James, spuse domnişoara Foley cu sfială. Ea zice că sunteţi prietene.

— Vorbeşte adesea de dumneata, adăugă domnişoara Lydia.

Domnişoara Ritter zâmbi vag, neîncrezător.

Pentru că nu se putea abţine, Jude zâmbi şi el. Apoi observă că toţi din cercul lor zâmbeau amuzaţi, parcă nevrând, dar erau uimiţi. Veselia ei era contagioasă, o binecuvântare pentru toată lumea. El simţi mândria posesiunii – prostească, desigur, căci era evident că ea nu avea nevoie de niciun bărbat. Simţi fiorul dorinţei – nebunie curată, când nu schimbaseră decât un sărut. Un sărut care îşi pusese pecetea pe mintea şi vintrele lui şi îl lăsase să-şi dorească ce nu putea să aibă. Un sărut care îl trimisese prin

tot oraşul să-i urmărească pe moricadieni zi şi noapte, în loc să doarmă singur în patul lui.

— O cunosc bine pe Lady James! Domnişoara Ritter îşi puse mâna în dreptul inimii. Aşa cum sunteţi voi acum, ea a fost frumoasa sezonului în care am debutat eu, superbă şi graţioasă. Când o vedeţi, transmiteţi-i salutările mele.

Venind lângă Nicolette, Jude murmură:

— Văd că ai împănat lista de invitaţi cu oameni care să fie compatibili cu domnişoara Ritter.

— Nu mă poţi învinui că am invitat oameni care ştiam că vor fi drăguţi cu ea, îi şopti Nicolette drept răspuns.

— Nicio amfitrioană nu vrea să i se ducă vestea că invită doar mutre acre. Jude aruncă o privire spre scaunele puse în cerc, unde şedeau matroanele. Dar nu cred că va fi merge totul ca pe roate.

Mama se uită şi ea în direcţia respectivă.

— Ah, Lady Reederman! Ca întotdeauna, viermele din castronul cu punci.

Jude tuşi pentru a-şi masca râsul.

— Nu-ţi face griji, las-o în seama mea, zise mama pe un ton ferm. Am ajuns s-o îndrăgesc pe domnişoara Ritter, aşa că nu voi lăsa pe nimeni s-o facă să se simtă prost.

— Lord Huntington, le-ai cunoscut pe aceste domnişoare încântătoare? întrebă Caroline şi-l trase înspre instrumentiste.

Îndrumat de ea, Jude deveni un posibil pretendent în ochii domnişoarelor Foley. Dar nu zăbovi lângă ele când mama sa o duse pe Caroline la următorul grup de invitaţi. Chiar dacă nu ar fi avut planul de a stârni curiozitatea societăţii făcându-i curte domnişoarei Ritter, tot n-ar fi rămas în urmă. Surorile Foley erau drăgălaşe şi atrăgătoare, tinere şi insipide şi cu totul neinteresante pentru el.

Un moment tensionat fu acela când ducesa o prezentă pe domnişoara Ritter lui Lady Reederman, dar domnişoara Ritter făcu o reverenţă, iar Lady Reederman înclină din cap şi nu se întâmplă nimic neplăcut.

În cele din urmă, domnişoara Ritter şi anturajul ei din ce în ce mai numeros ajunseră la canapeaua pe care stătea o tânără vag cunoscută, împreună cu Lord Merrill-Sanersone şi Lord Hollis. Amândoi tinerii purtau lavaliere în culori aprinse şi încercau să între în graţiile femeii. Ciudat, pentru că nu era frumoasă.

— Lady Pheodora Osgood din familia Osgood de la Rochdale, aceasta este domnişoara Ritter, spuse ducesa.

„Lady Pheodora, Lady Pheodora… o, Lady Pheodora.” Aha, era Lady Pheodora din parc, cea pe care o confundase cu guvernanta lui. Arăta mai bine decât săptămâna trecută, nu mai părea aşa ştearsă. Avea o coafură nouă şi îşi făcuse ceva la veşminte. Sau poate era doar mai încrezătoare în farmecele ei.

— Lady Pheodora, ne întâlnim din nou.

Părând deconcertată, îşi împinse ochelarii mai sus pe nas.

— A, da, aşa e. Mai aveţi lecţii în parc? Era clar că nu avea idee ce întreba, şi toţi din apropierea lor se uitau ba la Jude, ba la Lady Pheodora cu un interes nedumerit.

Probabil că-l credea nebun şi nu o învinovăţea dacă se gândea la conversaţia lor din parc.

— Mi-am limitat lecţiile la sala de clasă, spuse el pe un ton serios. Dar mulţumesc de întrebare. Sunteţi foarte amabilă.

Pretendenţii ei stătură în picioare până se terminară prezentările, apoi se înclinară aproape cu reverenţă în faţa lui Jude.

— Lord Huntington, zise Lord Hollis. Cred că vorbesc în numele amândurora când spun cât de mult vă admirăm stilul îndrăzneţ.

— Serios? Privirea lui Jude se opri asupra lavalierelor. Unii zic că am făcut ceva îngrozitor introducând asemenea extravaganţe în lumea bună.

— Dar nu-i băgaţi în seamă, nu-i aşa, Lord Huntington? spuse cu entuziasm Lord Merrill-Sanersone. Mergeţi pe drumul dumneavoastră fără să vă pese de

părerea nimănui.

— Aşa se pare, spuse Jude, făcând o glumă seacă pe care n-o observă nimeni – în afară de Caroline care îşi înclină capul şi îl studie puţin cam prea îndeaproape.

Deodată, el îşi dădu seama că trebuia să fie mai atent în prezenţa ei. Ajunsese să-l cunoască prea bine şi, scoţându-şi batista din buzunar, o flutură ca pe o capă roşie în faţa unui taur. Ştia foarte bine cât o enerva acest gest. Şi, ca să-i atragă atenţia, funcţiona de minune. Îşi miji ochii la el şi, de parcă dojana ei mută îi aminti de maniere, îşi vârî batista la loc în buzunar.

Îndreptându-şi din nou atenţia spre Lady Pheodora, Caroline spuse:

— Ştiu că e o mare impertinenţă să vă întreb aşa ceva, dar cine v-a făcut boneta asta? Tare aş vrea şi eu una la fel.

Lady Pheodora atinse bucata de dantelă din părul ei, foarte uimită. De parcă se rupsese un stăvilar, îi spuse lui Caroline:

— Vă place? Mama a zis că nu o să iasă, dar am desenat-o şi cusut-o cu mâna mea din dantelă belgiană. Mama spune că mai bine aş urma sfaturile verişoarei mele Letty în privinţa modei, dar eu nu sunt întotdeauna de acord cu ea, mai ales în asta. Cred că boneta mea e frumoasă.

— N-aş vrea să vă contrazic mama, dar aveţi un gust extraordinar.

Vocea domnişoarei Ritter era caldă şi convingătoare. Jude observă că şi celelalte tinere se apropiaseră de ele şi ascultau discuţia lor despre modă şi îşi dădu seama că el şi domnişoara Ritter vor fi de vină pentru cele mai urâte greşeli în ale modei de la rochia deprimantă a bunicii lui încoace.

Dacă *ar fi avut nevoie* de instruire socială, ea ar fi fost profesoara ideală, căci îşi demonstrase abilitatea de a spune exact ce trebuie pentru ca toţi să se simtă în largul lor. Şi dacă ar fi semănat cu Michael, s-ar fi bucurat de

această întâlnire cu pasiunea. Ar fi sărutat-o pentru că fetele drăguţe erau făcute să fie sărutate. Dacă i s-ar fi oferit, ar fi luat-o. Şi, când venea timpul ca domnişoara Ritter să se îmbarce pentru Franţa, ar fi condus-o la vapor cu multă afecţiune, i-ar fi făcut semn cu mâna la plecare şi, înainte să dispară vaporul în zare, ar fi uitat-o cu desăvârşire.

Dar Jude nu era ca Michael, căci începea să creadă că nu avea s-o uite niciodată pe Caroline Ritter.

Uitându-se prin uşa întredeschisă la servitorii care se agitau pe hol, mama spuse:

— Ceaiul e gata. Va fi servit imediat.

Phillips apăru de îndată, în fruntea unei armate de valeţi în livrele, care aduceau ceşti şi farfurioare, recipiente cu frişcă şi zaharniţe. Fără să scoată un sunet, puseră totul pe bufetul enorm. Goose o luă de mână pe domnişoara Ritter şi porni spre canapea,

— Fă loc, amice, îl îmbrânci Jude. Lasă-ne şi pe noi să ne încercăm norocul.

— Nu, bolborosi Goose. N-o să-mi iei locul.

— Da… dar eu? Lord Vickers nu avea nici 20 de ani şi se îndrăgostise imediat de domnişoara Ritter, iar acum se bâlbâia de indignare tinerească. Trebuie să mi se dea şi mie o ş… şansă cu ea.

— Ce-i cu *tine?*

Marchizul Routledge, un tânăr de 25 de ani, zâmbi cu toată încrederea unui om cu avere, cu titlu şi o înfăţişare plăcută.

— Ce-i cu *mine?* Sunt *disperat* din pricina răcelii cu care mă tratează domnişoara Ritter.

Uitându-se la Caroline, Jude avu un şoc. Aşa cum îi privea acum pe bărbaţii hotărâţi s-o admire, arăta altfel. Ca o seducătoare, o cochetă desăvârşită, o femeie care ştia să farmece bărbaţii cu o simplă privire a ochilor ei somnoroşi. Văzu în ea femeia care ar fi putut deveni dacă nu ar fi împiedicat-o scandalul, iar acea femeie era irezistibilă pentru el.

O privire rapidă în jur îi confirmă bănuielile. Toţi bărbaţii de acolo o sorbeau din ochii lor ce ardeau de dorinţă. Apoi ea se transformă. Se îndreptă de spate, deveni serioasă şi vorbi răspicat:

— Domnilor, vă apreciez laudele fiecăruia după cum merită. Acum vă rog să plecaţi, adăugă ea, uitându-se cu subînţeles la Jude.

El făcu întocmai, îşi petrecu restul serii cu Lady Pheodora şi apoi cu domnişoarele Foley, dar, după aceea, nu-şi aminti niciun afurisit de cuvânt din ce îi spuseseră ele.

Dar amintirea momentului în care domnişoara Ritter fusese atât de seducătoare îl obsedă toată noaptea.

Capitolul 14

— Dragul meu, ar fi trebuit să vezi cu ochii tăi! Nicolette dădu buzna în bibliotecă, plină de entuziasm. L-a făcut să se poarte frumos.

— Domnişoara Ritter l-a făcut pe Jude să se poarte cum trebuie? Nevett îşi puse jos ziarul şi se uită peste ochelari la soţia lui.

Ochii ei erau jucăuşi, obrajii prinseseră culoare. Părea însufleţită pentru prima dată după luni întregi, iar ceva din el, ceva care fusese încordat prea mult timp, se destinse.

— Cum a făcut asta?

— Se purta ca un nebun, îşi flutura batista şi le insulta pe tinere, sugerându-le cum să-şi îmbunătăţească ţinuta şi dantura…

— Dantura?

Nevett îşi arătă dinţii, enervat.

— Da, dantura. Exasperarea lui Nicolette era cât se poate de evidentă. Eu n-am putut să obţin nimic de la el. Îmi ignora privirile chiorâşe, iar acum e un pic prea mare ca să-l mai iau de urechi şi să-l pun la colţ, aşa că am apelat la Caroline. Ea i-a tolerat comportamentul prostesc câteva

minute, apoi s-a răstit la el – şi de atunci, a fost un gentleman perfect. A fermecat întreaga adunare. Încă se mai vorbeşte despre schimbarea petrecută cu el, îţi jur, iar Lady Pheodora abia dacă-şi ia ochii de la el. Nicolette se trânti în scaunul din faţa lui Nevett. Deşi cred că îl cercetează mai mult cu prudenţă decât cu adoraţie.

Nevett aruncă ziarul departe. Asta era vestea mult aşteptată că va avea în curând o noră?

— Cine e Lady Pheodora?

— Lady Pheodora Osgood din familia Osgood de la Rochdale.

Nevett se gândi până îşi aminti despre cine era vorba.

— O familie de oameni grozav de modeşti. *Fata* e o frumuseţe?

— Deloc, chicoti încet Nicolette. Dar ce ne pasă? E femeie, e englezoaică şi în viaţă.

— Suntem într-o situaţie chiar atât de disperată?

— Eu nu. Tu eşti cel atât de îngrijorat că n-ai nepoţi, încât ai angajat o guvernantă pentru fiul tău, om în toată firea. Legănându-şi un picior, Nicolette îşi aruncă pantoful de seară. Şi alte femei s-ar prinde uşor în plasa lui dacă ar folosi momeala potrivită.

— Mă supără faptul că trebuie să pescuiască. Pe vremea mea, eram vânat de toate…

Nevett îşi aminti brusc cu cine vorbea şi tăcu.

— Erai vânat de toate debutantele. Nicolette îi zâmbi. *Eu* nu-mi amintesc să fi fost chiar aşa.

— Nu cu tine, spuse el, ursuz.

Cu o singură privire fusese vrăjit şi se simţise ca un bătrân caraghios, închipuindu-se îndrăgostit de doi ochi blânzi şi un zâmbet plăcut. Îşi spusese că era ducele de Nevett, că îi făcea o favoare lui Nicolette făcând-o ducesă şi pusese o sumă generoasă pe numele ei. Se asigurase că fiii lui aveau să se poarte frumos cu ea după moartea lui, iar venirea pe lume a altui fiu îl făcuse să se umfle şi mai tare în pene şi îi dăduse mai multă speranţă pentru viitor.

Apoi, moartea lui Michael le frânsese inimile

amândurora, şi îl făcuse să se confrunte cu o nouă misiune – să-l însoare pe Jude şi să asigure astfel viitorul familiei.

Doar în ultimele zile, cu guvernanta de care se împiedica mereu – oare n-avea să se mai întoarcă niciodată la ea acasă?! —, îşi dăduse seama că atinsese două obiective. Nicolette nu mai stătea singură să citească sau să se uite în gol, şi nu îi mai curgeau lacrimile pe obraji, aşa cum remarcase de multe ori când venise la ea. Acum era plină de viaţă şi veselă, iar pentru asta îi era recunoscător afurisitului său de fiu şi spiritualei domnişoare Ritter.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Nicolette spuse:

— A trebuit să-i vorbesc cu fermitate lui Lady Reederman despre domnişoara Ritter.

— Ce-a mai făcut hoaşca?

Mi-a *sugerat* să nu invit musafiri care îi jignesc pe ceilalţi invitaţi cu reputaţia lor pătată.

Lasă-mă să mă ocup eu de asta.

— Vorbea calm, dar era furios. Lady Reederman era doar contesă, şi încă una care îşi dădea frecvent aere. De data asta mersese prea departe. Când va termina cu ea, nu va mai îndrăzni să-i atragă vreodată atenţia ducesei lui şi nici nu va mai îndrăzni să-i critice oaspeţii.

— M-am ocupat eu de ea. Nicolette zâmbi, arătându-şi puţin dinţii. I-am spus că, dacă vrea să-mi aprobe lista de invitaţi, ar putea să se angajeze la Distinsa Academie a Guvernantelor pe post de consilier şi atunci poate voi apela şi eu la serviciile ei. Până atunci, i-am sugerat să terorizeze debutantele, tinerii neexperimentaţi şi pe alţii uşor de intimidat. Dădu din cap cu fermitate. N-a mai stat mult după asta.

— Bravo!

Ridicându-se, întinse mâna spre ea. Ea i-o luă, iar el o trase în picioare şi în braţele lui.

— Eşti minunată!

— La fel de minunată ca domnişoara Ritter?

Ducele nu era orb. Domnişoara Ritter era foarte atrăgătoare. Dar nu era nici prost, aşa că clipi nedumerit de

parcă întrebarea soţiei l-ar fi uimit.

— N-am observat. Crezi că e şi ea minunată?

Nicolette râse şi îşi petrecu braţele în jurul gâtului său.

— Ai spus exact ce trebuia.

Şi îl sărută. Nevett era cel mai norocos bărbat din lume.

*

— Nu mi-a plăcut niciodată la grădina zoologică atât de mult ca astăzi.

Jude îşi dezlipi buzele de ale lui Caroline şi se uită la ea cum îşi lasă capul pe umărul lui. Avea ochii închişi. Scoase un oftat adânc şi zâmbetul de pe buzele ei îi trezi dorinţa de a o săruta din nou.

Plimbându-se prin grădinile lui Nevett, se prefăceau că erau la Grădina Zoologică Regală. Râseseră de giumbuşlucurile maimuţelor (despre care cei fără imaginaţie ar fi spus că nu erau decât mişcările crengilor în vânt) şi se uitaseră la elefanţii ce călcau apăsat în cuştile lor (porumbei adăpostiţi în lăzi). Fusese o zi lipsită de griji, plină de un amuzament ispititor. Chiar şi când el se lăsase afectat de manierisme franţuzeşti şi fusese copleşit de grijă pentru eleganţa lui, ei tot nu-i păsase. Îl tachinase, readucându-l cu blândeţe la adevărata lui personalitate, iar el îi găsise intuiţia irezistibilă.

În cele din urmă, ziua se terminase cu sărutările pasionale pe care Jude ştia că nu ar trebui să şi le dea niciodată.

— Acum trebuie să fim cuminţi. Ea îşi îndepărtă de pe faţa delicată părul ei minunat, răvăşit de vânt. Razele soarelui îi făceau tenul oacheş auriu şi culoarea din obrajii ei îmbujoraţi era aceeaşi cu a trandafirilor roz care înfloreau peste tot în jurul lor. Pentru că am jurat să nu ne mai sărutăm.

Caroline era o făptură superbă, cu o voce răguşită şi o

piele de bebeluş, iar Jude nu-şi putea lua mâinile de pe ea.

— Cum să ne abţinem? Îşi coborî tonul până ajunse o şoaptă şuierată şi, părând exagerat de alarmat, spuse: Suntem blocaţi în spatele cuştii leului. Rage la noi, furios că i-am răpit leoaica.

Caroline protestă râzând, dinţii ei albi străluciră şi ochii exotici scânteiară de plăcere.

— Vrea să mă sfâşie, dar o să înfrunt primejdia ca să posed puterea graţioasă şi minunata coamă a celei mai atrăgătoare şi mai periculoase feline dintre toate – Caroline-felina.

Lăsându-şi capul în jos, ea îl privi printre gene.

— Eşti ridicol.

Avea dreptate în toate. Era ridicol, iar ei nu trebuiau să se ascundă în grădină şi să se sărute. Dar, deşi ştia că nu e bine, nu putea să reziste gustului inocent al gurii ei. Aplecându-se peste ea, îi atinse uşor buzele din nou şi din nou, până când, ca o floare la mare, ea îşi ridică faţa spre a lui. Parfumul trandafirilor era puternic în jurul lor, dar nu atât de dulce şi de ameţitor ca mireasma părului ei. Îşi lipi trupul de al ei, încercând să le contopească, ba chiar mai mult de atât.

Ar fi vrut s-o ducă în braţe la el în dormitor şi să o posede cu de-a sila ca un leu triumfător. Şi doar două lucruri îl opreau. Nu putea s-o ia pe această femeie care fusese supusă infamiei şi suferinţei şi s-o lipsească de singurul lucru pe care îl mai avea – inocenţa ei. Comportamentul său părea şi mai abject dacă gândea la intenţia lui de a o folosi pe post de capă fluturată în faţa taurului furios reprezentat de înalta societate. Lumea bună ştia acum că Lord Huntington îi făcea curte dezonoratei domnişoare Ritter, iar vâlva iscată avea să le distragă atenţia moricadienilor şi să-i amuze copios până când Jude le descoperea şi le dejuca planurile.

Dar nu voia să se gândească la moricadieni tocmai acum. Pentru prima oară de când fusese ucis Michael, Jude simţea că trăieşte. De fapt… nu se simţise niciodată mai

plin de viaţă.

— Doamnă profesoară, o să-i spuneţi tatălui meu lucruri bune despre mine? o tachină el.

Lui Caroline i se tăie respiraţia.

— Întotdeauna îi spun lucruri bune.

— Iar el ce zice?

— Vrea să ştie de ce mai porţi hainele astea ridicole.

Jude se uită la veşmintele lui, prefăcându-se indignat.

— Unii oameni nu au simţul eleganţei, indiferent cu câtă grijă ar fi îndrumaţi în sensul ăsta.

— Hm. Da.

Îi plăcea enorm când se eschiva.

— Îţi place stilul meu?

— Am ajuns să-l accept, dar nu e chiar acelaşi lucru. Dădu să-şi retragă mâinile de pe gâtul lui. Ar trebui să ne oprim.

— Ar trebui.

Dar o luă în braţe, o întoarse până se lipi de zidul cald şi aspru de piatră şi o sărută din nou. Sânii ei îi împungeau pieptul, iar buzele i se deschiseră sub ale lui.

Totuşi, nu făcea numai să-i accepte, pasivă, mângâierile. Le căuta; îi răspundea într-un fel care îi înfierbânta sângele în vene. Acela era secretul ei; era fecioară, da, dar nu se sfia. Era curajoasă, puternică… Îi murmură:

— Eşti o leoaică.

— Ştiu. Îi muşcă uşor buzele. Uneori cred… adică mă întreb…

— Ce? o întrebă el, uimit de lipsa de încredere în sine cu care vorbea câteodată guvernanta lui, de obicei atât de încrezătoare în propriile forţe.

— Ducesa mi-a spus ceva în prima zi când am venit aici şi, de atunci, mă gândesc mereu la acel lucru. A zis că ar trebui să fiu furioasă pentru felul în care m-au tratat tatăl meu şi înalta societate.

Caroline zâmbi de parcă îl îndemna să râdă de ea. Dar de ce adusese chestiunea în discuţie?

— Şi eşti?

— Nu fi ridicol! De ce aş fi? Ştii povestea mea dezonorantă, cu siguranţă.

— Da. El o lăsă să-l împingă de lângă ea. Sunt de acord cu mama. Ai fost folosită în mod ruşinos şi pedepsită cu cruzime, pe când Freshie a fost lăudat pentru virilitatea lui, dar tu erai mult mai puţin capabilă să-ţi porţi de grijă. Dacă cineva mi-ar fi jucat mie aşa o festă, *aş fi* furios.

— Ei bine, eu nu sunt, spuse ea repede.

Gândindu-se cum reacţionase la moartea lui Michael, Jude zise:

— Aş vrea să mă răzbun.

— Nu, nici nu mă gândesc la răzbunare. Îşi răsuci panglicile de la bonetă. Îmi asum întreaga responsabilitate pentru nesăbuinţa mea.

— Dar tot te gândeşti la ce ţi-a spus mama mea vitregă.

— Nu mă mai gândesc la asta.

— Ba da, altfel nu ai fi spus…

Buzele i se răsfrânseră, dezvelindu-i dinţii, şi făcând-o să arate ca o leoaică pregătită să atace. El recunoscu această expresie. O văzuse la mama lui vitregă când unul dintre fiii ei sau Nevett – o exasperau. Jude ştia că avea doar două soluţii – să o linişească sau să plece.

Nu voia să fugă. Voia să rămână acolo, cu Caroline, aşa că se apucă s-o liniştească.

— Cred că ceaiul de ieri a fost un succes răsunător, tu ce zici?

Încordarea i se mai risipi. Ochii ei, care fuseseră sălbatici, deveniseră prevenitori, interesaţi… se fixară asupra lui.

— Eu nu cred. Ce era în mintea ta? Purtarea ta la ceaiul de ieri a fost o ruşine. Să-ţi tot fluturi batista! Să turui despre mine când trebuia să le lauzi pe debutante!

— N-am vrut să te supăr. Lui Jude îi plăcea că îi atrăsese din nou atenţia asupra lui. Nici pe ele. M-am zăpăcit.

— Te-ai zăpăcit?

Ea se sprijini de zidul grădinii. El îşi puse mâinile de fiecare parte a capului ei şi se aplecă, ajungând destul de aproape încât buzele lui să se atingă de ale ei la fiecare mişcare.

— Flirtez cu tine în timpul lecţiilor, aşa că mi s-a părut normal s-o fac şi la ceai.

— Asta-i o joacă.

Se strădui ca vocea să-i sune normal, dar tot îi tremură puţin, iar el observă.

— Adevărat! E uşor să flirtez cu tine. Ştiu ce să spun, cum să fac. Alte fete sunt prea tinere şi proaste. Nu mă apreciază nici pe mine, nici sfaturile mele.

— Puţini dintre noi o fac.

El râse.

— Pe vremuri, stăpâneam arta de a avea grijă de femei. Cred că mă descurcam bine.

— Da, admise ea, odată, când o stăpâneai, chiar că te descurcai bine.

Ea nu-şi dădea seama câtă atenţie acorda el instrucţiunilor ei şi cât de supus le urma. Nu-şi dădea seama că, atunci când îl trimisese la alte tinere, îi transmisese mesajul că avea deplină încredere în el. Societatea vorbea acum despre legătura dintre domnişoara Ritter şi Lord Huntington şi nimic din ce ar fi spus ducele nu putea schimba zvonurile – asta în cazul în care tatăl lui s-ar fi ostenit să frecventeze societatea, ceea ce făcea rareori.

Mama sa ştia oare? Jude nu încerca să ghicească. Ducesa era un fin observator al naturii umane, dar, de la moartea lui Michael, nu se ostenise să privească în afara propriei case. Poate că nu observase tensiunea dintre Jude şi Caroline, sau poate credea că o ţineau sub control. Ar fi dorit să fie adevărat. Nu-i putea rezista lui Caroline. Era, fără îndoială, cea mai frumoasă femeie cu care flirtase vreodată, dar, mai mult decât atât, îi înfierbânta simţurile. Pentru prima oară de când se întorsese din Moricadia, pasiunea ameninţa să-l mistuie. Însă, deşi se părea că

devenea treptat o obsesie, încă deţinea controlul asupra relaţiei lor. Chiar dacă ea îl ispitea până la limita suportabilităţii, până la urmă, tot reuşea să se stăpânească. Îi conducea mişcările. Ea îl ajuta să nu o bruscheze, fără să-şi dea seama sau să fie mai înţeleaptă. Cu aceste gânduri în minte, avea să dea de necaz.

— Contele de Guignard s-a îndrăgostit ieri de tine. Am văzut cum te privea.

— Ştiu.

Îl privi cu seninătate.

— Ce ai de gând să faci? o întrebă el, curios.

— Să fac? Ea se încruntă, nedumerită de întrebare. Păi, nimic sau nimic altceva pentru el decât pentru oricare alt bărbat care…

— Se îndrăgosteşte de tine?

Ea dădu din cap.

— Înainte se întâmpla foarte des. Acum sunt mai circumspectă, şi aşa evit atenţiile.

Îi venea să râdă de naivitatea ei. Goose era îndrăgostit de ea cum fusese întotdeauna, tânărul Vickers suspina după ea, chiar şi Routledge îşi închipuia că o iubeşte. Cu toate acestea, el îi aruncă momeala, pentru a afla cât de lacomă era.

— Dar *comte de* Guignard e bogat, are un titlu şi te poate duce într-o ţară unde n-a auzit nimeni de tine.

— Am învăţat câteva lucruri de la debutul meu în societate. Un bărbat nu vrea să se însoare cu mine doar pentru că mă iubeşte – şi nu vreau să mă duc nicăieri cu nimeni. Făcu această declaraţie cu multă satisfacţie. N-o să mă mai aştept ca un bărbat să aibă grijă de mine.

Această situaţie cerea prudenţă.

— Dar *comte de* Guignard e de pe continent şi cu siguranţă mai vârstnic decât foştii tăi pretendenţi…

— Decât majoritatea lor.

Ea ridică din umeri.

— Îi vei lua în consideraţie caracterul, nu-i aşa?

Ea păru uimită.

— Desigur. Înţeleg că bărbaţii de vârsta lui sunt…

Apoi ezită, iar el, încercând să fie drăguţ, pufni în râs.

— Eşti o scumpete de fată.

Jude se aplecă şi îi atinse cu buzele pielea delicată din spatele urechilor. Când îşi aplecă şi ea capul să-i facă mai mult loc, o sărută la rădăcina părului. Profita de fiecare mişcare, folosind fiecare dulce cedare a ei pentru a-i dărui alt val de senzaţii minunate. O atinse pe faţă, pe gât. Găsi un nasture de argint la baza gâtului ei şi se trezi jucându-se cu el, desfăcându-l. Mai era un nasture dedesubt şi îl desfăcu şi pe acela.

Pielea obrajilor ei, delicată, ca de bebeluş, era uşor bronzată; dar mai jos era mai deschisă la culoare, aproape ca laptele, neatinsă de soare. O mângâie, explorând micul triunghi al decolteului, iar până aproape de talie. Cu reverenţă, îşi strecură mâinile sub material şi îl desfăcu. Lenjeria ei era simplă şi practică, dar lui nu-i păsa. Trupul de sub ea era cel care îi înfierbânta sângele. Corsetul îi împingea sânii în sus, cămăşuţa îi acoperea, dar, în lumina soarelui, materialul era aproape transparent.

Iar el vedea strălucirea sidefie a pielii ei şi forma mai întunecată a aureolelor şi a sfârcurilor. Luându-i în palmă carnea dulce a sânilor, îşi mişcă degetele în cercuri şi urmări cum i se întăreau sfârcurile. Nu-şi putea lua ochii de la privelişte, dar ştia că şi ea îl urmăreşte, cu pleoapele grele şi fără să facă vreun gest să îl oprească.

Tăcerea era adâncă; nu auzea păsări sau insecte, ci doar respiraţiile lor gâfâite. Şi nu mai putu să reziste. Nu avea să-i facă rău. Nu avea s-o posede. Dar o dorea, avea nevoie s-o guste. Punându-şi gura pe pieptul ei, îi supse un sfârc prin materialul cămăşuţei. Îl trase în gură, savurând clipa, femeia, plăcerea. Ştia că nu o să uite niciodată acest moment când stătea în lumina soarelui şi inspira aerul proaspăt cu miros puternic de trandafiri şi de Caroline.

Pe când o mângâia cu limba, gemete slabe scăpară printre buzele ei deschise ca petalele unei flori. Capul i se rezemă iar de zid. Ochii i se închiseră. Palmele ei se

apăsară cu putere pe zid, de parcă îşi impunea să nu-l atingă, deşi tremura de dorinţă.

Iar el trebuia să se oprească. Nu era drept să se folosească de această fată care se zbătuse atâta să-şi croiască un drum în viaţă, doar pentru că nu era în stare să-şi ţină în frâu propriile impulsuri. Luând-o în braţe, îşi lipi obrazul de părul ei şi şopti:

— Nu mai am răbdare până la balul dat de familia Lawrence.

— Bine. Vrei să le întâlneşti pe tinerele debutante.

— Mama s-a consultat cu mine în privinţa rochiei tale. De-abia aştept să te văd în ea.

Era adevărat. Pentru prima dată în viaţa lui, ştia ce avea să poarte o doamnă – şi îşi închipuia cum avea să arate. Avea un sentiment ciudat, aproape de posesiune, de parcă ar fi fost soţul ei.

— Nu merg, răspunse ea calm, dar îi permise s-o ţină în braţe.

— Sigur că vei merge. Trebuie să stai cu ochii pe mine. „Trebuie să fii acolo ca să-i vrăjeşti pe contele de Guignard şi pe Bouchard."

— Bârfele pe care le va stârni prezenţa mea vor fi un dezastru pentru cauza ta.

— Cauza mea.

Chipul lui devenise inexpresiv.

— Tatăl tău vrea să te însori, şi tu însuţi ai zis că-ţi doreşti o soţie. Se smulse din braţele lui. Astăzi, în lumina soarelui, ochii ei erau de culoarea verde a mării şi îl cercetau fără cruţare. Nu-i aşa că e adevărat?

Bineînţeles că nu era adevărat. Jude avea alte planuri asupra cărora să se concentreze. Să descopere şi să dejoace complotul moricadienilor. Să-şi instruiască tatăl cu privire la modul corect de a trata un fiu în toată firea. Dar ştia că, indiferent dacă îi spunea lui Caroline că vrea să se însoare sau nu, ea nu va precupeţi niciun efort pentru a-i găsi o soţie, pentru că îi spusese ce vrea – să-şi ducă sora în Franţa şi să trăiască acolo în linişte şi tihnă alături de

familia mamei lor. Şi va face orice să reuşească.

Dar el nu se va căsători doar ca s-o ajute să-şi împlinească visul; dar, după ce se terminau toate acestea, avea s-o răsplătească aşa cum trebuie.

— Am nevoie ca profesoara mea să fie lângă mine ca să-mi spună de ce rezistă doamnele farmecelor mele.

Nu pot să reziste farmecelor tale. Zâmbetul îi mai îndulci refuzul. Nu când flirtezi cu aşa o subtilitate încântătoare. Prevăd că vei avea un succes răsunător.

În acea noapte, în camera ei, Caroline deschise caietul pentru lecţii şi citi ce scrisese acolo. Săptămâna 1, Săptămâna 2... Fiecare dintre ele împărţită pe zile şi, după fiecare zi, ea trecuse lecţia şi apoi îşi destăinuise gândurile despre progresele făcute de Huntington. În cele din urmă, ajunse la:

Săptămâna 1. Ziua 7: De învăţat Lord Huntington cum să converseze cu o doamnă într-un loc public.

Dedesubt, scrisese:

Lord Huntington se poartă excelent în afară casei şi va fi foarte solicitat ca însoţitor.

Apoi, cu o sinceritate care îi uşura conştiinţa încărcată, adăuga:

Evident, are multă experienţă în arta de a place unei femei în limitele decenţei şi, în plus, e în stare să facă o femeie să-i uite ciudatul obicei de a se îmbrăca, precum şi idiosincraziile la fel de ciudate.

Mă tem că, pentru a fi atrasă în mrejele căsătoriei, o tânără aristocrată va trebui să se plimbe cu Lord Huntington prin grădină, unde se poate concentra asupra îmbrăţişării lui. Ştiu că asta e o metodă sigură de a face o femeie să uite ce spune şi cum se poartă şi să-l îndrăgească din tot sufletul pe bărbatul îmbrăcat în ţinuta

acea caraghioasă.

Oftând, închise caietul şi stinse lumânarea.

Capitolul 15

Jude pierdea vremea în hol, auzind vocea lui Nevett ridicându-se şi coborând în spatele uşii închise a biroului său – mai mult ridicându-se – aşa că făcu o grimasă. Îi jucase o festă urâtă lui Caroline, dar avea iar nevoie de ea alături de el.

Din păcate, amuzamentul lui Jude îl făcu pe Phillips, care stătea de pază la uşă, să zâmbească răutăcios.

— Ştiam eu c-o să şi-o ia în cap, domnule, spuse majordomul îngâmfat. E genul ăsta de femeie.

— Serios? Zâmbetul lui Jude deveni mai rece. Eu aş fi zis că e genul de femeie pe care s-o însoţesc la petreceri.

— Doar pentru că e guvernanta domniei tale, spuse Phillips, cu o îndrăzneală ţâfnoasă.

— Aş privi cu ochi răi, foarte răi dacă din această casă s-ar răspândi bârfe pe seama guvernantei mele. Jude se apropie de Phillips. Majordomul era mai scund, mai bătrân şi cu tabieturi, şi, în ochii lui spălăciţi, Jude văzu o umbră de răutate. Orice fel de bârfe, dar mai ales cele în detrimentul domnişoarei Ritter.

— Sigur că nu. Pe faţa lui Phillips se citi un strop de satisfacţie. Eu nu bârfesc.

— Nici servitorii din subordinea ta n-ar trebui.

— Nicio vorbă nu va ieşi din casa asta.

Orice urmă de satisfacţie dispăru acum de pe faţa majordomului.

— Bine.

Tăcerea se lăsă în biroul lui Nevett. Jude îşi pierdu interesul pentru majordom, căci se deschise uşa şi ieşi Caroline, furioasă. Dintr-o singură privire, Jude ştiu că

dăduse de bucluc.

— Domnişoară Ritter, arăţi minunat în această dimineaţă!

Rochia de dimineaţă a lui Caroline din lână merinos bleumarin o acoperea din cap până în picioare. Fusta era amplă, dar nu prea largă, potrivită la fix pentru o femeie cu mijloace modeste, iar pe umeri avea o pelerină din dantelă albă, legată cu o fundă bleumarin.

Nu dădu atenţie nici lui, nici complimentului său, ci se repezi Phillips. Cu o indignare care îl făcu pe majordom să se retragă, ea îi spuse:

— Cred că e un moment potrivit să mergi la Înălţimea Sa şi să-ţi mărturiseşti păcatele.

— Ce insolenţă! izbucni Phillips. Care păcate?

— Păcatul de a trage cu urechea.

Tot fără să-l bage în seamă pe Jude, se năpusti în bibliotecă. El o urmă şi o găsi stând dreaptă, cu braţele pe lângă corp şi ochii scăpărând de furie.

— Ai făcut-o intenţionat! îl acuză. Să nu-mi zici că n-a fost aşa.

— Ce am făcut? întrebă el, de parcă n-ar fi ştiut.

— Te-ai purtat ca un nebun la balul familiei Lawrence şi ai îndepărtat de tine toate tinerele eligibile.

— De ce aş face aşa ceva? întrebă Jude, făcând pe niznaiul.

— Ca să fiu obligată să merg cu tine la balul baronului Atherton de mâine-seară.

Jude îşi duse o mână la inimă şi oftă jalnic.

— Mă doare sufletul că mă acuzi de o asemenea manipulare.

Ea trase adânc aer în piept, de parcă ar fi vrut să-l spulbere, apoi expiră încet. Era prea conştientă de poziţia ei de guvernantă ca să-i facă reproşurile pe care le merita.

Jude aruncă o privire prin uşa deschisă spre hol, unde ştia că stătea Phillips cu urechile ciulite ca să le audă cearta. Dacă erau singuri, oare s-ar fi simţit Caroline liberă să ţipe la el? Poate. Spera că da. Ar fi preferat s-o vadă pe

guvernantă silită să depăşească limitele bunei-cuviinţe.

Minunate lucruri se întâmplaseră acolo. Lucruri frumoase, seducătoare. Amintindu-şi-le, făcu un pas spre ea s-o ia în braţe şi s-o sărute aşa cum trebuia sărutată. Dar ea scoase un sunet aspru din gâtlej, de genul celor menite să disciplineze un câine. Şi, ca un câine bine dresat, el se opri. Îşi aranjă lavaliera. O întrebă:

— Care e tema lecţiei de azi?

— Vei scrie scrisori de admiraţie tuturor doamnelor pe care le-ai întâlnit ieri-seară.

— Dar cred c-am întâlnit o sută.

— Da, şi? Caroline îi indică masa de scris. Compune-le aici. Când mă întorc, o să le citesc şi mă aştept să le scrii cât mai frumos şi mai corect.

Se aşeză supus la birou şi îşi înmuie tocul în cerneală.

— Cum doriţi, domnişoară Ritter.

Presupunea că asta era o pedeapsă destul de mică pentru a obţine ceea ce dorea. Mâine-seară, Caroline avea să meargă la bal.

*

— Mi-e teamă să dau ochii cu toţi cei din înalta societate.

Pe când luxoasa trăsură ducală se opri în şirul de vehicule care aşteptau să-şi lase pasagerii la reşedinţa din oraş a baronului Atherton, Nicolette îşi tot ajusta rochia de bal.

„Ţie ţi-e teamă?" se gândi Caroline, nevenindu-i să creadă.

— Eşti ducesa mea, zise Nevett. De ce te frământi pentru orice?

În lumina slabă a felinarului, părea uimit – atât cât putea să fie un om foarte sigur de statutul lui social.

Din poziţia lui lângă Caroline pe bancheta din spate a trăsurii, Huntington se dădu mai aproape de ea, suficient de aproape să-i atingă tot braţul cu al său.

— N-am mai ieşit de atâta timp. Lumea ne va privi mirată şi se va întreba cum suportăm pierderea. Nicolette se uită urât la soţul ei insensibil. Detest să fiu în centrul atenţiei.

Atingerea lui Huntington o înduioşă pe Caroline; părea conştient că *ea* va fi în centrul atenţiei, nu ducesa, şi că era în pericol de a fi tratată cu incredibila cruzime rezervată unei femei dezonorate.

— Ai dat un ceai acum câteva zile, îi aminti Nevett soţiei sale.

O mică reuniune de prieteni. A fost cât se poate de decent pentru o familie care a ieşit recent din doliu. Dar asta! Făcu un gest spre casa luminată ca ziua, în faţa căreia ieşeau din trăsuri cu oaspeţi plini de eleganţă. E un calvar!

— Dacă trebuie să dai vina pe cineva, acela e Jude. Luându-i mâna, Nevett o bătu uşurel. E vina lui că nu putem sta acasă în nici o seară.

Caroline văzu două perechi de ochi aţintiţi spre ea şi Huntington, şi se temu că ducele şi ducesa vor observa că ei doi stăteau prea aproape. Aşa că se uită şi ea la Huntington şi regretă imediat gestul. Îşi aranjase părul într-o coafură perfectă, dar modestă. Profilul său denota forţă, iar bărbia – hotărâre. Îşi privea tatăl şi mama vitregă cu nişte ochi ce păreau atât inteligenţi, cât şi precauţi – şi era îmbrăcat ca într-un coşmar, în purpuriu şi negru.

În mod evident, şi Nevett se gândise la acelaşi lucru, căci îi spuse:

— Fiule, arăţi ca o vânătaie.

Caroline se strădui din răsputeri să nu izbucnească în hohote. Încleştându-şi mâinile înmănuşate, îşi spuse cu severitate că neliniştea ei nu însemna nimic. Ce i se întâmpla sau i se spunea ei în seara aceea nu avea importanţă. Crucial era să-l ţină bine în frâu pe Huntington, să-l prezinte aristocratelor potrivite, să-l însoare… să-şi ducă la îndeplinire sarcina.

— Aveam unele îndoieli în privinţa ţinutei ăsteia, dar valetul meu m-a asigurat că voi fi cel mai elegant bărbat de

la bal, spuse Huntington pe un ton iritat. Ar trebui să ne întoarcem să-mi pun fularul „răsărit de soare”.

— Nu! ziseră în cor ceilalţi trei.

— Nu fularul „răsărit de soare”. E ridicol, spuse Nevett.

— Ce… ce vreţi să spuneţi, domnule? Huntington părea jignit.

Caroline interveni cu blândeţe.

— Vrea să spună că aţi arăta de parcă o parte din vânătaie păleşte.

— Aproape am ajuns, zise Nicolette. Nu am atâta curaj să plec şi să mă întorc. Te rog, Jude, eu cred că arăţi foarte bine aşa.

Nevett îi aruncă o privire neîncrezătoare, apoi scoase capul pe fereastră.

— Pe cinstea mea, baronului ăstuia îi place să cheltuiască un pic prea mult. Aşa îşi dă de gol originea umilă. Îşi trase capul înăuntru. Scuze, domnişoară Ritter, nu la dumneata mă refeream.

Pentru prima oară în acea seară, Caroline trecu de la nelinişte la veselie.

— Nu m-am simţit jignită, Înălţimea Voastră.

— Asta-i bine. Eşti o fată cu capul pe umeri. Nu ai dureri de cap.

Când se opri trăsura, Nevett se întoarse spre soţia lui.

— Nicolette, ar trebui să fii şi tu mai mult ca domnişoara Ritter.

— Vai, Nevett! spuse ea, disperată.

— Ce? Ce-am zis? Uşa se deschise şi Nevett coborî. Îi oferi mâna soţiei. A fost perfect rezonabil ce-am spus.

Rămasă singură cu Huntington, Caroline încercă să schiţeze un zâmbet.

— Coborâm şi noi?

— Nu-ţi face griji. Îi luă mâna şi i-o sărută. Voi fi lângă tine în fiecare clipă, îţi promit.

Ea îşi ignoră dorinţa puternică de a fi de acord cu el.

— Nu vreau să stai cu mine. Vreau să flirtezi cu

doamnele.

— O să fac tot ce-mi spui.

— Prea eşti de acord cu toate.

— Văd că nu te pot face nicicum fericită.

Jude coborî din trăsură.

— Ba da. Luând mâna întinsă de el, se dădu jos şi ea. Găseşte-ţi o mireasă. Însoară-te până la sfârşitul sezonului. Asta-i tot ce-ţi cer.

*

Baronul Atherton era dintr-o familie veche, cu un titlu neînsemnat. Îşi dovedise talentul de a face bani şi, pentru că nu avea nimic împotrivă să-i cheltuie cu amândouă mâinile, lumea bună îl iertase cu dragă inimă.

În această seară, împreună cu soţia lui insipidă, totuşi foarte drăguţă şi mult mai tânără decât el, stăpânul casei stătea în marele hol de la intrare şi primea înalta societate londoneză în reşedinţa lui impunătoare. Îi aruncă o privire tăioasă lui Caroline când i-o prezentă Nevett, dar nu spuse nimic. Avea mare noroc că îl adusese pe Nevett în casa lui şi o ştia. Musafira ducelui era acceptabilă… dacă nu provoca alt scandal.

Nevett şi Nicolette, Huntington şi Caroline ieşiră din rândul invitaţilor care aşteptau să fie prezentaţi şi o luară spre uşa mare de unde se vedea sala de bal, iar Nicolette trase adânc aer în piept.

— Să mergem.

Caroline respiră şi ea adânc şi se rugă să treacă neobservată.

Se rugă să meargă totul bine în seara aceasta. Se rugă să-i găsească o mireasă lui Huntington. Apoi se încruntă. Dar trebuia să i se găsească mireasa potrivită. Înainte să-l cunoască, crezuse că orice doamnă ar fi bună. Acum dorea pentru el o femeie care să-i ia în glumă costumele, să-i respecte opiniile, care să-i placă să facă dragoste cu el. Fireşte, nu ar accepta o fată care să râdă de

el pe la spate. Şi se gândea că n-ar fi bine ca fata să fie prea frumoasă şi nici foarte drăguţă... pentru că lui Huntington nu i-ar plăcea să concureze cu ea pentru atenţia celor din jur. Da, avea nevoie de mireasa potrivită.

Apoi îşi aminti de sora ei şi se corectă – el avea nevoie de mireasa potrivită la fel de mult cât avea ea nevoie de banii lui.

Când ducele şi ducesa le-o luară înainte, Huntington îi aruncă o privire insistentă lui Caroline.

— Eşti foarte frumoasă.

Ea îşi atinse decolteul modest.

— Mulţumesc. E o rochie minunată.

Făcută din crep satin de culoarea nucşoarei, care se potrivea cu părul ei, era decorată cu volane pe fusta amplă şi era mult mai elegantă decât orice sperase vreodată să mai poarte.

— Rochia nu e pe potriva celei care o poartă. Huntington îi oferi braţul. Mergem, leoaica mea?

Caroline savură strălucirea pe care i-o confereau cuvintele lui. Strecurându-şi mâna pe braţul lui, spuse:

— Trebuie.

Coborând treptele, intrară în luptă.

Capitolul 16

Niciunul dintre invitaţii care treceau prin enorma sală de bal nu se întoarse să se uite la Caroline sau la însoţitorii ei. Erau prea ocupaţi cu bârfitul şi admiratul decoraţiunilor. Frumoase mătăsuri albastre împodobeau pereţii. Evantaie lungi din pene, vopsite în culorile curcubeului, mânuite de valeţi îmbrăcaţi în veşminte exotice din India şi Orientul îndepărtat creau o atmosferă atât decadentă, cât şi opulentă. O orchestră cânta în spatele unui paravan, iar pe ringul de dans, cupluri se învârteau descriind cercuri mari în timp ce valsau, iar scena era atât de multicoloră şi de

frumoasă, încât lui Caroline i se puse un nod în gât. Îi lipsiseră toate astea.

— Uite! Nicolette îl strânse de braţ pe Nevett şi începu să zâmbească. Iată-le pe Lisa şi Mary, Constance şi Elizabeth. Şi Teresa! Toate sunt aici. Nu le-am mai văzut de când…

Doamnele o văzură pe Nicolette în acelaşi timp şi scoaseră ţipete scurte. Se repeziră la ea, o înconjurară cu prietenie, râzând. Îşi exprimară plăcerea de a o revedea prin îmbrăţişări şi un schimb de bârfe atât de intens, că suna ca altă limbă.

— Cred că mama n-are niciun motiv să-şi facă griji, şopti Huntington la urechea lui Caroline.

— Cred că ai dreptate.

Se părea că nici Caroline nu avea vreun motiv să-şi facă griji. Cu trufie, presupusese că întoarcerea ei în societate va stârni o mare de bârfe. Dar scandalul care îi pătase numele era vechi. Cei mai noi membri ai lumii bune nici măcar nu o recunoşteau. Nimănui nu-i păsa că se întorsese, iar uşurarea ei era sinceră şi autentică. Caroline se relaxă.

Nevett stătu cu ochii pe soţia lui până când prietenele o duseră într-un colţ unde puteau să-şi continue conversaţia nestingherite. Ducele îi spuse lui Huntington:

— Voi fi pe aici dacă ai nevoie de mine, să zicem, ca să-ţi anunţ logodna.

— Nu îmbrăcat aşa! Huntington părea şocat. Ce femeie ar fi interesată? Chiar dumneata ai spus că arăt ca o vânătaie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, băiete, eşti bogat şi conte. Chiar dacă ai arăta ca o broască râioasă, doamnele tot s-ar ţine după tine! Doar să stai liniştit – Nevett făcu un gest larg cu o mână – şi să nu vorbeşti!

Nervos, ducele plecă de acolo cu paşi apăsaţi.

— Tatăl tău are dreptate, să ştii, îi murmură Caroline lui Huntington. Să-i iau banii pentru a-ţi găsi o mireasă e aproape un furt, dar tu faci lucrurile mai grele decât ar

trebui să fie.

Gesticulă înspre partea cealaltă a sălii de bal, unde tinere în mătăsuri scânteietoare şi fuste ample alunecau pe podea, dansând ca o mie de flori multicolore unduindu-se în briza blândă. Vocile lor subţiri se amestecau cu exclamaţiile baritonale de admiraţie ale domnilor. În lumina răspândită de lumânări, feţele lor vesele străluceau.

— Toate aceste debutante tinere şi maleabile tânjesc după atenţiile tale. Din ele, cel puţin vreo şase ţi s-ar potrivi şi ar fi soţii bune pentru tine.

— Şase? N-am nevoie de atâtea. Una mi-e de-ajuns dacă e cea potrivită.

— Numai că trebuie să te-nsori cu una, spuse Caroline, amuzată.

Nu-i văzuse expresia serioasă.

— Dar ai menţionat jumătate de duzină. Crezi cu siguranţă că nu există decât o singură iubire adevărată într-o viaţă de om, nu?

— Dar *tu?* Caroline făcu o mutră lungă.

— Da.

Simplul său „da” le transformă sărutările date cu inima uşoară în ceva mai important. Ceva crucial. Ceva care să nu fie uitat niciodată. Jude se uită ochii ei, iar privirea lui o grăbi să vorbească:

— De unde ştii că unica ta iubire adevărată nu se află printre debutantele din sezonul ăsta? „Nu te uita aşa la mine, de parcă eu aş fi singura ta iubire adevărată.” Precautâ, privi în altă parte, la mulţimea de invitaţi. Uite-le pe domnişoarele Foley. Parcă îţi plăceau.

El nu răspunse imediat. Tăcu suficient cât să-i dea lui Caroline acea senzaţie neliniştitoare care prevestea o scenă. Apoi, pe un ton politicos, spuse:

— Sunt nişte tinere încântătoare, deşi cea mică pare să fie obsedată de batiste.

— Ce vrei să spui? întrebă Caroline cu prudenţă.

Crezuse că va ajunge să-l cunoască pe acest bărbat. Acum nu mai era aşa convinsă.

— Nu-şi putea lua ochii de la batista mea.

Asta suna mai degrabă ca o remarcă a lui Huntington pe care îl ştia. Momentul de criză se părea că trecuse.

— Atunci ţine-o în buzunar şi n-o mai flutura. Caroline reperă altă debutantă. Aceea este Lady Amanda. Pare să aibă dinţi foarte albi.

— Nenatural de albi, spuse Jude pe un ton iritat. Ciudat de albi.

— Bine. Caroline îi indică alt chip cunoscut. Lady Pheodora. Pare… foarte drăguţă.

Nu-şi putu reţine surprinderea din voce.

— Aşa e. Şi Huntington părea la fel de surprins. Este uimitor ce poate să facă un zâmbet. Mă întreb ce a dus la o astfel de transformare.

— Nu ştiu, dar cavalerii o plac.

Un număr considerabil de domni o înconjurau. Nu era frumoasa balului, dar nici nu era o fată care să nu fie băgată în seamă.

Caroline se mai uită o dată prin sala de bal şi întâlni privirea unei doamne… I se părea cunoscută, deşi Caroline şi-o amintea mai slabă…

— Edith, murmură ea.

— Ce? El îi urmări privirea. A, Lady James. Nu cred că mă pot căsători cu ea. Lord James ar avea de obiectat.

— Nu fi ridicol. Eram prietene. Cele mai bune prietene.

— Aşa e. Îmi aduc aminte că te-am auzit spunând asta la ceaiul mamei.

Caroline zâmbi când văzu chipul drag, dar nu se grăbi să traverseze sala. Ştia că nu trebuia să-şi impună prezenţa scandaloasă unei foste prietene, oricât de mult ar fi îndrăgit-o. Dar n-ar fi trebuit să-şi facă griji. Ochii lui Edith se măriră şi, când o recunoscu, scoase un ţipăt asemănător cu acelea care o întâmpinaseră pe Nicolette la sosire. Ca şi cum acel sunet ar fi semnalat regăsirea, încă cinci răsunară în sala de bal, iar Caroline îşi văzu fostele aliate repezindu-se la ea. O înconjurară în grabă, îmbrăţişând-o, murmurând

o sută de cuvinte în acelaşi timp, punându-i întrebări şi spunându-i noutăţile. Ochii i se umplură cu lacrimi de jenă, dar şi le şterse, şi le îmbrăţişă pe toate la rândul ei.

— Alice. Ce bine-mi pare să te revăd! Înfloreşti! Louisa, dragă. Ador rochia ta. Martha, când va veni pe lume copilaşul tău? Volumnia, eşti la fel de frumoasă ca întotdeauna.

Caroline se întreba dacă ele auziseră că va veni şi plănuiseră s-o întâmpine, şi se gândi ce minunat era să ai prietene adevărate. Peste capetele lor, îl văzu pe Huntington. Stătea în picioare, îşi flutura batista şi se uita la ce se întâmplă, cu o expresie de indulgenţă amuzată pe chip. Şi, oricât de absurd părea, se întrebă dacă el *nu avusese* cumva vreo legătură cu această manifestare ostentativă de susţinere.

— Unde ai fost? o întrebă Volumnia. Mă gândesc deseori la tine.

— Mai ales atunci când îl văd pe ticălosul de Freshie, spuse Martha pe un ton scăzut. Odios tip! Ar trebui exclus din lumea bună.

Zâmbetul lui Caroline se prefăcu într-o grimasă îndurerată.

— Puţine şanse! E aici astă-seară?

De asta se temea. De el.

Doamnele schimbară câteva priviri.

— Nu l-am văzut, dar el şi nesuferita de nevastă-sa se ceartă mereu şi întârzie. El nici nu se mai preface că e interesat de ea, iar ea îl critică în public. Un cuplu tare nefericit…

— Sst, zise Caroline, cu evidentă prefăcătorie.

Doamnele zâmbiră forţat.

— Ai avut întotdeauna un mod propriu de a spune puţin şi, totuşi, foarte mult. Louisa o luă în braţe pe Caroline. Ţi-am dus dorul.

— M-am simţit groaznic că te-am abandonat, dar mama nici n-a vrut să audă să te susţin. Acum sunt femeie căsătorită, iar mama nu mai are nimic de spus în privinţa

acţiunilor mele, zise Edith, zâmbind superior.

— Pun pariu că mai are multe *de spus.* Caroline îşi aminti cât de uşor se lăsase mama lui Edith influenţată de buna ei prietenă Lady Reederman, şi conştientiză cu amărăciune că, dacă ar fi avut origine nobilă, matroanele nu ar mai fi fost atât de neînduplecate.

— Poate că nu trebuie să ascult aşa ceva. Apropiindu-şi capul de al lui Caroline, Edith se uită răutăcios cu coada ochiului la Huntington. Este adevărat că Huntington e îndrăgostit lulea de tine?

— Deloc!

Ghicise că zvonurile începuseră să se răspândească şi se bucura că avea şansa de a le infirma.

Micul grup de prietene chicoti când se întoarse spre Huntington.

— Poate ar trebui să-l întrebăm dacă e îndrăgostit nebuneşte de *tine,* spuse Martha.

El se înclină în faţa tuturor.

— Nutresc o profundă şi durabilă admiraţie pentru domnişoara Ritter. Orice alt sentiment din inima mea rămâne secretul meu.

Chicotelile deveniră mai sonore.

— Nu mă mai tachina. Caroline se încruntă la el şi îşi privi prietenele într-o manieră la care ştia că nu rezistă. În realitate, Înălţimea Sa mi-a cerut să-l însoţesc pe Huntington în goana lui după o soţie. Doamnelor, cine aţi sugera să-i fie mireasă lui Lord Huntington?

Prietenele începură să-l înconjoare, aşa că Huntington îi aruncă o privire care promitea răzbunare.

Caroline zâmbi auzind numele fiecărei debutante care îi era indicată în sala de bal; meritele îi erau cântărite şi defectele discutate. În ciuda ţinutei sale, niciuna dintre prietenele ei nu părea să-i găsească vreun cusur lui Huntington, dovedind astfel că Nevett avusese dreptate. Un nobil bogat nu trebuia decât să stea liniştit şi să tacă, iar mireasa îl va găsi pe el.

Cercul de neveste tinere din jurul lui Caroline atrăsese

atenţia şi un cor de şuşoteli şi, când se uită prin sală, Caroline întâlni priviri care se fereau de a ei. Oamenii îşi aduceau aminte. Se hotărau acum în privinţa ei. Nu va dura mult până să afle dacă majoritatea celor din înalta societate vor lua în mână câte o piatră – apoi o vor arunca spre ea.

Îşi ridică bărbia şi-şi îndreptă spatele. Data trecută, se ghemuise de frică şi plânsese. De această dată, va sta dreaptă, hotărâtă, calmă, nu va da niciun semn de slăbiciune. Pe când se uita încrezătoare la mulţimea de invitaţi, un bărbat ieşi în faţă. Se temuse să nu fie Lord Freshfield, dar nu se aşteptase la persoana pe care o vedea.

Tatăl ei! Doamne Dumnezeule, era chiar tatăl ei! Ca întotdeauna, arăta şi era îmbrăcat ca un negustor prosper, rotofei şi sobru, şi părea nelalocul lui printre oamenii eleganţi şi strălucitori de acolo.

Pe când se apropia de ea, murmurul din jurul ei aproape se stinsese. Se înclină în faţa ei, fără strop de interes sau afecţiune.

— Sper că te distrezi bine la bal, fiica mea.

— Într-adevăr, domnule, răspunse ea, veselă.

— Bine, bine. Mai rămase lângă ea câteva clipe, uitându-se la invitaţi. Îi vei spune Înălţimii Sale că am vorbit cu tine, da?

Aha. Caroline înţelegea acum. Aceasta era manifestarea publică a acceptării paterne pe care i-o promisese Nevett. Tatăl ei făcuse gestul la porunca ducelui.

— Da, domnule, desigur.

El se înclină din nou şi dispăru în mulţime. De ce? După atâţia ani, îl văzuse nu o dată, ci de două ori într-un interval de timp scurt. Ce urmărea?

Vocile se făcură iarăşi auzite şi se părea că majoritatea dintre ele îi aprobau pe duce şi pe ducesă. Influenţa tatălui şi a prietenelor ei acţionase asupra multor invitaţi. Răspundea la salutul unor oameni de care abia îşi aducea aminte, iar tinerii necăsătoriţi se adunau în jurul ei.

Comte de Guignard ajunse primul lângă ea şi

omniprezentul *monsieur* Bouchard veni după el.

— Domnişoară Ritter, ce plăcere imensă îmi face să vă văd aici. Plecăciunea lui fu curtenitoare, sărutarea depusă pe mănuşa ei, reverenţioasă. Într-o grădină plină de trandafiri englezeşti, dumneavoastră sunteţi cel mai frumos. Frumuseţea dumneavoastră nu păleşte, ci sporeşte zi de zi.

— Vai, o să mă ofilesc în curând, spuse ea pe un ton prozaic.

Nu voia să fie curtată. Nici de el, şi nici de altcineva. Nu voia s-o acuze Nevett că nu-şi făcuse datoria.

Goose se grăbi să vină lângă ea cu impetuozitatea lui caracteristică. Tânărul Lord Vickers îl urmă şi îngăimă un salut.

Aruncându-le celorlalţi bărbaţi priviri îngâmfate peste umăr, se apropie şi Lordul Routledge şi se înclină în faţa ei.

— Domnişoară Ritter, ne-am întâlnit la ceaiul Înălţimii Sale.

— Desigur, îmi amintesc de domnia voastră. *„De ironia ta arogantă”*

Asprimea ei o miră. Îl considerase pe acest lord o partidă excelentă cu patru ani în urmă. Acum siguranţa lui infatuată o călca pe nervi, aşa că îi răspunsese cu o politeţe un pic iritată. Dar el nu observase.

— Îmi acordaţi un dans?

Mai făcu o plecăciune, fiind clar că se aştepta ca ea să accepte cu entuziasm.

— Nu dansez. Îi zâmbi ca să-şi mai îndulcească refuzul. Sunt aici ca prietenă a familiei lui Lord Huntington şi ar fi necuviincios din partea mea să mă las în voia acestei plăceri.

— Sunt sigur că familia nu v-ar fi adus la un bal impunându-vă astfel de restricţii.

Monsieur Bouchard se apropie mai mult de ea, dar duhoarea de trabucuri era atât de puternică, încât Caroline se dădu cu un pas înapoi. Se simţi prost; părea un om destul de simpatic, deşi cam necioplit, dar mirosea prea

tare a tutun şi dinţii lui aveau culoarea unei pajişti.

— Nu mi s-a impus nicio restricţie. Eu mi le-am impus singură.

În diverse stadii de indignare, gentlemenii se întoarseră cu ochii spre Huntington, uitându-se urât la el. Iar el, care discutase meritele fiecărei debutante cu prietenele lui Caroline, nu avea idee ce crimă făcuse. Totuşi, în faţa ochilor ei, intră din nou în rolul nebunului. Îşi scoase batista cea mare şi o flutură ca pe un stindard.

— Ce e? Dragul meu *comte de* Guignard! Dragul meu *monsieur* Bouchard! De ce mă priviţi aşa încruntaţi şi cu ochi atât de critici? Se uită la vesta lui purpurie. Din cauza hainelor, nu? Mi-aţi descoperit şarada?

— Ce şaradă?

Monsieur Bouchard se zburli ca un câine ce adulmecă urma vânatului.

— M-am îmbrăcat prost în seara asta pentru că… pentru că… Văzând că minciuna nu-i va fi crezută, Huntington lăsă batista să-i cadă pe lângă corp. Sunteţi prea isteţi. Aţi ghicit adevărul.

— Şi care e?

Comte de Guignard îl studie pe Huntington cu o privire ostilă.

— Am ascultat de valet, în loc de bunul meu gust, iar acum sunt îmbrăcat aşa.

Flutură din nou batista. Caroline închise ochii, exasperată.

— Nu vorbeam de… asta, zise *comte de* Guignard printre dinţi.

— Atunci despre ce, dragul meu conte? Huntington se încruntă. Nu vreau decât să vă fac pe plac.

— Ai putea să ne faci pe plac şi nouă, restul oamenilor, spuse Goose.

— Da, o ador pe domnişoara Ri… Ritter, adăugă Lord Vickers.

— Ştii ce face domnişoara Ritter în numele tău? întrebă *comte de* Guignard. Refuză să danseze. E

revoltător!

Acesta era genul de scenă pe care Caroline voia s-o evite.

— Vă rog, domnilor, amintiţi-vă că nu vreau să dansez, indiferent de opinia lui Lord Huntington. Oricât aş preţui dansul, este decizia mea.

— Ah, nu ai un bărbat care să ia decizii pentru tine! *Comte de* Guignard îi sărută mâna din nou. Pardon, dar gentlemenii din Anglia voastră trebuie să fie nebuni să vă lase atât de singură.

— Eu nu sunt nebun! exclamă Huntington. Sunt perfect raţional.

Caroline nu-l înţelegea. Când era singură cu el, se purta ca un om rezonabil. Dar de îndată ce se afla într-o companie mai lărgită, devenea acelaşi smintit pe care îl întâlnise prima oară. Dacă juca un joc, nu-i pricepea scopul. Ce alt motiv putea să aibă pentru un astfel de comportament? Nu avea nicio explicaţie.

— Da, vedem acum că eşti în toate minţile. *Monsieur* Bouchard se uită la Huntington zâmbind cu jumătate de gură. Când îţi convine, milord, am vrea să ne vedem şi să stăm de vorbă cu dumneata.

— Încântat! Huntington se lumină la faţă precum candelabrul lui Atherton. Să zicem mâine la prânz?

— Foarte bine.

Monsieur Bouchard pocni din călcâie când se înclină.

— Şi, dragă *comte de* Guignard, să lămurim lucrurile: îmi trăiesc viaţa aşa cum vreau, spuse Caroline. Nu am nevoie să mă conducă nimeni.

Sprâncenele lui Guignard se ridicară aproape până unde îi începea părul, dar era evident că nu o credea. Era un gentleman de modă veche şi, pentru el, toate femeile erau frivole.

Caroline aproape că-i vedea rotiţele învârtindu-se în cap, încercând s-o salveze încă o dată. Punându-i mâna pe braţ, se uită în ochii lui.

— Sincer, n-am chef să dansez.

— O femeie frumoasă trebuie să danseze întotdeauna, spuse *comte de* Guignard.

— La comandă, dragul meu conte?

— *Non.* Fu de acord cu uşoara ei ironie. *Non.*

— Dar v-am invitat. Lui Lord Routledge nu-i venea să creadă că era posibil să nu reuşească în tot ce-şi propunea.

— Şi v-am mulţumit. Merita cu prisosinţă să fie pus la punct cu mai multă asprime, dar Caroline nu avea nevoie de mai mulţi duşmani decât avea deja. Domnilor, vă rog să mă scuzaţi, vreau să-l prezint pe Lord Huntington tinerelor debutante.

Caroline se îndepărtă în grabă de admiratorii ei.

— Milord, facem un tur al sălii de bal?

— Grozav! zise Huntington şi îi oferi braţul său. Asta-i exact ce îmi doream să fac.

Se plimbară agale prin sala de bal, vorbind cu toate cunoştinţele lui Huntington. Caroline îşi dădea foarte bine seama cum arătau împreună. Un cuplu frumos, o îmbinare fericită a doi parteneri care se completau unul pe celălalt ca înfăţişare.

În ciuda, puterii de convingere a lui Nevett, puţini credeau că ea era doar o prietenă de familie. Aşa că îl conduse spre Lady Pheodora. Aceasta îi urmărea precautǎ cum veneau către ea, iar lui Caroline îi venea să spună că notorietatea ei nu avea să-i pună în umbră. Părea să-i fie teamă de… Huntington. Acel Huntington care îşi flutura batista în cercuri mari pentru a indica formele lui Lady Pheodora.

— Lady Pheodora, sunteţi răpitoare astă-seară!

Era bine şi atât de adevărat. Moda cu decolteuri adânci îi etala lui Lady Pheodora umerii frumoşi şi pieptul, avantajând-o, iar cercul de pretendenţi din jurul ei creştea.

— Trebuie să protestez că daţi atenţie şi altor bărbaţi. Huntington îi alungă pe concurenţi cu un fluturat al bucăţii de bumbac alb. La urma urmei, eu v-am descoperit.

Tot ce spunea era excepţional, dar vocea lui avea un fals accent franţuzesc pe care îl dobândise pe neaşteptate.

Capetele se întoarseră spre el. Oamenii se holbau, apoi încercau să nu se mai holbeze.

— Milord, sunteţi prea amabil. Lady Pheodora se trase înapoi când Huntington se apropie de ea. Îmi amintesc cu plăcere de domnia voastră.

Înainte ca ea să poată reacţiona, el se aplecă spre urechea ei şi îi şopti ceva. Apoi, râzând pe înfundate, o luă pe Caroline de braţ şi plecă de lângă Lady Pheodora.

— Ce i-ai spus? îl întrebă Caroline.

— I-am zis să-l ia de bărbat pe Lord Cunningham. E cel mai bun dintre cei care se învârt în jurul ei şi este pregătit pentru domesticire.

Fără să vrea, Caroline pufni în râs, apoi deveni serioasă.

— Milord, tu ar trebui să fii unul dintre pretendenţii ei.

— În niciun caz. Lady Pheodora nu este sigur unica mea dragoste adevărată.

— Iubire adevărată, chiar aşa. Caroline oftă de frustrare. Când o să ştim cine e acest model de perfecţiune?

— Când voi auzi muzică.

Îi aruncă o privire piezişă.

— Cântă orchestra chiar acum.

— Atunci, adevărata mea iubire e aici.

— Hai s-o găsim, puse Caroline cu voioşie, deşi o tulburase cu vorbele şi purtarea lui.

Jude se îndreptă spre domnişoara Edwina Richardson, cu care flirtă puţin, apoi o duse pe Caroline spre o altă tânără. Declară că niciuna din ele nu era adevărata lui iubire, dar, la porunca ei, puse deoparte batista şi vorbi engleza ca orice gentleman normal.

În timp ce conversau cu Lady Rutherford şi domnişoara Jordan (care avea regretabila tendinţă de a chicoti nervos), Nicolette trecu pe lângă ei. Pe un ton scăzut, îi spuse lui Caroline:

— De la distanţă, mi se pare că afurisitul meu de fiu se poartă cum trebuie.

— Da, aşa e, iar mamele tind să se convingă că pot pune mâna pe el pentru scumpele lor fiice.

— Bine. Nicolette o bătu pe umăr pe Caroline. Bine. Deci încep să spere că nu eşti femeia care i-a fost promisă de soţie?

— Nu! Lumea se uita la ea, curioasă, aşa că vorbi mai încet. Nu. Adică… nu.

— Am auzit o groază de zvonuri. Ochii lui Nicolette, cenuşii, de obicei blânzi, o săgetară pe Caroline. Totuşi, cred că mamele au mai multe motive de îngrijorare decât şi-ar dori.

Caroline simţi cum se albeşte la faţă.

— Înălţimea Voastră, n-aş profita niciodată de poziţia mea ca să stărui pe lângă Lord Huntington.

Dar acesta nu era adevărul adevărat. Îl sărutase. Sentimentul de vină o lovi ca un pumn în stomac şi în gură, unde îi lăsă un gust amar.

— N-am sugerat aşa ceva. Dar tu nu eşti singura implicată, iar Jude se poartă bine pentru tine. Când un bărbat în toată firea face ce-i spune o femeie, are un motiv. Pe când se îndepărta, Nicolette dădu din cap, de parcă îi spusese fetei ceva foarte înţelept. Gândeşte-te la asta.

Caroline nu voia să se gândească la asta. Tot ce voia era să-l însoare pe Huntington. Se uita la el cum se întreţinea cu domnişoara Jordan, iar priveliştea reuşi s-o liniştească în mare măsură, pentru că fata încetă să chicotească şi începu să vorbească. Când tânăra Lady Claudia Leonard li se alătură, el o tachină şi, când ea făcu la fel, el râse zgomotos, făcând câteva capete să se întoarcă spre ei. Caroline le făcu semn, iar în jurul lui Huntington se strânse repede un grup de admiratoare.

Caroline se relaxă. Nu, nu se ataşase de ea. În curând va fi însurat şi… ea în drum spre Franţa cu Genevieve. Totul era perfect.

Din când în când îi vorbea cineva; dar majoritatea invitaţilor se mulţumeau să-i zâmbească distant sau să încline din cap. Debutantele şi mamele lor nu voiau să

periclitezeze eventualele căsătorii grăbindu-se să se întreţină cu o femeie compromisă. Ei nu-i păsa. Stătea deoparte şi îl urmărea pe Huntington cum se purta cu doamnele, flirtând cu mamele, precum şi cu fiicele lor. Semna în carnetele de dansuri, iar ea credea că văzuse o sclipire deosebită în ochii lui pentru cel puţin trei din debutante.

Chiar pe când se săturase de stat în picioare, iar sunetul muzicii şi murmurul conversaţiilor păreau să-i provoace o durere de cap, Huntington spuse:

— Scuzaţi-mă, doamnelor, dar trebuie să găsesc nişte băuturi răcoritoare, mor de sete.

Fetele chicotiră.

— Sper să vă văd mai târziu, zise Lady Claudia, cu îndrăzneală.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, copilă. O sărută pe frunte. Sper să vă revăd pe toate în curând. Pentru un timp, am uitat de orice altceva în compania voastră.

Îi oferi braţul lui Caroline. Pe când se depărtau, Caroline spuse:

— Am crezut că-ţi place de Lady Claudia.

— Aşa e, zise el oarecum surprins. Este încântătoare. De ce? Am lăsat impresia că îmi displace?

— Nu, dar sărutul pe care i l-ai dat a fost patern.

— Sunt destul de în vârstă ca să-i fiu tată, spuse el, cu o notă de exasperare în voce.

— Nu-i chiar aşa.

— Nu, dar nu mă învinui că poftesc la fetiţe. Nu are nici 18 ani.

— Deci nu e adevărata iubire?

Lui Caroline nu-i venea să creadă că îl întreba asta.

— Nu, nu cred că am întâlnit-o încă. Şi ştii ce îmi doresc?

Se uită în jos la ea.

— Ce-ţi doreşti?

— Să te pot săruta chiar acum.

— Sst!

Speriată, ea se uită în sus la el. Nu mai observa nici

urmă din filfizonul zăpăcit, şi nici din băiatul ascultător care o urmase de la o tânără la alta. În schimb, vedea un bărbat înalt cu bărbia puternică şi trăsături aspre, care îi zâmbea de parcă *ea* era singura lui iubire adevărată.

— Nu mă poate auzi nimeni, o asigură el. Oamenii vorbesc prea mult. Muzica e prea tare.

Îi vorbi apoi de sărutările lor. Ea încerca să nu se gândească niciodată la acele sărutări, însă acum, acolo, în mijlocul unei săli de bal, cu vocea şi ochii lui, o făcu să şi le amintească… să-şi aducă aminte cât de mult savurase acele clipe furate în braţele lui. Să-şi amintească senzualitatea atingerii lui. Îi înţelegea sărutările şi bănuia că acesta era cel mai important lucru în dragoste: când se sărutau, îi pătrundea în minte, îi citea gândurile şi intenţiile, avea bucuria de a cunoaşte altă fiinţă atât de bine.

Şi, cu toate că Huntington avea dreptate şi nu-l auzea nimeni, un bărbat îi urmărea cu privirea de după o coloană şi o văzuse roşind. Lord Freshfield nu era deloc mulţumit.

Capitolul 17

Până să poată Caroline să-şi ascundă îmbujorarea şi să-şi aducă aminte că era guvernanta lui Jude, un valet le dădu de urmă. Îi dădu lui Jude un plic sigilat pe o tavă de argint, iar când Jude îl deschise şi citi, îşi îngustă privirea. Părea concentrat, matur, serios: nu semăna deloc cu Lord Huntington pe care îl ştia.

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă ea.

— Să fii sigură că s-a întâmplat ceva. Acum era de-a dreptul furios. Mi-a scris valetul că a vărsat cremă neagră pe cizmele mele albe.

— Valetul te-a întrerupt aici la bal ca să-ţi spună asta?

Lui Caroline nu-i venea să creadă.

— E strigător la cer! Ştii ce greu e să găseşti un cizmar care să aibă imaginaţia şi inspiraţia să facă ghete

albe? Am plătit dublu, iar cizmarul aproape a plâns de bucurie când le făcea, iar acum… s-a ales praful de ele dacă nu le duc de-ndată la reparat. Trebuie să plec, se tângui el şi îşi duse palma la frunte.

— Nu! Caroline se uită înapoi la roiul de debutante pe care Jude le cunoscuse deja, apoi la tinerele din sala de bal, toate potenţiale mirese. Nu acum. E absurd. Nu e nicio cizmărie deschisă la ora asta!

— Pentru mine da!

Bănuia că spune adevărul. Când un bărbat cheltuia atâta pe modă ca Jude, cizmarii şi croitorii nu închideau niciodată prăvăliile pentru el.

— Dar ai promis că dansezi cu doamnele…

— Şi asta voi face cu fiecare, la nunta mea. Până una-alta, vor înţelege gravitatea situaţiei mele.

— Te faci de râs.

— Promit – o luă de mână – că dansez şi cu tine la nunta mea.

— Eşti îngrozitor! Îşi trase mâna. Chiar am noroc dacă nu mă alungă Nevett mâine. Rămâi, te rog!

— *Trebuie* să plec.

Atunci chiar îl dispreţuia pe Jude. Dispreţuia faptul că era din nou la fel. Se dispreţuia că îşi făcuse speranţe în privinţa comportamentului său din acea noapte şi că se gândise ce va face cu banii câştigaţi de pe urma căsătoriei lui.

Dar cel mai mult ura faptul că plecarea lui îi aducea alinare, căci asta însemna că îl avea de prea mult timp lângă ea. Îi spuse cu ciudă izvorâtă din ruşine:

— Atunci pleacă, nu-mi pasă. Doar… pleacă.

— Te conduc la mama mea vitregă.

O luă de braţ şi încercă să o ducă în colţul unde stătea Nicolette cu prietenele ei.

— Nu trebuie să mă duci nicăieri.

Îşi trase braţul din strânsoarea lui cu o siguranţă dezarmantă.

El ezită, se uită în jur, apoi dădu din cap.

— Prea bine. Dacă sunt probleme pe-aici, atunci se ascund foarte bine. Du-te la mama şi rămâi acolo toată seara.

— Chiar crezi că o să fiu supusă şi voi face absolut tot ce-mi porunceşti?

Deşi Caroline vorbea pe un ton măsurat, era furioasă. La culme. Era mânioasă. Doamnele nu se mâniau niciodată. *Ea* nu era niciodată furioasă. Însă voia să ţipe la el, să-l lovească, pentru că îi pusese beţe în roate. Şi… pentru că era un nătăfleţ la fel de mare precum arăta. Privirea lui deveni rece şi tăioasă ca oţelul.

— Cred c-ai fi nesăbuită să nu faci cum poruncesc.

Făcu o plecăciune şi dispăru. Ticălosul avea dreptate, se gândi ea posomorâtă. Avea să facă exact cum i se spusese. Avea să se ducă la ducesă şi să rămână prin preajmă. În acea noapte nu se întâmplase nimic extraordinar şi voia ca lucrurile să nu se schimbe. Cu acest gând în minte, îşi dădu seama că era singură în sala de bal. Prietenele ei erau doamne respectabile care dansau cu soţii lor sau discutau cu alte neveste despre copii, şcoli, servitori şi treburi gospodăreşti. Debutantele plecaseră şoptind şi chicotind. Pretendenţii le abordaseră pe fetele mai receptive. O trecură fiori reci pe şira spinării. Era foarte conştientă de cât de puţin era acceptată în înalta societate. Acest lucru depindea mai mult de persoanele cu care se însoţea decât de comportamentul ei.

O porni imediat spre colţul unde o văzuse ultima oară pe Nicolette. În mod evident, erau mulţi oameni în calea ei. Vorbeau, râdeau, beau. Era un bal, acel gen de eveniment la care s-ar fi dus fericită în urmă cu patru ani. Deodată, i se păru un loc presărat de pericole. Acum patru ani era mereu cineva cu ea – bărbaţii care o iubeau.

Prieteni care se bucurau de prezenţa ei, o însoţitoare… care o trădase. Neliniştea ei crescu acum că îşi amintea, iar în momentul de faţă se părea că oamenii erau conştienţi de teama ei şi se îndepărtau de lângă ea. Probabil că imaginaţia îi juca feste… sau nu?

Nu. Pentru că Lady Freshfield venea spre ea. Preţ de o clipă, Caroline era din nou în biroul lui Lord Freshfield, o tânără ameţită şi speriată de pedeapsa pe care avea să o primească. Pe fruntea lui Caroline apărură broboane de sudoare. Femeia aceea o pălmuise, considerând-o o desfrânată. Însă Lady Freshfield se schimbase în ultimii patru ani. Era mai slabă, mai istovită, iar pielea de pe gât îi atârna ca o perdea. Rochia ei imensă ar fi trebuit să fie ultimul răcnet, însă părea să o înghită cu totul, o făcea să arate ca un băţ împodobit. Din nefericire, şi ochii ei erau la fel: de un albastru strălucitor, aruncând văpăi de ură spre Caroline. Doar spre Caroline.

— Domnişoară Ritter, nu mi-a venit să cred când soţul meu mi-a spus că eşti aici în seara asta.

Caroline se uită în spatele lui Lady Freshfield. Şi iată-l, cu părul auriu strălucind în lumina lumânărilor, cu zâmbetul lui ironic ce-i dezvelea dinţii albi ca perlele. Era Lord Freshfield. El pusese totul la cale, aşteptase momentul când Caroline avea să fie singură ca să-şi asmuţă soţia asupra ei.

— Cum de îndrăzneşti să te arăţi în lumea bună? Vocea stridentă a lui Lady Freshfield o făcu pe Caroline să se înfioare. Crezi că a uitat cineva ce ai făcut, cum mi-ai ademenit soţul în birou şi…

— Cum m-a drogat? Caroline rămase neclintită. Se uita fix la Lady Freshfield. Ştiţi că e adevărat. M-a atacat.

— Chiar şi acum minţi în legătură cu acea noapte – şi chiar pe mine, soţia lui.

Foarte multă lume se uita la ei mirată. Toate acele priviri surprinse şi acuzatoare, ca şi data trecută.

— Te-ai dus înadins la el în birou. Ştiai ce voia.

Caroline înghiţi în sec. Asta era problema, lucrul pe care nu putea să şi-l explice. Se dusese de bunăvoie la el în birou.

— Nu am înţeles ce voia de la mine. Eram o fată prostuţă. Dar dumneata ştii – nu ţi se face greaţă că soţul dumitale seduce fete nevinovate?

Curajul lui Caroline păru să o surprindă pe Lady Freshfield, care îşi alese cu grijă cuvintele.

— E un bărbat cu nevoi trupeşti, iar când o fată drăguţă îl ademeneşte, cedează tentaţiei. Apoi începu din nou să atace violent. Dar e al meu, *al meu* prin lege şi jurăminte, iar tu ai încercat să mi-l iei.

Oamenii din jurul lor începură să şuşotească.

Caroline făcu un pas în spate în faţa insultelor lui Lady Freshfield. Era la fel ca data trecută. Ca în cele mai negre coşmaruri ale ei.

Lady Freshfield o urmă, răsuflând din greu, iar respiraţia ei parcă ardea şi mirosea a pucioasă.

— Pleacă de aici! Du-te înapoi pe străzi sau oriunde ai mai sălăşluit!

— N-am stat pe străzi.

Dar fusese cât pe ce, aşa că mai făcu un pas înapoi.

— Suntem femei decente care nu vrem să avem de-a face cu de-alde tine!

Era o tortură. Caroline ajunsese în iad. Se uită în jur la musafirii care făceau cerc în jurul ei. Se uitau toţi cu ochii mari la ele. Se holbau, nevenindu-le să creadă. Aveau priviri acuzatoare. Îşi amintea. Oriunde se uita, îşi dădea seama că toţi erau de acord. Iar în spate se vedeau dinţii albi strălucitori şi părul blond superb al lui Lord Freshfield, care îi deplângea soarta. Arzând de nerăbdare să o prindă pe drumul spre dizgraţie.

Caroline se întoarse pe vârfuri şi se îndreptă spre uşa sălii de bal. Oamenii se dădură la o parte din calea ei. Auzi pe cineva rostindu-i numele, dar nu-i păsa. Voia să plece, să iasă din acea atmosferă încărcată, unde cruzimea faţă de cei nevinovaţi era acceptată, dacă îi distra pe ceilalţi. Voia să iasă afară acolo unde cei răi îşi purtau armele la vedere şi puteau fi dezarmaţi. Merse cu paşi repezi prin holul unde stătuse mai devreme la coada de la primire, împreună cu ducele şi ducesa. Se îndreptă spre uşa exterioară. Valeţii o rupseră la fugă când o văzură şi, înainte să ajungă la uşă, se trezi cu mantia în mână. Nu o

puse pe ea, era prea înfierbântată. Iadul avea acest efect asupra oamenilor.

— Deschide uşa! porunci ea.

Un tânăr în livrea luă repede poziţie de drepţi şi făcu întocmai.

Caroline ieşi. Îl auzi pe valet strigând-o:

— Domnişoară, staţi să vă chem trăsura!

Dar simţi aerul proaspăt şi rece pe obrajii înfierbântaţi. Trase adânc aer în piept de mai multe ori, mergând pe alee cu paşi mărunţi. Toţi vizitiii se întoarseră să se uite la ea. Îşi înclinară toţi pălăriile.

— Po’ să v-ajut, don’şoară? o întrebă unul.

— Nu, mulţumesc.

Spre deosebire de alte doamne din sala de bal, lui Caroline nu-i era frică să umble singură pe stradă noaptea. Ştia cum să facă semn unei trăsuri şi, când ajunse pe strada principală, exact asta şi făcu. Pe când se suia, vizitiul o întrebă:

— Unde mergeţi, domnişoară?

Oare unde se îndrepta? Voia să uite de întâlnirea cu Lady Freshfield. Voia să uite de ruşinea de a i se trece păcatele în revistă de faţă cu debutantele şi domnii. Mai mult decât orice, voia să uite de ieşirea ei umilitoare. Şi voia ca Jude să plătească scump pentru că o lăsase baltă. Dând din cap spre vizitiu, îi spuse:

— Duceţi-mă la casa lui Lord Huntington din piaţa Fitzroy.

Până să se crape de ziuă, avea să afle cum de o lady inteligentă putea să lase deoparte morala şi prudenţa şi să se culce cu un bărbat. Caroline avea să fie ceea ce toată lumea credea deja că e – o femeie experimentată. Şi după ce urma să se stabilească în Franţa… poate chiar avea să devină curtezană, nu amantă fără putere, ci o femeie experimentată, cu propriul salon, unde bărbaţii şi femeile cultivate aveau să discute despre politică, ştiinţă şi descoperiri, iar după ce aveau să se stingă luminile, domnii aveau să implore să rămână. Până la urmă, era atât de

pricepută în arta flirtului, încât toţi bărbaţii din Londra spuseseră că e un adevărat diamant. Sub protecţia potrivită, iar Jude ar fi putut să i-o ofere, ar putea să înveţe să înnebunească bărbaţii de dorinţă. Era – trebuia să fie – o calitate care se deprinde când ai ocazia să înveţi. Dacă era cu Jude, urma să aibă acest prilej.

În ciuda orei înaintate, majordomul lui Huntington era încă în uniformă când răspunse la uşă. Caroline îşi trase gluga mai în jos pe faţă.

— Vreau să-l văd pe Lord Huntington.

Nu văzu nicio reacţie pe chipul bărbatului.

— Vă aşteaptă, domnişoară?

— Desigur. Altfel de ce aş fi aici?

Avu grijă să vorbească pe un ton plăcut, dar ferm. Nu avea de gând să fie întoarsă din drum. Nu în seara aceea. Pentru niciun motiv.

Se părea că şi alte doamne puse pe distracţie îl vizitau pe Jude la orice oră, căci majordomul îi făcu o plecăciune şi o pofti să între. Fără să o întrebe cum o cheamă sau de ce venea la el, o conduse într-un salon confortabil.

— Momentan nu e acasă…

„Desigur. E la cizmar."

— Dar puteţi aştepta. Să vă aduc ceva, domnişoară?

— Nu, mulţumesc, zise ea, apoi: Ba da, aş vrea un pahar cu vin!

Aproape imediat ţinea în mână un pahar cu vin roşu rubiniu şi parfumat. Sorbi şi zâmbi. Nu-i venea să creadă că e acolo. Nu-i venea să creadă că urma să facă asta. Îi plăcea să fie la cârma propriului destin.

Nu ca în acea seară în sala de bal, unde fusese izgonită de duşmănia unei femei înveninate. Caroline strânse paharul cu vin mai tare pe când îşi aminti, iar lichidul rubiniu tremura din cauza agitaţiei ei. Jude o făcea să se simtă puternică şi curajoasă. Ea, care îşi petrecuse ultimii ani cuprinsă de teama că o să ajungă săracă lipită pământului, moartă de foame, că n-o să mai vadă lumina

zilei, că îşi va pierde sora sau că va da nas în nas cu Lord Freshfield. Dar, când o ţinea Jude în braţe, devenea o altă femeie, una căreia nu-i era frică de nimic. Se simţea provocată de persoana lui, iar Caroline credea că poate accepta acest lucru. De aceea venise acolo. Nu pentru că o lăsase baltă şi îşi dorea răzbunare. Voia să devină la fel de indiferentă la critici. Voia să aibă o fire neînduplecată, la fel ca el. Vinul îi curgea pe gât şi se gândea la viitor. Îi plăcea ideea de a fi o amfitrioană pe care lumea să se dea în vânt să o cunoască şi îi plăcea că îşi luase inima în dinţi şi venise la Jude să înveţe ce trebuie… să vadă şi ea pentru prima oară cum e dragostea. Măcar odată, până când sexul avea să devină o monedă de schimb. Era ciudat, dar privind în jur nu se răzgândi. Tot ceea ce-i aparţinea era masculin, întunecat, cald şi ales cu gust. Deci gustul său la îmbrăcăminte nu se asemăna cu cel la mobilă… Făcea ce trebuia. Ea şi Jude se sărutaseră de mai multe ori. De fiecare dată, fusese şi mai înfierbântată de pasiunea ce se năştea între ei, şi îl luase prin surprindere de fiecare dată. Avea şi ea să-l influenţeze pe el.

Majordomul nu se întoarse. Cu siguranţă credea că e una din iubitele uşuratice ale lui Huntington şi nu considera că merita să fie tratată cu un respect ce nu i se cuvenea. Prea bine. Atunci nu vedea de ce ar sta acolo unde îi zisese el. Se duse în hol şi, cu o înclinare maiestuoasă din cap spre lacheu, urcă scările.

Găsi uşor dormitorul lui Jude şi intră cu tot curajul unei curtezane. Şi dădu nas în nas cu valetul lui Jude. Cei doi se uitară unul la altul, miraţi de prezenţa celuilalt. Dar în seara asta Caroline se schimbase. Sau poate că nu în seara asta; poate că ultimii ani o schimbaseră. Şi poate că în noaptea asta toate aceste schimbări lăsaseră o urmă.

— Îl aştept pe Lord Huntington şi vreau să stau aici, îi zise cu un aer reţinut. E plecat la cizmar?

— Domnişoară?

Valetul înclină din cap de parcă nu auzise întrebarea.

— La cizmar, repetă ea. Ai vărsat cremă neagră pe

cizmele lui albe. Le-a dus la cizmar?

— Domnişoară, n-am idee despre ce vorbiţi.

Acum se uita cu răceală la ea, iar vocea îi era glacială. Aşadar, nu voia să admită ce făcuse.

— Prea bine. Îţi sugerez să te duci la culcare, pentru că mă voi ocupa eu de toaleta lui Lord Huntington!

Bărbatul mărunt şi spilcuit ieşi din cameră şi închise uşa. Calmul lui imperturbabil vădea faptul că femeile se perindau foarte des prin dormitorul lui Jude şi aveau asemenea pretenţii. Ei bine, de ce nu? Huntington era chipeş, bogat şi extrem de viril. O dovedise în salonul lui Nevett şi la grădina zoologică, de fapt, într-o simplă grădină. Când îşi aminti de sărutările lui, de gura lui pe sânii ei, trupul i se făcu moale, iar orice îndoială – nu că ar fi avut vreuna – se topi.

Îşi dădu jos mantia, o puse pe scaun şi se uită în jur. Casa lui Jude nu era la fel de impunătoare ca a lui Nevett, însă avea mobilă luxoasă, focul trosnea în cămin, iar patul, lucrul cel mai important, era mare şi maiestuos, cu un baldachin care avea să ţină la distanţă frigul primăverii târzii.

Zâmbi gândindu-se la pat. Făcu o reverenţă şi zise:

— Da, desigur, mi-ar plăcea.

Îşi ridică braţele, se prefăcu că dansează şi se îndreptă spre pat. Valetul lui Jude îi pusese stăpânului cele necesare pentru culcare pe pat: o cămaşă de noapte din flanelă maro, un halat din mătase neagră lung până la genunchi şi o scufie de noapte albă. Ce culori terne pentru un bărbat căruia îi plăcea îmbrăcămintea viu colorată! Fără niciun fel de măiestrie sau ruşine se dezbrăcă de hainele pe care le alesese cu atâta grijă în acea seară. Puse pe ea halatul care o acoperi din cap până în picioare. Mânecile îi atârnau peste mâini, aşa că le suflecă. Îşi legă cordonul în jurul taliei şi se vârî în pat. Era cald. Se pare că valetul pusese încălzitorul sub pat înainte să intre ea. Salteaua era moale, pernele tari, iar tavanul alb avea stucatură şi panouri pictate în fiecare colţ. Ea rămase acolo cu braţele

întinse şi zâmbi uitându-se la acele picturi până când alunecă într-un somn dulce.

Capitolul 18

Crimă.

Jude înclină uşor din cap înspre majordomul lui când intră în casă, iar Wyatt îşi dădu seama în ce dispoziţie era, aşa că se abţinu să sporovăiască. Îi luă paltonul din stofă de lână şi jobenul, iar când Jude îşi aruncă mănuşile pe măsuţă, Wyatt le luă şi le puse deoparte.

Domnişoara Gloriana Dollydear avea capacitatea de a memora şi a repeta cuvinte într-o limbă străină fără să le înţeleagă sensul, în maniera unei soprane. Până la urmă, asta făcea o cântăreaţă de operă. În acea seară la cină, le dezvăluise lui *comte de* Guignard şi lui *monsieur* Bouchard nişte lucruri pe care le auzise de la Throckmorton; ei stătuseră în faţa ei şi îi spuseseră în dialect moricadian cum avea să le afecteze acele informaţii toate planurile. Înainte ca ea să uite alăturarea de sunete pe care nu le înţelegea, Throckmorton trimisese după Jude să traducă. Deşi nu auzise toate cuvintele, un lucru era limpede. Crimă. Plănuiau să omoare… pe cineva.

În ciuda eforturilor făcute, Gloriana Dollydear nu auzise sau nu-şi putea aminti despre cine vorbiseră sau unde voiau să comită fapta mârşavă.

Pe când Jude urca scările spre dormitorul lui, îşi slăbi cravata şi se descheie la vestă. Întâlnirea, secretul, revelarea misterului care crea mai multe mistere… toate astea îi aminteau prea bine de modul în care murise Michael din cauza acelor doi bărbaţi. Jude era pe cale să-i facă dreptate fratelui său, iar acum, dacă nu era norocos şi inteligent, de Guignard şi Bouchard aveau să omoare alt nenorocit aici în Londra, ca să ţină sub control o ţară mică şi bogăţiile ei considerabile.

Jude era furios şi frustrat. Voia să o pornească pe străzi, să-i prindă pe răufăcători când plecau de la bal şi să-i omoare. Ar fi făcut dreptate. Acei oameni ucideau fără să se gândească la durerea şi la suferinţa pe care le provocau. Îl omorâseră pe Michael.

Însă dacă *el* îi omora pe *ei* fără să aştepte ca serviciul secret englez să-i prindă în capcană sau ca un judecător să-i condamne, existau alţi moricadieni care avea planuri să semene groază în numele libertăţii lor, iar Jude nu ar mai şti pe cine să bănuiască sau pe cine să urmărească.

În această seară, pe când moricadienii erau la bal, omul lui Throckmorton urma să între în apartamentul lor şi să fure cadourile pe care le oferise Jude. Avea să ia şi alte lucruri de valoare, bineînţeles – *era* un hoţ profesionist, iar posesiunile lor *reprezentau* leafa lui. Şi avea să caute orice bilet scris, orice hartă, orice posibilă indicaţie a următoarei victime. Trebuia să fie vorba despre cineva important, ca să se stârnească un scandal internaţional şi să se strice relaţiile cu Franţa. Dar cine să fie? Regina? Prinţul Albert? Prim-ministrul? Până când ministerul de interne nu afla despre cine era vorba, nu puteau face nicio mişcare să le dejoace planul moricadienilor.

Intră în dormitor, îşi dădu jos sacoul, vesta şi îşi desfăcu manşetele şi gulerul. Unde era valetul lui? Nu conta. Îi plăceau la nebunie hainele lui Jude, pe care el le ura. Era în dispoziţia în care să-şi sfâşie cămaşa purpurie, să-şi dea jos cizmele negre şi… Rămase cu un picior suspendat deasupra podelei, uitându-se la silueta care dormea în pat. Era Caroline. *Ce căuta aici?* Mai era şi… goală. Cel puţin părea că e goală. Aproape goală. Avea o mână sub obraz. Părul ei castaniu era răsfirat pe perna albă. Halatul lui din catifea neagră forma un contrast cu pielea ei albă şi Jude văzu puţin, doar puţin din sânul ei şi sfârcul de culoarea piersicii. Era toată catifelată şi relaxată, aşteptând… chemându-l. Coniacul pe care-l băuse cu Throckmorton i se suise la cap. De aceea era aşa ameţit, nu pentru că sângele i se scursese din cap spre alte zone.

Avea totuşi principii. Nu putea să-i răpească inocenţa, chiar dacă era aici, şi *goală.* Atunci ar fi fost la fel ca Freshie.

Dar venise la el de bunăvoie şi *era goală.*

Începu să-şi descheie nasturii de la pantaloni. Voia să fie ca Michael, dar el înţelegea ceea ce fratele lui nu fusese în stare – dragostea aducea cu ea responsabilitate, iar uneori putea să doară. Nu voia să o rănească pe Caroline.

Dar era *goală.*

Îşi dădu jos lenjeria. Ceva se întâmplase cu siguranţă la bal, dacă venise la el. Mama lui vitregă avea să-l omoare dacă o dezonora pe Caroline. Nu ar fi fost drept să profite de pe urma stării lui Caroline.

Dar era *goală.*

Şi acum şi el. Era tot de ce avea el nevoie. Feminină, excitantă, plină de viaţă. Ridică plapuma, se strecură în pat şi îşi strecură braţul sub umerii ei. Ea deschise ochii şi zâmbi de parcă el ar fi fost bărbatul pe care îl aşteptase toată viaţa.

— Ce ţi-a luat aşa mult? îi şopti ea.

Îi luă faţa în mâini şi îl trase înspre ea să-l sărute. Căldura atingerii. Gustul pasiunii. Mirosul anticipării.

Când îşi ridică privirea, Caroline fu mirată să vadă în ochii lui o dorinţă lacomă şi o disperare amară.

— Huntington, şopti ea. Jude. Îi dădu părul de pe frunte cu degetele.

Acum avea privirea mai limpede, căldura şi plăcerea devenind una.

— Caroline, îi zise şi îi dădu jos halatul de pe umeri. O întrebă pe un ton moale şi profund: De ce-ai venit în seara asta?

Apoi, preţ de o clipă, ea nu se mai simţi aşa bine în compania lui.

— Mi-am dat seama că pot să fac ce vreau pentru că sunt – „furioasă” – stăpână pe viaţa mea. Punându-i mâinile pe umeri, îl împinse, mai să-l răstoarne. Stăpână pe toate aspectele vieţii mele.

Se aşeză peste el şi îi zâmbi sălbatic.

Era bine. Aşa trebuia să fie. Alături de Jude, putea să iubească, să lupte, să câştige şi nu aveau să fie consecinţe, vreo bârfă, căci era sigură că el nu va divulga nimănui faptul că se văzuseră în secret. Degetele lui se plimbară pe gâtul ei, pe claviculă şi sub halat, spre sânul ei.

— Lasă-mă…

— Nu.

Îi luă mâinile şi i le aşeză pe barele de la capul patului.

— Chiar crezi că o să mă pot abţine să nu te ating? chicoti el. Subestimezi farmecul tău şi reţinerea mea.

Se ridică în capul oaselor, îşi ajustă halatul pe umeri şi se uită la el din cap până în picioare. Pătura îl acoperea de la mijloc în jos, dar de la brâu în sus arăta altfel de cum trebuia să arate un filfizon. Avea braţele musculoase, iar părul moale şi negru ca pana corbului de la subţiori era mai închis decât cel de pe cap. Era clar acum că umerii lui laţi nu se datorau vreunei căptuşeli de pe dedesubtul hainelor. Arăta mai degrabă ca un hamal decât ca un conte. Pe piept avea păr negru şi aspru, care se rărea pe burtă şi cobora ca o săgeată sub pătură. Pe fiecare centimetru din pieptul şi braţele lui se vedea că trudise, iubise cu pasiune sau luptase din greu… Acum Caroline se uita la cele două adâncituri roşii şi rotunde, aflate nu cu mult deasupra sfârcului drept. Chiar că luptase mult. Nu-şi dădea seama cum, dar nu murise din cauza acelor două răni îngrozitoare. Răni de glonţ. De-a lungul braţului drept era o linie lungă şi roşie care se termina într-o uşoară umflătură a muşchiului, o cicatrice urâtă.

— De unde te-ai ales cu ele?

Caroline se uită la cicatricile de pe piept.

— A fost un duel stupid, o nimica toată.

Nimeni nu ştia de rănile lui. Nu auzise nicio vorbă, dar ştia că nu le avea de la un duel stupid. Erau însemnele unui războinic.

Nu era un bărbat cu care să te joci. Putea să-i facă

orice voia. Orice. Nu că ar fi rănit-o, dar cuprins de pasiune ar putea să-şi impună voinţa asupra ei. Se săturase de voinţa bărbaţilor pentru o noapte. Măcar până în zori avea să facă ce voia, să simtă plăcerea pe care şi-o dorea, să împartă bucurie după bunul plac.

— Sunt guvernanta ta. Luă cordonul de mătase de la halatul lui ca să-i lege mâinile. Vei face cum spun eu.

Făcu ochii mari şi zâmbi larg.

— Da, doamnă.

— Crezi că glumesc. Îi legă mâinile de pat. Nu ştia nimic de noduri, doar ce învăţase la brodat, dar ştia că avea să ţină. Chiar nu glumesc. Încearcă să te eliberezi.

El încercă să se elibereze din cordonul de mătase, dar avea mâinile şi picioarele foarte mari, palmele foarte întinse şi degetele foarte lungi. Zâmbetul lui larg deveni o grimasă. Se izbi de capul patului, făcând barele să zăngăne, dar lemnul solid nu se clinti.

— E absurd, zise el. Trebuie să fiu dezlegat ca să te pot atinge.

— Nu. Eu trebuie să fiu liberă ca să *te* ating. În acest fel, ştiu că vei face exact ce-ţi spun eu. Aşa sunt la conducere. Acum armăsarule, lasă-mă să te fac fericit.

Îi mângâie părul lung ca o coamă. El mârâi încet din piept. Dar Caroline nu avea nicio îndoială, nicio temere. Asta trebuia să facă. Furia i se va risipi şi îi va da… nu ştia exact ce, dar era vremea să afle. Îi fusese tot timpul atât de teamă că va ajunge în patul unui bărbat, victimă a poftei lui, încât nu se gândise niciodată că putea să tragă ea sforile. Putea chiar ea să-l subjuge, să-l modeleze, să-l chinuiască.

— Mi-aş dori să nu ai rânjetul ăla pe faţă, îi şopti el.

— Care-i problema?

Îşi puse mâinile în părul lui des. Doamne, ce arătos era! Avea un maxilar care îi sublinia puterea. Gâtul lui, care de obicei era acoperit de lavalieră, era gros, puternic. Nu ca al unui conte, ci ca al unui taur. Ca al unui bărbat care lucra în port, pe câmp, sau se ducea la luptă călare, cu o secure

în mână. Îşi trecu buricele degetelor peste urechile lui frumos curbate şi aproape lipite de cap. Ajunse la maxilarul acoperit de barbă deasă, apoi la gât. Şi în tot acest timp se uita în ochii lui albaştri, care o priveau şi o cântăreau... ameninţând şi promiţând.

— Mă vei face să sufăr, nu? Îi mângâie cu privirea peticul de piele descoperită ce se vedea din halat. O să mă faci să plătesc pentru toţi bărbaţii care te-au insultat sau te-au judecat.

Ea îl sărută lung şi încet pe buze. Îi inspiră răsuflarea şi i-o oferi pe a ei.

— Ţi-e frică? îl întrebă ea cu gura peste a lui.

— Nu, nu...

Privirea încruntată îi trăda îndoiala.

— Prea bine. Pentru că-mi place să fiu guvernanta ta. Îşi trecu degetele peste claviculă, apoi ajunse pe piept. Îmi place să-ţi fac anumite lucruri, să te văd neajutorat şi supus capriciilor mele. Deşi mi-aş dori să ştiu exact ce să fac.

În faţa ochilor ei, lui i se făcu pielea de găină, iar sfârcurile i se întăriră pe pieptul păros. Era fascinată... şi uimită, căci acelaşi lucru i se întâmplă şi ei exact în acel moment.

— O!

Cuvântul nu fu decât o simplă gură de aer.

— Nu poţi face nimic greşit, o asigură el cu o voce adâncă şi sugrumată. Orice vei încerca o să fie o tortură pentru mine.

— Exact asta vreau. Îşi strânse halatul în jurul taliei, dar imediat ce se mişcă, îi căzu din nou de pe umeri.

El o urmărea şi îi sorbea din priviri fiecare centimetru al pielii.

— Nu ştiu cât mai pot suporta.

— Vei suporta până te dezleg.

Îi mângâie părul de pe piept, plăcându-i cât de aspru era şi cum se încolăcea în jurul degetelor ei.

Era uimitor. Fascinant. Nu mai atinsese niciodată pielea unui bărbat, nu-şi închipuise niciodată ce reacţie va

avea… nu-i păsase niciodată Acum curiozitatea o îmboldea… degetele ei dansau pe coastele lui. Îi plăcea cât de catifelată îi era pielea pe burtă şi cedă impulsului de a o atinge cu buzele. El scoase un sunet care vădea şi plăcere, şi chin. Se frecă de el zâmbind, îşi apropie obrazul de al lui, savurând căldura şi fermitatea trupului viril. Cu siguranţă îl alarmase ceva când îi citise fascinaţia din privire, căci îi zise:

— Îmi vei da drumul când îţi spun eu.

— Ce fel de guvernantă aş fi, dacă aş permite o asemenea nesupunere? îi spuse ea în zeflemea.

Ştia ce se ascundea sub pătură. Trăise în condiţii îngrozitoare, în locuri unde prostituatele îşi făceau treaba. Ştia ce aveau bărbaţii şi cum se împreunau. Dar una era să ştie asta şi alta era să fie aici cu el. Cu Jude nu simţea spaimă sau groază. Voia să vadă fiecare părticică din trupul lui, să-l sărute până se zvârcolea de dorinţă, să-l aibă… ridică pătura şi o aruncă la picioarele lui.

Trupul lui era ca o sculptură făurită de forţe pe care nu şi le putea închipui. Abdomenul său musculos, picioarele ferme şi lungi, erecţia… una era să ştii ce are un bărbat în pantaloni şi alta era să vezi pentru prima dată. Mădularul i se ivea din pădurea de păr negru dintre picioare. Era lung, palid şi mare, cu vene albastre şi un vârf gros. Îl dezgolise, iar acum voia să… nici ea nu ştia prea bine. Să râdă de plăcere. Să ţipe de uimire. În schimb, şopti:

— O, Doamne!

El râse scurt şi amuzat.

— Mă simt flatat.

— Eşti minunat. Nu vreau să te flatez absolut deloc.

— Şi eu aş vrea să te văd.

— Nu. Îşi puse din nou halatul pe umeri, pierdută în gânduri. Nu încă.

Se aşeză între picioarele lui şi îi mângâie coapsele, plăcându-i modul în care i se profila fiecare muşchi. Îşi plimbă mâna pe oasele genunchilor. Îi cuprinse pulpele în palme şi coborî spre picioare…

— Ce picioare mari! şopti ea.

Îi zâmbi, dar ochii lui erau întunecaţi de efort, iar pielea de pe faţă părea întinsă pe oase. Era roşu în obraji, dar avea buzele palide.

— Caroline, fie-ţi milă, dezleagă-mă!

— Nu!

— Atunci, curmă-mi chinul!

— Vorbeşti cu atâta brutalitate! Ar trebui să fii mai respectuos cu guvernanta ta. Se aşeză în genunchi, se aplecă în faţă, plutind deasupra lui. Va trebui să te învăţ minte.

— Răzbunarea va veni când te aştepţi mai puţin. Nu mai zâmbea, ci o urmărea cu privirea…

Se uita la ea şi, pentru prima oară, îi amintea de un leu. Un leu care îşi urmăreşte prada. Însă astăzi nu-i era frică de nimic. Niciun om, nicio fiară nu putea să o învingă.

— Nu mi-e teamă de tine.

— Te înşeli, îi spuse el ameninţător.

Îl mângâie cu palmele pe piept, apoi pe abdomen, pe şolduri. De fiecare dată, se apropia mai mult de erecţia lui. De fiecare dată, el se zvârcolea tăcut. Era o competiţie, ca sărutările lor. Oare cine avea să cedeze primul?

În cele din urmă, mâinile ei erau în aer, la câţiva centimetri de erecţia lui. Jude se sprijini cu capul de pernă, privind-o aspru cu ochii lui albaştri. Părea mânios şi frustrat. Şi cedă. Buzele abia i se mişcau pe când o rugă:

— Te implor…

— Ce anume? Asta?

Îl mângâie, dar nu direct pe piele, ci uşor deasupra.

— Ce-ţi place să mă chinui!

Mădularul lui zvâcni. Ea râse.

Închise ochii. Îşi arcui trupul. O încântare sălbatică i se citea în priviri, prefăcându-l într-un războinic de o sălbăticie ieşită din comun. Dacă n-ar fi fost legat, era sigură că ar fi pus-o pe spate şi ar fi posedat-o… închise ochii pe când îşi imagina asta. Se umezi între picioare, iar dorinţa pe care o simţea mereu când era cu Jude se transformă într-o nevoie

de nestăvilit. Dar nu terminase încă. Voia să facă totul în noaptea asta, tot ce auzise, tot ce-şi putea închipui, orice ar rămâne pe vecie întipărit în mintea lui Jude, ca să nu o uite niciodată.

— Dar asta cum e? îl întrebă ea. Ţi-ar plăcea? Se aplecă şi îi sărută vârful penisului care zvâcnea.

Jude gemu, profund şi chinuit, iar ea îşi dădu seama... orice femeie ar fi făcut-o. Geamătul venea din adâncurile frustrării, era primitiv, o îndemna să termine, să-l subjuge, să-l satisfacă atât pe el, cât şi pe sine, să descifreze misterul împreunării lor. Dar era prea uşor, prea rapid. Avea doar noaptea asta la dispoziţie şi voia să o facă să dureze cât mai mult. Trebuia să-l cucerească doar pe el şi să-l aducă pe culmile disperării. Gustă pielea încet şi cu prudenţă.

— M-ai legat fedeleş, Caroline, mă torturezi. Patul se zdruncina pe când el dădea din braţe, făcând barele să se mişte. Eliberează-mă acum!

Ea ridică privirea şi zâmbi. Pe când Jude se uita, ea deschise gura şi îl înghiţi cu totul. Avea gust sărat. Pielea îi era caldă. Era la mila ei în toate privinţele. Ea se mişcă de sus în jos pe toată lungimea lui, imitând mişcarea fără să ştie prea bine detaliile. Probabil că reuşise, căci Jude răcni ca un leu rănit. Credea că o să rupă tăblia patului.

— Te voi face să suferi la fel cândva.

Ea se aşeză în capul oaselor şi se uită la el cu asprime, ca orice guvernantă la elevul ei.

— Nu eşti deloc ascultător. Dacă nu-ţi corectezi comportamentul, voi fi nevoită să iau măsuri.

El nu mai încercă să desfacă nodurile şi se uită la ea cu luare-aminte.

— Caroline, mă pricep să pun la cale răzbunări.

Preţ de o clipă, se gândi dacă se putea elibera şi când îi văzu privirea încordată, muşchii, dimensiunile bărbăţiei o trecură fiorii – şi se simţi atât de încântată, că voia să renunţe la orice precauţie şi să-l elibereze. Apoi trase aer în piept. Se asigură. Era legat fedeleş. Nu putea să o atingă.

Deţinea controlul. Dădu din umeri, iar halatul ajunse pe saltea. El trase mulţumit aer în piept.

— Eşti superbă, şopti el. Eşti la fel de superbă pe cât mi-am închipuit.

— Şi tu la fel.

Se aşeză peste el, îşi puse bărbia pe pieptul lui şi, pe când se uita la ea, Caroline îi zâmbi. Se întinse în faţă şi îl sărută cum îşi dorise toată seara. Iar încântarea o cuprinse ca întotdeauna. Buzele lui se mişcau pe ale ei şi ea ar fi vrut să-l muşte, să se bucure de acea stare de excitare toată noaptea, să îl lase să o învăluie în intimitatea limbii lui, gustul lui, până când trecea vremea şi lumânările se ardeau de tot. Dar nu era cale de întoarcere. Pe lângă dorinţa de a-l săruta, o altă nevoie mai puternică sălăşluia în adâncuri. Sub ea, trupul lui îşi cerea dreptul, iar trupul ei răspundea. Ea se desprinse din sărutare şi respiră. Îl încolăci cu picioarele. Îşi trecu palmele peste coastele lui, la subsuori, mai sus pe braţe şi îi cuprinse încheieturile. Se uită în ochii lui îngroziţi, întinsă deasupra lui.

— Te doresc atât de mult. Doar cu tine vreau să fac asta.

El zâmbi slab.

— Exact aşa cum ar trebui să fie.

Nu era chiar declaraţia pe care ar fi vrut s-o audă, dar îşi aminti că între ea şi Jude se înfiripase o pasiune descătuşată. Nu făcea promisiuni şi nu aştepta asta nici de la Jude. Îşi plimbă mâinile pe pieptul lui, se ridică în capul oaselor şi deasupra erecţiei lui. Simţi un fior de plăcere şi mişcă încet din şolduri, adunând plăcerea din fiecare mişcare. Se uita la el cu înfrigurare.

— E timpul să pui capăt chinului.

— Ai dreptate. Îşi duse mâna între coapse şi îl înşfăcă, îl potrivi. A sosit clipa!

Se uită în ochii lui. Se înfipse în membrul lui lung şi ferm. Sub ea, Jude tremura, stând nemişcat şi lăsând-o să facă ce vrea. Simţi o durere. Ea ştia că aşa va fi, era sigură că va fi neplăcut, dar, spre surprinderea ei, se umezi şi mai

tare, uşurându-i pătrunderea. Îl dorea. Se apăsă din nou în el, se relaxă şi apoi se înfipse din nou. Durerea creştea, dar şi încântarea ei. Îi plăcea nespus, îi plăcea să-l aibă pe bărbatul acesta puternic între picioarele ei. Îi plăcea mirosul pământesc al trupurilor lor pe când se împreunau. Degetele ei se prinseră în părul aspru de pe pieptul lui. Auzi pe cineva gâfâind şi îşi dădu seama că era ea. Auzi un geamăt adânc şi îşi dădu seama că era al lui. Făcu ochii mari, căci durerea atinsese apogeul. Apoi, dintr-odată, îi fu mai uşor. Intrase cu totul în ea, răpindu-i virginitatea în cel mai frumos mod cu putinţă. Iar reţinerea lui luă sfârşit. Nu putea s-o ia în braţe, dar se putea mişca.

Se unduia sub ea, îndemnând-o să găsească ritmul primordial al împreunării… iar ea îl găsi. Patul se zdruncina când ea se mişca, luându-l cu ea, simţind totul în timp ce el o poseda şi invers. Despre asta tot şuşoteau femeile. De aceea se comportau bărbaţii ca nişte proşti. Datorită acestei grandori primitive,

Pentru această senzaţie de împreunare care nu se sfârşea. Era cu Jude într-un fel pe care nu-l crezuse posibil, cu trupurile unite… şi sufletele. El se împingea în ea din nou şi din nou. Jude se chinuia să se dezlege, iar muşchii lui lucioşi pulsau sub piele, o dovadă clară a forţei ce sălăşluia în el. Se uita la ea cu ochii lui albaştri arzători, pe când pasiunea o cuprindea, făcând-o să geamă. În mijlocul trupului ei, încântarea pleca şi se întorcea, devenind din ce în ce mai puternică atunci când el se implânta în ea. Trupurile li se atingeau zgomotos în timp ce unirea lor devenea mai sălbatică, mai rapidă, mai liberă. Mâinile îi erau strânse în pumni. Sfârcurile ei erau tari ca nişte mărgele şi o dureau. Era toată încordată, dorinţa crescând în ea…

Când ajunse la paroxism, trupul ei părea prins în mijlocul unei vijelii. Simţi furnicături ce se transformară în foc năvalnic. Sângele îi vâjâia în urechi. Ochii îi erau orbiţi de lacrimi, iar plămânii o dureau ori de câte ori încerca să ia o gură de aer. Dar nimic nu conta, ci doar să caute senzaţia

la fiecare zvâcnitură. Ţipă şi îşi înfipse unghiile în umerii lui. Sub Caroline, Jude intra în ea de parcă ar fi vrut să o umple, să li se contopească trupurile, să-şi facă loc pentru totdeauna între picioarele ei, în pântecele ei… în inima ei. Înăuntrul ei, totul se încleşta în jurul lui, încercând să-l ţină acolo, unde era aşa bine. Încerca să-i smulgă o făgăduială pe vecie.

Pentru o clipă lungă şi uimitoare, îşi găsi fericirea supremă. Dar era prea mult, prea bine, prea minunat. Senzaţia începu să se risipească. Caroline se linişti şi rămase deasupra lui, ca să se odihnească. Dar Jude nu terminase. Continua să se împlânte în ea, căutând aceeaşi fericire, iar când furtuna îl prinse şi pe el, scoase un strigăt. Închise ochii şi se mişcă cu atâta furie, de parcă tot ce fusese înainte nu reprezentase nimic.

Ea nu voia, nu credea că este posibil. Dar eliberarea lui îi provocă şi ei alta, apoi alta. Trupul nu-i mai aparţinea. Plăcerea ei se contopea cu a lui, iar de această dată era mai multă, mai puternică. De această dată, pe când îl primea în ea, el termină cu atâta putere, încât se zdruncină patul. Se zdruncină pământul.

Sământa lui reprezenta o promisiune veşnică, iar ea îi dăduse… totul, se dăruise pe sine.

Jude se trezi în zori cu braţele eliberate, dar Caroline nu mai era în pat. Se ridică în capul oaselor şi se uită în jur, dar ştia fără să i se spună că ea plecase.

— La naiba, femeie!

Aruncă în colţul celălalt al odăii perna, care sări şi ajunse pe podea, ceea ce nu-i alină deloc frustrarea.

Nimic nu o putea face, în afară de prezenţa lui Caroline aici, acum că era liber şi capabil să se răzbune pe ea pentru că se folosise cu atâta cruzime şi măiestrie de corpul lui. Sări din pat şi se uită la trupul lui. Avea erecţie. Bineînţeles că da. Era sânge de virgină pe el, o dovadă clară că noaptea trecută fusese reală, dar mădularul lui nu părea să-şi dea seama de asta. Continua să pulseze, încercând să găsească o cale spre locul dintre picioarele ei

ca să se împerecheze din nou.

Jude îşi încleştă pumnii şi se uită absent pe fereastră, la Londra care începea să revină la viaţă. Ce ciudat că o dorea mai mult pe Caroline acum că o cunoscuse şi trupeşte… dar nu era ciudat că îşi dorea să o chinuie la fel cum făcuse şi ea cu el.

Da, îi era dor de Michael. Da, ardea de nerăbdare să-i facă pe nenorociţii aceia să plătească pentru cadavrul carbonizat şi îngropat departe, în altă ţară. Era timpul să termine cu trecutul şi să meargă mai departe şi îi era limpede că viitorul o includea şi pe *ea.* Cuprins de frenezie, îşi chemă valetul, iar, când bărbatul intră împleticindu-se, pe jumătate îmbrăcat, Jude ceru să i se pregătească baia şi cel mai nou costum.

Trebuia să isprăvească cu moricadienii ca să se ocupe de Caroline – cu orice preţ.

Capitolul 19

Străzile erau cufundate în linişte. Se auzeau doar primele strigăte ale vânzătorilor ambulanţi şi zăngănitul bidoanelor.

Caroline se ducea spre casa tatălui ei şi zâmbea fericită. Soarele tocmai răsărise, ceea ce însemna că avea să fie o zi rară pentru Londra: senină, luminoasă şi caldă. Desigur, de ce n-ar fi fost aşa? Noaptea trecută, Caroline preluase controlul asupra vieţii ei. Era curajoasă. Nu avea să-i mai fie teamă niciodată. Simţea… mirosul unui trup nespălat. Se sufocă la gândul că prudenţa venise prea târziu. Londra era periculoasă oricând şi oriunde. Nimeni nu o ştia mai bine decât ea. Se întoarse şi văzu un individ mătăhălos, la fel de înalt ca Jude, numai că se clătina, era murdar şi beat. Caroline se dădu înapoi îngrozită, dar rochia

ei de bal nu era făcută ca să o ia la sănătoasa.

— Dă-te înapoi! îi zise ea pe cel mai poruncitor ton cu putinţă.

Atacatorul râse şi întinse spre ea mâinile lui aspre. Ea deschise gura să ţipe – şi văzu ceva venind în goană spre ei, la nivelul solului. Auzi zgomot de roţi. Era Harry. Beţivul se uită în jos, vru să tragă un şut – şi ţipă. Harry se rostogoli pe jos, iar Caroline văzu cuţitul plin de sânge în mâna lui. Înjunghiase beţivul în picior. Dar ginul făcuse bruta imună la durere, căci scutură din cap şi se repezi din nou după Caroline. Ea continuă să meargă, dar se împiedică. La picioarele ei era un inel de fier care căzuse de la o roată – şi profită de ocazie. Îl luă de pe jos şi îl azvârli cât putu de tare în pieptul lui. El gemu, dar tot venea spre ea. Ea aruncă obiectul metalic din nou în el. El i-l înşfăcă şi-l aruncă pe pavaj, făcând un zgomot sinistru. Respiraţia îi şuiera printre golurile dintre dinţii înnegriţi, iar ochii îi ardeau de mânie. Veni greoi spre ea, cu mâinile lui mari întinse... Iar Harry îl atacă din spate şi îl înjunghie în picior, pe parte cealaltă a genunchiului. Beţivul se împiedică şi căzu, ţipând de durere.

— N-o să se scoale prea repede. Harry îşi şterse cuţitul de mânecă şi îl puse în teacă, sub braţ. Îi oferi mâna. Hai s-o tulim d-aci până nu vine cineva să vadă de ce se vaită omu'.

Caroline îl trase după ea, grăbindu-se să dea colţul. Era ameţită.

— Nu ştiam că poţi să te lupţi aşa.

— Îs descurcăreţ. Dacă vrei să supravieţuieşti pe vas, e bine să înveţi câte ceva. Chiar nu mi-a părut niciodată rău.

— O să mai meargă bărbatul ăia?

Ţipetele se estompau pe când ei se îndepărtau grăbiţi.

— Crezi că-mi pasă? făcu Harry.

Bănuia că nu. Nu când se ţâra prin noroi şi gunoaie în fiecare zi a vieţii lui şi primea şuturi pentru că era uşor de

lovit.

— Îţi mulţumesc că m-ai salvat.

— Da’ chiar nu te-am învăţat nimica? N-ai fost atentă. Părea exasperat şi furios. Mereu sunt nenorociţi în lume, chiar mai răi ca mine.

— Nu mai răi ca tine, îl tachină, dar zâmbetul îi pieri de pe chip. Nu voia să fie prudentă, dar nici să-şi piardă viaţa tocmai când începuse să trăiască din plin. Îmi pare rău, o să fiu mai atentă. Eşti rănit?

— Am câteva vânătăi, atâta tot. Am avut io şi mai rele. Aruncă o privire la rochia ei de bal. Drăguţă. Parcă nici n-ai dat p-acasă ieri-seară.

Caroline ştia că Harry ţinea socoteala a tot ce se petrecea în Londra. Avea ochi peste tot. Cu siguranţă fusese văzută părăsind sala de bal noaptea trecută şi intrând în casa lui Jude.

— Mă învinovăţeşti pentru ce-am făcut? întrebă ea încetişor.

— Da-ţi pasă ce cred io?

— Da, îi spuse ea cu sinceritate. Îţi preţuiesc părerea.

— Aşa ar şi trebui. Dar pe buze îi înflori un surâs. Are reputaţie bună individu’ ăsta al tău. Bine că te mai gândeşti şi la tine. Da’ o să se însoare cu matale?

— Doamne, nu! Nici n-am vrut asta. Avea aceleaşi planuri, în ciuda nopţii trecute. Era de neînduplecat. Jude trebuia să se însoare. Avea să ia şi bani dacă reuşea. Dar acum am trei variante la dispoziţie – să rămân fată bătrână tot restul vieţii, să locuiesc cu familia mea în Franţa sau să mă fac curtezană. Am vrut şi eu odată să fac ceva fără să mă gândesc la reputaţie, la planuri sau la familie.

— Mda.

Harry îşi ţuguie buzele.

Caroline îşi aminti cât de bine se pricepea să mânuiască un cuţit. Ştia că îi place de ea, aşa că intră în panică.

— N-o să-i spui nimic, nu-i aşa?

— Cui? Lu’ Lord ’Untington? Nicio vorbuliţă, drăguţă. E

treaba matale şi deloc a mea.

Nu ştia dacă să-l creadă sau nu pe Harry, dar ajunseseră la casa tatălui ei. Îi făcu un semn.

— Nu vrei să intri?

Harry se uită la scările ce coborau spre bucătărie.

— Nu, azi spun pas.

Bineînţeles.

— Să-ţi dau ceva de mâncare sau de băut?

— Asta da, ceva cald de mâncare şi o sticlă de rom medicinal, dacă nu-i prea mare deranjul.

Ea deschise gura să protesteze, apoi îşi zise că, dacă bărbatul voia să se îmbete cu rom, nu avea de ce să-l oprească. Coborî scările, bătu la uşă şi, când răspunse bucătăreasa, dădu buzna în bucătăria deschisă, unde mirosea a pâine abia coaptă.

— E un bărbat afară. N-are picioare, dar mi-a salvat viaţa. Poţi să-mi dai un mic dejun cald şi o sticlă cu rom?

Bucătăreasa stătea cu mâinile pline de făină în şoldurile ei pline.

— V-a salvat viaţa, aşadar? Se uită la rochia de bal a lui Caroline. Văd şi de ce.

Caroline ignoră această remarcă.

— Trebuie să vorbesc cu Genevieve. A plecat tata?

— Da, a plecat deja la birou, zise bucătăreasa.

— Foarte bine.

Caroline luă doi biscuiţi calzi şi înfulecă unul pe când o zbughea pe uşă. Pe celălalt îl ţinu la nasul lui Genevieve până când copila adormită se foi şi o întrebă iritată?

— *Ce* vrei?

— Să-mi văd sora.

— Caroline, tu eşti. Genevieve deschise brusc ochii. Ce faci aici?

— Trebuia să-ţi pun o întrebare. L-am văzut pe tata de două ori săptămâna asta şi m-a rugat să vin acasă.

— Serios? Genevieve era acum în capul oaselor. Şi vii?

— Nu dacă reuşesc să-l însor mai întâi pe Lord Huntington. Pe Caroline o durură aceste cuvinte. O luă de

umeri pe Genevieve. Ştii de ce mă cheamă tata acasă?

— Nu, dar are el un plan. Genevieve se frecă la ochi ca să-şi alunge somnul. A venit pe aici câteva zile şi o dată chiar a vorbit cu mine.

— Şi ce ţi-a zis?

— Mi-a spus că n-o să fiu niciodată la fel de drăguţă ca tine, aşa că, dacă m-ar lăsa să merg la baluri şi un sezon întreg, tot n-ai avea nicio şansă să pună mâna pe un titlu.

— Se înşală. Caroline îi dădu deoparte părul de pe chipul cu trăsături plăcute şi zâmbi. O să fii mai mult decât drăguţă. Vei fi o frumuseţe.

— Sper, spuse Genevieve cu nemulţumire. Nu-mi pasă.

Caroline ştia că era o minciună sfruntată.

— Dar vreau să fiu frumoasă acum, ca să pun şi eu mâna pe un titlu şi să nu-l mai las pe tata să vină pe la mine.

— E un motiv foarte bun, recunoscu Caroline.

O îmbrăţişă pe Genevieve.

— Trebuie să mă întorc, dar, dacă afli ce pune la cale, dă-mi de veste.

— O să aflu eu, îi promise Genevieve.

*

Jude intră în biroul lui Throckmorton din casa neştiută de nimeni din Londra.

— Cum a mers ieri-noapte?

Throckmorton ridică privirea şi îşi puse mâna streaşină la ochi.

— Doamne, de ce trebuie să te îmbraci aşa când vii aici?

Jude se uită în jos la vesta lui roşu-aprins, brodată cu auriu.

— Mă duc să mă văd cu moricadienii. Cred că asta îi va face să creadă că nu sunt prea luminat la minte, nu-i aşa?

— O, da! Throckmorton se ridică şi se duse spre uşă. Ţi-am recuperat bunurile, dar Maltin n-a găsit niciun indiciu referitor la planurile lor. Însă ne-a adus pe cineva care cred că ne va fi foarte folositor.

Jude îl urmă.

— Ce anume?

— Valetul lor. L-a surprins pe Maltin, care l-a înşfăcat şi l-a adus aici. Acum e interogat.

— E foarte bine, spuse Jude mulţumit. Or să creadă că a luat tot şi a dat bir cu fugiţii. Ce aţi scos de la el?

— Nu scoate o vorbă.

— Poate vorbeşte doar moricadiană.

Throckmorton îi aruncă lui Jude o privire cu subînţeles.

— De-aia şi mergem noi la el.

Se întâlniră cu una dintre gărzile mătăhăloase ale lui Throckmorton, care venea grăbit pe coridor spre ei şi spuse fără nici un preambul:

— Domnule, trebuie să veniţi imediat.

Throckmorton şi Jude se uitară unul la altul. Gardianul, un tip foarte dur, părea dezgustat. Într-o odaie luminată de câteva lumânări găsiră un singur scaun, pe care stătea un bărbat atât de slab, încât părea un cadavru – valetul moricadienilor.

Doi bărbaţi se sprijineau de perete; luară poziţie de drepţi când intrară Throckmorton şi Jude.

— Domnule, ne-am dat seama de ce nu vrea să vorbească, zise unul din ei. Uitaţi-vă!

Fără să i se ceară asta, prizonierul deschise gura, iar în locul limbii nu avea decât un mare gol. Îi fusese smulsă limba.

— Doamne sfinte!

Throckmorton se dădu în lături, îngrozit.

— Nu l-am răpit pe amărât, spuse omul lui Throckmorton, l-am salvat.

— Cine naiba a făcut asta? vru să ştie Throckmorton.

Drept răspuns, prizonierul îşi suflecă mâneca şi le arătă un semn roşu şi rotund pe pielea braţului. Apoi altul,

pe urmă altul. Unele erau cruste, altele cicatrici sau răni care supurau.

— Bouchard şi trabucul lui blestemat. Jude se uită îngrozit la Throckmorton. Te-am avertizat în privinţa lui.

— Aşa e. Throckmorton se duse spre uşă. Chemaţi un doctor să aibă grijă de amărâtul ăsta. Vedeţi dacă ştie să scrie…

— Nu cred.

Jude îl urmă pe coridor.

— Într-adevăr. Asta schimbă totul. Moricadienii ştiau că e prea speriat să fugă de unul singur. Or să creadă că a avut un complice. Vor fi agitaţi, gata să-şi termine trebuşoara. Cât mai repede cu putinţă. În biroul lui, Throckmorton se duse la sticla de brandy, îşi puse un pahar şi îl dădu pe gât dintr-o suflare. N-am acceptat niciodată o asemenea cruzime.

— Nu.

Jude se întrebă la ce chinuri fusese supus Michael înainte să moară.

Throckmorton se uită la Jude şi umplu alt pahar pe care i-l dădu.

— Ai ceva noroc folosind-o pe guvernanta ta ca paravan?

— De Guignard s-a îndrăgostit de ea.

Jude îşi bău şi el brandy-ul dintr-o suflare, sperând să-i mai încălzească sângele îngheţat.

— E bine, căci noi ne temeam să nu-i cadă cu tronc Gloriana Dollydear. Se pare că e prea vulgară ca să-i fie pe plac.

Throckmorton îi umplu din nou paharul lui Jude, iar cei doi dădură pe gât al doilea pahar de brandy.

— Se pare că el e veriga slabă din cei doi. Poţi să te foloseşti de guvernantă?

— De ce?

— Dacă se agravează criza, va trebui să ne ajute. Poate s-o facă?

— Da. Jude puse jos paharele. Da. Caroline era

pregătită şi curajoasă. Dar una era să o folosească pe post de paravan. Şi alta să o pună în pericol, căci se înfruptase din inocenţa ei… i-o luase. Bouchard e periculos. Mortal. Valetul lui are cicatrici care o dovedesc. Şi *eu* am. Nu pun în primejdie viaţa unei femei. O ştii foarte bine.

Throckmorton luă o gură de brandy şi adăugă ceva ce el ştia că urma să vină.

— Doar dacă e absolut necesar. Când eşti disperat, recurgi la orice soluţie. Dacă nu vrei să foloseşti o femeie, uită-te la inelul tău cu sigiliu.

Inelul lui Michael. Jude atinse suprafaţa îndoită şi se uită la rubinul strălucitor. Îl treceau fiori la gândul că scumpa lui Caroline, ar putea ajunge în mâinile moricadienilor. Însă aceştia meritau să fie spânzuraţi pentru ce făcuseră şi ce aveau de gând să facă.

— Du-te la ei şi vezi ce afli. Astă-seară o să fiu la operă şi o să joc puţin teatru cu domnişoara Dollydear în văzul tuturor – Throckmorton părea dezgustat – şi aş vrea să terminăm înainte ca moricadienii să ucidă… pe oricine.

— Ca noi toţi, de altfel.

— Măcar tu nu trebuie să te prefaci îndrăgostit de o cântăreaţă de operă. Să isprăvim odată, înainte ca reputaţia mea să fie complet distrusă.

— E cam târziu pentru asta, dragul meu Throckmorton, remarcă Jude cu plăcere în timp ce ieşea pe uşă. Mult prea târziu.

Capitolul 20

— O să luăm ceaiul aici, zâmbim frumos, iar dacă te întreabă cineva de plecarea nepoliticoasă de ieri-seară, o să-i spunem că te-a chemat sora ta, îi zise Nicolette lui Caroline, de parcă era Napoleon care dădea directive.

— Da, Înălţimea Voastră.

Trăsura se opri în faţa căsuţei lui Lady Emma.

— O să stau cu tine câteva minute. Apoi, dacă totul merge bine, o să plec de lângă tine, dar n-o să ies din

încăpere. Dacă îndrăzneşte cineva să facă un comentariu nepotrivit, vin imediat. Indiferent ce se întâmplă, să nu mai dai bir cu fugiţii. Licărul din ochii lui Nicolette nu mai lăsa loc de refuz.

— Nu, Înălţimea Voastră.

Fuga lui Caroline fusese văzută ca o recunoaştere a vinei şi era deja pe buzele tuturor din Londra.

— Lady Emma mi-e prietenă bună, foarte respectabilă, şi a fost de acord să ne susţină, dar trebuie să-mi promiţi că nu mai intri în panică.

— Nu, Înălţimea Voastră.

Nicolette fusese furioasă când Caroline se întorsese acasă de dimineaţă. Îşi făcuse o mie de griji, sigură că fata îşi găsise sfârşitul pe străzi, şi ţipase la Caroline cum nu o mai făcuse nimeni până atunci, ca o mamă a cărei fiică o speriase de moarte. Caroline nu fusese în viaţa ei atât de emoţionată şi, când cedă nervos şi plânse, Nicolette făcu la fel. Legătura dintre ele devenea mai strânsă, diferită. Se transforma în ceva mult mai puternic, deşi Caroline nu voia să spună lucrurilor pe nume. Apoi Nicolette îşi făcuse planuri să refacă reputaţia lui Caroline şi, câteva ore mai târziu, erau la ceai cu doamnele, ca să realizeze acest lucru.

— În regulă. Nicolette se uită la rochia lui Caroline, de un verde pal. Arăţi superb şi ai un aer decent. Eşti prietenă cu ducele şi ducesa de Nevett. N-ai de ce te teme şi nu trebuie să dai bir cu fugiţii. Dacă mai faci asta o dată, nu te mai pot salva.

— Nu, înălţimea Voastră.

Caroline urcă treptele alături de ducesă.

— Ţi-e teamă? o întrebă Nicolette pe când stăteau în faţa uşii strălucitoare.

— Nu, Înălţimea Voastră.

Nu-i era frică. Noaptea trecută lăsase o femeie îngrozitoare să o izgonească şi dăduse bir cu fugiţii, adică exact ce-i reproşa Nicolette. Apoi preluase controlul asupra destinului ei – şi al lui Jude – iar acum nu-i mai era teamă

de nimic. Să fugă? În niciun caz. Ţinuse în frâu un bărbat puternic şi îl făcuse să tremure. Era puternică. Nimeni nu mai putea să schimbe asta. Niciodată. Uşa se deschise. Nicolette şi Caroline păşiră înăuntru. Şi alte doamne erau acolo, scoţându-şi mantiile, flecărind, adevărate întruchipări ale bunătăţii şi blândeţii. Îngheţară când le văzură pe nou-venite, apoi se îndreptară în mare grabă spre salon, prefăcându-se că nu le văzuseră.

— Înălţimea Voastră, îmi cer scuze că vă pun într-o postură aşa penibilă, îi spuse Caroline ducesei, cu părere de rău. Promit că nu se va mai întâmpla.

— Sunt sigură. Nicolette îşi puse încet mâinile pe braţele lui Caroline şi i le strânse ca un antrenor care încurajează un boxer. Fruntea sus!

— Şi zâmbeşte! adăugă Caroline.

Nicolette zâmbea larg, ceea ce nu prevestea nimic bun pentru cine îi stătea în cale.

— Să cucerim Londra azi!

Când ajunseră în prag, era clar, după şuşotelile şi expresiile uimite, că aflase toată lumea – scandaloasa domnişoară Ritter era acolo. Lady Emma, o fată bătrână, măruntă, slabă şi cocoşată, de vreo şaptezeci de ani, veni spre ele.

— Scumpa mea Nicolette, ce bine că ai venit! Şi domnişoara Ritter! Îi întinse mâna. Se simte bine sora dumitale?

Caroline îi răspunse cu politeţe.

— Da, mulţumesc. Are o afecţiune la plămâni şi ne-a îngrijorat tare rău.

— Ai stat trează toată noaptea să ai grijă de sora ta bolnavă? Nu-i de mirare că arăţi aşa obosită! Nu te superi dacă o bătrână ca mine îţi vorbeşte deschis, nu? Lady Emma îi atinse mâna lui Caroline. Vino lângă mine şi bea o ceaşcă de ceai revigorant. Se spune că bucătarul meu face biscuiţii cei mai buni din Londra.

Caroline îi mulţumi în şoaptă şi i se alătură lui Lady Emma, care turna ceaiul în timp ce făcea conversaţie

despre fleacurile de care era interesată lumea. Nicolette se plimba printre invitaţi, salutându-şi prietenele care se purtau normal, însă alte doamne tresăreau de parcă ar fi avut ciumă. Dar, în timp ce musafirii continuau să sosească şi totul părea să fie în ordine, murmurul conversaţiilor creştea în intensitate. Când ajunse Lady James, scoase un ţipăt de încântare şi o sărută pe Caroline pe obraz, iar, la scurtă vreme Lady Morrison, una dintre prietenele apropiate ale lui Nicolette, li se alătură să vorbească despre opera la care urmau să se ducă în acea seară. Avu loc un moment tensionant la sosirea lui Lady Reederman, dar, deşi bătrâna se uită cu asprime la Caroline, manierele învinseră şi se alătură politicoasă discuţiei. Când Lady Emma o înghionti uşor pe Caroline, aceasta se ridică şi se plimbă prin încăpere. Iar doamnele vorbiră cu ea, nimeni n-o întrerupse. Cu îngrijorare în glas, toată lumea o întrebă ce mai face sora ei.

Astfel că, atunci când se aşternu tăcerea, era atât de palpabila că umplu încăperea. Caroline simţi cum i se zburleşte părul. Se întoarse uşor spre uşă, iar în prag stătea Lady Freshfield, o zeiţă scheletică a răzbunării. Ochii îi aruncau văpăi când se uită la Caroline. Avea obrajii schimonosiţi de ură. Zâmbi atât de batjocoritor, de parcă buzele i-ar fi fost conturate de o mână tremurândă. Tremura toată de indignare şi arăta ca o caricatură a unei lady, desenată de un artist din infern. Caroline se întreba cum de aflase Lady Freshfield că era aici. Cu siguranţă se dusese vorba în toată Londra: „Caroline Ritter e la un ceai şi urmează să aibă din nou reputaţie bună dacă nu iei măsuri”. Cine să-i fi spus? Bineînţeles, Lord Freshfield. O asmuţise ieri pe soţia lui împotriva ei. Probabil că o făcuse şi azi, căci o hărţuise pe Caroline în toţi aceşti ani şi nu avea să accepte acum înfrângerea.

Însă noaptea trecută alungase acest bărbat din coşmarurile ei. Jude o făcuse să se simtă nemuritoare, de parcă ar fi fost în stare să-şi rezolve problemele pentru că era capabilă să-l stăpânească pe el. Ştia că era o iluzie, dar

acum i se părea că e adevărat.

„Sărmana Lady Freshfield.” Caroline îşi dădu seama că spusese asta cu voce tare.

— Sărmana Lady Freshfield!

Nicolette veni lângă Caroline.

— Lady Freshfield…

Caroline îi făcu semn să tacă. Nu avea nevoie de ajutorul lui Nicolette. Trupul ei tânjea după Jude, căci asta îi amintea cum trebuia să fie dragostea, şi nu avea de gând să dea înapoi în faţa acestei fantome a unei iubiri dezastruoase.

— Cum îndrăzneşti să te arăţi din nou în societatea londoneză? Lady Freshfield veni în faţă ca un şarpe subţire şi veninos, uitându-se fix la Caroline, fără să clipească. N-ai învăţat nimic ieri-seară?

— Aţi încercat să mă învăţaţi maniere proaste, dar nu cedez uşor, îi zise Caroline fără să tresară.

Câteva femei care se uitau la ele icniră. Câteva chicotiră.

Şi Nicolette şopti:

— Gata, încetează!

— Nu poţi să fii aici printre femei cu reputaţie bună, nu te vor accepta niciodată, îi spuse Lady Freshfield. Tu eşti dezonorată!

— Da, dar chiar şi după patru ani, oamenii tot ştiu cum *mă* cheamă.

Caroline se uită la Lady Freshfield cum primea insulta, iar aceasta ridică o mână. Caroline o apucă de încheietură. Femeia încercă să se elibereze. Mâna ei ca o gheară avea unghiile pregătite să-i scoată lui Caroline ochii. Pentru prima oară în viaţa ei, Caroline era fericită că era înaltă, puternică şi că învăţase să se apere, căci nu avea să o lase pe Lady Freshfield să-i facă vreun rău. Îi zise cu o voce glacială şi limpede, care răsună în odaie:

— Lady Freshfield, vă rog să nu uitaţi că e foarte urât să te încaieri la o serată. Dacă ne pretăm la aşa ceva, doamnele or să creadă că suntem femei de rând.

Femeile erau toate amuzate. Caroline auzi o laudă şoptită, dar ce conta acum era să se uite fix în ochii lui Lady Freshfield şi să-şi impună voinţa.

De această dată, doar Lady Freshfield o auzi.

— Nu mă veţi ataca. Voi ieşi învingătoare.

— Eşti o târfă!

Vocea lui Lady Freshfield era ascuţită şi isterică.

— Ispräviţi! Lady Emma ieşi în faţă, cu un aer aristocratic. Nu se vorbeşte aşa în casa mea. *Este* vulgar. Plus că nu v-am invitat azi. Şi ştiu prea bine că nu v-am cerut aprecieri la adresa musafirelor mele. Cred că vă veţi simţi mult mai bine acasă, unde vă veţi veni în fire şi apoi veţi putea apărea din nou printre doamne.

Lady Freshfield se uită la femeile care o priveau lung, de parcă ar fi fost un animal necunoscut. Încercă să o mai înfrunte pe Caroline preţ de câteva secunde. Apoi cedă brusc. Încetă. Caroline îi dădu drumul cu prudenţă şi se trase înapoi de teama unui alt atac neaşteptat.

Lady Freshfield inspiră adânc de parcă alergase kilometri întregi pe tocuri şi se adresă audienţei:

— Nu pot să cred că *o* lăsaţi să fie aici. Tu, toate – nu sunteţi aristocrate adevărate. Nu ştiţi cum să vă comportaţi. Nu vă pasa decât de bani şi influenţă şi o lăsaţi să vi se alăture pentru că e bogată. Şi pentru că o *ducesă* – cuvântul era fusese rostit cu dispreţ – o protejează. Dar când domnişoara Ritter vă va *fura* bărbaţii care n-or să se mai întoarcă niciodată în patul vostru, o să vă pară rău.

Se întoarse pe vârfuri şi plecă, lăsând un gust amar tuturor.

— Asta e! Prefăcându-se uimită, Lady Reederman stătea cu ceaşcă aproape de gură. Am fost puse la punct!

Un râs nervos se auzi în încăpere.

— Domnişoară Ritter, cred că ne povesteai de sora dumitale, îi zise Lady Reederman. Te rog să continui.

Când Caroline se uită la ea nedumerită, femeia adăugă:

— A venit vremea să o pună cineva pe hoaşca aia la

respect. Domnişoară Ritter, nu mă mir că tu ai fost aceea.

Săptămâna 2: Lord Huntington trebuie să participe la multe petreceri şi baluri.

Caroline se uită la acea notă, scrisă cu atâta speranţă cu săptămâni în urmă şi râse în hohote. O, da, participase. Iar ea i se dăruise pentru plăcerea lor reciprocă. Puse tocul în călimară şi scrise cu înflorituri:

Lord Huntington se descurcă de minune în amor, dar, ca orice armăsar nărăvaş, are nevoie de cineva să-l ţină bine în frâu.

Râse din nou. Da, îl călărise ca pe un armăsar, şi, ca orice călăreaţă pricepută, îşi strunise bine calul. Îşi atinse obrajii înroşiţi pe când îşi amintea tot ce făcuseră în timpul nopţii.

Lord Huntington dă dovadă de curaj şi seduce o femeie, dorind să afle cum fusese aceasta până când neglijenţa şi cruzimea i-au slăbit puterile.

Caroline nu se putea minţi. Nu ar fi avut curajul să o înfrunte pe Lady Freshfield cum o făcuse azi dacă Jude nu i-ar fi permis atâtea libertăţi noaptea trecută. Dacă un bărbat atât de vânjos i se supusese, se simţea puternică acum, aşa că hotărî să nu mai lase nici un bărbat să se folosească de ea vreodată.

Când Lord Huntington se va căsători, mă aştept că soţia lui să fie cea mai încântătoare dintre femei, căci el e cel mai viril dintre bărbaţi.

Capitolul 21

— Draga mea, dacă aţipesc, dă-mi un ghiont cu cotul. Nu se cuvine ca ducesa de Nevett să adoarmă în mijlocul unei arii. Nicolette se afundă în scaunul din loja personală a lui Nevett. Deşi nu pot înţelege cum reuşesc unii să rămână treji.

Caroline afişă un zâmbet larg, văzând atâta indiferenţă.

— Nu înţeleg cum cineva poate adormi la operă.

— Vrei să spui că la operă cântăreţii zbiară atât de tare, iar noi suntem mult prea aproape de ei?

Loja ducală se afla la stânga scenei, unde, dacă cineva stătea lângă balustradă, aşa cum făceau Nicolette şi Caroline, putea să vadă pe oricine şi putea fi văzut de toată lumea.

— Nu, vreau să spun că muzica e minunată şi interpretarea atât de înălţătoare!

Nicolette pufni.

— Aşa spun toţi.

— Opera e foarte la modă. Caroline îi arătă cu o mână înmănuşată interiorul Operei Regale Italiene, care se redeschisese cu doi ani în urmă, iar fiecare loc din sală era ocupat acum, şi la fel şi lojile de pe trei nivele. Vopseaua strălucea în lumină cu nuanţe aurii, iar cupola era foarte sus, într-o splendoare celestă. Toată lumea bună e aici.

— Când eşti ducesă, unul dintre avantaje, şi recunosc că sunt prea multe, este că nu contează ce fac ceilalţi. Nicolette se rezemă de spătar, cu un zâmbet ironic. Sunt la fel de importantă în societate, fie că mă duc la operă sau nu.

— În cazul ăsta, mai bine aţipiţi. Plictiseala nu vă va afecta statutul social.

Nicolette o atenţionă cu degetul pe Caroline.

— *Nu* mă tenta. Dar râse. Sinceră să fiu, când se sting luminile, o să mă mut în fundul lojii. N-o să mă vadă nimeni acolo. Apoi nu trebuie să-mi fac altă grijă decât că o să sforăi prea tare şi o să mă audă lumea.

Caroline chicoti, nespus de încântată de acea seară, de situaţia ei şi de Nicolette. Şi cum să nu fie? Deşi ştia că nu acesta fusese planul lui Nevett, sub protecţia lui nu mai era o porumbiţă pătată, ci însoţitoarea ducesei, o adevărată onoare. Mânca bine, se îmbrăca bine, era din nou în societatea pentru care fusese educată, şi, dacă anumiţi oameni se uitau chiorâş la ea, nu-i era teamă de ei, pentru că statutul ducelui o apăra... iar după ceaiul din acea zi, şi curajul de care dăduse ea însăşi dovadă.

Cel mai bine era că nu avea motive să se simtă vinovată. Atitudinea ei demnă se putea explica prin faptul că îşi îndeplinea bine sarcina pentru care fusese angajată. Îl ajuta pe Jude să ajungă din nou un membru respectat al societăţii şi era mândră de progresele făcute. Până la sfârşitul sezonului de baluri, avea să îl însoare.

Mă rog, avea un motiv pentru care să se simtă vinovată. O guvernantă responsabilă nu făcea dragoste cu elevul ei. Cu siguranţă nu-l lega de pat, deşi el o lăsase. Închise ochii pe jumătate în timp ce îşi amintea plăcerea pe care o dăruise şi cea pe care o primise. Nu, o guvernantă respectabilă nu săruta un bărbat până se zvârcolea şi nu-l călărea până oboseau amândoi; dar se întâmplase doar o dată, fusese un moment de nebunie, menit să dovedească, o dată pentru totdeauna, că deţinea controlul asupra vieţii şi a pasiunilor ei.

Şi ale lui Jude, bineînţeles. Îl cucerise pe Jude într-o campanie nemaipomenită şi victorioasă. Era o femeie îmbătată de propria putere.

Nicolette ţinea binoclul de operă în dreptul ochilor şi privea lojile de pe partea cealaltă. Se uita şi jos în sală, unde stăteau oamenii de rând, care flecăreau şi se foiau.

— Unde e Jude? o întrebă Nicolette. Ar fi trebuit să ajungă până acum.

Caroline îşi netezi cu grijă fusta de catifea.

— Nu ştiu.

Oare o evita? Regreta cumva cele întâmplate noaptea trecută? Oare nu-şi dăduse bine seama, şi plăcerea lui nu

fusese la fel de mare ca a ei? Sau era oare furios că se furişase? Că refuzase să-l dezlege şi îl forţase să facă lucrurile după placul ei?

Îşi aminti şi abia îşi putu controla respiraţia. Ce îngrozitor – sau minunat – era că simplul gând la el îi dădea palpitaţii.

— Se aude vocea lui pe coridor, spuse Nicolette. Vezi ce face, dragă.

Caroline se duse înspre pragul uşii şi se uită afară.

Jude stătea acolo, vorbind cu *comte de* Guignard şi *monsieur* Bouchard, şi arăta… extraordinar. Era arătos de-ţi stătea inima în loc, iar profilul lui emana virilitate. Avea fruntea boltită, nasul, odată spart şi acum uşor strâmb, maxilarul puternic. Buzele… buzele lui Jude făceau din sărut o artă, una a cărei amintire o făcea pe Caroline să-şi ducă mâna la inimă ca să-i domolească bătăile.

— Sunt încă atât de şocat să aud că v-a fost jefuită casa ieri-noapte. În vocea lui Jude se simţea groaza. Este sigur cineva care urăşte francezii.

— Dar nu sunt francez. *Comte de* Guignard vorbea scurt şi răstit, reuşind să pară cam neobrăzat. Sunt din Moricadia.

Costumul lui Jude cu nuanţe de mov nu bătea la ochi, dar ea bănuia că îmbrăcămintea nu mai conta, căci ştia ce se ascunde sub haine. Pentru ea conta doar trupul atrăgător al lui Jude, marcat de răni, părul aspru şi pielea moale, membrul care promitea şi desfăta pe măsură.

Îi veniră lacrimi în ochi când îşi aminti acea plăcere, căci îşi dădu seama că o dată nu fusese suficient. Însă nu avea să se mai ducă la el; făcuse ce dorise şi aflase de ce femeile cedau aşa de repede în braţele unui bărbat.

Luase bucurie de la el şi i-o înapoiase, dar acum viaţa revenea la normal: o aşteptau celibatul şi singurătatea. Se duse înapoi în lojă, se sprijini de perete, îşi şterse lacrimile de pe obraji şi se prefăcu că nu-i pasă.

— Dar nu eşti moricadian, nu? Adevăraţii moricadieni suni nişte ţărani simpli. Dacă Franţa nu v-ar fi cucerit, ar

mânca tot prepeliţă fără sos. Jude parcă era un actor prost care îşi recita rolul. Tu şi francezii tăi care conduceţi ţara sunteţi aristocraţi adevăraţi.

— Asta aşa e, recunoscu *comte de* Guignard.

Spre mirarea lui Caroline, sâsâia ca un şarpe.

— Cu cât se uneşte Moricadia mai repede cu Franţa, cu atât mai fericit vei fi, spuse Jude.

Comte de Guignard spuse ceva într-o limbă pe care Caroline nici nu o înţelegea, nici nu o recunoştea, dar tonul lui o făcu să-şi întoarcă privirea şi să se încrunte.

— Ce? întrebă Huntington, părând uimit.

— Contele spune că înţelegi foarte bine cum gândeşte el.

Din tonul lui *monsieur* Bouchard, Caroline îşi dădu seama că minte. Pentru prima oară se întreba de ce Huntington părea aşa de entuziasmat de acei doi bărbaţi care nici nu-l plăceau, nici nu-l respectau. Nu se fereau să-l batjocorească. Jude spunea că adoră tot ce e francez, dar aşa cum îi atrăsese atenţia *comte de* Guignard, ei nu erau francezi cu adevărat.

— Mă bucur că m-aţi adus şi pe mine la vânătoare, spuse Jude fericit. Sigur nu credeaţi că sunt un trăgător pe cinste!

— Eşti într-adevăr un as. *Monsieur* Bouchard părea încântat. Şi când le-am zis asta câtorva prieteni pe care ni i-am făcut aici, m-au asigurat că toată lumea ştie cât de bine te pricepi.

— Vai, ce măgulitor!

Caroline parcă îl şi vedea pe Jude roşind. Orchestra începu să intoneze uvertura.

— Ar trebui să ne întoarcem în loja noastră, spuse *comte de* Guignard.

— Să ne vizitaţi la pauză, propuse Jude.

Caroline o porni spre scaunul ei de teamă să nu fie prinsă că trage cu urechea, dar se opri când îşi auzi numele.

— Domnişoara Ritter e cu noi şi vă adoră pe amândoi,

spuse Jude cu voce tare. Mai ales pe dumneata, conte.

Caroline nu ştia ce să creadă. De ce ar fi spus Jude una ca asta? Ea îi spusese ce părere avea despre *comte de* Guignard – oare Jude se gândea să le facă pe plac *numai* moricadienilor? În ciuda frivolităţii şi firii aparent insensibile, Jude nu era prost. De fapt, Caroline chiar îi aprecia inteligenţa. Nu putea să spună exact ce, dar simţea că se pune la cale o trădare.

— E tot pe hol şi vorbeşte cu *comte de* Guignard şi *monsieur* Bouchard, îi spuse ea lui Nicolette, grăbindu-se spre scaun.

El intră în lojă, iar Nicolette îi porunci:

— Închide uşa şi aşază-te, Jude. Începe opera.

— Da, mamă.

Îşi trase scaunul în spatele lui Caroline şi se aşeză îndeajuns de aproape pentru ca ea să-i simtă mirosul viril. Era conştientă de fiecare mişcare a lui şi se simţea înghesuită, aşa cum stătea sprijinită de balustradă.

Dar indignarea i se risipi. Ştia cine era Jude; nu ascunsese niciodată că era un simpatizant al moricadienilor şi al francezilor. Pentru moment, Caroline era fericită să-l aibă aproape şi de neatins.

Luminile se stinseră în sală şi se aprinseră pe scenă. Muzica se auzi mai tare, iar soprana apăru dansând pe scenă. Era durdulie, frumuşică şi avea ochi atât de vii, că reuşeau să-i farmece pe toţi din public. Cu excepţia lui Nicolette, care stătea pe scaun cu spatele încovoiat şi, când soprana începu să cânte, ducesa gemu tare, fără să-i pese de oamenii din celelalte loji.

— Sst, îi şopti Caroline. O să creadă că sunt eu.

Nicolette se uită în ambele părţi. Pereţii dintre loji erau subţiri, dar solizi.

— Luminile sunt stinse. Nu mă vede nimeni. Jude poate să stea în locul meu. Se ridică şi se duse în spatele lojii. Se aşeză pe un scaun, îşi trase altul ca să-şi rezeme picioarele, îşi puse mâinile în sân şi bărbia în piept. Vocea ei şoptită pluti prin lojă: Să va bucuraţi de operă, copii.

Caroline se aştepta ca Jude să vină în faţă lângă ea, dar el rămase nevăzut în spate, o prezenţă constantă.

— Ţi-am spus cât de încântătoare eşti în seara asta?

Vocea lui îi ridică buclele de pe ceafă.

— Mulţumesc.

Îşi netezi din nou rochia, plăcându-i senzaţia oferită de atingerea mănuşilor din mătase pe fusta de catifea pentru operă.

Rochia era făcută din brâie de culori: albastru-deschis pe corsaj şi partea de sus, iar mai jos culoarea se întuneca, ajungând la albastru-închis la tiv. Caroline nu voia să poarte ceva atât de neobişnuit, dar îşi dăduse seama cât de iscusit era lucrată când o pusese pe ea.

Daisy îi coafase părul în bucle şi îi aşezase un singur trandafir după ureche. Ducesa insistase să-i împrumute un colier din aur bătut cu safire şi presărat cu diamante şi cercei asortaţi. Zumzetul făcut de oamenii care vorbeau când Caroline intrase cu ducesa confirmase asta – purtată cu o mantie cu volănaşe tot albastru-deschis ca şi corsetul, această ţinută avea să fie la modă luni de-a rândul.

— Rochia e încântătoare.

— Eu spun că persoana care o poartă o face încântătoare.

Ea trase adânc aer în piept, înfierbântată de pasiunea lui Jude. Sau era oare pasiunea ei? Nu ştia. Nu îndrăznea să ghicească. O cuprinse cu braţul. O luă de mână şi i-o ţinu. Doar atât. Ea se uită fără ţintă la scenă, unde soprana nu contenea să cânte, şi lăsă căldura strângerii lui de mână să-i pătrundă în suflet. De ce-i păsa?

Dacă ar fi mângâiat-o mai intim, i-ar fi răspuns. Bineînţeles că urma să o facă, pentru că nu avea cum să *n-o facă.* Dar, când o luase de mână şi doar o ţinea aşa, se simţea… în siguranţă. Protejată. Iubită. Şi nimic nu putea să-i schimbe părerea. De ce o afecta atât de mult? Refuza să cerceteze motivele în profunzime. Oricare tir fi fost cauza, nu voia să ştie. Pe când se uitau la primul act, degetele o furnicau acolo unde o atinsese – dar şi cele de la

cealaltă mână. Era suficient să o atingă o singură dată şi i se încălzea tot trupul. Pe scenă, baritonul îşi cânta iubirea neîmpărtăşită. Soprana flirta şi dansa. Muzica se înălţa, iar inima lui Caroline la fel. De multă vreme nu se mai simţise aşa – nici nu putea să-şi dea seama în ce dispoziţie era. În cele din urmă, îşi dădu seama – era fericită. Nu avea să dureze. Ştia asta din experienţă. Dar acum se bucura de o fericire inegalabilă.

— Mă gândesc doar la noaptea trecută. Buzele lui Jude îi atinseră urechea, se mişcau cu o precizie delicată pe când îi şoptea. Nu pot să uit nimic. Vreau să mă atingi din nou. Îi eliberă mâna. Ba nu, mai mult decât atât – vreau să te ating.

Sunetul vocii lui o făcu să închidă ochii. Îmbătată de parfumul, vocea şi cuvintele lui, îşi plecă privirea.

— Nu putem. Ce am făcut eu…

— Noi.

— A fost o nebunie de moment.

— Tu… eşti nebunia întruchipată. Vocea lui era blândă, gingaşă… incitantă. Eşti curajoasă şi neînfricată. Îndrăzneşti să legi un bărbat şi să iei ce vrei de la el. Numai tu puteai face asta, Caroline. Numai tu.

Era încântată când îşi auzea numele rostit de el, când o lăuda. Ştia că era acolo în spate, nevăzut, pândind în întuneric, iar căldura trupului său o învăluia. Avea nevoie de aer; îi inspiră adânc parfumul, căldura. O umplea de dorinţă. Buzele lui îi atinseră pielea sensibilă din spatele urechii, o mângâiere şoptită, un fior abia perceput. Îşi ţinu respiraţia, dar acea frântură de amintire era puternică, zdrobitoare. Îşi amintea când îl ţinuse în ea, durerea şi extazul.

Mâna lui îi urcă pe braţ, îi frământă umărul, apoi coborî ca să-i apuce sânul. Nu o atinsese noaptea trecută. Căci nu-i eliberase mâinile. Acum, Caroline îşi dădea seama ce greşeală făcuse. Sânul i se înfioră de o pasiune pe care o ştia mult prea bine. Jude îşi trecu degetele peste sfârcul ei; era întărit. Însă acum era altfel.

El o atingea pe *ea.* Simţi cum i se strânse stomacul. Sângele îi gonea prin vene. Întunericul ce-i împresura îi făcea mai dezinhibaţi. Iar ea era sălbatică, senzuală, un element al naturii, singură cu bărbatul care o readusese la viaţă.

Pe scenă cântau bărbaţi şi femei. Oamenii se uitau din alte loji şi din stal. În spatele ei, ducesa dormea. Nimeni nu ştia ce-i face Jude, iar lui Caroline îi plăcea acest secret. Era excitant să ştii că nu era permis să se atingă, aici, la operă. Nu era permis să se atingă deloc, niciunde, dar ei sfidau convenţiile, bunul-simţ şi tot ce admirase şi respectase ea până atunci.

— Jude…

Numele îi ieşi de pe buze odată cu suflul slab. Era un ordin, o rugăminte.

— Da, draga mea.

Îi simţea zâmbetul pe obraz. Îşi întoarse capul şi o sărută o dată cu buzele strânse. Însă ea mai gustase din pasiunea lui şi acum îşi dădea seama ce voia. Era încântată. Îşi ridică mâna şi îi mângâie maxilarul.

— Am visat că-ţi voi face exact ce mi-ai făcut şi tu mie.

Vocea lui o emoţionă, profundă şi tulburătoare, evocându-i amintirea momentului când ea ar fi. Preferat să fie inocentă, fără trecut, să nu retrăiască senzaţia avută când făcuseră dragoste. Deschise ochii şi îi văzu jumătate de faţă, luminată slab de reflectoarele de pe scenă. Cealaltă jumătate era în întuneric, de nepătruns, necunoscută. Ochii lui sclipeau ca nişte bijuterii închise la culoare pe când se rezema de ea. Simţea că Jude… era mai singur decât orice bărbat pe care îl întâlnise vreodată. Simţea că era un bărbat care ducea o povară grea pe umeri.

Era ridicol, pentru că se îmbrăca şi se purta ca un bufon. Probabil că doar i se părea. O apucă de mijloc, apoi de fustă, pe care o mototolea în pumn. Şi continua să o ridice.

— Nu, îi şopti ea, dar nu-l opri.

— Nu ne vede nimeni, e întuneric. Suntem în spatele balustradei, mama doarme, îi şopti el grăbit. Nimeni nu ştie ce facem aici.

Dar ea nu-l lăsă. Era un comportament deplasat la operă. Sau oriunde. Puteau fi prinşi. Şi umiliţi. Însă se umezi la gândul că ar atinge-o acolo, în maiestuoasa sală a Operei Regale Italiene, în timp ce muzica viorilor îi împresura, iar vocile superbe cântau despre iubire.

Îi trase fusta până în talie. Jupoanele foşniră. Îi mângâie genunchiul, deasupra jartierei, iar materialul subţire din care era cusută lenjeria ei intimă o făcea să simtă fiecare atingere blândă de parcă ar fi fost direct pe pielea ei. Mâna lui urcă pe coapsă. Când el îi desfăcu lenjeria, iar degetele îi atinseră părul cârlionţat din zona cea mai intimă, plăcerea deveni insuportabilă. Ea îl apucă de încheietură cu degetele şi îi trase mâna. Iar el îi aşeză palma pe braţul scaunului. Vocea lui îi şopti din nou la ureche:

— Nu, Caroline, acum e rândul tău să stai şi să suferi cât timp eu îmi fac poftele.

— De ce aş face asta? şopti ea fără vlagă.

— Pentru că aşa *e* corect.

— Corect? Dar nu-mi pasă. Îmi place să controlez totul.

Vorbea cu o sinceritate dezarmantă.

— O să-ţi placă şi ţie.

Îi ridică buclele şi o sărută pe ceafă. Îi făcuse o promisiune.

Pe când îi depărta coapsele, ea se uita drept înainte, fixând orbeşte tablourile şi vopseaua de deasupra scenei. Degetul lui mare intră în ea şi o deschise pentru atingerile sale. Dorinţa ei profundă o luă prin surprindere. Degetele lui se plimbau blânde pe ea, aducând-o la o înălţime mai mare decât notele atinse de soprană. Apucă strâns scaunul. Îşi muşcă buza de jos până începură să-i lăcrimeze ochii, însă nu îndrăzni să scoată niciun sunet. Dacă o făcea,

cineva avea să audă şi, deşi se cânta pe scenă, era sigură că toată lumea ar recunoaşte ţipătul unei femei al cărei trup fremăta de dorinţă. Degetele lui o tachinau. O mângâiau, atingându-i mugurele cu mişcări circulare şi lente, apoi coborau spre intrarea în trupul ei. Iar dorinţa ei creştea. Se umezea din ce în ce mai tare. Voia… *îl* voia în ea.

Dorinţa pulsa în ea, tânjea să fie satisfăcută. În întuneric, ea îşi mişca şoldurile într-un dans ca o chemare primitivă. Civilizaţia din jurul lor era insignifiantă pe lângă nevoia sa lăuntrică. De parcă şi opera se apropia de acelaşi apogeu, muzica crescu în intensitate. Cântăreţii se adunară pe scenă şi îşi cântară lauda… apoi terminară brusc. Muzica încetă. Cortina căzu. Peste tot, lumea începu să vorbească. Plasatorii se mişcară cu repeziciune prin mulţime, ca să aprindă luminile.

Jude îi coborî fusta. O sărută pe obraz cu blândeţe, de parcă îi promitea ceva – dar nu zise nimic.

Din spatele lojii, Nicolette întrebă:

— S-a terminat în cele din urmă?

— E pauză. Mai e actul trei. Vorbea pe un ton normal, nu era gâtuit de dorinţă neîmplinită.

Caroline era agitată. Fusese excitată până aproape de apogeu… şi lăsată baltă. Avea trupul încordat, pregătit. Rămase aşezată şi se uită în loja de alături, de parcă era interesată de plasatorul care aprindea lumânarea şi de oamenii care se întindeau şi vorbeau.

Blestemă în sinea ei opera, sincronizarea proastă, luminile şi zgomotul. Îi displăcea publicul. Îi ura pe toţi pentru că avea nevoie să se descarce. Nu-şi dăduse seama până atunci cât de femeie era, ce nevoi urgente avea trupul ei. Trebuia să fie singură *acum* cu Jude.

— O să avem companie. Nicolette dădu scaunul mai în spate şi vocea îi era mai aproape. O să vină prietenii mei şi ai lui Caroline, plus oameni care vor să o vadă pe femeia care a avut ac de cojocul lui Lady Freshfield. Ca să nu mai pomenesc de tinerele pe care le atragi tu, Jude.

Caroline ar fi vrut să stea jos, dar Jude o luă de braţ, constrângând-o să se ridice. Evident că trebuia să se poarte normal. Nu putea să-şi descarce nervii pe oameni. Dar picioarele îi tremurau, iar zâmbetul îi arcuia buzele într-o parodie a bunătăţii. Simţea că nu va putea să se adune. Se mişca precum o marionetă. Probabil că suferinţa i se citea pe chip, căci Nicolette se încruntă şi o luă de mână.

— Draga mea, te simţi bine? Tremuri toată!

Caroline nu putea spune adevărul, era prea umilitor. Ar fi fost alungată. Şi n-ar fi ajutat-o. Nimic nu putea s-o ajute.

— Muzica m-a emoţionat, îi răspunse ea.

Jude îi aruncă o privire piezişă şi zâmbi, luând în zeflemea minciuna ei. Îşi dădu seama cu surprindere că el o făcuse înadins. Dintr-un motiv abject o tachinase, o dusese pe culmile pasiunii, apoi o lăsase neîmplinită.

Capitolul 22

Jude întrezări momentul exact când Caroline îşi dădu seama de ceea ce făcuse el. Făcuse ochii mari, iar nările îi fremătau. Nu voia să creadă aşa ceva. El îi zâmbi, trimiţându-i un mesaj pe care nu putea să-l interpreteze greşit.

Se folosise de ea ca de cea mai desăvârşită vioară, o ispitise, apoi se delectase cu frustrarea ei. Ca să ştie ce însemna să fii la mila unui iubit necruţător. Însă dăduse naştere unei probleme greu de rezolvat – rămăsese şi el la fel de frustrat ca şi ea. Plasatorii aprindeau lumânările de la candelabrele din loja lor. Oaspeţii aveau să vină curând să o vadă pe ducesă, pe fiul ei vitreg şi pe celebra domnişoară Ritter. Şi dacă s-ar fi uitat cineva la pantalonii lui, ar fi văzut ce dorinţă mare îl cuprinsese.

Nici nu se punea problema. Sub nicio formă. Se întoarse, se sprijini de balustradă şi se uită în sală de parcă

ar fi găsit ceva absolut fascinant. Mama lui i se alătură.

— Ce vezi?

Important era ceea ce nu voia ca ea să vadă, aşa că dădu din umeri şi mormăi:

— Doar mă uit.

— Ce evaziv eşti! îi zise ea exasperată. Mereu ai fost un tânăr secretos, foarte reţinut, nu ai făcut confidenţe, nu ai fost exuberant. De când te-ai întors de pe continent, eşti complet altfel. Nu te înţeleg nici pe tine, nici cum te îmbraci, ca să nu mai zic de apucăturile tale prosteşti. Jur că îţi arăţi fiecare sentiment – şi nu aş da nicio ceapă degerată pentru vreunul. Nu pot să cred că te-ai schimbat atât de mult.

Lui Jude nu-i venea să creadă că ea îşi găsise tocmai *acum* momentul să se plângă. Nu voia ca îndoielile mamei sale în ajungă la urechile lui Bouchard sau ale lui de Guignard. Ar fi fost un dezastru. Ba mai rău, Caroline venise în dreptul lui Nicolette şi nu voia ca *ea* să-i pună la îndoială comportamentul. Nu când îl cunoştea mai bine decât oricine pe lume. Nu când o simţea atât de aproape, încât parcă trăia în sufletul lui.

— Nu m-am schimbat, îşi asigură el mama pe un ton curajos şi necinstit. Franţa mi-a deschis ochii pentru modă şi o viaţă de plăceri. Mereu am vrut asta, dar nu am ştiut cum să procedez până să ajung acolo.

— E chiar atât de schimbat, Înălţimea Voastră? o întrebă Caroline pe ducesă cu politeţe reţinută. Mie mi se pare că n-are niciun gând în cap.

— Ţin să te contrazic. Jude făcu o plecăciune batjocoritoare în faţa lui Caroline. Am plăceri foarte… bine gândite.

Caroline scutură dispreţuitor din cap şi, cu bărbia înclinată şi o grimasă plină de desconsiderare, părea de neatins, distantă. O provocare.

Amintirea nopţii trecute, momentul când o văzuse şi o atinsese azi îl duseseră la paroxism. Jude crezuse mereu că este un bărbat raţional, dar o îndoială nu-i dădea pace;

această necugetare, această pasiune nebunească părea să izvorască dintr-o parte a fiinţei sale care fusese ascunsă până atunci. Caroline parcă reuşea să pătrundă în străfundurile sufletului său şi să scoată la suprafaţă un metal nou, necunoscut, strălucitor… şi plin de neprevăzut.

— Jude pretinde că e altcineva, zise mama lui.

El oftă nefericit.

— Cine?

Vocea lui Caroline era la fel de caldă ca Marea Nordului în februarie.

— Fratele lui. Mama îi puse o mână pe braţ. Dar nu este Michael, şi mă simt de parcă mi-aş fi pierdut ambii fii. Îl vreau pe Jude înapoi.

— Of, mamă… Jude recunoştea o rugăminte când o auzea.

Trebuia să redevină el însuşi căci, continuând să se comporte aşa, îşi rănea tatăl, mama vitregă, pe fratele lui mai mic… şi pe Caroline.

Îşi dădu încă o dată seama că trebuia să termine odată cu moricadienii ca să-şi poată trăi viaţa după bunul plac.

— Jude, dacă ai ceva să-mi spui, aş vrea să… îi zise mama lui pe un ton rugător.

Apoi, vocea i se pierdu. Încremeni.

El se uită încotro se uita ea. Văzu ce văzuse şi ea. Îi veni să geamă. Domnişoara Gloriana Dollydear cobora de pe scenă, iar Garrick Throckmorton îi oferea mâna să o ajute. Nu exista cineva mai nepotrivit decât Throckmorton pentru a juca rolul unui *bon vivant*[9]. Jude zâmbi larg când îl văzu aşa nelalocul lui şi nerăbdător.

Din fericire, Throckmorton avea o reputaţie de om plicticos, fără umor, deşi mama sa nu-i observă lipsa de entuziasm şi şuieră:

— Ce nenorocit! Soţia lui e gravidă şi el flirtează cu o

---

9 Persoană cu gusturi rafinate, în special în privinţa mâncării şi a băuturilor (în franceză, în orig.)

uşuratică!

— Mamă, nu ştim sigur! Jude nu se putea gândi la nimeni altcineva cu care i-ar fi plăcut mai puţin să discute despre amante decât mama lui vitregă – cu excepţia lui Caroline, ai cărei ochi aruncau văpăi de furie, căci fusese chinuită şi abandonată.

— Îi sărută încheietura. Silueta minionă a mamei emana indignare înfuriată. Tu cum îţi explici?

— Îi admiră vocea? sugeră Jude.

— Slab motiv! îi tăie ea vorba. Jude Edward George Durant, doar nu-i găseşti vreo scuză domnului Throckmorton, nu?

Jude se lăsă păgubaş în faţa inevitabilului.

— Nu, bineînţeles că nu. E dezgustător. Perversul ăsta bătrân ar trebui împuşcat.

— Lord Huntington nu ar trebui să-i găsească scuze pentru un comportament reprobabil. În vocea Caroline era o ironie acidă. Şi el e foarte crud.

— Domnişoară Ritter, *comte de* Guignard este în loja de vizavi şi ţi-a făcut o plecăciune.

Lui Jude nu-i părea rău că schimbă subiectul sau că o excitase pe Caroline în întuneric.

Caroline îi făcu o reverenţă solemnă lui de Guignard. În lumina a mii de flăcări aurii, pielea lui Caroline strălucea ca razele soarelui. Ciudat, dar ochii ei de un albastru-verzui erau străbătuţi de irizaţii aurii şi sclipeau atât de puternic, încât Jude putu înţelege de ce bărbaţii încercaseră să se sinucidă din dragoste pentru ea. Spera că de Guignard era gata să se arunce de pe o stâncă pentru ea.

Pe Jude îl mustra conştiinţa. Îşi jurase că nu va fi expusă pericolelor, iar acum o încuraja, ştiind că de Guignard avea să interpreteze acest gest drept interes din partea ei. Mai ştia şi că Bouchard se uita la compatriotul lui cu ochii mijiţi. Jude văzu cât de nerăbdător era în privinţa iubirii neîmpărtăşite a lui de Guignard. Nu avea nicio slăbiciune, cu excepţia lipsei de răbdare. Nu era bun decât cu el însuşi. Avea nevoie de de Guignard ca să-şi facă

intrarea în înalta societate, nimic mai mult, iar Jude simţea că abia aştepta să termine trebuşoara pentru care veniseră. Lui Bouchard îi plăcea să ucidă.

— Uite acolo jos, Caroline. Tânărul Turgoose încearcă să-ţi atragă atenţia, îi spuse Nicolette.

— Da, făcându-se de râs.

Jude zâmbea larg şi fără jenă pe când Goose îi făcea semne şi mima afecţiunea neţărmurită pe care i-o purta lui Caroline.

Aceasta îi făcu o reverenţă, zâmbind şi făcându-i cu mâna.

— E bine că nu mă foloseşte nimeni să-l atrag pe *Goose* printre noi.

Oare ştia...? Oare bănuia...? Jude se uita fix la ea, încercând s-o înţeleagă, aşa că nu o auzi trăgând aer în piept. Era speriată, îngrozită. Se uită şi văzu ce o neliniştea. Freshie era în loja de jos, vizavi de ei. Se uita fix la Caroline. Nu zâmbea şi era atât de ameninţător, încât aerul părea otrăvit, iar temperatura în scădere.

Caroline mototolea catifeaua groasă din care era făcută rochia ei. Jude întâlni privirea cu subînţeles a mamei sale.

— Au venit prietenii noştri, zise ea bucuroasă.

Jude o întoarse pe Caroline, punându-i mâna pe braţ şi o împinse uşor spre mulţimea gălăgioasă care se înghesuia în loja lor. Apoi se uită din nou spre locul în care se aflase Lord Freshfield – nu mai era. Desigur. Era genul de bărbat care îi hărţuia doar pe cei mai slabi, pentru că bărbaţii puternici l-ar bate măr.

Negru de supărare, Jude hotărî că, imediat ce va termina cu moricadienii, avea să rezolve lucrurile şi cu Freshie. Poate va discuta cu el într-un anumit fel, cu pumnii şi fără milă. După ce Jude avea să termine cu el, Freshie nu avea să o mai deranjeze vreodată pe Caroline.

Valeţii lui Nevett aduseră şampanie şi alte băuturi şi, în scurt timp, conversaţia începu să-i spargă timpanele. Oamenii se mai domoliră când ajunse la ei domnişoara

Dollydear, îmbrăcată cu rochia ei opulentă, dată cu fard şi ruj pe buze, dar zgomotul crescu în intensitate atunci când tinerii se îngrămădiră să-şi exprime admiraţia pentru vocea ei – şi mai mult.

Caroline acceptă cu modestie felicitările exagerate pentru izgonirea lui Lady Freshfield; era evident că femeia avea puţine admiratoare în lumea bună. Caroline îşi îmbrăţişa prietenele. Se uită cum Jude o copleşea cu complimente măgulitoare pe Lady Pheodora pentru rochia şi alaiul de pretendenţi. Ea îl necăji pe Goose până când acesta se înroşi şi zâmbi, iar în tot acest timp Caroline era conştientă de trupul ei. În timp ce vorbea, îşi strânse coapsele, încercând să potolească dorinţa pe care Jude o stârnise în ea. Se întreba dacă pielea ei strălucea de la căldura dorinţei sale. Bănuia că era schimbată faţă de ziua trecută, de săptămâna trecută, de anul trecut şi se minună că nimeni nu îşi dădea seama de asta. Îşi dorea să nu-l fit văzut niciodată pe Jude, îşi dorea să-l fi legat de un pat unde să profite de el şi să-l lase nesatisfăcut.

— *Mademoiselle,* păreţi abătută, îi şopti *comte de* Guignard la ureche.

Ea tresări.

— Milord! Domnule! Conte! Nu, nu sunt deloc supărată.

Nu voia să se arate abătută. De Guignard se mută în faţa ei. Era un bărbat înalt, arătos, cu influenţă şi bani. Dacă ar fi fost isteaţă, ar fi uitat de Lord Huntington şi s-ar fi folosit de farmecul ei ca să facă din de Guignard un sclav. În schimb, stătea acolo nefericită, gândindu-se cu care dintre debutante s-ar însura Jude. *Monsieur* Bouchard li se alătură, duhnind din pricina trabucului din care pufăise în hol. Îi răspunse scurt la salut şi se uită nerăbdător la *comte de* Guignard.

— Am văzut scena de aseară de la balul baronului şi vă jur că un asemenea atac nu ar fi avut loc în ţara mea. O doamnă ca dumneavoastră ar fi fost tratată cu respect, iar

un *canard*[10] ca Lord Freshfield ar fi ponegrit pentru cruda desconsiderare a feminităţii dumneavoastră. Cât despre tatăl dumneavoastră – de Guignard strânse din buze şi trase adânc aer în piept – dar nu vreau să jignesc pe cel căruia îi datoraţi viaţa, omul care ar trebui să vă apere cu preţul vieţii!

— Ce cuvinte alese!

De fapt, i se părea că întreg discursul contelui de Guignard era peste măsură de îngâmfat. Ştia prea bine că vorbea din afecţiune pentru femei, dar, fiind străin, nu înţelegea că erau anumite lucruri care nu se discutau în public. Oricum, nu era dispusă acum să-i acorde lui de Guignard sau altui bărbat prezumţia de nevinovăţie. Puteau să ardă cu toţii în iad… cum ardea şi ea. Se uită cu ură la Jude. Părea foarte binedispus şi calm pe când vorbea cu cântăreaţa aceea de operă apetisantă şi atrăgătoare. Caroline ar fi vrut să-l împingă peste balustradă.

— Domnişoară Ritter, v-am indispus. *Comte de* Guignard îi făcu o plecăciune. Nu am vrut să fiu impertinent.

Ea îşi concentră din nou atenţia asupra lui.

— Deloc. Îmi pare rău că v-am lăsat această impresie. Apreciez bunătatea dumneavoastră. Nu ştiu cum să vă explic, dar e o bătălie pe care trebuie să o câştig de una singură.

Comte de Guignard îşi plecă privirea în chip de înţelegere – sau respect.

— Pot măcar să vă ofer un refugiu?

Monsieur Bouchard pufni nemulţumit. Contele nu-l băgă în seamă.

— Am aflat din întâmplare că ambasada Moricadiei nu mai este un loc sigur.

— Îmi pare rău, spuse Caroline. Sunteţi în pericol?

Pe hol, plasatoarea trecu pe lângă ei, fredonând o arie pentru a le reaminti spectatorilor să îşi ocupe locurile.

---

10 Ticălos (în franceză, în orig.)

— Asta nu ştim. *Comte de* Guignard era ca un erou care poza pentru o statuie. Nu numai că am fost jefuiţi, dar bănuiesc că suntem şi sub supraveghere.

— Conte, te rog, nu spune nimic, încercă să-l oprească *monsieur* Bouchard.

De Guignard îl ignoră.

— Aşa că am mutat toate treburile importante în alt loc şi ne-am asigurat că rămâne secret.

Plasatoarea trecu din nou pe lângă ei, fredonând aria care vestea că ultimul act al operei era pe cale să înceapă. Invitaţii începeau să părăsească loja lui Nevett.

— Însă pentru dumneata, domnişoară Ritter, reluă *comte de* Guignard, voi risca siguranţa mea şi a compatriotului meu şi voi dezvălui locul secret.

— Nu, nu-mi spuneţi! Caroline îşi dădea seama ce probleme putea să aibă. Dacă se întâmpla ceva la noua ambasadă, avea să fie suspectă şi nu-şi mai dorea alte probleme în viaţă – avusese parte de suficiente.

Dar contele nu păru interesat de obiecţia ei.

— Te rog, linişteşte-mă, acceptă această informaţie şi nu sufla nimănui o vorbă.

Îi puse o bucată de hârtie în mână. Ea acceptă înfrângerea, luă hârtia şi o puse în poşetă.

— Mulţumesc. Sunt onorată de încrederea acordată.

Şi uită imediat, căci o văzu prin mulţimea care se împrăştia pe domnişoara Gloriana Dollydear cum îi strecura un bilet asemănător lui Jude.

— Aşa ceva nu se face, şopti Caroline.

— Domnişoară Ritter, ce s-a întâmplat?

Comte de Guignard îi urmări privirea. La fel şi *monsieur* Bouchard. Ochii lui mici se îngustară. Îşi mângâie mustaţa deasă.

— Foarte interesant, spuse el cu răceală. Chiar foarte interesant.

Jude observă că se uitau la el şi la femeia răpitoare din faţa lui şi îi zâmbi lui Caroline, tachinând-o.

— Ce ruşinos! Caroline făcu un pas spre el, pregătită

să dea atacul.

— Ce crezi că vrea de la el? o întrebă *comte de* Guignard.

— Sfaturi legate de modă, izbucni Caroline.

Contele păru surprins.

— Da, sunt sigur că asta este, râse pe înfundate *monsieur* Bouchard. Iată, *monsieur* Throckmorton a venit în căutarea tinerei sale iubite.

Bănuitor ca orice încornorat, Throckmorton îşi făcu loc printre ultimii invitaţi ca să ajungă la ea.

— Domnişoară Dollydear, te pierdusem.

— Aici sunt, dragul meu. Îi puse mâna pe braţ. Domnişoara Dollydear se uită la el cu multă iubire. Du-mă înapoi pe scena unde trebuie să mor din dragoste… pentru tine.

Pe când o conducea afară din lojă, se uită în urmă şi îi făcu ochi dulci lui Jude.

— Cât de nepotrivit! murmură Caroline din nou.

Jude voia să râdă de expresia lui Caroline. Guvernanta lui era frustrată şi geloasă, iar cele două emoţii îi afectau firea blândă. Ea refuză să se uite la el. Dădu scurt din cap spre de Guignard şi Bouchard pe când îşi luau rămas-bun de la ea. Şi, după ce plecă şi ultimul invitat, Caroline se aşeză brusc.

Pe când plasatorii stingeau luminile, Jude se aşeză din nou în spatele ei. Se uită la profilul ei conturat în lumina de pe scenă şi, după poziţia rigidă în care îşi ţinea capul şi după cum îl ignora, era limpede că fata clocotea de furie. Nicolette nu bănuia nimic, dar vorbi în şoaptă în primele minute ale operei. Caroline îi răspunse fără entuziasm. Nicolette se lăsă în scaun. În zece minute, capul i se lăsă în jos. Se trezi, se concentră asupra scenei încă o dată, apoi aţipi din nou. Era exact clipa pe care o aştepta Jude. O atinse uşor pe umăr.

— Mamă, nu vrei să stai în spate?

— Poftim? Clipi şi se uită în jur. Se ridică şi îşi scutură fusta. Nu, mă duc la toaletă.

Era cel mai norocos bărbat din lume.

— O să mai fie şi alte femei plictisite cu chef de bârfă. Să fiţi cuminţi, copii.

Nicolette părăsi loja… lăsând în urma ei o tăcere adâncă. Caroline stătea ţeapănă pe scaunul din faţa lui.

— De ce eşti aşa furioasă? o întrebă el în şoaptă, punându-şi mâinile pe umerii ei goi.

— Nu sunt.

Vorbea prea tare şi pe un ton prea ferm.

— Eu cred că da, îi spuse el mieros la ureche. Cred că vrei să termin ce am început.

— *Treburile* tale nu mă interesează – atâta timp cât îţi iei mâinile de pe mine.

Ridică din umeri încercând să scape de palmele lui. El se apropie şi mai mult de urechea ei.

— Eşti sigură?

O muşcă uşor de lob. Ea se întoarse să se uite la el.

— Nu… face asta!

Nu îi putea distinge trăsăturile, dar simţi furie şi altceva în vocea ei – excitare. Iar excitarea ei îl trezi şi pe el la viaţă. Inima îi bătea necontrolat, iar membrul dădea să iasă din pantaloni.

— Dacă am fi într-un loc intim, îi spuse el cu o blândeţe sinceră, te-aş avea aici pe podea.

— Prostii, îi aruncă ea, eşti prea stăpân pe tine.

Era o provocare. Jude nu se opri să cugete. Luând-o de ambele coate, o ridică de pe scaun şi o propti în faţa lui în cel mai întunecat ungher. Ea încercă să se elibereze, dar cuvintele ei nu făceau decât să-l înfierbânte. Avea să-i arate el stăpânire de sine. Avea să o ducă într-un loc unde nu mai fusese niciodată. Prinse un scaun cu un deget de la picior, îl trase spre ei şi o obligă să se aşeze. Caroline încercă să se ridice. El o împinse la loc cu o mână pe talia ei.

— Nu ştiu ce faci, dar… îi şopti ea prinsă în ghearele pasiunii.

— Sunt de acord. Habar n-ai ce fac.

Mai înşfăcă un scaun, îl puse sub mânerul de la uşă şi îl propti bine. Nimeni nu avea să dea buzna peste ei.

Nu mai aşteptă. Nu se arătă deloc blând şi nu se obosi cu preludiul. Îi ridică fusta şi coborî între coapsele ei. Îi auzi gâfâitul pe când era acoperit de jupoane şi mătăsuri. Simţi mirosul cald şi dulce de femeie. Al lui Caroline. Ea încercă să-l dea la o parte, dar el nu-i acordă atenţie. Se săturase de atâta tachinat. Caroline voia să fie satisfăcută, iar el avea să-i ofere această satisfacţie. Dacă s-ar fi gândit mai bine, şi-ar fi dat seama cât de diferit se comporta. Nu se gândea că va fi prins, nu îi păsa dacă mama lui vitregă venea şi voia să intre. O parte din el pe care nu o cunoştea îi dădea ghes şi avea să facă tot ceea ce voia cu femeia visurilor lui. Cunoştea deja cum era dantela pantalonaşilor ei, aşa că găsi uşor partea care îi acoperea feminitatea. Ea încercă să-l lovească. El râse, căci îi plăcea pericolul şi emoţia, şi era convins că ea nu avea să se opună. Oricum, nu foarte mult, căci rezistenţa ei izvora dintr-o nevoie disperată şi pătimaşă. Deschise cu degetele pliurile încă umflate de dorinţă. Când puse gura pe Caroline, simţi acelaşi fior care o cuprinse şi pe ea. Caroline îngheţă de parcă nu îndrăznea să se mai mişte, de parcă o singură mişcare ar fi aruncat-o într-un hău fără fund. Însă nu ştia… că el intenţiona să o împingă în prăpastie.

Ea avea gustul dorinţei, dulce şi minunat, iar pasiunea lui crescu pe măsură ce ea se cutremura. Nu avea mult timp la dispoziţie. În curând cineva avea să observe uşa blocată. Aşa că o împinse spre final, gustând-o cu mişcări rapide şi incitante. Ea tremură mai tare. O cercetă cu limba, savurându-i pasiunea, se înfipse în ea şi se retrase, în repetate rânduri.

Caroline îşi arcui trupul în scaun. Coapsele i se încordau pe când se chinuia să-şi controleze reacţiile. De parcă i-ar fi permis el asta. Îi gusta cu blândeţe mugurele cel mai de preţ în timp ce îşi vâra un deget înlăuntrul ei. Muşchii ei se încordară. Iar trupul îi fu scuturat de fiorul puternic al dorinţei. Eliberarea veni repede şi el auzi în cele

din urmă sunetul pe care ea nu îl mai putea ţine ferecat – un geamăt dulce şi nesăbuit de împlinire.

Îi plăcea să o ducă pe culmile plăcerii absolute acolo, cu toată mulţimea în jurul lor, pe când muzica era la apogeu. Îi plăcea că îi forţase să exploreze o senzualitate de care nu fusese niciodată conştientă. Aşa că îi spori plăcerea, înfigându-şi degetul în teaca strâmtă şi caldă, folosindu-se de limbă în cel mai minunat fel de care era în stare. În cele din urmă, ea se prăbuşi istovită… pentru moment.

Iar el ştia că trebuiau să se aşeze din nou pe scaun. Îi aranjă lepede pantalonaşii, ieşi de sub fustele ei şi scoase scaunul de sub mânerul uşii. O ajută să se ridice în picioare şi îi zâmbi când o văzu aşa mirată, cu chipul adumbrit. O aşeză cu faţa la scenă, iar el lângă ea. O luă de mână, i-o sărută, iar când se întoarse mirată spre el, îi murmură:

— Răzbunarea n-a fost nicicând mai dulce!

Capitolul 23

— Domnişoară Ritter, sunteţi acasă! Daisy se ridică din scaunul unde stătea în faţa focului şi dormea. Se duse grăbită în dormitorul lui Caroline să aprindă lumânările. Cum a fost la operă?

— Înălţător, îi răspunse Caroline.

Fusese stânjenitor, revelator şi – excitant.

— Am auzit că Opera Regală Italiană e frumos pictată.

Daisy o ajută pe Caroline să-şi dea jos mantia.

— E superbă.

Caroline îi dădu lui Daisy hainele de stradă şi rămase uimită în mijlocul dormitorului pe când servitoarea le punea la loc. Caroline nu se mai simţise niciodată aşa, de parcă pielea i se întindea pe oase, iar venele şi nervii îşi cereau sus şi tare dreptul de a-l avea pe Jude.

— Sigur v-aţi simţit bine. Sunteţi roşie în obraji. Şi pun

pariu că domnii s-au luptat să vă stea prin preajmă.

— În spatele meu. „Şi sub fusta mea.” Caroline se împiedică de franjurii covorului din dormitor.

— Aveţi grijă, domnişoară, o preveni Daisy. Sunteţi obosită?

— Cred că da.

Dar nu asta era problema. Pe Caroline nu o mai ascultau muşchii. Abia putea să meargă, trebuia să se gândească cum să-şi descleşteze degetele ca să-şi pună săculeţul de mână pe măsuţa de toaletă.

— Atunci trebuie să vă culcaţi neapărat.

Daisy se duse în spatele ei şi îi desfăcu şirul lung de nasturi de la spate.

— Mulţumesc.

Dar somnul nu avea să o ajute, ba chiar ar fi înrăutăţit lucrurile. Cum să doarmă aici, uitându-se în sus la baldachin şi gândindu-se la *el?*

— Poftiţi, domnişoară. Şi bijuteriile.

În timp ce Daisy îi desfăcea colierul şi cerceii, Caroline îl porunci:

— Înălţimea Sa trebuie să-i primească înapoi în seara asta.

Nimic nu avea să-i ostoiască dorinţa cu excepţia lui Jude în ea, peste ea, sub ea.

— Da, domniţă. Mă ocup eu.

În pauză, Caroline îşi închipuise că, dacă ar fi putut avea acea senzaţie minunată de… satisfacţie ca în noaptea aceea în apartamentul lui Jude, avea să fie încântată. Dar Jude o adusese pe culmile plăcerii şi ea tot mai voia. Se stingea de dorinţă. Dacă Jude ar fi acolo, l-ar fi legat din nou de pat şi l-ar fi folosit după bunul ei plac.

— Arătaţi ciudat. Daisy o studie cu luare-aminte pe Caroline. Vă doare capu’ cumva, domnişoară?

— Nu mă doare capul.

Cu siguranţă, nu capul o durea. Evident că Daisy nu o crezu, pentru că o întrebă:

— După ce vă puneţi cămaşa de noapte, vreţi să vă

pieptăn părul?

— Nu, mulţumesc. În vocea lui Caroline era ceva neobişnuit de acru, aşa că adăugă pe un ton îndulcit: Serios, sunt bine.

Se duse după paravanul din colţ, cu rochia pe umeri. Era întuneric acolo. Câteva cuiere atârnau de perete. Cămaşa de noapte şi boneta erau acolo. Era şi o măsuţă cu un vas unde să-şi pună grafele şi alte obiecte, precum şi un scaun cu spătar drept. Se dădu înapoi, înăbuşindu-şi un ţipăt. Jude stătea acolo, cămaşa lui fiind o pată albă în contrast cu lemnul întunecat. Dinţii lui albi străluceau când zâmbea, ochii scrutau pofticioşi fiecare părticică răvăşită din ea. Era nemişcat ca o statuie… cu excepţia cuţitului lung, ascuţit, cu lamă subţire pe care îl răsucea în mâini.

— Domnişoară, sunteţi bine? o întrebă Daisy îngrijorată.

Caroline ţinea strâns rochia, iar palmele i se umeziră brusc.

Jude dădea din cap şi continua să se joace cu acel cuţit, aruncându-l în aer cu iscusinţa unui magician.

Era limpede ce voia de la ea. „Răspunde-i că da.”

— *Sunt…* sunt bine. Lui Caroline îi bătea inima în piept, la încheieturi, în gât. Am văzut un şobolan, şopti ea atât de încet, că Daisy nu avea cum să o audă. Se uita fascinată cum lama care se învârtea se opri brusc.

Jude o prinse cu mâna liberă. Bătăile inimii i se accelerară.

O apucă de partea din faţă a rochiei şi trase.

Caroline înghiţi în sec. Ştia că e un joc senzual, dar simţi un fior pe şira spinării. Ce ridicol! Caroline auzea zgomotul făcut de Daisy în spaţiul deschis din faţa paravanului. Trebuia doar să-i spună că Jude era acolo şi urma să fie dat afară. Dar nu voia să ştie nimeni că Jude îndrăznise să intre în odaia ei, nu voia să afle cineva de relaţia lor. În sinea ei îi plăcea acel secret şi se simţea flatată de îndrăzneala lui. Se furişase în casa tatălui său, în dormitorul ei, şi o aşteptase acolo. Se purtase ca un pirat şi

ca un amant. Aşa că nu-i zise nimic lui Daisy. Dar era periculos. Se juca cu focul, aşa că scutură din cap înspre Jude. El strânse din buze. Avea acum o sclipire periculoasă în ochii adumbriţi, un licăr care promitea răzbunare, primejdie şi plăcere.

Fără să scoată o vorbă, el îşi rosti din nou porunca. Caroline îşi dădu seama că era îngrozită. Nu că o va răni, dar că nu va mai fi aceeaşi femeie, ci aceea pe care o va sili el să devină. Însă acceptă provocarea şi îşi dădu jos rochia. Se încurcă în jupoane, iar el îi făcu semn. „Scoate-le.” Se uită fix la el – nu îndrăznea să se uite în altă parte. Jude părea la fel de periculos ca acel cuţit ascuţit pe care îl ţinea în mână. Se duse în spatele ei şi îi desfăcu panglicile care îi ţineau fustele. Apoi ea ezită. Fără ele, avea să rămână doar în corset şi cămăşuţă, lenjeria intimă, jartiere, ciorapi şi pantofi. Avea să fie oarecum acoperită. Însă avea să se simtă goală. Nu ştia de ce o deranja acest lucru. În urmă cu o zi fusese goală deasupra lui şi-l călărise ca pe un armăsar, folosindu-se de trupul lui în toate felurile cu putinţă. Făcuse ce-şi dorise. Dar să se dezbrace acolo, special pentru Jude, la porunca lui, ştiind ce avea să-i ceară în cele din urmă… era diferit.

El nu avea răbdare cu mofturile ei. O apucă de rochie şi jupoane cu o nerăbdare bruscă. Cu un foşnet de batist scrobit, le dădu drumul într-o mare de catifea albastră şi dantelă albă.

Apoi îl văzu holbându-se la trupul ei cu o foame atât de hulpavă şi de feroce, încât se simţi ca Afrodita ieşind din spuma mării. Erau doar ei doi, tăcuţi şi într-o intimitate precară. Caroline nu o auzi pe Daisy fredonând pe când băga încălzitorul sub aşternut, nu ştia nimic în afară de lumea lor. Cu o îndrăzneală nefirească, ea îşi coborî mâinile pe corset înspre coapse, punându-şi în evidenţa formele pentru Jude. Auzi respiraţia lui întretăiată. Luă cu vârful cizmei rochia şi fustele ei şi le trase spre el. Ea păşi liberă. El îl cercetă sânii plini de deasupra corsetului, cămăşuţă brodată cu dantelă, lenjeria intimă. Tăcerea dintre ei era

palpabilă în timp ce ea aştepta tremurând următoarea poruncă a lui Jude…

Deodată se auzi vocea zglobie a lui Daisy de după paravan.

— Domnişoară Ritter, vin să vă iau hainele!

Caroline tresări. Se uită de la Jude la spaţiul gol prin care putea să iasă în dormitor. „Scapă!” Fără să vrea, muşchii i se încordară, pregătiţi de fugă.

— Spune-i să plece!

Vocea lui abia ajunse la urechile lui Caroline. Ea scutură din cap. El zâmbi, dar nu era deloc amuzat. Avea ochii reci, aţintiţi asupra ei, hotărât să o convingă, în timp ce descria un cerc cu cuţitul în aer înainte să-l prindă din nou.

— Spune-i să plece!

În vocea lui răguşită se ghicea ameninţarea.

— Domnişoară? o strigă Daisy.

Nu era nici filfizonul, nici cel care o sărutase cu blândeţe, nici tovarăşul amuzant. Acest bărbat poruncea – iar Caroline îl legase şi se folosise de el. Dacă nu se comporta după voia lui, avea să vină după ea altădată şi nu avea să ştie niciodată când sau cum se va răzbuna pe ea. Îşi pierdu curajul. Sau poate că pasiunea… era mai importantă decât prudenţa.

— D… Daisy? Caroline se uita ţintă la acea lamă neînduplecată. Poţi pleca. Mă descurc singură.

— Nu, domnişoară, sunteţi obosită. Daisy veni grăbită spre paravan. Să vă ajut!

— Nu! se răsti Caroline la ea. Apoi se stăpâni şi îi spuse pe un ton cât mai firesc. Vorbesc serios. Vreau să fiu singură. Ne vedem mâine-dimineaţă.

— Bine, domnişoară, pe dimineaţă atunci, spuse Daisy, mirată.

Caroline se uită fix la Jude până când uşa se închise după slujnica ei.

— Ce faci aici? îi şopti ea. Cum ai intrat?

— Dezbracă-te! Nu era o rugăminte sau un răspuns.

Dezbracă-te până îţi spun să te opreşti.

— De ce te-aş asculta?

Îşi făcea de lucru cu dantela de pe sâni.

— Pentru că n-ai de ales. Dacă n-o faci, n-o să-ţi dau ce vrei.

— Şi ce vreau eu, dragă domnule?

Căldura privirii lui îi făcu tot trupul să transpire.

— Eu? Descrise din nou cercuri cu acel cuţit prin aer. Ţi-ai dat drumul în seara asta. Când eram sub fustele tale, limba mea te-a făcut să-ţi dai drumul. Te-am gustat, te-am simţit, am auzit sunetele pe care le-ai scos.

Lui Caroline nu-i venea să creadă că el vorbea cu voce tare despre ceva care o stingherise atât de mult… şi o adusese pe culmile plăcerii. Simţea fiori de excitare în tot trupul.

— Taci!

El nu-i dădu atenţie, dar se uită la ea ca un leu la pândă.

— Dar nu a fost suficient. Ai vrut să te posed ca să-ţi mai dai drumul. Vrei să simţi mădularul meu străpungându-te, ajungând până în străfunduri, ieşind…

— Încetează!

Avea sfârcurile atât de întărite, că se frecau dureros de corset, îi tremurau picioarele. Murea de dorinţă.

— Dezbracă-te!

— Poftim? Nici prin gând nu-mi trece. Îşi puse mâinile în şolduri, dar i se părea că arată provocator. Şi le puse pe burtă, apoi le lăsă să atârne… Când deveniseră oare mâinile ei în stare sa stârnească aşa uşor un bărbat. Crezi că poţi veni aici şi să ceri pur şi simplu ce vrei?

— Dezbracă-te pe îndelete, îi şopti el cu o voce răguşită care o făcea să tremure de plăcere. Sedu-mă încet!

— Nu vreau!

Îşi şterse mâinile de lenjerie.

— În seara asta nu e vorba despre ce vrei tu, ci despre ce vreau eu. Chicoti amuzat. Dezbracă-te… încet.

Caroline stătea acolo în acel colţ întunecat al odăii. Îi era prea cald. Era agitată. Respira sacadat. Voia să fugă la fel de mult pe cât voia să rămână. Şi ştia, undeva în subconştient, că, dacă fugea, el avea să vină după ea, să o vâneze, să o prindă... Iar asta o excita peste măsură. Ar fi trebuit să fie cel mai cumplit coşmar, în schimb, era o dorinţă puternică, bine ascunsă în mintea ei – iar Jude o scosese la lumină. Jude o trezea la viaţă.

Nu ştia de unde să înceapă. Corsetul era roz şi avea şireturi la spate, ajutând-o să stea dreaptă. Lenjeria îi acoperea picioarele şi, cel mai important lucru, locul intim dintre ele. Putea să se descalţe...

— Începe cu... Jude se folosi de vârful cuţitului să-i arate... cu ăştia.

Pantalonaşii ei.

— Dar apoi o să fiu...

— Dezgolită, da. Vreau să-ţi văd picioarele. M-am tot gândit cum vreau să te apuc de coapse, să ţi le desfac, să mă aşez între ele şi să intru în tine.

Îşi închipui asta preţ de o clipă – şi se lăsă păgubaşă. Se descălţă de pantofii cu toc. Îşi desfăcu şnurul de la pantalonaşi cu degete neîndemânatice şi îi dădu jos. Avea acum picioarele goale şi atât de lungi. Crezuse mereu că sunt prea lungi. Ciorapii erau prinşi de o jartea albastră la genunchi. Caroline îşi aminti că o întrebase pe Daisy dacă avea importanţă ca jartierele să se asorteze cu rochia, căci nu le vedea nimeni. Iar Daisy îi spusese: „Domnişoară Ritter, când eşti asortată peste tot, eşti mai fericită, atâta tot”. Cuvântul fericită era total nepotrivit. Nu era fericită, mai ales când se îndrepta uşor de spate şi îşi plimba mâinile pe picioare, apoi acoperindu-şi pubisul expus vederii lui. Nu îndrăznea să-şi ridice ochii, dar simţea privirea intensă a lui Jude pe pielea ei.

— Desfă-ţi părul!

Asta ar fi însemnat să ridice braţele şi să rămână din nou expusă. Nu credea că poate s-o facă.

— Desfă-l! îi porunci el înainte ca ea să scuture din

cap. Vreau să-ţi simt părul ca de mătase când o să fiu în tine.

Şi ea voia asta. Îşi imagina tot felul de lucruri, unul mai elocvent şi mai minunat decât altul. Pofta o copleşea până când ajunse pe culmile disperării, jenată şi plină de dorinţă. Dar îi trebui mult curaj să ridice mâinile şi să le ducă spre cap. Jude tresări când o făcu, de parcă acel gest l-ar fi străpuns ca un jungher. Pe când Jude se tolănea pe scaun ca un sultan distrat de o dansatoare, Caroline îşi scoase fiecare ac de păr şi le lăsă să cadă pe jos. În timp ce făcea asta, se uita pe furiş înspre vintrele lui. Bărbăţia lui stătea să rupă nasturii de la pantaloni. Credea că e discretă, dar el râse atât de tare, încât părea mai mult chinuit.

— Da, recunoscu el, sunt aşa de disperat că te-aş poseda acum pe podea.

— Şi de ce n-o faci? îl provocă ea.

El se ridică pe jumătate din scaun, cu acel cuţit ţinut strâns în mână. Ea făcu ochii mari, inima bătându-i să-i spargă pieptul. Apoi Jude se linişti.

— Nu, n-ai să mă păcăleşti să te posed imediat. De data asta, vei face exact ce-ţi poruncesc. Desfă-ţi tot părul.

Aşadar, mergea pe sârmă peste prăpastia pasiunii. O singură mişcare a ei şi ar fi acţionat. După ce scoase ultima agrafă, buclele căzură în mâinile ei făcute căuş, iar ea îşi dădu părul strălucitor peste umăr. Îl lăsă să-i cadă peste sâni. Întoarse capul. Buclele castanii dansau pe pielea palidă a pieptului ei gol. Se aplecă să se încalţe, iar sânii îi ieşiră din corset. Cămăşuţa abia îi acoperea sfârcurile, iar ea auzi respiraţia întretăiată a lui Jude. Caroline se îndreptă de spate, mai înaltă pe tocuri şi simţindu-se ciudat de victorioasă. Dădu rochia deoparte cu piciorul şi se duse între genunchii lui. Îl apucă de cămaşă în talie şi i-o scoase din pantaloni.

— Lasă-mă… îi şopti ea.

El ridică braţele, iar ea îi trase materialul fin peste cap, lăsându-i pieptul dezgolit. Rănile de glonţ erau rotunde

şi roşii, rupând simetria muşchilor. Însă cicatricile îi dădeau un aer dur, fermecător; o putea salva din pericole… Apoi să o pună în primejdie cu un singur zâmbet triumfător. Îşi ţinea braţele la câţiva centimetri deasupra alor lui, neîndrăznind încă să-l atingă, dar îi simţea căldura. Îşi mişcă palmele în sus şi în jos, de parcă între ei ar fi sărit scântei. Nu trebuia să-l atingă. Legătura era acolo. Pielea lui o atrăgea ca un magnet. Într-o clipă de îndrăzneală, îi puse mâna pe piept şi simţi cum îi bate inima nebuneşte. Flirtă cu privirea – îşi amintea cu uşurinţă abilităţile înnăscute şi îl întrebă:

— Cât crezi că mai rezişti? zâmbi ea languroasă, luându-i în râs stăpânirea de sine.

— Nu înţelegi forţele cu care te joci. Se ridică încet în picioare. Dar e prea târziu. O să afli în curând.

Ea făcu un pas, doi paşi înapoi, pe jumătate zâmbitoare, pe jumătate îngrozită.

El înfipse vârful cuţitului în lemnul mesei şi mânerul tremură acolo. Păşi mândru după ea. Fiecare pas era apăsat. Se uita fix la ea. Privirea lui o făcea să ardă pe dinăuntru. Ea se îndrăgosti… Ca o leoaică ce-şi incită leul, ştiind prea bine care vor fi consecinţele. Avea să o posede ca un animal, iar dorinţa ei va fi în cele din urmă satisfăcută. Până la urmă, era tot ce conta acum. Să fie în ea, să o umple, indiferent de urmări – plăcere… sau durere. Raţiunea ieşi la iveală pentru scurtă vreme. Îl dorea prea mult. Ţinea prea mult la el. Când se vor despărţi, *avea* să sufere. Apoi el se întinse după ea. Excitarea dispăru, căci raţiunea reveni. Se întoarse ca să fugă. El se repezi după ea. Pantofii ei făceau zgomot pe podea. Întinse mână să atingă uşa… dar înainte să facă asta,. Jude o prinse de mijloc. O ţinu lipită de el, întoarsă cu spatele, iar Caroline simţea împunsătura mădularului său, căldura pieptului lipit de spatele ei. Stătea docilă în braţele lui, gâfâind de parcă alergase kilometri întregi şi aşteptă.

— Ce vrei? îi şopti el la ureche.

— Pe tine, murmură ea. Acum.

— Ăsta-i răspunsul corect.

Se duse la uşă şi răsuci cheia în broască. Când se uită la ea, tremura. Jude nu mai părea un filfizon, ci era dur, serios, înspăimântător în intensitatea lui. Se întoarse la ea şi o conduse spre măsuţa de toaletă pe care era o faţă de masă dantelată. Avea ciucurii foarte bine aranjaţi. Săculeţul era unde îl lăsase. El aruncă totul pe jos cu o mişcare a braţului.

— Apleacă-te! îi porunci el. Pune-ţi braţele pe masă.

— Dar…

— Ai zis ceva?

Acea poziţie era foarte vulnerabilă. În afara ciorapilor, era goală de la talie în jos. Dacă se apleca, ar fi fost atât de expusă…

— Vrei să te iubesc?

Vocea lui Jude era blândă şi inexplicabil de tandră.

— Doamne, da!

Se uită în oglindă la bărbatul din spatele ei. Scânteierea focului îi dădea o nuanţă aurie părului său castaniu. Ochii lui erau întunecaţi. Chipul era puternic şi auster. Nu fusese nicicând mai conştientă de înălţimea lui. Trona deasupra ei – un munte de om, rigid şi etern. Pieptul lui era ca marmura, visul oricărui sculptor, iar mâinile… şi le puse pe umerii ei goi. Erau mari şi îndemânatice. Îşi coborî mâinile pe braţele ei, îşi împleti degetele cu ale ei şi o strânse într-o îmbrăţişare. Se uită în oglindă la ei, zâmbi şi se aplecă să-i sărute umărul. Fusese doar o sărutare pe umăr, dar atingerea buzelor lui fusese exact ce îşi dorea. Cum de ştiuse Jude? Apoi el îşi ridică privirea. Îşi trase mâinile.

— Apleacă-te!

În oglindă, ea văzu pericol şi pasiune. Îi era teamă, dar voia pasiune. Se sprijini cu palmele de măsuţa de toaletă.

— Cu totul!

Jude nu ceda. Caroline îl ţintui cu privirea pe când îşi trecea mâinile pe suprafaţa lustruită. Se apleca mai mult şi

mai mult, dar cu siguranţă nu se supusese suficient de repede, căci el îi puse mâna pe mijloc şi o forţă să se aplece mai mult. Acum era exact cum se temuse: expusă în faţa lui. Putea să o atingă, să o privească după pofta inimii. Renunţase la tot, cum nu-şi imaginase vreodată.

— Uită-te la tine! îi porunci el.

Ea se uită în oglindă. Părul i se revărsa pe umeri în dezordine. Pielea îi strălucea în nuanţe de arămiu pe umeri şi piept. Când se mişca, prin cămăşuţă i se vedea un sân, apoi un sfârc. Buzele îi erau pline şi roşii, obrajii de culoarea piersicii. Iar ochii… plini de mister şi întunecaţi de plăcere. Pentru prima dată se văzu prin ochii lui Jude: frumoasă, jucăuşă şi pasională.

— Uită-te la *noi,* îi zise el.

Stătea în spatele ei, uitându-se în oglindă, în ochii ei. Era chipeş în lumina soarelui, dar în lumina focului era cel mai bine pus în valoare. Fiecare strălucire a focului îl scălda într-o căldură sinistră care o îndemna să facă tot ce voia el. Stătea fix în spatele ei, pantalonii frecându-i-se de picioare, iar când ea se ridică pe vârfuri, când se mişcă exact cum trebuia, îi simţi mădularul imens presând exact unde îşi dorea.

Caroline îşi dădu seama – că puteau face dragoste în picioare, uitându-se în oglindă şi mişcându-se împreună într-un dans ciudat… şi ea voia asta.

— Te rog, îi şopti ea. O să mor dacă nu fac dragoste cu tine curând.

— O să mori odată cu mine.

Îi mângâie posteriorul, zăbovind să o atingă.

— C… ce vrei să spui?

— Nu ţi se opreşte inima când îţi găseşti eliberarea? Nu încetezi să respiri? Te gândeşti la ceva, vezi, auzi? E o moarte şi o vom găsi în această seară. O cercetă, îi atinse părul, îi masă despicătura de sus în jos, apoi o deschise cu blândeţe. De multe ori.

Ea gemu de plăcere, şi la gândul orelor lungi de extaz. Se întinse ca o pisică, arcuindu-şi spatele pe când încerca

să se apropie de bărbăţia lui. Nu era bine.

— Desfă-ţi puţin picioarele, îi şopti el cu asprime şi, când o făcu, el se putea uita la cele mai intime părţi ale ei. Nu voia să fie jenată, dar era, aşa că pieptul, umerii şi faţa i se făcură roşii ca purpura. Eşti superbă ca o zeiţă pe care trebuie să o ador. Nu-mi laşi de ales. Îşi înfipse degetul în ea. Aş putea să mă pierd în tine şi să nu mă mai întorc niciodată.

Ea gemu de fericire. Erau legaţi în cele din urmă. Atâta vreme cât făcea asta pentru ea, îl putea ierta pentru că o tachinase la operă în timpul primului act. Putea uita şocul avut când se strecurase sub fustele ei, cu gura lipită de ea şi o obligase să ajungă la un extaz necontrolat. Putea să se lase în voia despotismului său acum. El scoase degetul umed de dorinţă şi îl folosi să o mângâie. Cu degetul mare îi prinse mugurele, apoi se mişcă de jos în sus, frecându-l cu o siguranţă care o făcu să gâfâie. Tremura, era pe culmile orgasmului, aproape acolo, atât de aproape… El îşi luă mâinile de pe ea. Pe masă, ea îşi încleştă mâna în pumn. Muşchii i se încordară aşa de tare, că îi tremurau umerii.

— Te rog…

— Da. Îşi desfăcu pantalonii agitat şi îi scoase. Se puse din nou în spatele ei, lipindu-se de picioarele ei goale, cu mădularul apăsat pe posteriorul ei. Acum.

El îşi îndoi genunchii ca să fie la acelaşi nivel cu ea şi, când ajunse la intrarea în trupul ei, Caroline tresări. Era o iluzie, bineînţeles, dar căldura lui era aşa palpabilă, încât simţea că fusese arsă cu fierul roşul. Îşi înfipse mădularul în ea atât de… încet. Parcă o punea la încercare, bucurându-se de fiecare părticică. Zâmbea slab, cu un aer atotştiutor. Ea ar fi găsit gestul iritant, dar senzaţia că îl are în ea era o plăcere insuportabilă. Nu se putea gândi la altceva. O făcea să se simtă împlinită. Muşchii interni i se contractau încercând să-l ţină înăuntru, să facă senzaţia să dureze. Îşi ţinu respiraţia pe când se apropia, se afunda, pe când creştea în ea. Doamne, cât creştea! Senzaţia de saţietate

era aproape dureroasă... Sau oare era plăcere? Nu-şi dădea seama. Simţea asta în minte şi în trup; ardea de dorinţă şi nu avea să mai fie niciodată la fel.

În cele din urmă, el îi atinse ferm mugurele sensibil, ceea ce o excită peste măsură. Gemea tare, cu disperare, lipindu-şi posteriorul de el în căutarea acelei atingeri magice care avea să-i aducă liniştea. Însă el se retrase puţin. Ea zgârie lemnul cu unghiile. El se dădu atât de mult înapoi, că aproape îi părăsi trupul. Ea îşi strânse coapsele, încercând să-l ţină înăuntru.

— Doamne, Caroline!

O penetră din nou profund. Ea gemu uşurată, dar din ce în ce mai dornică. El se retrase, apoi intră din nou, se retrase şi intră iar în ea şi, dintr-odată, se mişcau împreună într-un dans primitiv care-i ducea pe culmile nebuniei, spre împlinire.

Se uită la el în oglindă cu ochii atât de mari şi fără să clipească, încât o dureau. Nu era de mirare că îşi dorise asta. Îşi dorise ca ea să vadă ce doar simţise până atunci. Îi plăcea cum arătau împreună, ce privire concentrată avea când intra în ea. Voia să vadă totul, dar pe când plăcerea creştea, ochii i se închideau, încercă să-i deschidă, dar ei se închiseră din nou. Se apropia de eliberare. Încerca să o amâne, să-l păstreze pe Jude în ea, să se delecteze. Voia ca această plăcere să dureze pentru totdeauna. Dar trupul îi fu scuturat de spasme ce veneau din locul în care erau uniţi. Nu auzea, nu vedea, nu putea să respire. Era obligată să se concentreze asupra senzaţiilor care îi devastau trupul. Era a lui, dincolo de raţiune şi voinţă. Sau poate nu era Jude, ci forţa împreunării lor, mişcarea şi furia, desfătarea şi nebunia. Unirea era completă.

*

În zori, Jude o trezi din nou pe Caroline. Ea gemu. Făcură dragoste pe întuneric de atâtea ori, încât nu-şi aducea aminte o clipă când nu săruta sau nu era sărutată,

satisfăcută sau excitată.

Oare mai putea face dragoste? O durea trupul, însă ştia că era suficient ca Jude să se aşeze deasupra ei ca să cedeze. Mai mult decât atât. Îşi dorea asta.

Jude îşi puse mâna în părul ei şi o ţinu locului ca să o sărute îndelung şi pasional.

— Trebuie să plec acum.

— Nu! îl mângâie pe talie, îl strânse în braţele ei. Mai stai puţin, te rog.

Nu putea suporta această… despărţire.

— Tatăl meu te-ar omorî dacă m-ar găsi aici, iar maică-mea m-ar ucide pe mine.

Era întuneric în odaie, lumânările stinse, focul se prefăcuse în cenuşă, dar ea simţi amuzamentul din vocea lui Jude.

— Vreau să mor în braţele tale, dar nu aşa.

— Mai stai puţin. Îl sărută pe obraz, apoi pe gură, cu o intimitate plină de dorinţă.

Jude se retrase fără tragere de inimă. Se dădu jos din pat şi îşi adună hainele de jos.

— Trebuie să plec. Ieri-noapte am primit un mesaj şi am promis că voi face o vizită în dimineaţa asta…

— Te duci cumva la cântăreaţa aia de opera?

Doar asta ar fi putut să o scoată pe Caroline din toropeala indusă de pasiune şi s-o convingă să se ridice în capul oaselor.

— Da, la domnişoara Gloriana Dollydear. Se întoarse spre Caroline, îi mângâie obrazul şi ea. Deşi nu-l vedea, ştia că zâmbea. Nu pentru ce crezi, draga mea, deşi sunt măgulit că ai o impresie atât de bună despre virilitatea mea. După noaptea asta cu tine, n-aş putea să mă duc în patul altei femei fără să mă fac de râs. De fapt, adăugă el gânditor, după noaptea trecută nu cred că mă voi mai duce vreodată în patul alteia.

— Atunci, du-te. Am încredere în tine. Caroline se vârî din nou sub pături, cu un zâmbet arogant. Şi nu am spus niciodată asta unui bărbat.

Pe când uşa se închidea în spatele lui cu un pocnet slab, Caroline admise. „Pentru că nu am indus niciodată în eroare un bărbat.”

Dar avea încredere în Jude. Îşi putea pune viaţa în mâinile lui însă cel mai important era că îi putea încredinţa inima ei.

Capitolul 24

Jude îi salută înclinând din cap pe cei doi bărbaţi voinici care stăteau nepăsători în faţa uşii de la apartamentul Glorianei şi se grăbi să între. Hohotele de plâns pe care le auzi îl atraseră în salonaş, unde înţelese totul dintr-o privire. Pe covor, pe dulap, pe scaun era sânge. Trupul Glorianei era întins pe jos, cu sternul zdrobit de un glonţ. O fată din corul operei o ţinea pe Gloriana în braţe şi plângea.

— Doamne sfinte! Jude o văzuse pe Gloriana în seara trecuta Avusese rolul principal din operă. Îi dăduse un bilet să vină la ea de dimineaţă. Îi zâmbise, flirtase, avusese o voce superbă. Acum… era moartă. Nu-şi putea închipui una ca *asta.* Ce măcel! Ce nenorocire!

Throckmorton se rezema de perete, uitându-se posomorât la ce se întâmpla.

— Încă nu ştiu ce s-a întâmplat. O să aflu detalii când se opreşte fata asta din plâns.

— E cumva sora ei?

Jude se gândi la sora lui Caroline şi îl trecură fiori pe şira spinării.

— Nu cred.

Throckmorton era alb la faţă şi încremenise. Aşadar, i se făcuse rău privind întreaga scenă. La fel şi lui Jude, dar trebuiau să afle ce se întâmplase.

— Throckmorton, ai încercat să vorbeşti cu ea?

— Nu ştiu ce să le spun femeilor care plâng.

Throckmorton îşi târşâi picioarele. Aş fi adus-o pe Celeste, care poate vorbi cu oricine, dar nu aici.

— Nu! Nici Jude nu ştia cum să abordeze femeile care plâng, dar nu avea de gând să stea acolo în tăcere. Când păşea pe covor, sub tălpile pantofilor se auzea zgomot de sticlă spartă. Ceva se spărsese: o vază, un pahar. Îngenunche în faţa fetei şi îi puse o mână pe umăr. Domnişoară, numele meu e Huntington. Cel de acolo e Throckmorton. Vrem să vă ajutăm.

— Să mă ajutaţi? îşi întoarse spre el ochii roşii de atâta plâns. Ce o să faceţi, o s-o readuceţi la viaţă?

— Nu, aş vrea să pot. Îi dădu batista. Cum te cheamă?

— Mary. Îşi şterse faţa şi nasul. Mary Channing.

— Ei bine, domnişoară Channing, putem doar să aducem criminalul în faţa justiţiei.

— Nu voi sunteţi ucigaşii? Îşi îndreptă bărbia spre Throckmorton. Tu şi el. Nu voiam să se implice în spionaj, dar îi plăcea. Nu-şi dădea seama că ar putea fi rănită. Sau ucisă. Acum a murit şi este numai vina voastră.

— Vina mea, repetă Jude calm, dar se uită cu subînţeles la Throckmorton.

Domnişoara Dollydear n-ar fi trebuit să spună nimănui ce făcea. Acum aveau dovada că dezvăluise adevărul unei femei. Cine ştie câtor oameni li se mai confesase?

— Tu ai convins-o! îl atacă Mary.

— Ea a vrut! Throckmorton nu se mişca de la perete. Se pricepea la asta.

— Ştiu. Mary îşi plecă privirea şi începură să-i curgă iar lacrimi şiroaie. Dar ce mă fac fără ea?

— O să-ţi fixez o rentă, îi zise Throckmorton.

— Nu la asta mă refer. O iubeam. Mary îşi duse o mână făcută pumn în dreptul inimii. Am crezut că vom fi mereu împreună, însă acum… sunt singură.

— Ce nenorocire, spuseră amândoi bărbaţii în acelaşi timp. Acum înţeleseseră.

Durerea lui Mary era cea a unei iubite.

Lui Jude îi era ruşine, dar se simţea uşurat. Se temuse

că Gloriana Dollydear fusese indiscretă. În schimb, îi spusese doar amantei sale adevărul şi doar ei, spera el. Şi odată cu acel gând, îi veni altul. Ar putea să-i încredinţeze lui Caroline adevărul? Ar putea, dar nu voia să o facă. Nu voia să o expună pericolului, şi, ca un laş, nici nu voia să îi explice că o pusese în pericol fără ştiinţa ei. Ar fi fost mai bine ca ea să nu afle asta niciodată.

— Domnişoară Channing, bănuiesc că vreţi să-i prindem pe cel vinovaţi de crimă, îi spuse Throckmorton.

Mary dădu din cap şi făcu un efort să se oprească din plâns.

— Ai văzut când s-a întâmplat?

Jude luă o pătură de pe canapeaua cea mică şi o puse pe umerii lui Mary.

— Nu totul. Eram sus. Tremurând, trase aer în piept. Am auzit bărbaţi ţipând unul la altul.

— Ce bărbaţi?

Jude ştia, dar trebuia să o întrebe.

— Străinii ăia doi. Contele şi domnul celălalt.

Mary scoase un suspin.

— Nu ai sta mai bine pe un scaun? îi sugeră Jude.

Ea scutură din cap şi strânse cadavrul Glorianei şi mai tare.

— Nu. Dacă o las acum, nu voi mai putea s-o strâng niciodată la piept şi nu pot… nu pot…

— În regulă. Jude o întrerupse pe Mary înainte să plângă cu sughiţuri. Pot s-o acopăr? Nu cred… nu mi se pare normal să o lăsăm aşa expusă.

Mary se uită la chipul adorat, împietrit de moarte. Dădu din cap fără tragere de inimă.

— Da, poţi s-o acoperi.

Throckmorton îi aruncă o pătură tricotată, iar Jude o puse cu grijă peste bietul trup distrus.

— Aşa-i mai bine.

Chiar era. Părea o dovadă de respect să o acopere pe Gloriana. Măcar atât să facă pentru acea femeie curajoasă. Singurul lucru pe care îl mai putea face. Throckmorton

plecă de lângă perete. Trase un scaun, se aşeză şi se aplecă în faţă cu mâinile împreunate.

— Domnişoară Channing, trebuie să-ţi pun nişte întrebări.

— Ştiu. Îşi trase nasul. Daţi-i drumul.

— Erai sus. Ai auzit doi bărbaţi certându-se.

— Am coborât. Mary părea mai calmă. *Monsieur* Bouchard ţipa la conte. Îl întreba ce credea că face. Arăta spre Gloriana şi spunea că femeia nu e de încredere. Îi spunea contelui că se lăsa influenţat de orice femeie, iar acum toată lumea va şti ce aveau de gând să facă.

— Şi contele a reacţionat cumva? o întrebă Jude.

— M-am uitat pe furiş. Contele era foarte furios, roşu la faţă de mânie. Credeam că o să facă un atac de apoplexie. A zbierat şi el la Bouchard şi i-a spus că a depăşit măsura. A zis că Gloriana era inofensivă şi că oricum nu conta. Iar Bouchard a spus… Mary făcu ochii mari de parcă revedea din nou întreaga scenă. Bouchard a zis: „Nu, nu contează”. Şi a scos un pistol din haină şi a împuşcat-o pe Gloriana. A împuşcat-o. Pur şi… îl atacă pe Jude ca o leoaică. Era periculos. Ştiai că e periculos.

— Şi *ea* ştia asta, o întrerupse Throckmorton cu blândeţe. Crede-mă, dacă aş fi ştiut unde se va ajunge până la urmă, aş fi scos-o din joc. Îmi plăcea Gloriana. Era cea mai bună, mi-a fost prietenă. Era prietena soţiei mele. Te rog să mă crezi. Îmi pare rău, mă simt vinovat şi aş face orice să dau timpul înapoi.

Mary tremură şi trase de multe ori aer în piept. În cele din urmă, dădu din cap şi acceptă scuzele lui Throckmorton. Jude începu să-i pună din nou întrebări:

— *Monsieur* Bouchard a împuşcat-o pe Gloriana. Ce ai făcut după aia?

— Am dat buzna în cameră. Contele ţipa iar la el, dar lui Bouchard nu-i păsa. A aruncat pistolul acolo. Mary arătă spre birou, unde erau cioburi de sticlă. A spart vaza… pe care… mi-a dăruit-o. I se iviră din nou lacrimi în ochi.

— Dă-mi o batistă, îi ceru Jude lui Throckmorton şi

întinse mâna.

Throckmorton scoase pătratul alb din buzunar şi i-l dădu lui Jude, care îi luă femeii batista umedă din mână şi îi oferi alta. Ea se strădui să nu mai plângă, dornică să isprăvească de povestit.

— Am ridicat-o. Nu murise. A încercat să vorbească, dar nu a reuşit. Aşa că… a scris. Mary îşi întinse braţul liber. Nişte litere mâzgălite se întindeau pe pielea ei albă. Un cuvânt maro… era sângele Glorianei care se uscase.

„Victoria.”

*

Caroline intră zăpăcită în camera, unde se servea micul dejun, întârziase, căci aţipise după ce plecase Jude. Adormise de parcă încă mai era o debutantă care îşi făcea toate poftele. Îi găsi pe Nicolette şi Nevett tăcuţi, dar se părea că Nevett era azi într-o situaţie delicată. Îşi înşfăcă ceaşca, dar se uita agitat la Nicolette, de parcă se aştepta să vorbească. Ceea ce şi făcu, după ce se aşeză Caroline.

— Caroline, spune-i Înălţimii Sale cât de norocos a fost că nu a venit la operă ieri-seară. Spune-i cât de mult a durat, cât de groaznic de plictisitor a fost, cum singura plăcere am avut-o la pauză, când oamenii erau plini de viaţă şi bine-dispuşi.

— A fost încântător la pauză.

Caroline avea impresia că nimerise în mijlocul unei dispute conjugale şi nu ştia exact ce rol să joace.

— Spune-i Înălţimii Sale că trebuie să-mi răsplătească suferinţa, pentru că el nu a îndurat tortura, a stat acasă, la el în birou, liniştit.

Nicolette îi aruncă pe sub gene o privire amuzată lui Caroline. Apoi Caroline înţelese şi se strădui să nu zâmbească.

— Aşa e, Înălţimea Voastră, Înălţimea Sa merită să fie regină pentru că s-a dus la operă neînsoţită.

— Sau merită măcar un colier cu diamante, spuse

Nicolette.

Caroline aproape îl auzea pe Nevett mormăind, căci îşi dăduse seama că era tachinat.

— Prea bine, doamnelor, v-aţi distrat pe seama mea în dimineaţa asta.

— Da, dar merit mai mult decât amuzament, făcu Nicolette. Merit colierul cu diamante.

Nevett îşi miji ochii la ea.

— Sau măcar şiragul dublu de perle pe care l-am admirat la bijutier.

El oftă, apoi scoase din buzunar o cutie plată şi lunguiaţă.

— Asta mi-a plăcut mai mult.

O deschise. Înăuntru erau patru şiraguri de perle pe căptuşeala din catifea neagră, cu o încuietoare din platină bătută în diamante. Caroline se uită lung la cadou şi îi răsunară în minte cuvintele: „O femeie îşi doreşte cadouri fără vreun motiv deosebit. Nu pentru că e ziua ei de naştere sau Crăciunul. Doar pentru că e joi...”

Nicolette trase adânc aer în piept.

— E superb!

— E al tău. I-l puse în mâini şi se uită încântat la ea. Să-l porţi data viitoare când mai vrei să te duci la operă.

Nicolette râse un pic la această glumă, dar făcu ochii mari, iar zâmbetul îi tremură.

— O să-l port într-o ocazie mai deosebită decât asta.

Caroline recunoscu jurământul făcut, soţului ei. Apoi îl văzu pe duce cum ia mâna lui Nicolette şi i-o duce la buze, aşa că îşi plecă iute privirea. Era un moment intim. Acesta era genul de dragoste pe care şi-o dorea Jude, dar ea nu crezuse că există, însă stătea acolo, uitându-se în poală. Nevett şi Nicolette se iubeau sincer. Caroline îşi dori să aibă şi ea parte de aşa ceva cu Jude. *Dragoste adevărată.*

— Caroline, mă ajuţi cu încuietoarea?

Vocea lui Nicolette era aproape normală. Fericită că face şi ea *ceva,* Caroline se ridică brusc şi îi puse colierul ducesei, apoi se dădu un pic în spate să-l admire.

— E fascinant! făcu ea.

— Cea care îl poartă îl face fascinant, spuse Nevett.

Caroline era uimită, căci îşi dăduse seama că mai auzise acel compliment de la Jude şi se întrebă dacă Jude ar fi un soţ la fel de bun cum era Nevett pentru Nicolette. Şi spera să ajungă în Franţa înainte să se întâmple asta, pentru că altfel nu ştia cum avea să suporte să vadă aşa ceva.

— Acum, domnişoară Ritter, îi ceru Nevett pe un ton sever, spune-mi ce progrese a mai făcut Jude.

— Progrese?

Preţ de o secundă îngrozitoare, Caroline nu se putu gândi decât la noaptea petrecută de Jude în patul ei şi nu voia să vorbească despre acel progres.

Nicolette îşi rosti părerea pe un ton blând.

— Femeile s-au ţinut ieri scai de el. Nu-i aşa, Caroline?

— Ba da. Spre îngrijorarea lui Caroline, care nu-şi dorea aşa ceva. Era guvernanta lui Jude. Voia ca el să se însoare. Şi nu să facă declaraţii de genul: „Nu cred că mă voi mai duce vreodată în patul alteia”.

— Cine sunt posibilele soţii? o întrebă Nevett.

— Lady Pheodora Osgood pare promiţătoare, deşi crede că Jude că nu e tocmai isteţ. „Ceea ce dovedeşte că Lady Pheodora nu este potrivită pentru Jude.” Se pare că Lady Amanda i-a iertat gafa de dinainte şi îi soarbe acum fiecare cuvinţel. „Stricata.” Domnişoarele Foley sunt încântătoare – „un lucru neplăcut” – şi par foarte îndrăgostite de Lord Huntington.

— Care din ele îl place cel mai mult? vru să ştie Nevett.

— Contează? se răsti Caroline.

— Nu. Se rezemă în scaun, arogant şi mulţumit de sine. Tot ce contează e să se însoare şi să aibă un moştenitor sau doi. Domnişoară Ritter, ţin să-ţi amintesc ce e în joc. Dacă fiul meu se însoară sau se logodeşte până la sfârşitul sezonului, o să mai primeşti o mie de lire.

Nicolette icni.

— Ai mituit-o?

— Bineînţeles că da, dragă. Nevett îi aruncă o privire drăgăstoasă şi exasperată. Vreau rezultate, iar banii ajută.

Caroline văzu încă o dată cât se poate de clar cum era bărbatul din spatele titlului: fără scrupule şi pe deplin convins că i se va face pe plac.

— Înălţimea Voastră, sunt angajată de numai două săptămâni. Deja i-am schimbat comportamentul lui Lord Huntington, iar această schimbare, oricât de nesemnificativă ar părea, le-a atras atenţia debutantelor din acest sezon. Sunt un pic mai îndrăzneţe decât îmi amintesc – noaptea trecută unele dintre ele îşi făcuseră loc cu coatele şi o dăduseră la o parte în goana lor nebună după Jude – dar am de gând să primesc cele o mie de lire.

Indiferent cât de mult preţuia Caroline legătura dintre ea şi Jude, indiferent cât de mare era pasiunea dintre ei, avea o responsabilitate faţă de sora ei mai mică. Îşi încleştă pumnii pe când îşi aminti de faţa posomorâtă a lui Genevieve, de nefericirea ei evidentă. Nicio plăcere nu o putea face pe Caroline să uite că avea o responsabilitate. Sângele apă nu se face.

— Am deplină încredere în tine, îi spuse Nevett. De-abia aştept să-ţi dau o mie de lire.

Phillips apăru în pragul camerei. Îi făcu o plecăciune lui Nevett, dar îi vorbi lui Caroline.

— Domnişoară Ritter, a venit sora dumitale şi vrea să te vadă. Caroline se gândise la Genevieve, aşa că îi luă câteva minute până să priceapă. Se ridică în picioare.

— Sora mea? Genevieve? Aici?

Nu aşteptă un răspuns, trecu repede pe lângă Phillips.

— În salonul mai mic, îi specifică el.

Ce se întâmplase? De ce venise Genevieve aici? Caroline o găsi pe sora ei plimbându-se prin salon. Genevieve veni spre ea şi începu să plângă:

— Ştiu ce plănuieşte tata! Ştiu de ce vrea să te întorci acasă! Am cotrobăit prin biroul lui şi am aflat adevărul. Bunica a murit şi ţi-a lăsat zece mii de lire în testament şi

tata vrea pentru el toţi banii!

Caroline o îmbrăţişă pe Genevieve şi încercă să înţeleagă informaţia în acelaşi timp.

— Stai aşa, ia-mă uşor. Ce vrei să spui? Bunica a murit?

— Tata are o copie după testament şi o scrisoare de la rudele mamei din Franţa. Genevieve era evident furioasă că sora ei nu o credea, aşa că vorbi rar şi pronunţă clar cuvintele. Bunica ţi-a lăsat zece mii de lire să faci ce vrei cu banii, dar speră să vii în Franţa şi să stai cu familia şi te roagă să mă iei şi pe mine. A spus că mi-ar fi lăsat jumătate din bani, dar nu are încredere în ticălosul cu care s-a căsătorit mama – adică tata – ca să-i păstreze pentru mine. Ştie că tu eşti suficient de matură să cheltuieşti cu măsură şi să ai grijă de noi amândouă.

Caroline se smulse din îmbrăţişarea lui Genevieve. Bâjbâi după un scaun şi se aşeză, căci genunchii i se înmuiaseră.

— Zece mii de lire. Vocea îi suna ciudat şi abia putea respira de uşurare. Zece mii de lire. Nu mai trebuie să fac nimic din ce nu vreau. Nu mai trebuie să-mi fie frică.

— Banii sunt la Banca Angliei. Genevieve îngenunche lângă ea şi îi zâmbi fericită. Doar tu poţi semna.

— Sigur că o să am grijă de tine aşa cum meriţi. Încă uimită, Caroline îi mângâie faţa surorii sale. Doamne, sunt liberă pentru prima oară în viaţă!

— Când mergem? Putem pleca acum?

Genevieve râse şi o scutură pe Caroline.

— Putem pleca imediat!

Era un vis devenit realitate. *Puteau* pleca chiar atunci, în acea clipă. Genevieve nu mai trebuia să se întoarcă în acea casă rece, întunecată şi tăcută. Puteau locui în sudul Franţei, la căldură şi iubite de o nouă familie. Slavă Domnului! *Slavă Domnului!* Era răspunsul la toate rugăciunile. *Caroline nu mai avea să-l vadă niciodată pe Jude.* Caroline se uită lung la Genevieve. Nu-l va mai vedea, nu-l va mai atinge, nu-i va mai adora trupul, felul în care o

cucerise şi nu va mai pune la cale următorul moment când avea să-l cucerească ea…

— Arăţi ciudat, îi reproşă Genevieve. Sunt pe cale să te văd scoţând ce tocmai ai mâncat?

— Nu, nu! De unde ai învăţat să vorbeşti aşa? o întrebă Caroline îngrozită.

— Nu, ştiu. Poate de la bucătăreasă.

Genevieve dădu stângace din umeri.

— Scuze că intervin! Nicolette stătea în prag. Eram îngrijorată. E totul în regulă?

Caroline şi Genevieve se ridicară în picioare, iar, când Caroline i-o prezentă pe sora ei, Genevieve făcu o plecăciune stângace şi zise:

— Înălţimea Voastră, veşti minunate. Caroline e moştenitoare!

— Moştenitoare? Nicolette intră şi se trânti într-un fotoliu confortabil. Caroline, e adevărat?

— Aşa se pare, Înălţimea Voastră. Caroline îşi ţinea mâinile în faţă, ca la rugăciune. Discutam ce să facem.

— O, Doamne! Nicolette era încântată, dar şi surprinsă. Caroline, să înţeleg că ne părăseşti de îndată?

— Da!

Genevieve rosti afirmaţia cam tare.

Caroline îi atinse mâna surorii ei prea vioaie.

— Nu m-am hotărât…

— Nu? Incredibil! Genevieve se întoarse spre ea. Cum adică nu te-ai hotărât? Bineînţeles că plecăm acum. De ce am mai rămâne?

— Pentru că i-am promis ducelui de Nevett că îi însor fiul, o lămuri Caroline, şi nu ar fi frumos să plec până nu-mi îndeplinesc sarcina.

— Prostii! Genevieve se purta ca un copil şi vorbea ca o adolescentă nerăbdătoare. E duce. O să angajeze pe altcineva.

— Nu mai este nimeni priceput aşa ca mine. Caroline era conştientă de privirea îngrijorată a lui Nicolette şi făcu un efort să nu se uite în ochii ei.

— E o prostie! declară Genevieve. Nu mă întorc la tata. Nu mă poţi obliga!

De pe hol se auziră voci de bărbaţi. Caroline uită de Genevieve. Uită de ducesă. Uită de moştenire. Se întorsese Jude. Caroline i-ar fi recunoscut oricând vocea, iar vina de-acum familiară şi încântarea o făcură să se ridice în picioare.

— Caroline, m-ai auzit? Nu mă întorc la tata! repetă Genevieve.

Nicolette îi puse o mână pe umăr lui Genevieve.

— Nu-ţi face griji, o să am grijă de tine. Hai să... aruncăm o privire, nu vrei?

O urmară pe Caroline în hol. Jude nu mai arăta ca zăpăcitul spilcuit cu care se dusese Caroline la operă, nici ca iubitul exigent de noaptea trecută. Se dusese acasă să se schimbe, iar costumul lui sobru se potrivea cu privirea severă şi distantă cu care o aţintea. Îi dădu pălăria lui Phillips. Vorbea repede şi nerăbdător.

— Domnişoară Ritter, ce ţi-a dat *comte de* Guignard noaptea trecută?

— Ce mi-a dat? La ce se referea Jude? Era furios pe ea. Vorbea de parcă ea ar fi fost o creatură umilă căreia nu-i datora nimic, nici măcar o brumă de respect. Nu mi-a dat nimic.

— Ba da, o contrazise Jude. Ţi-a dat un bilet. Ce era scris pe el?

Caroline îşi aminti vag cum *comte de* Guignard îşi exprimase admiraţia pentru ea şi cum insistase să aibă un loc unde să se ducă...

— Mi-a oferit un refugiu.

— Unde?

Jude miji ochii la ea.

— Nu ştiu, nu am nevoie de niciun adăpost.

Se duse spre el şi se uită fix în ochii lui ca să înţeleagă de ce se schimbase şi ce motive avea. Sau poate că da?

— Nu, dar trebuie să ştiu unde o să se refugieze când...

— Când ce?

Caroline îl văzu pe duce în pragul salonului unde se lua micul dejun, dar era concentrată doar asupra lui Jude.

— Arată-mi biletul!

Nu era o rugăminte.

— Îl aduc imediat.

Începu să urce scările.

— Merg cu tine.

El se ţinu după ea.

Caroline începu să protesteze, dar o alarmă privirea intensă şi aerul lui ameninţător. Indiferent ce i-ar fi spus, avea să o urmeze şi la naiba cu bunele maniere! Şi poate când erau singuri avea să-i spună ce se întâmplase de se transformase într-un răzbunător cu privirea oţelită. Pe când urcau scările, Nevett se uită la ei, apoi se duse spre Nicolette. O întrebă pe soţia lui pe tonul unui om care făcuse o descoperire macabră:

— Ce se întâmplă aici?

— Înălţimea Voastră, îi spuse Phillips zâmbind afectat, cred că vă pot răspunde *eu* la întrebare.

Capitolul 25

— Ce se întâmplă? Pe când urcau scările, Caroline se uită în urma ei la Jude. Spune-mi, te rog. Ce a făcut *comte de* Guignard de eşti aşa furios pe el?

Jude aşteptă până nu-i mai vedea nimeni pe scara în spirală şi apoi îi răspunse:

— Plănuieşte s-o asasineze pe regină.

Caroline încetă să mai respire. Se opri din mers.

— C… ce vrei să spui? Nu o poate asasina pe regină.

Caroline se întoarse cu faţa spre Jude.

— E conte, nu vreun biet anarhist. E un gentleman. De ce ar vrea un om bogat şi respectabil ca de Guignard să ne omoare regina?

— Vrea să înceapă un război între Franţa şi Anglia omorând-o pe regina Victoria şi dând vina pe Franţa.

Jude vorbea de parcă teoria lui era o nebunie inventată din dorinţa lui de scandal. Numai că nu părea nebun. Stătea cu o treaptă mai jos decât ea. Aveau ochii la acelaşi nivel, iar chipul îi era diferit. Atât de diferit. Concentrat, inteligent, motivat.

— E în siguranţă Maiestatea Sa? întrebă ea dintr-o suflare.

— Am trimis-o pe alt drum şi am pus un manechin în locul ei în trăsură.

— De ce-ar începe un război dacă ar asasina-o contele pe regină? *Comte de* Guignard nu e francez. Mi-a spus-o chiar el.

— Câţi oameni crezi că-şi dau seama? A depus eforturi să pară foarte francez oamenilor care vor fi citaţi ca martori, şi pe care se poate conta că vor da alarma. Dar nu vrea să fie prins. Astăzi, în timp ce Maiestatea Sa va fi în drum spre parlament cu trăsura, o va împuşca – sau mai degrabă o să-l pună pe Bouchard să tragă – şi să strige: *„Vive la France!”*[11] Au plătit oameni nevinovaţi să li se alăture ca să aibă mai multe arme şi să-i zăpăcească pe anchetatori.

— Dar e absurd!

— Deloc! Şi eu trebuia să port pistol, dar nu eram acasă şi nu am primit invitaţia trimisă noaptea trecută. O scoase din buzunar şi i-o dădu. În timp ce ea citea, adăugă cu glas mâhnit: Am fost aici cu tine. Dacă primeam invitaţia, aş fi înţeles complotul lor mult mai devreme.

Caroline citea, nevenindu-i să creadă mesajul lui *comte de* Guignard, însă, când Jude îi prezentă faptele şi dovezile, neîncrederea i se risipi.

— Continuă. Ce-or să mai facă moricadienii?

Îi dădu înapoi hârtia groasă de culoare crem. Jude o mototoli.

---

11 Trăiască Franţa! (în franceză, în orig.)

— Au scris cu siguranţă o scrisoare în stilul unui extremist francez şi au trimis-o la ziare. În timpul revoltei iscate de împuşcături, o să se ducă în ascunzătoarea secretă. De acolo vor lua un vapor şi vor pleca din ţară.

Tonul lui dur şi monoton o făcu pe Caroline să se simtă ciudat, de parcă i-ar fi scăpat ceva evident.

— De unde ştii? Cum ai aflat?

— Am ştiut mereu că sunt aici ca să ducă la îndeplinire un plan mârşav. Trebuia doar să aflu ce anume, unde şi cui.

— Dar contele…?

Îşi aminti atitudinea lui când vorbise cu Jude la operă. Îşi aduse aminte felul dispreţuitor şi batjocoritor în care *monsieur* Bouchard se uita la oameni.

— De Guignard e un ucigaş. *Bouchard* este un ucigaş. În dimineaţa asta, mai devreme, a împuşcat-o pe domnişoara Gloriana Dollydear.

— Imposibil! Am auzit-o cântând noaptea trecută. Însă Caroline ştia că Jude nu ar minţi-o. Îi simţea groaza. Femeia aceea tânără şi superbă, atât de talentată, e acum moartă? De ce ar face *monsieur* Bouchard una ca asta? De ce ar omorî o cântăreaţă de operă?

— Pentru că de Guignard i-a spus prea multe. Pentru că lui Bouchard i-a fost teamă că lucrează pentru noi. Jude îşi puse hotărât o mână pe spatele lui Caroline şi o îndemnă să urce. Pentru că femeia *lucra* pentru noi.

— Pentru noi?

Lui Caroline începea să i se facă rău.

— Fac parte din echipa lui Throckmorton de la ministerul de interne.

Caroline o luă înaintea lui Jude, punând faptele cap la cap încet, cu o logică strictă.

— Deci tot timpul în care te-am învăţat să flirtezi şi să-ţi găseşti o soţie, de fapt nu ai făcut nimic şi nu eşti interesat de căsătorie, în schimb, ai încercat să afli ce pun la cale *comte de* Guignard şi *monsieur* Bouchard.

— Aşa e.

Deschise uşa de la dormitorul ei şi o pofti înăuntru. Caroline simţi că leşină. Îi era rău. Şi era clar că cearta dintre ei avea să fie şi mai rea. Daisy era ocupată să strângă hainele lui Caroline şi punea periile pe măsuţa de toaletă. Se uită încruntată la Jude.

— Milord, nu ar trebui să fiţi în dormitorul domnişoarei!

— Daisy, îi zise el, aşteaptă afară.

— Nu, domnule, nu pot. Slujnica îşi puse mâinile în şolduri. Nu e bine, nu se cuvine.

— Daisy, te rog eu. Caroline era zguduită de atâtea sentimente, toate violente şi necunoscute până acum, încât nu ştia ducă era tristă sau furioasă. Lasă-ne o clipă singuri.

Daisy se uită la ei şi poate îşi dădu seama după cât de rigizi erau că o confruntare era inevitabilă.

— În regulă, domnişoară Ritter, dar nu mă duc mai departe de paravan, spuse Daisy cătrănită.

— E suficient. Caroline aşteptă să plece Daisy. Se duse în colţul îndepărtat al odăii şi se uită la Jude ca un boxer care îşi măsoară adversarul din ochi. Îl întrebă pe un ton scăzut: Te-ai gândit să-mi *ceri* ajutorul? Răspunse înaintea lui. Nu, te-ai gândit că, dacă aflu amănunte, aş refuza. N-am avut de ales în farsa asta.

— N-am avut timp să-ţi explic situaţia. Şi el vorbea pe un ton scăzut. Era totuşi un secret – şi nu suferea aşteptare. Dă-mi săculeţul.

— Pur şi simplu n-ai avut încredere în mine că voi păstra secretul. Durerea din cuvintele rostite o făcu să tremure şocată. Folosise acest bărbat doar pentru plăcere şi îl lăsase să se folosească de ea şi se îndrăgostise de el... Greaţa i se prefăcu în ceva mai rău. În ceva dureros şi groaznic. Se simţea de parcă înghiţise otravă şi îi era foarte teamă că acesta era adevărul. Se îndrăgostise de frivolul, ridicolul, minunatul conte de Huntington. Acum se uita la el, îmbrăcat într-un costum negru şi cu o mină serioasă, şi nu mai ştia cine era. Crezuse că ştia, dar nu era cine pretinsese. Te-ai folosit de mine.

Ar fi vrut ca el să nege. Însă el încuviinţă.

— Da, te-am folosit, dar pentru o cauză bună.

O cauză bună. Cauza lui. Era ca tatăl ei. Ca Lord Freshfield. Fără să se gândească o clipă cum s-ar simţi ea.

— Te-ai prefăcut că eşti un filfizon pentru că…?

— Trebuie să vorbim mai târziu despre asta. Jude se uită în jur. Unde ţi-e săculeţul?

— Ba nu. Caroline fusese învăţată că domnişoarele nu erau încăpăţânate, că nu se cădea. Dar pentru el renunţase la asta şi la multe altele, cum ar fi virginitatea şi buna-cuviinţă. Ai spus că Maiestatea Sa nu e în pericol, aşa că… acum.

Ceva din expresia ei îl avertiză, aşa că zise:

— Nu ţi-am spus ce făceam dintr-o sumedenie de motive, pentru că, atunci când eram împreună, nu mă gândeam decât la tine. Să te sărut. Să te posed.

— Taci!

Se uită furioasă la paravanul de după care pândea Daisy.

— Pentru că aveam treburi neterminate. Coborî tonul, dar era la fel de puternic. Te doream cu atâta disperare, că am uitat de invitaţia de ieri-seară. Asta nu-ţi spune nimic?

— Ba da. Încerci să dai vina pe mine pentru seara aceea lascivă.

— Şi de plăcere reciprocă, dar nu asta voiam să zic. Vreau să spun că eşti mai mult decât îmi doresc. Scutură din cap. Nu sună bine, dar ştii ce vreau să spun.

— Credeam că ştiu, dar mi-am dat seama că nu te cunosc deloc. Acum sunt sigură că, odată ce te-am sărutat, odată ce ţi-am dăruit trupul meu, ai hotărât că sunt a ta şi că poţi proceda după bunul plac.

— Nu-i adevărat.

Avea un ton liniştit şi cumpătat. Ceea ce o făcu pe ea să ridice tonul.

— Ce anume? Că ţi-era teamă că am să refuz, sau că aveai impresia că mă poţi folosi după bunul plac?

— Nu m-am gândit niciodată să mă folosesc de tine

dacă mi te dăruieşti.

Vorbea şi mai încet, sperând să o convingă.

— Dar ai făcut-o, aşa că tu nu ai vrut să am de ales. Îşi încleştă mâinile ca să nu-i tremure, iar adevărul ieşi din ea ca un val nimicitor, care mătura totul în cale. Dacă mi-ai fi cerut ceva, aş fi făcut orice. Aş fi făcut-o pentru Anglia, pentru că aşa trebuia, dar în mare parte aş fi făcut-o pentru tine. Pentru că eram atât de îndrăgostită de tine, încât am renunţat la virginitatea pe care o preţuisem timp de patru ani în care mi-ar fi fost mult mai uşor dacă m-aş fi vândut.

— Preţuiesc darul pe care mi l-ai oferit, îi zise el şi lui Caroline i se părea că Jude era mirat. Dar acum am nevoie de săculeţul ăla.

— Ce josnicie! Îl iubea, iar el era limpede că nu. Trase adânc aer în piept. Ţi-ai bătut joc de mine!

— Nu! Reuşi să arate mirat – şi distras de acel săculeţ idiot.

— Te-ai folosit de mine! Eşti la fel ca tatăl meu. Plângea şi îşi ştergea lacrimile de pe obrajii înfierbântaţi. Eşti mai rău decât Lord Freshfield. Nu ştiu dacă merită să fiu cu un bărbat, dar sunt sigură că tu nu eşti acela!

— N-am intenţionat niciodată să-ţi fac rău. N-am crezut că vei afla vreodată…

— Aşa ai crezut? Atâta timp cât nu aflam era totul în regulă? Ce onoare mai e şi asta?

El o luă de umeri.

— Te rog, ascultă-mă. O să mă întorc, o să vorbim, îţi promit. Dar moricadienii o vor împuşca pe regină şi da, am trimis un mesaj gărzii Maiestăţii Sale şi va fi în siguranţă, dar de Guignard şi Bouchard trebuie prinşi sau vor încerca din nou. Şi, dacă reuşesc, regina noastră va muri. În cel mai rău caz, se vor strica relaţiile şi aşa proaste dintre Franţa şi Anglia. O să mai avem un război, care nu se va compara cu distrugerile celuilalt. Suferinţa altor oameni nu înseamnă nimic pentru moricadieni. Crima nu înseamnă nimic pentru ei. O scutură uşor. Caroline, nu e legătura dintre tine şi mine mai puţin importantă decât siguranţa ţării noastre?

Toată pasiunea şi focul lăuntric se stinseră. O cuprinse un calm mormântal. Se îndepărtă de el. De iubirea pe care o preţuia.

— Bineînţeles că e.

Jude se uită la ea de parcă nu ştia cum să o abordeze.

— Te gândeşti că nu vei primi banii promişi de tata.

— Poftim?

Era chiar atât de prost?

— Am intenţionat mereu să te plătesc. Dacă mă ajuţi acum, dublez suma pe care ţi-a promis-o el.

Cu o voinţă proprie, mâna i se ridică şi îl plesni cu toată puterea. Jude duse palma la obrazul înroşit, nevenindu-i să creadă. Caroline îşi scutură fustele, asemenea unei femei care voia să şteargă urmele lăsate de un porc agitat, desfrânat, demn de dispreţ. Chiar insulta porcii comparându-i cu Jude. Se întinse şi îşi scoase săculeţul de sub măsuţa de toaletă.

— Era acolo unde l-ai împins ieri-noapte. Îl aruncă spre el şi spuse, cuprinsă de mânie: Acum du-te s-o salvezi pe regină şi să *nu* te mai văd pe-aici.

Părea foarte neimpresionat de ultimatumul ei, căci îi desfăcu săculeţul. Scoase bucata de hârtie. Citi mesajul şi spuse pe un ton distrat:

— Stai aici şi vei fi în siguranţă. Gloriana Dollydear a fost împuşcată pentru că de Guignard i-a spus unde era locul secret. Nu vreau să fii împuşcată din acelaşi motiv.

— Nu o să vin după tine. Spera ca furia să îi mascheze suferinţa. Oi fi eu proastă, dar ştiu când nu sunt dorită.

— Aici te înşeli. Scăpă biletul pe jos şi o luă în braţe, ţinând-o prizonieră cu trupul lui. Îi atinse buzele cu ale lui pe când îi spunea: Te voi dori mereu.

O sărută cu o pasiune care-i topi mânia şi aprinse focul pasiunii.

Ea îi răspunse fără să se gândească, fără să se împotrivească, arătându-i dragostea pe care o negase înainte. De ce nu? Era ultima oară. Îl îmbrăţişă, îl gustă, pe când el se folosea de gura ei de parcă ar fi vrut să-şi lase

amprenta acolo. O sărută ca un soldat care se ducea la moarte sigură… îl sărută şi ea de rămas-bun.

Îi dădu drumul. Se îndepărtă şi se uita la ea de parcă mai voia să o vadă pentru ultima oară.

— Nu uita de mine, dulcea mea Caro. Orice-ar fi, nu uita de mine.

Caroline se uită cum iese pe uşă şi fu fericită că pleca. Fericită. Lacrimile care îi şiroiau pe obraji nu însemnau nimic!

„Fugi după el.” Îndrăznea să creadă că ea avea să se ţină după el. Porcul credea că loialitatea ei putea fi cumpărată. Mai rău decât atât, loialitatea ei *trebuia* cumpărată. Îi spusese „dulcea mea Caro”. Ei bine, nu conta dacă-şi amintise numele ei de alint. Vorbise serios. Nu voia să-l mai vadă niciodată. Niciodată. Vreodată. Nici dacă venea în genunchi după ea… Şi nu avea de gând să se ducă după el. Însă se trezi rupând-o la fugă pe hol, coborând scările şi ajungând pe palier la timp ca să vadă uşa închizându-se în urma lui.

Era încântată că plecase cu urma roşie pe obraz. Nicolette stătea în hol şi se uita la ea.

— Mi-ai lovit fiul.

— Cât de tare am putut.

Caroline se pregăti pentru reacţia ducesei.

— Dacă îl cunosc bine, a meritat-o, spuse Nicolette calmă.

— Da, aşa a fost. Caroline nu trebuia să se mai gândească la Jude şi să se concentreze asupra sarcinilor pe care le avea de îndeplinit. Unde *e* sora mea?

— Am trimis-o în sufragerie să bea un ceai şi să mănânce nişte biscuiţi. E foarte supărată dar, ca toţi tinerii de vârsta ei, mâncarea e leacul cel mai bun pentru supărare. Nu-ţi face griji. Nicolette îi arătă uşa de la intrare. Unde s-a dus Jude?

— Să-i prindă pe moricadieni şi să-i acuze de tentativă de crimă la adresa reginei.

— Aha. Ducesa dădu din cap. Mă întrebam şi eu.

Lipsa de reacţie a lui Nicolette o făcu pe Caroline să coboare treptele spre hol.

— Cum adică vă întrebaţi? Ştiaţi?

— Fireşte că nu. Jude nu ar spune niciodată unei femei ceva care să o îngrijoreze. E genul de bărbat hotărât să protejeze toate femeile de necazuri, indiferent cât ne enervează pe noi asta.

— Poate vă protejează pe *domnia voastră* de necazuri, dar a fost dispus să mă folosească pe *mine* în micul lui complot.

— Îmi pare rău, dar sigur e ceva legat de fratele lui. Când Caroline ridică din sprâncene, căci nu ştia nimic, Nicolette continuă: Michael a fost ucis în Moricadia. Jude nu a mai fost acelaşi de atunci, iar dacă de Guignard şi Bouchard se fac vinovaţi de moartea lui Michael, atunci Jude e dispus să facă orice pentru a se răzbuna. Ar face şi pe bufonul ca să-i descumpănească şi să le descopere planul infam. Nicolette o lăsă pe Caroline o clipă să înţeleagă ce i se spusese. Draga mea, ai atâtea în comun cu Jude!

— Ba nu!

— Eşti dispusă să faci orice – să stai în Anglia, să faci treburi domestice, să renunţi şi la dragostea adevărată – ca să îi oferi totul surorii tale.

— Asta e altceva!

— Crezi? Pe când pleca, Nicolette îi zâmbi misterios. Serios?

Era diferit. Ce făcuse Caroline nu fusese trădare… deşi ar fi făcut aproape orice ca să aibă grijă de Genevieve, iar, dacă sora ei ar fi ucisă, Caroline ar lua-o razna. Apoi…

— Cum adică… *dragoste adevărată?*

Se uită spre uşa după care dispăruse Nicolette. Oare ducesa ştia că ea îl iubea pe Jude? Caroline urcă grăbită scările şi se duse în odaia ei. Era oare atât de evidentă? Oare ştia toată lumea? Oare umilinţele din acea zi nu aveau să se mai sfârşească?

— Domnişoară Ritter, ce-i asta? o întrebă Daisy pe

Caroline imediat ce intră.

Tonul şocat al lui Daisy risipi furia şi supărarea tinerei.

— Ce anume? Ce ai găsit?

Se întoarse şi o văzu pe Daisy lângă paravan... ţinea în mână cuţitul lung, cu lamă subţire, al lui Jude, care plecase să dea lupta vieţii lui. Din cauza lui Caroline, îşi uitase cuţitul pe care îl mânuia cu atâta dibăcie. Iar bărbaţii cărora avea să le ţină piept erau criminali cu sânge-rece. Ea era moştenitoare. Nu mai trebuia să facă nimic din ce nu-şi dorea. Însă, deşi moştenitoare, nu era scutită de obligaţiile morale sau de cele izvorâte din dragoste.

Nu voia să-l iubească pe Jude, dar, din păcate, era îndrăgostită de el şi, chiar dacă nu avea să-l mai vadă vreodată, voia să ştie că, undeva în lumea mare, Jude trăia şi respira. Dacă se făcea vinovată de moartea lui, nu avea să şi-o ierte niciodată.

— Daisy, dă-mi cuţitul. Adu-mi mantia. Cuprinsă de înverşunare, Caroline luă biletul cu scrisul lui *comte de* Guignard şi îl citi. Mă duc după Lord Huntington.

Capitolul 26

Harry văzuse că tânărul lord îşi lăsase calul lângă casa lui Nevett, în grija unui grăjdar. Se dusese în vizită la domnişoara Ritter şi, când ieşise, nu păruse prea fericit. Prea bine. Poate aşa fie învăţa minte şi nu avea să-şi bată joc de domnişoara Ritter. Merita mai mult decât giugiuleală, iar Harry ştia că exact asta îi oferise Huntington.

Harry ştia tot ce se întâmpla în Londra şi mai mult de atât, căci lucra pentru Throckmorton – un om bun, dispus să aibă grijă de Harry. Aşa că bătrânul făcea parte din reţeaua de cerşetori şi hoţi care îi raportau ce aflaseră şi împărţea leafa de la Throckmorton cu cine îi aducea cele mai bune bârfe. Dar pe domnişoara Ritter o proteja gratis. Devenise proiectul lui special, propria acţiune de caritate.

Huntington se sui în şa, luă frâiele şi mână calul la trap până în colţ. Acolo se opri. Se uită în jos la Harry şi îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat până acum?

Harry ştia că Huntington voia să afle ce se întâmplase în ziua respectivă şi îi spuse fără tragere de inimă:

— Moricadienii ăia au tras în regină, da’ nu era ea, ştii matale, dar vestea că e moartă şi-s de vină francejii s-a răspândit prin Londra. Îs revolte în Piaţa Piccadilly. Necazurile se răspândesc în Londra. În curând, rebelii o să se ia de toţi francejii pe care îi ştie. Însă moricadienii s-au dus, nimeni nu ştie unde, iar Throckmorton are multe belele pe cap acolo la minister.

— Sunt sigur. Huntington se sprijini cu braţul de şa. Ştiu unde se ascund moricadienii. Dă-i de veste lui Throckmorton. Am nevoie de oameni pe Cheiul Whitefriars, la magazie. Pare goală, dar fii cu băgare de seamă! Moricadienii sunt buni trăgători şi nu au niciun fel de remuşcări să facă orice pentru a rămâne în viaţă suficient cât să ajungă la vas.

— Da, milord. O să-i dau io de veste.

Huntington se uită în spate, la casa tatălui său.

— Domnişoara Ritter e furioasă pe mine.

— Înţeleg. Harry zâmbi larg la vederea urmelor de degete de pe faţa lui Huntington. V-a tras o palmă zdravănă, nu?

— Era… supărată. Huntington îşi atinse obrazul. Trebuie să rămână aici. Ştie unde se ascund moricadienii şi doar aici se află în siguranţă.

— Dacă încearcă să plece, ce vreţi să fac? întrebă Harry exasperat. S-o muşc de picior?

— Fă orice e nevoie.

Jude dădu pinteni calului şi se făcu nevăzut exact când domnişoara Ritter coborî scările şi o porni după el.

Harry mormăi:

— Femeia asta o să mă distrugă. Îşi strânse gamela cu bani, o vârî sub zdrenţe şi se târî spre Caroline. „Trebuie

să rămână aici”, imită accentul nobil al lui Huntington. „Doar aici se află în siguranţă.” Şi ce o să facă doamna? Ea moare, eu plec. Femeile. Nicio logică. Deloc.

Caroline îl văzu pe Harry că se apropie de ea cât de repede poate şi îl auzi mormăind:

— Un’e cre’ că te duci, don’şoară Ritter? o întrebă Harry când se apropie de el.

— Trebuie să mă duc după Lord Huntington. Ea o luă grăbită spre strada principală. A uitat ceva de care are foarte multă nevoie.

— Şi ce-ar fi asta?

Harry se aşeză în faţa ei.

— Pumnalul.

Deschise mantia şi îi arătă cuţitul pus la cingătoare.

— Domnia sa şi mine ne-am cunoscut, îi zise Harry şi-s sigur că, dacă a plecat fără el, poate şi fără.

— Poate că da. Nu era mirată că Harry pretindea că-l ştia pe Jude. Jude nu era cine pretindea că este, şi poate nici Harry. Dar nu pot să aştept aici şi să mă întreb dacă o să moară pentru că nu-l are. Sunt moştenitoare, am de ales şi trebuie să fac ce trebuie.

Îl ocoli pe Harry şi ajunse la colţ. Se uită în dreapta şi în stânga, nehotărâtă dacă să meargă pe jos în continuare sau dacă avea să treacă o trăsură pe acolo în curând.

Harry se puse din nou în faţa ei.

— Don’şoară Ritter, e bărbat şi ştie să lupte, iar matale eşti femeie…

Ea se uită urât la el.

— Şi o luptătoare, adăugă el grăbit. Dar genu’ ăsta de luptă e brutal şi urât şi n-ar trebui să vezi matale.

— N-o să *văd* nimic, am să dau o mână de ajutor.

— Doar i-aţi încurca.

— Uite ce e! Se ghemui ca să se uite în ochii lui. Mi-am petrecut întreaga viaţă încercând să fiu o lady respectabilă, indiferent de împrejurări, şi n-am de gând s-o mai fac. Am dreptul să-i urăsc pe *comte de* Guignard şi pe *monsieur* Bouchard pentru ce i-au făcut ţării mele. Am

dreptul să-l urăsc pe Huntington… şi dreptul să lupt alături de el.

— Spui că nu-i acelaş’ fel de ură, îi zise Harry cu viclenie.

— Aşa e. Nu mai sunt o lady. Sunt furioasă, Harry. Furioasă din pricina a tot ce mi s-a întâmplat. Am preluat controlul asupra destinului meu şi nu renunţ. Dacă o să-l omoare cineva pe Huntington, *eu* o să fiu aceea, nu nişte asasini care cred că au dreptul să vină în Anglia şi să se folosească de noi – de mine! După cum poftesc!

— Aşa-i. Începea să înţeleagă ce voia să spună Caroline şi chiar era de acord cu ea. În regulă atunci, vin cu matale şi…

— Nu, Harry. O trăsură venea pe stradă şi Caroline îi făcu semn. Ai făcut destule lucruri pentru Anglia. N-o să-ţi mai pun viaţa în pericol ca să mă ajuţi. Încercă să o apuce de fustă, dar ea urcă iute. Îţi mulţumesc pentru înţelegerea pe care mi-ai arătat-o. Ai fost singurul.

Îi închise uşa în faţă.

— Fir-ar al dracu’!

Se uită plin de frustrare cum pleacă trăsura. Urma să spună că voia să se ducă cu ea pentru a o ţine departe de primejdii.

Ar fi trebuit să-şi dea seama că pe fata aia nu o putea ţine în loc un marinar bătrân şi fără picioare. De fapt, îşi dorea ca Huntington să reuşească să o îmblânzească. Îşi puse degetele în gură, fluieră strident şi se aşeză să aştepte. În mai puţin de cinci minute, deşi păruse mai mult, o fată slăbănoagă care fura de prin magazine veni într-un suflet la el.

— Ce vrei, Harry?

Harry îi transmise mesajul pentru Throckmorton.

— Tre’ să ajungă repede şi la cine trebe şi, dacă faci asta, o să ai ceva marafeţi în plus la noapte. Acum repetă.

După ce se asigură că fata ştia toate cuvintele, spuse:

— O să plouă, aşa că mergi repede. Nu vrei să te ude pân’la piele.

Îi făcu semn să plece. Ea se apucă de spatele unei trăsuri care trecea şi se instală comod din mers. Iar Harry făcu acelaşi lucru, cu mai mult efort, cu o trăsură care mergea în direcţia opusă. Spera doar să ajungă pe chei la timp să-l ajute pe Huntington, pentru că domnişoara Ritter avea deja un avans în faţa lui, iar cuţitul acela nu era de jucărie.

*

Jude spera să nu moară acolo. Găsise depozitul cu acea curte pătrată ticsită cu butoaie vechi şi plină de gunoaie. Înţelese imediat de ce aleseseră moricadienii acest loc. Era pe fluviu, calea lor de scăpare. Era poziţionat astfel încât să poată vedea pe oricine se apropia. Şi era vizibil nelocuit. Pe când Jude descălecă, se întrebă cum de-i plăcea elegantului *comte de* Guignard să stea într-o magherniţă plină de praf, cu ferestrele sparte, şi în care mişună şobolanii de râu.

Oare mai erau aici? Fluxul mai ţinea vreo două ore. Aveau să ridice ancora. Dar Huntington se rugă să nu se fi urcat deja la bord. Dacă o făcuseră, atunci riscau să fie încolţiţi şi erau prea vicleni pentru asta. Aşa că Jude trebuia să-i întârzie suficient de mult ca să ajungă oamenii lui Throckmorton. Deasupra, norii începuseră să se adune, acoperind soarele, apoi se risipiră… Dacă n-ar ploua, Throckmorton ar ajunge mai repede.

Jude plănuia să se comporte precum filfizonul Huntington şi să vadă dacă nu putea să scoată ceva de la ei. Abordarea era esenţială. Dacă se hotărau să-l împuşte imediat, atunci tot planul lui nu avea să mai conteze.

— Du-te acasă, băiete, să-ţi trăieşti tinereţea.

Bătu calul peste crupă ca să o pornească. Scoase o eşarfă colorată din buzunar şi o flutură deasupra capului când intră în curtea depozitului.

— *Comte de* Guignard! *Monsieur* Bouchard! îi strigă el. Am primit prea târziu invitaţia voastră şi îmi pare rău că

nu am onorat-o, dar am vorbit cu domnişoara Ritter, care mi-a zis că sunteţi aici!

Se aşternu tăcerea. Oare îl crezuseră? Erau oare curioşi? Ei bine… nu murise încă, iar asta i se părea un miracol.

— *Comte de* Guignard, *monsieur* Bouchard, domnişoarei Ritter îi pare rău. Jude văzu urma luminoasă a unui glonţ pe fereastra spartă. Pe frunte îi apărură broboane de sudoare. Erau acolo şi se bucurau, dar mai fusese împuşcat şi suferise îngrozitor. Nu mai voia să treacă prin asta, dar pentru Michael avea să sângereze… şi pentru Caroline avea să trăiască. Domnişoara Ritter îşi doreşte să fi venit şi ea.

Când văzu că mai era încă în picioare la sfârşitul discursului său, îşi propuse să se relaxeze. Alte câteva minute de viaţă. Mai avea câteva clipe preţioase de viaţă şi le voia. Da, le voia pe toate, pentru că voia să se răzbune cu îndârjire pe ucigaşii lui Michael, dar nu mai privea viaţa cu indiferenţă. Voia să fie cu Caroline, să facă amor cu ea, să se însoare… o iubea. Cum să n-o iubească? Era cea mai curajoasă, mai puternică şi mai încântătoare femeie.

Unde erau oamenii lui Throckmorton?

— Eşti singur?

Vocea lui de Guignard răsuna ciudat în curtea părăsită.

— Da. Jude îşi întinse braţele zâmbind. Am venit să vânez cu dumneavoastră.

— De ce nu este domnişoara Ritter cu dumneata? îl întrebă de Guignard.

— Nu-i place să vâneze.

Jude se prefăcu surprins.

— Când ai trecut prin oraş erau probleme? îl întrebă Bouchard din altă parte a depozitului.

— Probleme? Jude trebuise să aleagă alt drum ca să evite răzmeriţa, dar, dacă le spunea moricadienilor că planurile lor eşuaseră, atunci s-ar fi gândit de două ori dacă să plece acasă înfrânţi. Prinţul Sandre nu accepta uşor să

piardă. Poate că voiau să rămână în Anglia şi să încerce din nou. Nu, totul e ca înainte, zise Jude.

— Goleşte-ţi buzunarele! îi porunci apoi Bouchard.

— Buzunarele? începu Jude. Dar de ce, omule…?

— Fă-o! îi zise Bouchard pe un ton tăios.

— Da, bineînţeles, cum doriţi!

Jude avea sub haină un pistol legat de picior, un cuţit mic şi ascuţit pe mânecă pe care îl putea azvârli cu îndemânare. Şi-ar fi dorit să aibă şi pumnalul, dar rămăsese la Caroline în dormitor, înfipt în braţul fotoliului. Zâmbi când îşi aminti noaptea trecută şi bănui că moricadienilor li se părea că arată ca un idiot acum. Dar asta era bine. Îşi duse încet mâna în buzunarul de la vestă.

— E un ceas, strigă el. Ce vreţi să fac cu el?

— Pune-l pe jos, îi porunci Bouchard.

Jude se uită în jos la caldarâmul neîngrijit de la picioarele lui şi spuse pe cel mai irascibil ton cu putinţă:

— Nu pot să pun ceasul aici. E murdar!

— Pune-l jos! repetă Bouchard.

Jude se supuse, dar fără tragere de inimă.

— Ce mai ai? îl întrebă Bouchard.

— O batistă! Jude flutură pătratul alb brodat cu iniţialele lui. *Monsieur* Bouchard, doar nu o să mă rugaţi să pun batista asta de in pe jos, nu?

Avea neapărată nevoie de oamenii lui Throckmorton. Începu să calculeze mental cam cât de repede ar putea ajunge. „Nu suficient de repede.”

— *Mon dieu*[12], Bouchard, e ridicol. De Guignard părea nerăbdător şi vocea i se auzi dinspre uşă. Ştim cine e Huntington!

— Conte, vă rog, sunteţi prea încrezător!

Şi Bouchard era în mişcare. Părea frustrat şi furios.

— Trebuie să ştim ce se întâmplă în oraş. Trebuie să ştim dacă populaţia e furioasă.

De Guignard păşi în curte cu o puşcă în braţe. Avea

---

12 Doamne! (în franceză, în orig.)

părul pieptănat perfect, medalii la piept. O sabie lungă îi atârna în teaca de la brâu. Părea un nobil străin, iar Jude aprecia ironia, căci de Guignard făcuse atâtea lucruri lipsite de nobleţe.

— Furioasă? Jude îşi vârî batista înapoi în buzunar. De ce să fie furioasă?

Bouchard ieşi, ameninţându-l pe Jude cu un pistol.

— *Monsieur* Bouchard, ce faceţi?

Jude se dădu înapoi spre stiva de butoaie de lângă el, cu groaza şi frica întipărite pe chip. Nu îi era greu să le mimeze.

— N-ai auzit nimic despre un francez care a împuşcat-o pe regina Victoria? îl întrebă Bouchard. Nu sunt răzmeriţe? Nu încearcă englezii să-i facă bucăţele pe francezi?

— Dar, *monsieur* Bouchard, nu suntem sălbatici! protestă Jude şi puse mâna pe patul pistolului. Avea să se rostogolească în spatele butoaielor şi să ajungă în spatele lor, să-l împuşte pe *comte de* Guignard, apoi se va ascunde cât va putea de bine de Bouchard până ajungeau acolo oamenii lui Throckmorton.

— Nu e de niciun folos, spuse Bouchard încântat. O să-l ucidem.

Pe când Jude se pregătea să sară în spate, se auzi un tril de femeie.

— *Comte de* Guignard, am venit să accept oferta dumneavoastră de adăpost.

Toţi cei trei bărbaţi se uitară spre drum. Caroline intră pe stradă. Purta o mantie neagră, o rochie din lână merinos albastră şi zâmbea încântător – iar lui Jude nu-i venea să creadă că era aici. Se uită în spatele ei după Harry. Era singură. La dracu'!

— De ce ai venit? o întrebă Jude.

Bouchard îl fixă cu privirea.

— *Mademoiselle*, sunteţi bine-venită, îi zise *comte de* Guignard venind mai în faţă.

Ea îşi dădu capul pe spate într-o manieră cochetă.

— Ce puşcă frumoasă! Flutură din gene. Aveţi un concurs de trageri? Se uită la Bouchard. *Monsieur,* aveţi grijă, vă rog, să nu se descarce arma în direcţia lui Lord Huntington.

Monsieur Bouchard lăsă jos pistolul, dar o pironi cu doi ochi negri bănuitori, iar mustaţa îi era zburlită.

— Aţi spus că aţi venit să acceptaţi oferta de adăpost a lui *comte de* Guignard.

— Da. Îi zâmbi seducător contelui de Guignard. Cred că ar fi încântător să mă alătur… aici?

Se uită la depozit şi părea nedumerită. Chiar şi cuprins de groază, Jude aprecie talentul ei pentru flirt.

— Mă întreb – Bouchard îndreptă pistolul spre *ea* – dacă minte cineva.

Jude se lăsă condus de instinct. Scoase pistolul, trase şi îl nimeri pe Bouchard în şold. Bouchard se răsuci, dar rămase în picioare. Pe când de Guignard era şocat de ce se întâmpla, Caroline înşfăcă puşca. I-o smulse din mâini şi se duse înapoi în stradă. Zdrobi butoiaşul de pământ cu o lovitură puternică.

Din rana lui Bouchard curgea sânge, dar rafala lui Jude fusese prea rapidă şi nu suficient de precisă ca să-l ucidă. Grimasa de durere a lui Bouchard se prefăcu într-un rânjet victorios.

— Ţi-am spus eu, *comte de* Guignard, că aparenţele înşală.

De Guignard se uită la Caroline şi la Jude şi trase concluzia corectă. Apoi îşi scoase sabia cu o mână şi pumnalul cu cealaltă şi alergă furios spre Jude.

— Huntington, se pare că domnişoara Ritter e a ta, atâta timp cât trăieşti pe pământul acesta.

— De Guignard, dă-te din drum.

Bouchard îndreptă pistolul spre Jude. Caroline ţipă şi alergă spre Bouchard. Jude, neajutorat şi disperat, încercă să îl depăşească pe de Guignard, care îl răni cu sabia în piept. Jude sări înapoi, dar lama ascuţită îi sfâşiase vesta căptuşită.

— Caroline, nu! strigă el.

Văzu cu coada ochiului mişcare la pământ. Roţi care se roteau pe caldarâm. Pe când Bouchard trăgea, creatura – Doamne, era Harry – trecu peste Bouchard, care căzu ţipând şi ţinându-se de picior. Harry îl schilodise.

Caroline se răsuci. Inima lui Jude îi bătea să-i spargă pieptul. Oare fusese împuşcată? Nu. Se aruncă asupra lui de Guignard. El se împletici, surprins de atac.

— Mademoiselle, non!

Încercă să întoarcă sabia din direcţia ei – şi Caroline prinse lama în mână. El dădu drumul mânerului. Ea lăsă sabia să cadă, apoi o aruncă de-acolo. Iar Harry o înşfăcă.

— Mademoiselle, non, non, aţi înnebunit!

— Trebuie să avem toţi şanse egale.

Făcu abstracţie de sângele care îi curgea din mână şi îi aruncă lui Jude un zâmbet intim şi victorios. De Guignard se întunecă la faţă, năpustindu-se spre ea. Isteaţă, Caroline fugi. Jude se ţinu după de Guignard şi, pe când ataca, Caroline strigă:

— Jude, uite!

Îi aruncă cu neîndemânare pumnalul cel lung şi frumos. Acesta zbură prin aer, iar în lamă se reflectară câteva raze din soarele care apunea. Jude îl apucă de mâner.

— De Guignard, nu mai fugări femeia şi luptă-te măcar o dată.

De Guignard se opri brusc. Se întoarse şi îi zâmbi ameninţător lui Jude, care se apropia de el.

— Nu ştiu dacă îţi dai seama, lord englez infect ce eşti, dar lupta cu cuţitele este o tradiţie respectată în Moricadia. Eu, unul, mă pricep la asta extraordinar de bine. Cred că tu eşti în dezavantaj.

Aşa era. Jude văzuse că în Moricadia fiecare bărbat şi femeie aveau cuţit şi toţi se făleau cu priceperea lor.

— Eu unul prefer sabia, recunoscu Jude. Dar prefer asta decât să ţii şi o sabie *şi* un cuţit. Cineva te-ar putea face laş dacă încerci asta.

Lui de Guignard i se şterse zâmbetul de pe faţă, iar monstrul din spatele măştii elegante îşi arătă colţii.

— Îmi va plăcea enorm să te spintec cu sabia.

Cei doi bărbaţi îşi dădură ocol, cu dinţii şi cuţitele la vedere. Undeva, într-o zonă neclară a minţii sale, Jude era conştient că Bouchard încă ţipa de durere, iar Caroline şi Harry se sprijineau de clădire şi se uitau la ei, că, în afara acestui perimetru restrâns, Londra era cuprinsă de revoltele iscate de moricadieni.

Deasupra lor se strângeau norii unei furtuni de primăvară. Însă Jude se concentra doar asupra bărbatului, a cuţitului şi asupra acestei lupte. De Guignard atacă primul, aplicându-i o lovitură rapidă în burtă. Jude trase aer în piept. Vârful cuţitului mânuit de *comte de* Guignard prinse marginea care flutura a vestei lui Jude. Jude îi tăie manşeta şi încheietura. De Guignard îşi trase mâna înapoi şi se uită uimit la rana superficială. Pe când cerceta, Jude îl mai tăie rapid de trei ori – la bărbie, la inimă şi între picioare. Făcu o rană de câţiva centimetri în bărbia nobilă a lui de Guignard şi îi tăie hainele în dreptul pieptului. Dar de Guignard îşi reveni din surpriză înainte ca Jude să-i desfacă pantalonii. Se dădu cu agilitate înapoi. În depărtare se văzu un fulger. Tunetul bubui încet şi profund. Jude zâmbi sălbatic şi provocator şi se uită în ochii bărbatului mai în vârstă.

— N-am spus că nu ştiu să mă lupt cu cuţitul. Am spus doar că-mi place sabia mai mult.

Apoi începură să se lupte serios. De Guignard era priceput, aşa cum pretinsese. Se luptă cu o măiestrie inegalabilă, ferindu-se şi atacând cu o putere şi o graţie de neîntrecut. Jude era mai rapid şi mai prudent. Michael şi de Guignard erau la fel de cutezători, iar Jude se duelase cu Michael de multe ori şi ştia că, dacă voia să-şi înfrângă adversarul, avea nevoie de o analiză atentă. În timp ce Jude căuta soluţii, de Guignard îi jupui pielea de pe încheietură.

— Drept răsplată pentru tăietura mică pe care mi-ai făcut-o. Îşi ţinea mâna liberă în faţă şi o făcu pumn când se lansă încă o dată şi îi răni lui Jude obrazul. Îţi dau o lecţie

pentru că ai crezut că mă poţi înfrânge.

Îşi făcu din nou mâna pumn. Pe Jude îl ardeau plămânii în timp ce trăgea aer în piept. Căuta neîncetat o deschidere. Fulgerul se văzu mai aproape, mai luminos, iar aproape imediat tunetul bubui.

Comte de Guignard îi zgârie umărul, dar Jude îi ghicise mişcările acum. Tot ce trebuia să facă era să evite lama aia nenorocită suficient cât să…

Mâna se făcu din nou pumn. De Guignard voia să-i lovească în piept pe Jude, dar acesta îl prinse de încheietura fără cuţit, şi îl întoarse ca pe un dansator… În propria lamă. În ultima clipă, de Guignard se dădu înapoi şi vârful spadei îi intră în şold. Nu în inimă, cum îşi dorise Jude, dar între coaste.

De Guignard se mişcă, atacând din nou. Jude sări cu toată puterea din drumul lui. Cuţitul trecu razant pe lângă el şi căzu cu zgomot la pământ. Lupta se încheiase. Jude stătea deasupra lui de Guignard gâfâind, suferind din cauza rănilor, însă mulţumit. Contele se uită în jos la pumnalul din piept. Se uită în sus la Jude, complet uimit.

— N-am fost… niciodată… învins, şopti el.

— N-ai încercat niciodată s-o ucizi pe regină, îi zise Jude.

O auzi pe Caroline răsuflând uşurată. Îl auzi pe Harry chiuind vesel, pe Bouchard mormăind pentru sine în timp ce venea spre de Guignard, lăsând urme însângerate pe pietrele murdare din pavaj.

— Să fii blestemat, de Guignard! N-ai putut rezista niciodată femeilor.

Jude se dădu din calea acestui vierme răzbunător şi încet care se târa spre el.

— M-am rugat de prinţul Sandre să mă duc singur, dar a insistat că trebuie să fiu supravegheat de cineva din familia regală. Eu, care nu m-am lăsat deloc păcălit! Bouchard ajunse lângă de Guignard. Trona deasupra lordului. Eu nu alerg după fiecare *jeune fille* care mă flatează.

— Bouchard! *Comte de* Guignard trase îndurerat aer adânc în piept. Taci!

— Dacă te-ai fi concentrat doar asupra asasinării şi n-ai fi stat cu gândul la femei, am fi omorât-o deja pe regină şi ne-am fi luat tălpăşiţa, dar nu! Bouchard scoase cuţitul din şoldul lui de Guignard. Sângele ţâşni din rana deschisă, iar de Guignard dădu ochii peste cap. Şi acum o să fiu spânzurat de englezi. Bouchard ridică cuţitul şi îl împlântă în inima lui de Guignard. Şi tu o să mori.

Capitolul 27

Caroline îşi acoperi ochii. Nu mai văzuse niciodată moartea, nu-şi închipuise că există acest gen de violenţă. Inima îi bătea atât de tare, că ar fi putut fi ea în toiul luptei şi, când îşi luă mâna de pe faţă şi văzu sângele ce îi curgea din propria rană, aproape îşi pierdu cunoştinţa. Cu un geamăt slab, se sprijini de zid.

— Fato, eşti bine? Harry trase de fusta lui Caroline. Ai sânge pe tine, nu?

Ea dădu din cap. Mai ales propriul sânge. Mai ales – îi aruncă o privire lui Jude – sângele lui şi ameninţarea morţii care planase prea aproape.

— Mai bin’ o luaţi acasă, domnu’ meu, altfel cade aci pe jos. Harry înclină din cap cu înţelepciune şi indică locul în care de Guignard zăcea mort, iar Bouchard se zvârcolea şi blestema. Nu-ţi face griji pentu-ăştia doi. Îl aştept pe Throckmorton şi oamenii lui.

Jude încuviinţă din cap. Se duse la Caroline şi se uită la ea, cu un amestec de triumf, furie şi simţ al posesiei în privire. O trase în braţele lui şi o strânse cu sălbăticie. Ea se ghemui la pieptul lui preţ de o clipă minunată, apoi se smulse şi se îndreptă de şale până se ţinu pe propriile picioare, dreaptă ca un băţ şi mândră.

— Pot să mă duc singură acasă, milord, n-am nevoie

de ajutor.

— Sigur?

Luându-i mâna, îi arătă tăietura însângerată din palmă. Da, bineînţeles. O să facă mult caz de *asta.*

— Nu înseamnă ce crezi tu.

— Da’ ce cred?

Îi bandajă mâna cu batista lui.

— Crezi că sunt a ta să mă foloseşti când vrei. Vechea amărăciune şi furia recentă se deşteptară în ea. Am fost destul folosită.

— Aşa-i, drăguţo, fă-l să sufere!

Harry o înveseli cu un zâmbet şi semnul victoriei. Jude îi şterse sângele de pe faţă cu eşarfa sa. Îşi petrecu un braţ pe după talia ei şi zâmbi şi el. Niciunul din ei nu o lua în serios. Eliberându-se din strânsoarea lui Jude, Caroline o porni înainte, ieşind din curtea magaziei şi în stradă. Tunetul bubui din nou. O picătură mare de ploaie căzu pe pavajul prăfuit.

— O să fac rost de o birjă, zise Jude.

— Pot şi eu.

— Caroline, ştiu că eşti supărată pe mine, dar nu ai niciun motiv să fii şi încăpăţânată. Părea răbdător, dar exasperat. Nu-i uşor să găseşti o birjă în Londra. Vizitii se opresc de obicei când le face semn un bărbat, însă rareori pentru femei, iar când plouă, e aproape imposibil să opreşti unul.

În timp ce vorbea, o birjă veche trecea pe stradă, vizitiul la fel de bătrân se aplecă în faţă, cu ochii aţintiţi la hăţurile din mâinile lui. Caroline îşi dădu mantia pe spate, îşi scoase pieptul înainte şi îi dărui un zâmbet. Opri aşa de repede că trăsura scârţâi din toate încheieturile şi calul necheză.

— Pot să te ajut, don’şoară?

— Eşti aşa un domn că ai oprit când stă să izbucnească furtuna. Se uită cu atenţie în ochii lui stinşi, urduroşi, şi îi spuse cu blândeţe: Eşti aşa drăguţ să ne duci pe mine şi tipul acesta – îi făcu un semn vag înspre Jude –

în Mayfair, la reşedinţa ducelui de Nevett? Nu cred că mai trebuie să-ţi spun că vei primi un bacşiş generos pentru osteneală.

Ploaia începu să răpăie.

— Tocmai mă duceam acasă la nevastă-mea…

Caroline flutură din gene.

— Da’ pentru tine, coniţă, orice, încheie extravagant vizitiul.

— Mulţumesc. Deschise uşa de la birjă şi, înainte să urce, spuse apăsat: Un *bacşiş* generos.

Consternat, Jude rămase pe stradă. Ea se aşeză, se uită afară la el şi zise pe un ton calm:

— Suie-te dacă vrei să mergi cu mine.

El făcu întocmai, apoi se aşeză în faţa ei. Birja porni cu o zdruncinătură.

— Să iei o birjă a fost o demonstraţie impresionantă a independenţei tale – şi cred că una pe care o meritam cu prisosinţa, spuse el.

— Ştiu să mă descurc pe străzi. Ştiu să-mi port de grijă. Avu grijă să pronunţe rar cuvintele ca să nu existe nicio neînţelegere. N-am nevoie de tine.

— Totuşi, rămâne un fapt – că ai venit după mine pentru că îţi făceai griji că am nevoie de cuţit. Te-ai repezit în faţa pistolului lui Bouchard să mă salvezi. Te-ai tăiat la mână în sabia lui de Guignard ca să mă ajuţi. Îi atinse degetele încleştate şi izbucni: Dar, Caroline, să nu mai faci niciodată aşa ceva! N-aş mai suporta.

— Nu voi mai face, îi promise ea imediat.

Îşi feri privirea de a lui şi se uită pe fereastra murdară. Cetăţenii Londrei reacţionaseră la ploaie bucurându-se de anunţul că regina lor era teafără şi nevătămată. Se duseseră la casele lor să se încălzească la foc, lăsând străzile pustii şi uliţele cufundate în tăcere.

Ploaia din ce în ce mai puternică făcea lumina din trăsură mai slabă şi interiorul prea intim, după cum îşi dădu ea seama cu amărăciune. Aproape în şoaptă, Caroline spuse:

— Da, te iubesc. Nu mai încape nicio îndoială. Percepu şi durere pe lângă furie, dar nu o simţea încă. Tot ce simţea erau o mare umilinţă şi o dorinţă puternică de a-i face rău lui Jude. Dar nu am încredere în tine.

Mulţumirea lui de sine se risipi.

— Caroline, ştiu că ai impresia că te-am folosit…

— *Nu cred* că m-ai folosit. Chiar *m-ai folosit.* Ai recunoscut-o şi tu, dar, dacă-mi amintesc bine, ai crezut că e în regulă pentru că m-ai folosit pentru o *cauză dreaptă.* Rosti ultimele două cuvinte cu mai multă ironie decât pe celelalte.

— Te pot face să ai din nou încredere în mine.

— *Serios?*

Un fulger lumină faţa lui Jude, întipărindu-i trăsăturile semeţe în memoria lui Caroline, şi ea îşi dădu seama că Jude era la fel de arogant ca şi tatăl său. Ce fusese în capul ei, să iubească un astfel de bărbat? Nu se gândise. Acesta era singurul răspuns.

— Trebuie să ai încredere în mine acum. Ţi-ai dovedit curajul. Mă iubeşti. După atâţia ani petrecuţi singură, mi te-ai dăruit. În pofida împotrivirii ei, îi luă mâinile într-ale lui. Mărită-te cu mine!

Ar fi trebuit să fie cea mai frumoasă clipă din viaţa ei. În loc de asta, percepu o durere în dreptul inimii.

— Să ai încredere în mine, te voi face fericită, căci am învăţat ce doresc femeile de la una dintre cele mai mari autorităţi în materie. Îi zâmbi cu tot farmecul lui prefăcut, îngâmfat, încrezător şi spuse: Dulce Caro.

— Hai să te înţeleg. Îşi păstră vocea calmă, deşi îi venea să ţipe ca o nevastă de pescar. Eşti dispus să mă iei de soţie pentru că am curaj, deci sunt demnă de tine, pentru că am fost fecioară, deci sunt virtuoasă, şi te iubesc, deci trebuie să am încredere în tine.

Dacă n-ar fi ştiut că Genevieve o aştepta la Nevett acasă, ar fi sărit din birja în mişcare chiar acum.

— Nu asta am vrut să spun.

Jude se încruntă la ea, de parcă afurisita de cerere în

căsătorie ar fi fost greşeala ei.

— Se pare că vei pune mâna pe soţia perfectă. Ei bine… în afară de scandalul care îmi pătează numele. De asemenea, ar trebui să fiu recunoscătoare pentru faptul că nobilul Huntington a consimţit să mă facă soţia lui.

Sarcasmul era evident în vocea ei.

— Am crezut întotdeauna că ai fost nevinovată şi că lumea ţi-a făcut o mare nedreptate. În lumina fulgerului se văzu bine flacăra furiei ce se aprinsese în ochii lui albaştri. Şi recunoştinţa e ultimul lucru pe care îl vreau de la tine.

Tunetul bubui ca o confirmare a cuvintelor lui.

— Ştiu foarte bine. Îţi cer iertare. M-am lăsat copleşită de ură.

Aşa era; orice păcate săvârşise Jude, nu era atât de aşa meschin ca să aibă nevoie de recunoştinţa ei.

— Prin urmare, te căsătoreşti cu mine? izbucni el. Era vizibil că se adunase. Adică, aş considera o mare onoare dacă ai consimţi să fii nevasta mea.

Durerea i se accentuă în dreptul inimii.

— Ce ar trebui să spun acum? A trecut atâta timp de când n-am mai primit o cerere – în căsătorie, desigur – că nici nu-mi mai amintesc. Fiecare cuvânt al ei era rostit în zeflemea. Cu un deget sprijinit pe obraz, se prefăcea că reflectează. Lord Huntington, sunt onorată de cinstea pe care mi-o faci, dar nu pot să accept cererea dumitale. Ai precizat marele număr de avantaje pe care le-ai avea de pe urma acestei căsătorii, dar nu văd niciunul pentru mine. Aşa că, din păcate, mă văd nevoită să te refuz.

— Laşi furia să-ţi hotărască soarta.

Era aşa sigur pe el. Aşa sigur de ea.

— Măcar nu sunt ca trestia ce se pleacă în vântul schimbător, îl explică ea ceea ce era evident. Vântul ai fi tu, milord.

— Eu nu sunt schimbător.

Ochii lui continuau să scânteieze de furie.

— Filfizon într-o zi, războinic în alta. Aş zice că eşti.

— Era o deghizare pentru o – se opri înainte să spună

„cauză dreaptă”. Dacă nu altceva, pot să-ţi ofer siguranţa unui cămin.

Pe când se opreau în faţa reşedinţei lui Nevett, ei îi făcu mare plăcere să-i spună:

— N-ai auzit, nu-i aşa? Acum sunt în siguranţă. Bunica mea franţuzoaică mi-a lăsat moştenire zece mii de lire şi m-a invitat s-o aduc pe sora mea şi să stăm cu familia în Aquitania.

Valetul deschise uşa. Ţinea o umbrelă ca s-o apere de ploaia torenţială. Sărind din birjă, se întoarse cu faţa la Jude.

— Intenţionez să accept. Nu uita să-i dai vizitiului bacşişul promis.

O luă la fugă pe scări înaintea valetului şi se bucură de ploaia care îi răcorea faţa înfierbântată.

Doamne, cât mai ura aroganţa lui Jude, cât îi dispreţuia subterfugiile… şi cât îl iubea, în ciuda tuturor defectelor lui. Îl iubea ca o proastă care tremura la vederea singurului ei iubit. Ce ironie! Jude spusese că vrea să găsească iubirea adevărată, dar nu dorise să găsească o fecioară care îi scăpa printre degete.

Caroline nu credea în iubirea adevărată, dar o găsise pe a ei, el o ceruse în căsătorie… şi ea descoperise că, fără încredere, dragostea nu era decât o furtună cu tunete şi fulgere care se termina repede. Cel puţin aşa spera, să se termine repede. Nu voia să se simtă mereu atât de îndurerată şi de nenorocită.

Uşa se deschise. Iar în prag stătea Phillips. Desigur, trebuia să fie Phillips. Îşi şterse lacrimile de pe faţă şi pretinse că erau picături de ploaie.

— Ducele de Nevett vrea să vă vadă, domnişoară Ritter, zise Phillips şi, cu un licăr în ochi, zâmbetul slab de pe faţa lui îi spuse toată povestea. Phillips făcuse ceva rău. Ducele doreşte să vă vadă *imediat.*

Jude fugi pe scări după ea, îi luă mâna şi i-o arătă lui Phillips.

— Nu se poate. A fost rănită.

— Da. Phillips mirosi ceva. Văd. Fata arată foarte rău. Dar şi dumneavoastră, Lord Huntington, sunteţi rănit. În cazul lui Jude, juca rolul bătrânului servitor îngrijorat. Să chem doctorul?

— Da, spuse Jude. Probabil că tăietura domnişoarei Ritter va trebui cusută.

— Mă duc la Nevett acum.

Cu blândeţe, Caroline îşi trase mâna din strânsoarea lui Jude şi o porni spre biroul ducelui. Jude o urmă.

*

Nicolette stătea pe un scaun, lângă Nevett, insistând pentru ceva, dar, când intrară Jude şi Caroline, înclină din cap spre ei şi se aşeză la loc. Întreaga ei atitudine era de resemnare. Căci Nevett avea în mâini un carnet legat în piele verde. Caietul lui Caroline cu planul de lecţii.

Fata luă loc pe un scaun, simţind cum i se înmoaie genunchii. Îşi amintea foarte bine fiecare cuvânt pe care îl scrisese pe acele pagini şi toate o incriminau, îi dezvăluiau gândurile… o stânjeneau.

Jude îşi cunoştea bine tatăl şi îi era clar că Nevett era furios la culme.

— Domnişoară Ritter, ţi-am dat o sarcină de îndeplinit. Una simplă – să-l însori pe contele de Huntington, moştenitorul ducatului, până la sfârşitul sezonului. Cu acest scop în minte, ţi-am dat îmbrăcăminte. Mi s-a spus că n-ai unde sta şi ţi-am oferit adăpost. Mai presus de toate, ţi-am oferit respectabilitate şi întreaga mea încredere. Ridica tonul la fiecare cuvânt. Poate ai să mă întrebi cum e posibil să îndeplineşti o asemenea sarcina simplă culcându-te cu fiul meu!

— Tată…

Caroline îi aruncă o privire care îl reduse la tăcere. Ea avea să se ocupe de asta.

— Acesta-i caietul în care îmi planificam lecţiile şi îmi notam gândurile despre progresele lui Lord Huntington.

Gânduri pe care spera sincer să nu le vadă Jude niciodată. Îl ţineam în sertarul noptierei. Poate înălţimea Voastră îmi *va spune* cum a ajuns în posesia sa.

— A căzut în mâinile lui Phillips zise Nevett, iar el mi l-a dat mie, aşa cum şi trebuia să facă.

Toate capetele din cameră se răsuciră spre uşă. Phillips stătea acolo, cu un zâmbet arogant pe buze. Credea că el câştigase şi probabil că aşa era.

— A căzut în mâinile lui? Din sertarul meu? Caroline făcu o mutră neîncrezătoare. Aş discuta despre caracterul lui Phillips cu Înălţimea Voastră, dar nu folosesc genul ăsta de limbaj…

Vorbele ei îi şterseră lui Phillips zâmbetul de pe faţă.

— Şi nici nu vă interesează caracterul *lui.* Caroline îşi lăsă capul în jos, regretând sincer. Bănuia că merită tot ce i se întâmplase în această zi groaznică. Nu trebuia să încerce niciodată să fure această fericire de care credea că avusese parte cu Jude. Era o minciună, o himeră şi acum culegea roadele greşelii ei. Aveţi dreptate, Înălţimea Voastră. Vă cer iertare. V-am trădat încrederea în toate modurile cu putinţă.

— Mi-ai necinstit fiul! izbucni Nevett.

— Nu fi ridicol, tată, spuse Jude.

— Nu fi ridicol, Nevett, spuse şi Nicolette în acelaşi timp.

— N-am abuzat de ospitalitatea dumneavoastră ademenindu-vă *intenţionat* fiul. Caroline îl privi în ochi pe Nevett. Faptele noastre par să fi fost rezultatul flirtatului pe care l-am exersat la nesfârşit. Dar nu vreau să credeţi că-mi caut scuze. Nu găsesc nicio scuză destul de bună.

— Nu credem că-ţi cauţi scuze. Zâmbetul lui Nicolette mai încălzi inima lui Caroline. Eşti pur şi simplu o profesoară foarte bună.

— Nicolette, ţi-ai pierdut minţile? Nevett arătă înspre Jude, apoi înspre Caroline. Încercam să ne însurăm fiul ca să ne dea un moştenitor.

— Nu *făceam* asta. *Tu* încercai şi, dacă n-ai uitat, ţi-

am spus că este un plan plin de pericole. Nicolette scutură din cap. Poate pe viitor, ai să mă consulţi înainte să pui în practică una din ideile tale trăsnite.

— Eşti de partea *ei?*

Nevett o indică pe Caroline.

— Cu totul, spuse Nicolette categoric. Caroline e minunată şi, dacă tu nu i-ai văzut pe ei doi îndrăgostindu-se, atunci nu te uitai la ei.

— Nicolette! Nevett se ridică în picioare. Vrei să spui că ştiai că se petrec lucruri indecente în casa noastră şi nu m-ai atenţionat?

Jude tăcuse suficient. Era timpul să intervină.

— Asta pentru că ce s-a întâmplat între mine şi domnişoara Ritter nu e treaba dumitale, domnule, şi îţi mulţumesc că păstrezi un limbaj civilizat în capul dumitale când vorbeşti cu ea sau despre ea. Jude se uită urât la Phillips. Şi poate ar trebui să-i spui majordomului să nu-şi mai vâre nasul lui împuţit în treburile mele şi să aibă grijă cum se poartă el, nu alţii.

Phillips tremură, căci îi fusese rănită demnitatea. Afurisitul acela bătrân crezuse oare că Jude o să-i mulţumească pentru că adusese năpasta pe capul lui? Era timpul să-i spună adevărul tatălui său.

— N-am avut niciodată intenţia să mă însor la porunca dumitale. Nu ştiu ce te-a făcut să crezi asta.

— Ce… ce? Lui Nevett aproape că-i ieşiră ochii din orbite. V-a făcut domnişoara Ritter pe toţi să vă pierdeţi minţile?

Caroline se agită şi încercă să se ridice. Jude nu o lăsă, punându-i o mână pe braţ.

— Pe domnişoara Ritter o va omagia în curând întreaga Londră, tată. Mi-a salvat viaţa nedemnă şi m-a ajutat să opresc doi oameni care plănuiau s-o asasineze pe regina Victoria. A fost rănită în slujba coroanei. Jude îi ridică mâna mânjită de sânge. Şi, dacă ar fi odată de acord să se mărite cu mine, aş fi cel mal norocos bărbat din lume… dar nu vrea.

Nevett se înroşi ca un om lovit de apoplexie.

— Te-a refuzat? Pe tine, contele de Huntington? Pe Caroline o întrebă: Cine te crezi? O să fie duce!

— Nu vreau un conte şi niciun duce. Caroline plecă de lângă Jude, cu obrajii roşii de furie. Vreau să-mi duc sora în Franţa şi să trăiesc cu ea acolo în tihnă tot restul zilelor mele.

Pe când ducele spumega de indignare, Nicolette îi spuse lui Caroline:

— Genevieve te aşteaptă în dormitorul nostru.

— Atunci mă duc la ea.

De această dată, Jude n-o mai putu reţine pe Caroline. Ea se ridică şi fugi. Nevett se uită la Jude peste birou.

— Tu, fiule, îmi datorezi nişte explicaţii.

— Dar mai întâi, zise ducesa, Phillips, vino aici.

Majordomul intră în cameră, arătând atât de mândru de sine, încât Jude îşi făcu mâna pumn şi păşi în faţă, cât pe ce să uite diferenţa de vârstă şi să-l pocnească pe bătrân. Mama îl înhăţă pe Jude de partea din spate a hainei şi îl obligă să se oprească.

— Vino aici, Phillips. Îi arătă locul de pe covor din faţa scaunului ei. Aici!

Dacă Phillips ar fi fost deştept, ar fi recunoscut semnele unei primejdii. Asta era exact ce făcea mama întotdeauna când se pregătea să le tragă o săpuneală fiilor ei. Dar Phillips înaintă ţanţoş de parcă făcuse ceva măreţ şi se opri în faţa ei cu o expresie îngâmfată. Pumnii lui Jude se strânseră din nou.

— Phillips, eşti în serviciul ducelui de mulţi ani. De fapt, mai mulţi decât am eu, spuse mama. Aşa că mi-e inima grea că trebuie să te dau afară.

— Înălţimea Voastră! Uimirea lui Phillips era o privelişte plăcută. Când văzu că ducesa nu se înduplecă, se întoarse spre Nevett. Înălţimea Voastră!

Ducele se holbă la mai tânăra lui soţie, de parcă nu-i venea să creadă *ce* auzise.

— Hai, Nicolette…

Ea se întoarse cu faţa la el, în culmea furiei.

— Bărbate, nu eu îţi conduc gospodăria?

— Da. Sigur că da.

— Atunci regret să-ţi spun că trebuie să-ţi cauţi alt majordom. Acesta a dovedit că are tendinţa regretabilă de a-mi submina eforturile şi pe cele ale personalului. Lui Phillips îi spuse: Poţi să te duci să-ţi faci bagajele.

Phillips începu să spună ceva.

— Poţi să pleci, repetă mama.

Era imaginea demnităţii ofensate când păşi maiestuos spre uşă.

— Crezi că e înţelept, Nicolette? întrebă Nevett. Majordomi buni sunt greu de găsit şi măcar ştiam că nu ne fură din argintărie.

— Există lucruri mai importante decât argintăria! Mama era probabil furioasă la culme, căci îl repezi pe Nevett. Cum ar fi necuviinţa de a citi jurnalele altora!

— Domnişoara Ritter era în serviciul meu! spuse Nevett, necugetat.

— Da, ceea ce face relaţia mea cu ea şi mai condamnabilă. Jude îşi puse pumnii pe biroul tatălui său, se aplecă peste tăblie şi îi vorbi lui Nevett chiar în faţă: La mine trebuia să ţipi, nu la Caroline. Eu m-am purtat groaznic.

— Fiule, mai bine îmi spui toată povestea de la început. Nevett îşi masă fruntea, de parcă îl durea capul. Să nu omiţi nimic.

Aşa că Jude începu cu asasinarea lui Michael în Moricadia, participarea lui la urmărirea ucigaşilor şi continuă cu folosirea lui Caroline pentru a le distrage acestora atenţia. Pe la jumătate, Nevett îşi turnă un brandy, unul pentru Jude şi, îndemnat de privirea chiorâşă a ducesei, unul pentru ea.

Jude îi dădu de înţeles tatălui său că scumpa lui Caroline fusese virgină când o sedusese el – şi le spuse clar că el a sedus-o, căci, dacă recunoştea că ea îl legase de pat, cu siguranţă ar fi râs pe seama lui – şi le explică ce rol

jucaseră ea, şi apoi el, în prinderea şi uciderea moricadienilor.

— Aşa se explică sângele de pe umărul tău şi tăietura de pe faţă, spuse Nevett, posomorât. Ar trebui să te îngrijească cineva

— I-am spus lui Phillips să cheme un doctor. Rănile începeau să-l doară şi să palpite, iar sângele se uscase şi i se lipise de piele.

— Mă duc să văd dacă a venit. Mama se ridică şi porni spre uşă, apoi se întoarse. Caroline şi sora ei pleacă.

Jude sări în picioare şi se uită lung la Caroline care trecea pe lângă el, purtând o rochie uzată şi strângând în mână vechea ei valiză. Desigur, nu lua nimic altceva decât ce adusese şi nu-i aruncă nicio privire.

Jude se trânti la loc pe scaun. Încurcase rău lucrurile.

— Unde se gândeşte să plece acum? întrebă Nevett.

— Cred că la un han.

Jude trebuia să se asigure că era un loc decent şi sigur.

— Are de gând să-şi ia moştenirea şi să se mute cu sora ei în Franţa, spuse ducesa.

— Cum naiba crede că are să facă asta? Tatăl ei n-o s-o lase să plece pe mezină. Bătrânul ăla este un ticălos zgârciob. Dacă nu poate să pună mâna pe banii domnişoarei Ritter, nu o va lăsa să plece şi să fie fericită.

Nevett descria faptele aşa cum le vedea.

— Ba o să o lase să plece împreună cu sora ei pentru că aşa ai să-i porunceşti dumneata.

Jude se ridică de pe scaun.

— De ce aş face asta? Trebuia să-mi înveţe fiul şi moştenitorul să flirteze şi a jurat că te va însura până la sfârşitul sezonului de baluri – Nevett arătă înspre Jude – şi nu văd nicio şansă să se întâmple aşa ceva. Şi nici pentru ea.

Mama oftă şi se uită la Nevett.

— Bine! El îi aruncă o căutătură urâtă. De ce i-aş face o favoare cum ar fi să-i poruncesc tatălui ei să-şi lase fiicele

să plece în Franţa, ţara unde trăiesc afurisiţii ăia de barbari?

— Pentru că te rog eu.

Jude se uită în ochii tatălui său.

— Nevett va fi încântat să discute cu domnul Ritter despre fiicele lui, interveni Nicolette cu blândeţe. Acum, dragă băiete, trebuie să te duci repede după Caroline, pentru că nu ştiu dacă e în siguranţă şi îmi fac griji pentru ea.

— Da, mamă.

Exact asta şi plănuia Jude să facă. Era unul din lucrurile pe care îl vor femeile.

*

După mai puţin de o săptămână, Jude stătea pe chei şi se uita la vaporul cu destinaţia Franţa, care ridica, ancora.

Caroline era pe punte cu sora ei, dar şi de la distanţă, Jude vedea că scumpa lui Caroline nu purta niciunul dintre darurile pe care i le trimisese. Nici colierul, nici şalul de dantelă, nici măcar mantia călduroasă care să o apere de frig în călătoria pe mare. Nici măcar o floare din buchetul lui nu îi decora baticul.

Poate că ştia ce vor *majoritatea* femeilor, dar nu ştia ce îşi dorea *Caroline.* „Timp”, îi spusese mama lui vitregă. Dar el crezuse că asta era ceva prea simplu. Caroline voia mai mult. Tot ce trebuia să facă Jude era să afle ce anume.

Pe când vaporul se îndepărta de chei, Genevieve alergă la pupa să se uite înapoi la Londra. Jude îi făcu semne, iar fata îşi flutură mâna cu entuziasm. Îl cunoscuse pe Jude când venea în vizită la han şi mărturisise că îl place. „E păcat că sora mea Caroline nu te place, dar poate că în Franţa va găsi pe cineva la fel de drăguţ ca tine.”

Aceste cuvinte îl obsedau pe Jude. Voia să-i dea lui Caroline suficient timp să-i fie dor de el… Dar dacă nu avea să se întâmple aşa? Dacă se îndrăgostea de un barbar de

francez şi se mărita cu el, lăsându-l pe Jude să-şi petreacă zilele singur şi nefericit?

Într-o noapte, se îmbătase şi îi spusese mamei sale vitrege cât de sumbru vedea el lucrurile, iar ea, fără nicio milă, îi zisese că trebuia să se gândească la asta înainte de a o folosi pe Caroline cu atâta cruzime. Era clar că mama vorbise cu iubita lui.

Vaporul se îndepărta de ţărm şi Jude făcea cu frenezie cu mâna, sperând că scumpa lui Carolina va schiţa măcar un gest. Dar ea nu o făcu. Se uită dincolo de el. Înşfăcând-o de braţ pe Genevieve, o târî spre prova vaporului, de parcă nu mai putea să aştepte să vadă ultimele imagini ale Londrei.

Uitându-se în jurul lui, Jude văzu care era necazul. Freshie o urmărea cu privirea de pe ţărm, într-o postură ameninţătoare. Simţindu-se pentru prima oară cu adevărat fericit după o săptămână întreagă, Jude îşi scoase haina şi o aruncă pe jos. Se îndreptă spre Freshie, suflecându-şi mânecile. Când Freshie văzu privirea furioasă a lui Jude, începu să dea înapoi, pe urmă, uitându-se de mai multe ori în spate, o luă la fugă.

Jude nu mai dădea acum nicio para chioară pe demnitate, ţinută sau regulile de conduită ale unui gentleman. Se repezi după Freshie. Îl doborî cu o lovitură fulgerătoare. Luându-l de guler, îl ridică în picioare. Zâmbindu-i în faţă, Jude îi spuse:

— Simt că trebuie să te vindec de regretabila tendinţă de a o hărţui pe domnişoara Ritter.

Şi aplicându-i câţiva pumni bine ţintiţi, chiar reuşi.

Capitolul 28

În viaţa unei femei, realitatea rareori corespunde cu visurile ei. De două ori o simţise Caroline pe propria piele.

O dată când ajunse în însorita Aquitanie şi îşi întâlni

familia iubitoare şi a doua oară în întunericul nopţii, în braţele lui Jude.

Stătea pe un bolovan încălzit de soare nu departe de castelul familiei sale şi se uita la Genevieve care urca şi cobora dealurile în fugă, ocolind copacii, cu doi căţeluşi grăsuţi şi aurii după ea. Sora ei şi căţeluşii semănau mult în graţia lor zburdalnică, iar Caroline îi mulţumea Domnului pentru refugiul pe care i-l asigurase familia sa atât ei, cât şi surorii sale.

În cele trei luni petrecute acolo, Genevieve înflorise. Crescuse vreo cinci centimetri; era acum mai înaltă decât Caroline. Se împlinise şi părea să ajungă o frumuseţe de fată. Flăcăul din vecini arăta deja interes pentru ea şi o privea cu ochi adoratori de adolescent. Dar fata îi spuse surorii ei:

— Nu mă interesează bărbaţii. Doar te-au făcut atât de nefericită!

Iar Caroline fu silită să o aprobe, căci acum era aici, trăind visul pe care îl avusese de atât de mulţi ani că nici nu-şi mai amintea, şi tot ce îşi mai dorea era Jude. Jude, cu ochii lui atât de albaştri, mâinile mari şi aspre, rănile căpătate pentru fratele lui, pentru dreptate şi pentru ea. Jude, cu sărutările lui meşteşugite şi pasiunea pe care o împărtăşeau cu atâta înflăcărare.

Pe măsură ce timpul trecea, uita de felul în care o folosise – „groaznic bărbat!” – amintindu-şi în schimb felul în care se uita la ea, de parcă ar fi fost unica şi adevărata lui iubire.

Încerca să-şi aducă aminte cum se folosise de ea, dar onestitatea o silea să recunoască: Jude nu era ca tatăl ei sau ca Lord Freshfield. Da. O folosise, dar fusese – detesta să admită asta – pentru o cauză dreaptă. Şi nu putuse să-i spună ce făcea, căci ar fi compromis succesul operaţiunii şi ar fi pierdut probabil şansa de a se răzbuna pe ucigaşii fratelui său. Îi auzise explicaţiile, dar nu fusese convinsă până în adâncul sufletului. Acum era şi se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi rămas în Anglia şi i-ar fi acceptat

cererea în căsătorie.

Caroline râse cu hohote când unul din căţeluşi încercă să se caţere pe colină şi se împiedică în propriile picioare, rostogolindu-se în jos. Genevieve se luă după el, îl ridică şi îi sărută boticul umed.

— Vai, Genevieve! Caroline scutură din cap, dar nu o mustră. Genevieve i-ar spune că oricând era mai bine să săruţi un căţel decât un băiat, iar Caroline ar trebui să fie de acord – pentru Genevieve. Împingându-şi în spate boneta, Caroline îşi ridică faţa spre soare şi închise ochii. Pentru ea, numai sărutul lui Jude era bun.

Dar avea s-o uite. Era contele de Huntington, cu o sută de debutante din care să aleagă. Caroline se torturase imaginându-şi că făcea dragoste cu o tânără prostuţă care era ca… ea cu patru ani în urmă, când debutase. Un copil neghiob.

— Hei, Caroline! în vârful dealului, Genevieve sărea de colo-colo şi căţeluşii se agitau în jurul ei. Făcu un semn în jos, spre poteca şerpuită. Vine cineva!

— Cine?

Caroline rămase în picioare. Oricine era, nu cotise încă.

— Un bărbat. Ce chipeş e! Coteşte spre noi! Are flori în mână!

Caroline avu senzaţia că Genevieve striga mai mult la el decât la ea. Cu grijă, Caroline îşi trase în sus boneta şi îşi netezi fusta simplă, albastră.

— Se uită la mine! A schimbat direcţia. Vine spre mine! Genevieve începu să chicotească atât de tare, încât Caroline se gândi că o să plesnească. Fug…!

Sări ca o căpriţă, coborând pe celălalt povârniş al dealului şi dispăru. Caroline rămase pe loc, dreaptă şi ţeapănă, gâfâind şi uitându-se în jos, la locul unde poteca ieşea dintr-un crâng cu arbori umbroşi şi întrebându-se dacă, printr-o întâmplare fericită…

— Jude… şopti ea.

Arăta mai bine decât şi-l amintea, ceea ce era

aproape imposibil, pentru că îşi amintea un bărbat minunat, o întruchipare a perfecţiunii. Era înalt. Bine clădit. Fiecare fir din părul lui castaniu strălucea. Dar şi mai uimitor era faptul că era îmbrăcat impecabil.

Jude se opri când o văzu şi se uită la ea atât de fix de parcă ar fi vrut să-şi întipărească imaginea ei pe retină pentru totdeauna, îi plăcea mult să fie privită aşa. Dar nu-i plăcea nevoia irezistibilă de se duce spre el, de a-l lua în braţe, de a se contopi cu el. Aerul dintre ei deveni fierbinte, prevestind furtună, şi i se păru că vede scânteind un fulger în această zi cu soare.

Dar îşi învăţase lecţia. I se dăruise cu trup şi suflet şi nu primise nimic în schimb în afară de o cerere în căsătorie făcută pe un ton arogant. Unele femei poate că nu considerau un fleac o cerere în căsătorie din partea contelui de Huntington, dar ea nu voia de la el doar căsătoria. Ci… totul.

Cu o stăpânire de sine absolut mimată, se duse spre el şi întinse mâna.

— Domnul meu, ce bine îmi pare să te revăd!

Lui îi căzură florile din mână. Întinse şi el mâna şi, cu o siguranţă care ar fi trebuit s-o facă să se înfioare, o trase în braţele lui şi o sărută. Iar ea îşi dădu seama că nu era vorba de încredere în sine, ci de dorinţă. O dorinţă copleşitoare, disperată de a o lua, de a o gusta, de a o face din nou a lui. Şi ea simţea dureros aceeaşi nevoie de el, aşa că îi răspunse cu toată fiinţa ei, strângându-l, agăţându-se de el, explorându-i conturul umerilor şi absorbindu-i căldura trupului… până când corpurile lor se despărţiră pentru că nu mai aveau aer.

— Florile. Ochii lui albaştri, scânteietori îi explorară faţa, căutând tot ce îi refuzase înainte. Mi-au scăpat florile din mână.

— Ştiu.

Ea admira pasiunea ce inspira o asemenea impetuozitate.

— Sunt aici să-ţi dau tot ce îşi doreşte o femeie.

— Chiar aşa?

Ea zâmbi. Şi asta îi plăcea.

— Guvernanta mea spune că florile sunt foarte importante pentru femei. Caroline… îi luă faţa în mâini. Nu mai pot îndura viaţa fără tine. Sunt mort fără tine. Trebuie să vii acasă şi să te măriţi cu mine.

— Oare? Se trase un pic înapoi. *Trebuie* să vin acasă şi să mă mărit cu tine?

— Nu, sigur că nu. El bătea în retragere, un om cât un munte, arogant, mult prea sigur pe sine. O să faci cum vrei, aşa cum ai făcut ani întregi, pentru că ştiu că poţi să-ţi porţi singură de grijă. Dar aici e problema. Încercă să pară patetic. Eu nu pot să-mi port singur de grijă.

— Serios?

Îi plăcea că se aplecase. Punându-se în genunchi, el adună buchetul risipit.

— Da. Nu pot să dorm. Nu mănânc. Mă topesc pe picioare.

— Mie mi se pare că arăţi bine.

— Oare?

Jude se uită în sus la ea, zâmbind cu jumătate de gură, iar ea ştiu că îşi dădea seama că soarele îi mângâia trăsăturile colţuroase şi că ea îl găsea irezistibil.

— Mai spune-mi cum nu-ţi poţi purta singur de grijă.

Tot în genunchi, el îi oferi florile.

— Toate eforturile tale de a mă reabilita pentru a fi acceptat de înalta societate au fost inutile.

— De ce spui asta?

Luă mănunchiul de margarete rupte şi crizanteme zdrobite.

— Mi-am făcut obiceiuri proaste. Nu-mi place să dansez cu nicio tânără în afară de tine. Petrec prea mult timp la grădina zoologică uitându-mă la leoaice. Îşi aşternu o expresie necăjită pe faţa lui naivă, fermecătoare. Şi cel mai rău e că vorbesc singur, pentru că fără tine lângă mine, nu e nimeni care să mă înţeleagă.

Era vrăjită.

— Ridică-te, nebunule.

El aduse o ofrandă pe altarul feminităţii ei.

— L-am bătut măr pe Freshie.

Ea se aştepta să fie cuprinsă de spaimă ca de obicei la auzul numelui de Freshfield. Dar nu simţi nimic. La un moment dat, în ultimele luni, ajunsese să creadă că se putea descurca singură cu Lord Freshfield.

Ei bine, era clar de ce. Dacă putea să între în toiul unei lupte şi să dezarmeze un bărbat, putea să facă orice.

— L-ai rănit? îl întrebă pe Jude.

— Avea amândoi ochii umflaţi şi închişi şi şi-a pierdut câţiva dinţi. Urechea lui n-o să mai arate niciodată la fel... Jude se ridică, îşi scutură praful de pe genunchi, cu o expresie fioroasă pe chip. Nu trebuia să încerce să riposteze. Asta m-a scos din sărite. Sau... aproape.

— Bine. Caroline nu pretinse că îi e milă de Lord Freshfield. Sper că frumuseţea i s-a dus pentru totdeauna şi nu mai poate amăgi altă tânără.

— De când ducele şi ducesa de Nevett au început să-i desfiinţeze pe Freshie şi oribila lui nevastă, cred că te pot asigura că influenţa lui în lumea bună a luat sfârşit. Se uită în jur. E pe aici cineva căruia ar trebui să i te cer de soţie?

— Bunicul meu, şi deja presupui că voi accepta.

Jude se aşeză din nou în genunchi.

— Te rog, Caroline, mărită-te cu mine. Nu pot să-ţi ofer nimic mai mult decât averea mea, titlul meu şi nevrednica mea persoană, dar...

Ea o luă pe cărarea ce ducea înapoi la castel. El se ridică şi porni după ea, oprindu-se drept în faţa ei şi obligând-o să stea pe loc şi să-l privească.

— Dar promit să fiu un soţ bun pentru tine, să-ţi masez picioarele încântătoare şi să am grijă de tine în toate felurile.

— Şi care sunt astea?

Expresia lui îi spunea exact la ce se referea. Îi văzu mâinile întinzându-se încet după ea; îi simţi braţele înconjurându-i spatele. O ridică doar cu un braţ şi o sărută.

Încă o dată florile se risipiră la picioarele lor.

De această dată, dorinţa nebunească i se mai potolise. Nu se grăbi, depunând sărutare după sărutare pe obrajii şi buzele ei, necăjind-o cu limba, mângâindu-i spatele până se încordă toată şi se lipi de el. Şi ei îi fusese dor de el, îi visase trupul cald, parfumul, atingerea. Acum se desfăta cu plăcerea pe care o trezeau mâinile lui pricepute şi se bucura de fiorii care îl străbăteau pe el. Era ca un om mort de foame căruia i se dădeau nişte firimituri de la masă – ar fi vrut să înfulece întregul ospăţ.

Sărutul lui deveni mai apăsat, până când ea uită de cântul păsărilor şi lumina aurie a soarelui şi nu mai ştiu nimic în afara zbuciumului interior din spatele ochilor ei închişi. Tot ce exista era dorinţa, a lui şi a ei, care îi unea, contopindu-i. Oricât de departe trăiseră unul de celălalt şi oricât de mult încercase ea s-o nege, amândoi doreau să fie împreună şi niciunul din ei nu avea să fie satisfăcut până nu se uneau.

În cele din urmă, Jude o îndepărtă de el şi rămase în picioare, gâfâind, cu ochi arzători. Iar ea… ea bănuia că arăta la fel de înnebunită şi de răvăşită. Se uită în jos la florile frumoase în culori vii, care formaseră un covor pentru pasiunea lor. Trebuia să gândească. Trebuia să fie raţională *acum,* altminteri l-ar fi luat de mână şi l-ar fi dus printre copaci.

— O să iau *sigur* în seamă asta când voi lua în consideraţie cererea ta, zise ea cu răsuflarea întretăiată.

Îl ocoli şi o porni mai departe pe cărare. El o ajunse din urmă şi merseră unul lângă altul, fără să se privească, dar fiind foarte conştienţi de prezenţa celuilalt. Când reuşi să vorbească, ea îi spuse:

— Trebuie să te avertizez, bunicul meu nu nutreşte deloc afecţiune pentru englezi şi, dacă nu insist să te iau de soţ, te va refuza.

— Îţi cer iertare. Deja ai făcut ce-ai vrut cu mine. Ar fi o mare lipsă de consideraţie din partea ta să-mi întorci spatele acum.

Pufni tare, cu un dispreţ prefăcut.

— Cred că e adevărat. Îi aruncă o privire pe furiş. Te-ai îngrăşat?

— Dar tu? ripostă el.

— Nu.

Fu încântată să vadă că îi cade faţa.

— Sperasem…

Expresia lui ironică dispăru.

— Ce ai sperat? întrebă ea, curioasă.

— Speram că, dacă nu reuşesc să te conving altfel, vei fi nevoită să te măriţi cu mine.

— Înţeleg. Se opri din mers. Se întoarse cu faţa la el, iar seriozitatea lui trezi în ea o reacţie asemănătoare. M-am tot gândit la ce s-a întâmplat între noi.

— Bun. Mă bucur că nu sunt singurul care se frământă fără încetare. Îi studie expresia. A fost un chin fără sfârşit, nu?

— Nu chiar fără sfârşit. Dar m-am întrebat ce ai tu în plus, încât m-ai sedus când nu mă interesa niciun bărbat.

— Şi ai descoperit ce? întrebă el cu o reală curiozitate.

— Am hotărât să mă dăruiesc ţie pentru că te credeam cel mai viril bărbat pe care l-am întâlnit vreodată. Nu dădeai două parale pe ce gândeau alţii despre tine. Te îmbrăcai cum voiai. Ţi-ai însuşit maniere afectate şi vorbeai fără încetare despre modă şi despre Franţa. Nu-i băgai în seamă pe cei care râdeau de tine şi te purtai cum doreai. Ştiam că nu eşti prost. Dar nu mi-am dat seama că purtai o mască. Credeam că aşa eşti. Aşa că, atunci când am descoperit adevărul – îşi frânse mâinile, amintindu-şi cât suferise – eu am fost cea proastă. Toată viaţa mea, am fost fata drăguţă, dar nu prea deşteaptă – iar atunci mi s-a părut adevărat.

— Nu prea deşteaptă? El îi desfăcu mâinile şi se uită fix la cicatricea albă, subţire, pe care o lăsase sabia în palma ei. Eram împreună de două săptămâni. Tatăl meu, mama mea vitregă, toată înalta societate mă văzuseră luni întregi şi nu descoperiseră adevărul.

— Când eram aici de un timp, când suferinţa nu mai era atât de recentă, m-am gândit la asta. Dar cine ar fi ghicit? Ce plan tâmpit! Să te îmbraci ca un idiot, să te porţi ca un idiot doar pentru ca moricadienii să aibă încredere în tine şi să ţi se destăinuie.

— A fost un plan tâmpit, spuse el, supus.

Ceva – poate timpul sau doar faptul că îl avea acolo lângă ea – trebuie să-i fi redat simţul pierdut al umorului, căci îi dădu un ghiont.

— Presupun că ai să spui acum că a reuşit.

— Nu, nu, n-o să zic asta, căci nu a reuşit. Nu fără mult ajutor de la o cântăreaţă care a plătit cu viaţa şi o altă tânără nobilă care a fost cât pe ce să fie ucisă.

Ea zări o clipă dinţii dezveliţi ai unui om foarte enervat. Arăta aproape ca leul de la grădina zoologică din Londra – gata să sfâşie pe cineva. Dar, când se uită iar la el, nu era decât un om obişnuit, care stătea acolo şi se lăsa mustrat de ea.

— Mi-a trecut prin minte că nu aveai niciun motiv să-mi accepţi cererea în căsătorie, căci nu-ţi spusesem ce avantaje ai avea. Naiv cum eram, am crezut că le ştii.

— Şi care ar fi?

Se pomeni că nu era în stare să se uite în ochii lui, căci licărul de afecţiune era prea puternic.

— Nimic mai mult decât un bărbat care te adoră pentru curajul tău, inteligenţa şi bunătatea ta. După ce m-am întors din Moricadia, am crezut că n-o să mai întrezăresc niciodată o rază de speranţă, dar tu m-ai vindecat. M-ai făcut să privesc în viitor. Trebuie să te măriţi cu mine, Caroline, să trăieşti cu mine şi să-mi porţi copiii.

Nu mai putea să-l tachineze. Tot ce dorea era să fie cu el. Îi puse mâinile pe umeri. Ştia răspunsul, dar tot întrebă:

— De ce trebuie să mă mărit cu tine?

El îi zâmbi, o sărută din nou, un sărut afectuos, pasional, plin de nesaţ.

— Pentru că, scumpa mea, tu eşti unica mea iubire

adevărată.

*

Pe când vaporul se apropia de cheiul din portul Londrei, Jude o urmări pe Caroline aplecându-se peste balustradă şi scoţând un ţipăt încântat.

— Părinţii tăi au venit să ne întâmpine! Făcu semne viguroase cuplului care stătea nemişcat şi îşi mijea ochii în direcţia vasului. Ce crezi că va zice de faptul că vrem să ne petrecem luna de miere în *Franţa?*

Făcu o mutră lungă când rosti cuvântul, ştiind foarte bine ce gândea Nevett despre tot ce avea legătură cu această ţară.

— Nu va sufla o vorbă! Jude o luă de mijloc şi îi zâmbi, privind-o în ochi. Mai ales când îi vom spune de moştenitorul ducatului.

Obrajii lui Caroline se colorară într-un trandafiriu superb şi ochii îi străluciră.

— O să-i spunem lui Nevett că, în onoarea locului unde am conceput copilul, îl vom boteza *Pierre.*

Era atât de frumoasă, aşa minunată, că Jude se considera cel mai norocos bărbat din lume.

— Dacă e fată, ducele o să dea vina pe apa de băut din Franţa.

— Aşa va face.

Caroline chicoti amuzată.

— Mă miră că sunt pe chei. În timp ce vasul se pregătea să acosteze, Jude se mai uită o dată la părinţii lui şi le observă feţele serioase. Credeam că tata ne va aştepta în caleaşca ducală.

— Da, îl şi văd făcând asta. Ar fi mult mai potrivit pentru poziţia lui socială, spuse Caroline cu umor. Dar probabil că Nicolette a insistat. Îşi miji ochii să şi-i ferească de soare. Uită-te mai într-o parte! Nu e domnul Throckmorton?

Jude întoarse capul şi se uită cu atenţie.

— Da, el e. Aproape pentru sine, adăugă: Mă întreb ce vrea.

Şi, cum Caroline îi ghicea lui Jude stările sufleteşti, îi simţi acum încordarea. Punându-şi mâna pe a lui, i-o strânse.

— Poate vrea să-ţi descrie mai cu de-amănuntul cum a fost spânzurat Bouchard.

— E un tip îndârjit, dar nu chiar atât de neîndurător. Jude se uită la marinarii care puneau pasarela. El avea să fie prima persoană care cobora de pe vapor. Ceva nu era în regulă.

Când căpitanul le dădu încuviinţarea de a părăsi vaporul, Jude o duse pe Caroline la părinţii lui. Era evident că se întâmplase ceva rău, căci, deşi Nevett îi strânse mâna, iar Nicolette constată uimită ce strălucire răspândea Caroline, cei doi nu zâmbeau şi li se citea neliniştea în ochi. Privirea lui Jude se mută spre Throckmorton.

— Ce s-a întâmplat?

Lui Throckmorton nu-i ardea de joacă.

— Ţi-l aminteşti pe valetul moricadienilor? Uitându-se la femei, adăugă cu tact. Acela mut?

— Da, desigur.

Jude n-ar fi putut să uite că omului i se tăiase limba. Caroline veni mai aproape de el şi îl privi îngrijorată.

— A găsit jurnalul lui *comte de* Guignard şi ni l-a dat, zise Throckmorton.

Nevett şi ducesa se luară de mână, iar mama avea lacrimi în ochi. Jude îşi imaginase amănuntele morţii lui Michael. Oare urmau acum să fie dezvăluite?

— Spune-mi.

— Potrivit jurnalului, zise Throckmorton, fratele tău Michael… e în viaţă şi e ţinut prizonier în Moricadia.

Sfârşit